

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NIGHT PRINCE

LAUREN PALPHREYMAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İKİNCİ P R I N C E

Kurt Kral İkinci Kitap

Lauren Palphreyman

Copyright © 2025 Lauren Palphreyman

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak Tasarımı: Damonza
Kopya Editörü: Rachel Rowlands

Yazarla iletişim:
www.LaurenPalphreyman.com

PROLOGUE

Blake

H Sonsuz hapisane koridorunda yürürken ayak sesleri yankılanıyor.

Gölgeler sanki canlıymış gibi kollarının ve bacaklarının etrafında dolanıyor. Kediler gibi ayak bileklerinin etrafında doluyorlar.

Tatlı, tanıdık bir koku burun deliklerine çarptığında burun delikleri alevlenir.

İlerideki hücrelerden parmaklıklı penceresinden bakıyor, sırtı ona dönük.

Başını bir tarafa eğiyor. Bu onun rüyası mı, yoksa Onun mu? Onu sadece hayal mi etti? Yoksa bu aralarındaki bağın bir sonucu mu?

Kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor, kasvet içinde neredeyse kan renginde. Sanki yatağından koparılıp buraya bırakılmış gibi. James onu ısırdıktan sonra Callum'a giymesi için verdiği gömleği giyiyor. Ona çok büyük geliyor. Arkasındaki yumuşak kıvrımı okşuyor ve kalçalarını okşuyor. Baldırları ve ayakları çıplak. Yutkunuyor.

Kadın bir av gibi kaskatı kesilir ve adam onun kendisini izlediğini hissedip hissetmediğini merak eder. Sonra bakışlarını takip eder. Kıvranan bir gölge kütlesi ona doğru ilerliyor. Bu hapishanenin gardiyanı geliyor.

Kadın geri çekilirken Blake ona doğru ilerliyor. Kadın Blake'in göğsüne çarpar ve Blake bir kolunu onun beline dolar. -Çığlık atamadan eliyle ağzını kapatıyor.

Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırıyor. "Burada olmamalısın, küçük tavşan."

Onun kollarında kaskatı kesilir.

Ve ondan nasıl da nefret ediyor. Onun kokusunun üzerine sinmesinden nefret ediyor, burada bile. Sarayın altındaki hücrenin ızgarasından süzülen ay ışığı gibi kokuyor. Özgürlük, onunla alay ediyor. Kırık Sahip olamayacağı bir şeyin vaadini.

Onun ne kadar yumuşak ve sıcak hissettirdiğinden, sikiinin onun yakınlığında nasıl kıpırdadığından nefret ediyor. Tasmaını sıkı sıkıya tuttuğu kurdun dişlerini ona geçirmeyi arzulamasından nefret ediyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Onu açık bir hücre kapısına doğru sürüklüyor. Pencere tıkırdayarak kapanıyor. Dikkati parmaklıklı pencerenin altındaki obsidyene oyulmuş ambleme kayıyor; üzerinde iki anahtar olan bir anahtar.

yaydaki hilal ayları. Kızın bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyor. Çoğu Kurt bilirdi - bu, yüzyıl önce yardımcılarının yükselişinden bir kalıntı ama bu sembol Güney Toprakları'nda yaygın değil. Orada karanlık tanrılara tapmazlar.

Kadının yüksek nabızı kulaklarında çınlıyor. Adamın kolu kadının gövdesine doğru geriliyor. "Şşş."

Sıcaklık düşüyor ve Blake'nefesi yüzünün önünde buğulanıyor. Aurora sanki ondan bile sıcak bir şeyler duymak istermiş gibi geri çekiliyor. Onu daha sıkı tutuyor.

Ayak sesleri azalır ve Blake nefes verir. Elini kızın ağzından çeker. Kadın adamın elini kavrayarak ona bakıyor ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığı adamın göğsüne baskı yapıyor. Gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluşur. "Ne-"

Dikkati tekrar kapıya yönelir.

Figür geri çekiliyor. Kalın, doğal olmayan karanlık, parmaklıklı pencerelerden içeri sızıyor.

". . ." Nefesinin altında mırıldanıyor. "Bu sadece bir rüya. Uyan artık."

Bu sadece bir rüya değil.

Gözlerini kapatıyor. Onu geri çeker. Duvara çarpıyor, aksine duvar eriyor. Hücre kapısı önlerinde patlayarak açılıyor ama onlar çoktan sonsuz karanlığın içine düşüyorlar.

Sarayın altındaki hücrede ayaklarının üzerine düşer ve artık rüyasında yaşadıklarını bilir. Bir anı. Burayı sevmiyor ama önceki yer kadar tehlikeli değil.

Bir duvara dayalı bir karyola var, şiltesi eski kanla kahverengiye boyanmış. Köşede bir kova atık duruyor. Bir duvara yığılmış kitaplar var, yanlarında bir mum titriyor. Limon kokusu, demir ve vücut sıvılarının iğrenç kokusuyla karışıyor.

Aurora alanın ortasında duruyor. O Mükemmel bir duruşu vardı, sırtı dikti, çenesi hafifçe kalkıktı. Böylece burnunun ucuyla etrafına bakabiliyor. Sadece nabzının hafifçe yükselmesi ve bağın içinden onun fısıltısını küçük bir ışık ipliği gibi *hissedebilmesi*, ona görüldüğü kadar sakin olmadığını söylüyor.

Onun bu yönünden de nefret ediyor. Her zaman çok iyi bir şekilde bir araya getirilmişti, ama onu ilk gördüğünden beri derisinin altında kaynayan şiddeti hissedebiliyordu. Bu da onu kıışkırtmak istemesine neden oluyor.

Çocukken, köydeki bazı büyük çocuklar nehirdeki ördeklere taş atarlardı. Bunu neden yaptıklarını anlamıyordu - altı yaşındayken bile onunla tanışana kadar ona çocukça gelmişti.

Onu kızdırmak için her şeyi yapar. Kendini serbest bıraktığında ne olacağını görmek .

Belki de ondan bu kadar nefret ediyor çünkü derinlerde bir yerde kendisinin de aynı olduğunu biliyor. O da birçok maske takıyor. Ona kontrolü kaybetme lüksü verilmemiştir. Ruhunda hangi karanlık sırların gizlendiğini biliyor ama onun taktığı maskenin ardında ne yattığını bilmiyor. Muhteşem olabileceğini düşünüyor.

Yüzünü ona dönüyor ve adam ona yaklaşıyor. Yüzünü, elmacık kemiklerini, kalın kirpiklerinin arasından ona bakan mavi gözlerini inceliyor. Kahretsin, kız çok güzel.

"Gerçekten burada mısın?" diye sorar.

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki buradayım." Alnı sadece çenesine değiyor ama yine de sanki daha küçükmüş gibi konuşmayı başarıyor. Yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirliyor. "Öyle misin?"

Ayak sesleri arkasındaki hücre kapısına yaklaşıyor ve iç geçiriyor. "Gitmelisin. Bundan görmemeni tercih ederim."

Omzunun üzerinden bakar. Dikkatini bir kez daha ona çevirdiğinde, lanet olası bilinçaltı ona kana bulanmış bir gömlek giydirmiştir. Ayakları çıplak ve kirli, pantolonu yırtık.

"Yaralandın mı?" Sesinde bir endişe belirtisi var ve adam onun hakkında nefret ettiği şeyler listesine bir şey daha ekliyor: sesi gerçekten umurundaymış gibi geliyor.

"zamanı, küçük tavşan."

"Neredeyiz biz?" Kaşları birbirine çatıldı. "Neredeyiz Biz miydik?"

"Sabah bunu hatırlarsan sana söylerim."

Kollarını tutuyor ve gözlerini kapatıyor. Uyanması .

Onu duvara doğru itiyor.

Bir kez daha sonsuz karanlığın içine düşerler.

Blake'in gözleri açıldı.

Lowfell'deki yatağındadır ve penceresinden hilal şeklinde bir ay parlamaktadır. Kalbi küt küt atıyor. Hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin değil: rüyalarının yeri mi, yoksa Aurora'nın varlığı mı?

Çarşaflardan sıyrılır, koltuğunun üzerinde katlanmış duran pantolonunu ve gömleğini alır ve giyer. Bağlama zahmetine girmeden botlarını giyer ve odasından dışarı çıkar.

Kalesine doğru ilerliyor. Karanlık neredeyse hapisanedeki kadar yoğun. Aurora ve Callum'u koyduğu odanın geçiyor. Callum kısık sesle konuşmaktadır ve onun paniklediğini hisseder. O da en az kendisi kadar tedirgin uyanmıştır.

Dışarı çıktığında, küçük avluyu geçerek kale duvarlarının dışındaki araziye . Lowfell'i çevreleyen göl gökyüzü kadar siyahtır ve iki yanındaki dağlar gölgelerle örtülmüştür.

Soğuk rüzgar saçlarını karıştırırken, ormanlık alana dalıyor, ve bir şapel görünene kadar dışbudak ağaçlarının arasında dolaşır.

İçeri girer. İçeride yoğun bir kasvet vardır. Çürüyen sıraları geçip koridorda ilerlerken cam parçaları çizmelerinin altında çitirdiyor. Vitraylar bir zamanlar Gece'nin Ay Tanrıçasına karşı kazandığı zaferin ve onu kendi hapisanesine nasıl hapsettiğinin hikâyesini anlatıyordu.

Bir kanat çırpma sesi mekanda yankılandığında gerilir, ama bu sadece kırıslara yuva yapan bir kuştur. Kendini sunağın üzerine çeker. Sert taşa sırt üstü uzanır, dizlerini kaldırır ve ellerini başının arkasında kavuşturur.

Tavanı destekleyen taş kemere oyulmuş ambleme bakıyor.

Kapı gıcırdarak açıldı.

"Etrafta dolaştığını duyduğumu sandım." Jack'in alçak sesle

Ona doğru yürürken sesi küçük şapelde gürlüyor. Blake'in ikinci adamı öndeki sıralardan birine çöküp bacaklarını uzatıyor ve bileklerinden kavuşturuyor. "Uyku problemin mi var?"

Blake başını çevirmeden önce kayıtsız bir ses çıkarır. Jack'in rasta saçları yüzünden geriye doğru bağlanmış, gözlerinden birinin etrafındaki soluk morluğu ortaya çıkarıyor. Callum'un işi olduğuna şüphe yok. Blake, Kurt Kral James'i Aurora'yla evlenmeye ikna ederken Jack, Callum'u yoldan uzak tutmaktan sorumluydu. Kollarını sıvamıştı, böylece Blake kollarındaki dövmelemin görebiliyordu. Blake o mürekkebin ne sakladığını biliyor.

"O benim rüyamdaydı."

Jack yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Bunu yapmamalıydın, biliyorsun."

Blake iç geçirir. "Muhtemelen hayır."

Jack elini ağzına götürür. "Gece'nin yardımcılarının toplandığına dair haberler var. Fısıltılar Gece Prensi'nin Kuzey Toprakları'nda bir ordu kurduğunu söylüyor. komutu."

Blake yüzünü buruşturur. "Gece Prensi mi? Fenrir, belki?"

"Hâlâ Snowlands'de. Son duyduğuma göre alfa ve karısıyla evlendi. Sanırım adı Ingrid'di." "Alex, o zaman."

"Muhtemelen. Gri Kale'yi izlemesi için birini göndereceğim. İşleri bizim için zorlaştırabilir."

Aurora'nın Blake'e verdiği ışık ipliği ruhunu sarar ve içinde titreşir. Üzerinde kayıyor

Taş, bacaklarından birini uzattı ve sırtını hafifçe kamburlaştırdı.

Jack kaşlarını çatı. "Neyin var senin?"

"Onu hissedebiliyorum."

Jack'in burun delikleri alevlenir, sonra kıkırdar. "Şanslısın ki, o geçiş sürecinden geçmek üzere olan bir yarı kurt değil ... oh, bekle. . ."

"Defol git, Jack."

"İlk ısırıldığım zamanı hatırlıyorum. Bir hafta boyunca yatağımdan çıkmamıştım."

"Sağ elinle biraz kaliteli zaman geçir. Sen?"

Jack ayağa kalkarken güler. "Ve sola." Yürüyor Blake'in yanına gider ve omzunu sıkar. İfadesinde endişe titreşimleri var. "engellemeyi öğren yoksa seni delirtecek."

Blake homurdanır ve Jack şapelin kapısına doğru yürür.

"Biraz dinlen," diyor Jack.

Dışarı çıkar ve kapı kapanarak Blake'i ve karanlığı içeriye hapseder. Blake iki eliyle yüzünü ovuşturur. Ruhunun etrafında bir kafes olduğunu hayal ediyor, böylece Aurora'nın ışık ipliği onun en ham kısımlarına dokunamıyor. Hissettiği en kötü şey hafiflese de kanı hâlâ normalden daha sıcak akıyor.

Nefes vererek başının üstündeki taşa oyulmuş olana bakar; içinde iki hilal bulunan bir anahtardır bu. Gece'nin hapishanesinin sembolü.

Kuzey topraklarının rüzgârı, çökmüş çatının arasından süzülerek eski kan kokusunu karıştırıyor. Bu sunakta kaç kişinin kurban edildiğini merak ediyor. Bilindiği üzere eski Lowfell'in alfası gizlice Gece Tanrısı'na tapıyordu. Gece Tanrısı

Aptal, güç karşılığında masum kanı verebileceğini düşündü.

Gece kan istemiyor ama. O ruhları istiyor.

Hapishanesinin anahtarını her şeyden çok istemektedir, böylece oradan kaçabilecek ve şiddetini dünyaya salabilecektir.

Gece, Ay'ın Kalbini İstiyor.

Onu kendisine getirene hayal edilemez güç sunacaktı.

BİRİNCİ BÖLÜM

İ dik bir şekilde, nefes nefese.

Çarşafı dolandım. Üzerimdeki gömlek

-Terden kayganlaşmış. Üşüyorum. Çok üşüyorum.

Damarlarımdan buz pompalanıyor ve bir daha ısınabilecek diye merak ediyorum. Dünya karanlık. Gri. Sanki bir gölge perdesinin arkasından görüyormuşum gibi.

Bir döşeme tahtası gıcırıyor. Yatak çıplak ayaklarımdan dibine çöküyor. Erkek ve dağ kokusuyla birlikte bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Bana bak." Kelimeler nazik ama otoriter.

Bir el yanağıma dokunuyor; nasırlı, güçlü ama dikkatli. "Bana bak." Daha talepkar. Bu ses

İnsanların dediklerini yapmasına alışkın olan biri.

Çaresiz, bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

"İşte bu kadar. Gözlerini benden ayırma. Şimdi nefes al."

Havayı içime çekiyorum, ciğerlerime dolmasına ve karanlığı dağıtmasına izin .

"Güzel kız. bakalım. Benimle nefes al. Al. . . ve dışarı.

. . ."

Kalp atışlarım kulaklarımdaki kakofoniye durduruyor. Biz Sanırım bunu daha önce de yapmıştım. Sebastian'ın kalesinin altındaki kulübelerde.

Sebastian. Tanrıça. Sebastian'ı öldürdüm.

Yeni bir panik dalgası çöküyor.

"Prenses." Kelime keskin ve emredici. "Nefes al. Al. . . ve dışarı. . ."

Yatağın başucundaki masanın üzerinde yarı yanmış bir mum titriyor.

bir fincan ve bir yığın kitabın yanında. Bir sürahi viski, Blake'in bıraktığı yerde, şöminenin duruyor. Yan tarafımda zonklayan bir ağrı var. James beni ısırdı, sadece birkaç saat önce.

Yağmur pencereye vuruyor. "İşte bu kadar. Bana geri dön, Prenses."

figürden sıcaklık yayılıyor. Ciğerlerimin etrafındaki sıkı kavrama gevşiyor ve nefeslerim daha kolay geliyor. "Callum?"

"Evet. Buradayım."

Callum'un ifadesi nazik, gerginlik ve gömleğini zorlayan sert pazularıyla çelişiyor. Koyu kum rengindeki saçları alnından geriye doğru taranmış ve yeşil gözleri endişeyle titreşiyor.

"Acı çekiyor musun?" Alnı kırışıyor. "Blake'i çağırayım mı?"

"Hayır. . . I. . . Sanırım sadece bir kabustu." Nefesimi bırakıyorum.

"Rüyada ne ?"

Hatırlamaya çalışırken başımı sallıyorum. "Bir hapishanedeydim, Blake de oradaydı ve bir şey beni takip ediyordu. Ve... ." Bu akşamki konuşmamız geldikçe geriliyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Tanrıça, sana Blake hakkında bir şey söylemem gerek. Sana karşı komplo kuruyor."

Callum kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yaptığı her şey. . . .benim hayatımı onunkine bağlayan o bağı yarattı. . . . Hepsi Kurt Tahtı'nı çalma planının bir parçasıydı. Senin Kurt Kral olmana yardım edecek, sonra da

sana meydan okuyacak. Kazanacağını biliyor, çünkü hayatlarımız birbirine bağlı. Onu öldürmeyeceksin, çünkü ben de ölürüm."

Callum gerilir. "Bunu sana o mu söyledi?" "Evet."

Callum bir an bana bakıyor, pazuları çelik gibi. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve serin havayı ısıtıyor.

"Bu seni ilgilendirmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Oh, bu beni ilgilendiriyor. Sadece. . . Daha önce anlayamamıştım. Bunu neden yaptığını. Yıllardır uğruna çalıştığı her şeyi bir kenara attı. Beni özgür bıraktı, James'le savaştı ve senin öldüğünü görünce. . . Yüzünü. . ." Yutkundu. "O senin hayatını kurtardı. Buraya geldiğimizden beri bunun nedenini arıyorum ama bulamadım. İ düşünmeye başladım. ." Başını sallıyor. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama bu. . . *bu*. . . mantıklı geliyor. Sanırım bu beni rahatlatıyor. İşleri biraz karmaşıktırsa bile."

"Blake'le aramızdaki bağı koparmamız gerekiyor. Ben."

"Var. Ama ben savaşı kazanana kadar beni öldürmeye çalışmayacak. Taht."

Nabzım hızlanıyor. "Seni öldürmeye çalışacağını düşünüyorsun." "Bundan eminim. James'e yenildim, hem de yıllarca, İnsanlar savaşmış olsaydık ne olacağı konusunda spekülasyonlar yaptı. Bu onun iddiasını zayıflatır. Blake kendisinin zayıf olarak görülmesine izin vermeyecektir." Callum'un bileğini koparılmasından korkuyormuşum gibi kavriyorum ve Callum gülümsüyor. "Beni yenemeyecek. Zamanımız var. O zamana kadar işimize yarayabilir. Biraz dinlen, bu konuyu sonra düşünürüz." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Bütün bu Savaşın karmaşası içinde Blake'in ulaklarından birini Fiona ve Ryan'a haber göndermek üzere kaleye sokmak için en uygun zamandı."

"Biliyorum. Anlıyorum."

Ona yaklaştıkça kanım ısınıyor. sefer damarlarımda dolaşan korku değil. Ham bir şey ve serbest kalmak isteyen bir vahşi.

Callum'un ifadesi kararır. "Prenses. ." Sesi sert ve alçak, neredeyse bir uyarı gibi.

Onu daha yakına çekmek için çaresizce yüzüne uzanıyorum. James'in beni ısırıldığı yerde yanımda bir acı patlıyor ve irkiliyorum, elim çarşafların üzerinde geziniyor.

Bakışları belime inerken Callum'un çenesi kenetleniyor. "Görebilir miyim?"

Yatağa geri dönüyorum, sonra yastıkların üzerine uzanıyorum.

Callum çarşafları sıyrıyor. Yer değiştiriyor, eğilirken çıplak bacaklarımdan birini kucağına alıyor. Haftalar önce, Highfell'in alfasının önünde bir erkek gömleği ve iç çamaşırlarımla bu şekilde açıkta kalma düşüncesi beni korkuturdu. Şimdi ise nefes alışımı hızlandırıyor.

Göğüslerimin hemen altındaki düğmeyi açıyor, sonra yavaşça aşağı iniyor. Başparmakları ve parmakları hafifçe tenimi okşuyor. Gömleğimi çekerek göbeğimi ortaya çıkarıyor ve serin hava bana dokunsa da yanıyorum.

Onu istiyorum, farkındayım. Onu acilen istiyorum. Çaresizce. Ellerini vücudumda görmek ve parmaklarımı kaslarına sokmak istiyorum. Ağzının sıcaklığını istiyorum. Üstüne tırmanmak ve benim olduğunu iddia etmek istiyorum. Onu hayatımda daha önce hiç istemediğim bir şekilde istiyorum.

Bana ne oldu bilmiyorum. Belki de bu gece neredeyse öleceğim için böyle hissediyorum. Belki de beni uyandıran kâbusun soğuk gölgesini üzerimden atmak istiyorum. Ama sıcak hissetmek istiyorum. *Canlı* hissetmek istiyorum. İçimde dolaşan bu enerjiyi dışarı atmak istiyorum.

Callum hareketsiz. Dirseklerimin üzerinde duruyorum. Belimde ve gövdemde, James'in beni öldürdüğü yerde uzun, sivri bir yara izi var. dişlerini batırdı. Etrafındaki deri ama birkaç saat öncesine göre çok daha iyi görünüyor olmalıydı. çimlerin üzerinde kanıyor.

Bu konuda endişelenmem gerekirken, büyülenmiş bir halde Callum'u izliyorum. Çok yoğun, çok aşılmaz görünüyor. İfadesi taş gibi ve Sebastian'ın şatosundaki köpek dövüşünde ilk gördüğüm savaşçı gibi.

Gözlerinin arkasında bir kurt titriyor. Bir an için bendeki değişimi, bu *ihtiyacı* hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Benim öfkem daha çok beni oyunlarında bir piyon olarak kullandığı için Blake'e yönelikken, Callum'unki tamamen kardeşine yönelik gibi görünüyor. "Bunun için ölecek."

Kulağa bir söz gibi geliyor ve kanımı daha da ısıtıyor. Sadece incinmiş olmamı önemsemekle kalmıyor, daha ilkel bir şey de var. Sahiplenici. Sanki kardeşinin bedenimi işaretlemesine katlanamıyor.

. Bir fırın.

Tanrım, benim sorunum ne bilmiyorum ama buna bir son vermeliyim. Onun için acı çekiyorum. Tenim hassaslaşıyor ve yatağın üzerinde kayıyorum. Bir şeyleri ısırmak için garip bir istek duyuyorum. Neredeyse ateşim çıkacak gibi hissediyorum. Yumuşak, titrek bir nefes alıyorum.

Callum'un vücudundaki her kas kaskatı kesilir.

Bakışları, sanki hissettiklerimi hissedebiliyormuş gibi, şimdi ihtiyaçla zonklayan bacaklarımın arasındaki yere kayıyor. Sadece iç çamaşırımla ince bir şekilde örtülüymüm ve kendimi daha sıcak ve damperli hissediyorum. Alt dudağını emiyor. Boğazından yumuşak bir hırıltı geliyor.

Gözlerimle buluştuğunda, kurdu orada, karanlık, güzel ve güçlü. Sanki onu geri çekmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Bu gece seni kaybettiğimi sandım." Sözleri gergin.

"Bir süreliğine yaptın. Ama sen beni buldun."
Gülümsedim. "Buraya gel."

Görünüşte kendini sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes alıyor.

Ben yaralıyım. Şüphesiz, beni kırmak istemediği kırılğan bir şey olarak görüyor. Tanrıça, ben kırılmak istiyorum. Tükenmek istiyorum. İçimde tedirgin bir şekilde volta atan bu kafesteki canavarı serbest bırakmak istiyorum. Bu gecenin tüm dehşetinin yok olmasını istiyorum.

"Yapma," diye fısıldadım. "Centilmen olma."

"Rory. . . . Yaralanmışsın."

"Benimle ilgilenmek istemiyor musun?"

Titrek bir kahkaha atıyor ve bakışlarını döşeme tahtalarına dikeyyor. "Evet, seninle ilgilenmek istiyorum. Ama korkarım bu doğru olmaz."

"Olurdu."

Başparmaklarından biri hâlâ kucağında duran bacağımın üzerinde sinir bozucu daireler çiziyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

Bacaklarımın arasındaki şiltenin üzerine diz çökecek şekilde kayıyor ve içimde bir zafer patlaması yaşanıyor. Yüz ifadesi kararıyor.

"Biraz uyumalısın," diyor. "O zaman neden rahatlamam bana yardım etmiyorsun?"

İnliyor. "Çok talepkâr bir , değil mi? Highfell' alfasına bu şekilde eziyet edecek kadar da cesursun."

"O beni korkutmuyor. Geleceğin Kurt Kralı'na kur yapıyorum, bilmiyor musun?"

Kıkırdıyor, küçük yatak odasını sıcaklık ve karanlık bir vaatle dolduran yumuşak, boğuk bir ses. "Öyle mi? Ona kur , değil mi?" "Öyle

düşünmüyor musun?"

" biri? Sanırım yakışıklı?"

"O çok yakışıklı. Ve güçlü. Ve bir centilmen olduğunu düşünmeyi seviyor. Ama değil. O bir kurt."

"Öyle mi?"

Hareket ediyor, kendini alçaltıyor ve geniş omuzlarını yerleştirmek için kalçalarını daha da ayırmaya zorluyor.

"Evet," diye inliyorum.

"Bence biz kur yapmanın çok ötesindeyiz, Prenses." İç çamaşırımın nemli kumaşına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sence de öyle değil mi?"

Sırtım dikleşti. "*Evet* . "

Alnımda ter boncukları oluşuyor ve daha fazlası için yalvarmak istiyorum, hayatımda hiç yapmadığım bir şey. Yine de iç çamaşırımı parmağıyla bir tarafa asınca kaskatı kesiliyorum. Sanki buzun içine dalmışım gibi vücudum soğuyor. Görüşümün kenarlarından karanlık sızıyor ve dudaklarımdan panik dolu bir ses kaçıyor. Callum kalçalarının arasında hareketsiz duruyor.

Bir hırıltı yükseliyor, kreşendos yapıyor, içimde titreşiyor. Sanki göğsümden sıkışmış bir şey var, bir kafese karşı çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor. Bir şeye doğru koşmak istiyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Tenim nemli. Saçlarım yüzüme yapışıyor.

"*Callum*," diye inliyorum.

"Prenses?" Anında ayağa kalktı ve beni kollarının arasına . "*Ghealach*, yanıyorsun."

Gözlerimin önünde noktalar yanıp sönüyor ve tenimde soğuk ter oluşuyor. Bilincime tutunmaya çalışıyorum ama bir karanlık dalgası üzerime çöküyor. Küçük yatak, şömine

Kitaplar, ocaktaki közler, Callum'un yüzü... Hepsi griye döner.

"*BLAKE!*" Callum yataktan fırlarken sesi çok uzaklardan geliyor.

Batıyorum. Sonra
karanlık.

İKİNCİ BÖLÜM

Karanlık, sonsuz bir hapisane koridorunda yarışıyorum. Ben bir Parçalanan heykeller ve gölge sarmaşıkları kollarımın ve bacaklarımın etrafında dolanıyor. Nemli hücreler, metal neşterler ve kalpler damlayan siyah kan gözlerimin önünden geçti.

Gece vakti ormanda koşuyorum. Elbisem dallara takılıyor ve dikenler ayak tabanlarıma batıyor. Bir şeye doğru mu koşuyorum yoksa kaçıyor muyum bilmiyorum ama durursam öleceğim.

Callum'un bulanık yüzü benimkinin önünde beliriyor. "*Onun nesi var? Isırık yüzünden mi?*"

"*Bu onun kurdu.*" Blake'in sesi kara ipek gibi ve yanan kemiklerimi serinletiyor. "*Aurora, sevgilim.*" Bir avuç içi nemli alnıma bastırıyor ve göğsümde öfkelenen canavar sakinleşiyor. "*Bana bak.*"

Göz kapaklarımı açıp geri çekiliyorum.

Blake' gözbebekleri boş kara delikler haline gelene kadar büyür ve ağzı yüzüne göre çok büyük olan zalim bir gülümsemeye dönüşür. Gülüyor. Sert, soğuk ve sonsuz.

Senin ne olduğunu biliyorum, kafamın içinde çığlık atıyorum.

Ne?

Canavar.

Karanlık beni bir kez daha ele geçiriyor.

Soğuk ve karanlık bir yerde kapana kısıldım ve belime kadar zift gibi siyah bir su var. Büyük bir canavar, harap bir şapelde koşarken ağzında bir tavşan taşıyor. Erkek kahkahaları kulak zarımı paramparça ederken bir kırbaç etimi yırtıyor. Bir kadın kar fırtınasının ortasında ağlıyor.

Yabani kehribar gözler bana bakıyor.

"Vücudu asimile oluyor." Bal ve zehir damlayan bir ses.
"Kurdu reddetmek istiyor."

"Daha önce iyiydi." Endişeden sertleşmiş, Kuzey Toprakları'ndan gelen kalın bir ses. *"Belki biraz huzursuzdu ama ."*

"İlk kez vardiyaya geçene kadar böyle dönemlerden geçecek. Gececektir."

"Bu sana mı oldu?"

"Evet." Bir el başımı arkaya yatırıyor ve Kadehi dudaklarıma götürdü, zehirle doldurdu. *"İç bakalım, küçük tavşan."* Hayır. Hayır. Hayır.

Başımı yastığıma yaslıyorum, çaresiz. Soğuk karanlık boğazımdan aşağı süzülüyor ve dudaklarımdan dökülüyor. Gölgelere karışıyor ve sesi zihnimde yankılanıyor.

Benim piyonum. Kuklam. Benim kuklam.

Gözümü kırpıyorum ve bir kaleye doğru ilerliyorum. Soğuk hava çıplak bacaklarımı gıdıklıyor ve çıplak ayaklarım kaldırım taşlarına çarpıyor. Yanan tenimdeki soğuğun tadını çıkarıyorum. Yanaklarıma değen gölgelerin tadını . Bacaklarım güçsüz. Görmek için çok karanlık ama bir tasmaya bağlıyım ve onu takip ediyorum. Parmaklarım gümüş bir bıçağın kabzasını sıkıyor.

Göğsümde bir şey hırıldıyor.

Ben bir piyon değilim. Kukla değilim. Kimseye ait değilim.

Odaya girdim. Duvara yaslanmış bir yatakta uyuyor. Uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum bilmiyorum. Her şey bulanık, ama o daha cismani görünüyor.

Daha önce. Kolunu başının üzerine ve siyah saçları dağınık. Çok yumuşak görünüyor. Çok huzurlu. *Öldürmesi çok kolay.*

Gözümü kırpıyorum ve gövdesine binmişim, bıçağımı boğazına dayamışım. Kalçalarım onun kalçalarını sıkıyor. Katı hissediyor. Sıcak. Parmakları bileğimin etrafında bir pranga gibi kıvrılıyor. Gözlerini açıyor ve vahşi bir şey bana bakıyor. Gözlerini kırıştırıyor, uzun kirpikleri yanaklarını dalgalandırıyor ve canavar kayboluyor ama en az onun kadar tehlikeli bir şey bakışlarımla buluşuyor. Kan, karanlık masallar ve ormanın derinlikleri gibi kokuyor.

"Seni yatağıma davet ettiğimi hatırlamıyorum Aurora, sevgilim."

Beni taşıyor. Yanağım onun sert ve çıplak göğsüne bastırıyor. Ben onun kollarında bir oyuncak bebeğim. Oynanacak bir oyuncak. Kontrol edilmesi gereken bir kukla. Hırlıyorum ve mücadele ediyorum, ama beni daha sıkı tutuyor ve kendimi . Sanki bir şey değilmişim gibi beni başkasına paslıyor. Callum Kulağıma karşı yatıştırıcı sesler. Sıcakladım. Çok sıcak. Çok huzursuzum. Ne zaman bitecek?

"Onu nerede buldun?" Callum'un sesi uyku ve endişeyle kalınlaşmış.

"Odamda." Onun eğlendiğini duyuyorum. *"Sanırım kurdu beni öldürmek istiyor."*

"Bence çoğu Kurt seni öldürmek istiyor." Sonsuzluk ya da kalp atışı kadar süren bir duraklama. *"Onun kurdundan sanki kim olduğundan ayrı bir şeymiş gibi bahsediyorsun."*

"Öyle."

"Kurt bizim kim olduğumuzun bir parçası Blake. Belki de bu parçanı kabul edersen-"

"Callum, eğer senin tavsiyene ihtiyacım olursa, bunu isterim. Ve eğer istersem, dünyanın durumu için gerçekten korkarım." Ayak sesleri kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılanıyor. *"Evcil hayvanının tasmaını daha sıkı tut."*

Gölgeler beni bir kez daha ele geçirdi.

Sebastian'la birlikte bir arabadayım ve onun boğazında bir kesik var. Kollarımda ipler var ve yüzü olmayan bir varlık beni boş bir balo salonunda dans ettiriyor.

Blake bana doğru sinsice yaklaşıyor, gözleri şiddetle parlıyor.

Kaçıyorum. Kayboldum. Karanlık koridorlar unutulmaya doğru kıvrılıyor. Bir sembol var. Yayında hilal olan bir anahtar.

Biri çılglık atar. Birisi şarkı söylüyor.

Parlak, kör edici bir ışık. Sarsılarak doğruldum.

Zor nefes alıyorum. Saçlarım tenime yapışıyor ve çarşafalara dolanıyorum. Yalnızım.

Gri ışık odanın içinde dans ediyor ve yağmur pencereye vuruyor. Ocakta harlı bir ateş yanıyor, yani yakın zamanda burada biri bulunmuş olmalı.

Başım zonkluyor ve ağzım bir kemik kadar kuru. Kendimi güçsüz hissediyorum, sanki uzuvlarım dallara dönüşmüş ve her an kopabilir. Boğazımdan yumuşak bir inilti çıkıyor ve kum gibi hissediyorum. Masanın üzerinde bir beher var. ve onu aldım. İçindeki berrak sıvıyı kokluyorum, hiçbir koku almıyorum, sonra açgözlülükle yudumluyorum ve beheri tekrar yere bırakıyorum. Ağrıyan boğazımı rahatlatıyor ve o kadar soğuk ki mideme gittiğini hissediyorum.

Sanırım ateşim vardı. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Rüyalarımı ve halüsinasyonlarımı gözden geçirmeye çalışıyorum. Hepsi birbirine karışıyor, zihnimi acıtan karmakarışık bir karmaşa. Blake'in sesinin karanlığın perdesini araladığını, vücudumun kurdu özümsemeye çalıştığını söylediğini hatırlıyorum.

Üzerime çöken korku dalgasıyla savaşıyorum. Yanılıyor olabilirdi. Yalan söylüyor olabilirdi.

Daha da kötüsü, doğruyu söylüyor olabilirdi. Krallığının bana öğrettiği varlıklardan birine dönüşüyor olabilirdim. Hayatımın yirmi yılı boyunca bastırdığım ve korktuğum. Rahibin içimden söküp atmaya çalıştığı, babamın zehirlemeye çalıştığı, annemi kaderine mahkûm eden parçam. Gerçek olabilir.

Başka bir şey hatırlıyorum. Boğazına bir bıçak dayamışken yataktaydı. Başımı salladım. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Ateşli bir rüya, anı değil.

Buranın havası bayat ve hastalık gibi kokuyor. Bana annemin yatağının kenarında geçirdiğim sabahları ve ölümünden sonra odamda kilitli kalarak hasta geçirdiğim haftaları hatırlatıyor. Ama sandığım gibi hastalıktan ölmemiştii. Öfke derimin altında kaynıyor. Annem babam tarafından öldürüldü.

Yumruklarımı sıkıp açıyorum, birkaç derin nefes alıyorum ve bu duyguyu kafesliyorum. Artık ondan çok uzaktayım. Yine de belki bir gün Callum yaptığı şey için adaleti yardımcı olabilir.

İki elimle yüzümü ovaladım, sonra ayaklarımı yataktan dışarı kaydurdım. Uyandığımda o kadar susamıştım ki Su kabının yanındaki parşömen parçası ya da küçük bir tabağın ekmek parçası ve yanında bir tereyağı bıçağı. Notu elime alıyorum.

Prenses, Blake'in klanından bazılarıyla toplantıdayım. Birazdan dönerim. Kahvaltınızı yapın. Olduğun yerde kal.

Açlıktan ölüyorum, bu yüzden emirlerinden birini yerine getiriyorum. Kuru ekmeği zorla mideye indirirken midem inliyor. İyi oturmuyor ve kabı yere koymadan önce hızla daha fazla su yutuyorum.

Tüm ruhum onun ikinci talimatını protesto ediyor. Olduğum yerde kalmak istemiyorum. Duvarlar sanki

üzerime geliyor. Zihnimin gerisinde, genç bir ergen olarak kendimi duyuyorum, hizmetçilerden birine saray bahçelerinde yürüyüşe çıkmama izin vermesi için yalvarıyorum, ya da Büyük Salon'da akşam yemeği için babam ve erkek kardeşime katılıyorum, ya da atıma binmek için Annemin bana izin verdiği gibi.

Artık o kız olamam. O kızdan daha fazlası olacağıma yemin etmiştim.

Bu.

Kendimi ayağa kaldırıyorum. Bacaklarım biraz titriyor, ve sanki kafatasımın içini kazıyan bıçaklar varmış gibi hissediyorum. İnliyorum ve dengemi sağlamak için pencere pervazına tutunuyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. İçinde bulunduğum oda kasvetli bir avlu. Güneş gri bulutlar tarafından engelleniyor ve yağmur aşağıdaki kaldırım taşlarına çarpıyor.

Odanın köşesinde bir gardırop var ve yeni kıyafetler bulma umuduyla ona doğru ilerliyorum. Burada sadece erkek kıyafetleri asılı; pantolonlar, gömlekler ve Callum'un kiyle aynı kırmızı tartandan bir kilt. Acaba ben uyurken Fiona ya da klanından başka biri gelip ona bunları mı getirdi? Umarım öyledir. Umarım Callum ve Blake'in ihanetinden sonra Fiona iyidir.

Üzerimdeki gömlek terden kaskatı kesilmişti. Çıkarıyorum ve başka bir tane seçiyorum. Kimin olduğundan emin değilim. geçirdim ve kara çam kokusu etrafımı sardı. Gömleği bağlarken bile nabzım protesto edercesine atıyor. Blake'in kıyafetlerini giymek ya da onun gibi kokmak istemiyorum ama şimdilik idare eder. Pantolonumu da giyiyorum ve kalçalarımın altına düştüğü için kemerle bağlıyorum.

Biri kapıya vuruyor. Donup kaldım.

Callum öylece içeri girebilirdi. Omzumun üzerinden ekmek tabağının yanında duran tereyağı bıçağına bakıyorum. Aceleyle gidip , cebime atıyorum, sonra da kapıyı dikkatle açıyorum.

Koridorda benim yaşlarımda ve yapıda, uzun dalgalı siyah saçlı bir kız duruyor. Keskin çenesi ve dolgun dudaklarıyla dikkat çekiyor. Elbisesi çok güzel, siyah ve uzun kolları dantelden. Biraz tanıdık geliyor ama tanıştığımızı sanmıyorum.

"Alo?" Sesim kullanmadığım için boğuk çıkıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Blake konsey odasında bulunmanızı rica ediyor."

Başımı eğiyorum. Bu şekilde olmaktan hoşlanmayabilirim. Lowfell'in alfası tarafından çağrıldı, ama en azından beni Callum'u tanımadığım bir kalede aramaktan kurtardı.

"Onun klanının bir parçası mısın?" diye sordum. "Evet."

Bir arkadaş edinmeyi umarak gülümsedim. "Ben Aurora."

Bir tutam saçını kulağının üzerinden geçiriyor ve bileğindeki bir yara izi ya da dövmeye gözüm . koluyla aceleyle örttü. "Biliyorum."

Bana adını söylemesini bekliyorum. Sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi sadece nefes verdiğinde kaşlarımı çatıyor ve geri çekiliyorum. Blake'in klanındaki insanların da alfaları kadar iğrenç olacağını tahmin etmeliydim. "Bir dakika lütfen."

Sahip olduğum tek ayakkabı, James beni Sebastian'a geri verdiğinde giydiğim kanlı çamurlu terlikler. Yüzümü buruşturarak onları .

Beni dar koridorlardan oluşan bir labirente götürürken kız benimle konuşmuyor. Tarzı Madadh-allaidh Kalesi'nden farklı değil - Callum beni Kuzey Toprakları'na götürdüğünde ilk kez getirildiğim kale - ama daha klostrofobik görünüyor. Belki de karanlık duvarları birbirine daha yakın hissettiren duvar halılarının ve klan renklerinin eksikliğidir. Demir aplikler, biz geçerken titreyen meşaleleri tutuyor.

"-Onu riske ." Bir kapıya yaklaştığımızda Callum'un kalın aksanı neredeyse bir hırıltı gibi geliyor.

"Saçmalama." Blake'in sesi saten gibi pürüzsüz. "O iyi olacak. Biz halledebiliriz-"

Kız kapıyı çalar ve oda sessizliğe gömülür.

Göğsümde garip bir beklenti duygusu oluşuyor. Blake'in evim dediği yeri biraz merak ettiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. Callum bir keresinde bana bazı İnsanlar, Güney Toprakları'ndan gelen yarı kurt Blake'in -Hatta bir alfaydı. Bunu sorgulayan herkes genellikle ölürdü.

Yine de buradayız, onun , Kuzey Toprakları'ndaki gerçek bir kalede.

Burayı nasıl aldı? Burası gerçekten onun evi mi? Halkı onu seviyor mu?

"İçeri gel," diye sesleniyor Blake.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T Konsey odalarının bir tarafındaki duvarda üç uzun kemerli pencere var ve bu pencerelerden turuncu ve kahverenginin tonlarındaki dağlar görülebiliyor. Siyah demir apliklerin içindeki meşaleler pencerelerin arasında titreyiyor, Kavisli taş ocakta alçak bir ateş yanıyor. Mekâna büyük, oval bir masa hâkim ve etrafında dört adam duruyor. Ben içeri girerken hepsi bana bakıyor.

Blake masanın başındadır ve elleri masanın üzerinde düz durmaktadır. Öne doğru eğiliyor. Beyaz kollarını sıvamış, kollarının ön kısmını ve dirseğinde ısırıldığında oluşmuş olması gereken yara izinin başlangıcını ortaya çıkarıyor. İlk defa kendimi onun nasıl kurda dönüştüğünü merak ederken buluyorum.

Bakışları benimkilere kilitlenince Callum'un ifadesi . "Rory, burada ne işin var?"

"Onu ben davet ettim." Blake'in bakışları, giydiğim ve ona ait olan büyük gömleğin üzerinde geziniyor. "Bugün çok şık görünüyorsun, küçük tavşan."

Ona kırılmış bir gülümseme sunuyorum, çünkü beni kışkırtmaya çalıştığından eminim. "Teşekkür ederim."

Dreadlock'ları ve kollarının koyu tenini saran dövmeleri olan bir erkek sırtıyor. Jack, sanırım adı bu. Blake beni kaçırıp James'le evlendirmeye çalıştığı anda onu zindanda görmüştüm. Hoşnutsuzluğum artıyor.

Odadaki dördüncü erkek.
tanıdık. En az Callum kadar iri yapılı, kısa siyah saçlı ve düzgün kesilmiş sakallı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, siyah gömleğinin üzerinde zorlanan pazularını vurguluyor. Sol gözünün üzerinde bir göz bandı var ve boğazında belli belirsiz yara izleri var. Böyle bir adamla nerede tanışmış olabileceğimi hayal edemesem de tanıdık geliyor.

"Lütfen, içeri gelin," diyor Blake. "Biz de tam senden ."

Masaya doğru yürüyorum. "Duydum," diyorum. "Neyi tartışıyordunuz?" Dört adamın aynı masada olması fikri hoşuma gitmedi.
benim hakkımda konuşuyor, ben yokken.

"Dinleniyor olman gerekirdi," diye fısıldıyor Callum, bir azarlama notuyla. "Notumu okumadın mı? Üç gündür yüksek ateşin var."

Üç gün mü? Callum kardeşiyle savaşa gitmek üzere ve ben tam üç gündür yatalak durumdayım. Neyi kaçırmış olabileceğimi merak ederken, zaten gümbür gümbür atan kafamda sorular uçuşuyor.

"O odada daha fazla kapalı kalmaya dayanamadım," diye cevap verdim sessizce. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Hm."

Yakından bakıldığında Callum neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyor. Kirli sakalları çenesini sarıyor ve gözlerinin altında lekeler var. Her zamanki dağ kokusunun üzerine erkek teri sinmiş, sanki yıkanmamış gibi. Kolumu beline doladım ve sıktım. Kardeşiyle olan her şeyin üzerine bir de benim için endişelenmek zorunda kaldı.

Beni buraya getiren kadın kapıda oflayıp pufluyor.

"Bize katılacak mısın, Elsie?" diye soruyor Blake.

"Hayır." Elsie, alfası olduğunu tahmin ettiğim erkeğe hiç saygı göstermiyor. Koridora ilerliyor ve etekleri kaldırım taşlarının üzerinde sürüklenirken hışırtılı bir ses çıkarıyor. Kapı arkasından kapanıyor.

Göğsümde keskin bir duygu sıkışması hissettiğimde hızlıca nefes alıyorum. Blake'ten geliyor ve o kadar çabuk kayboluyor ki hayal görmüş olabilirim. Blake tarafından bana zorla kabul ettirilen aramızdaki garip bağa henüz alışamadım. Sanki göğsümde ruhumu saran bir gölge ipliği varmış gibi hissediyorum. Bir şey hissettiğinde, yayılıyor ve sıklaşıyor gibi görünüyor. Ne hissettiğini çalışıyorum. Özlem, sanırım. Bu kadının onun için kim olduğunu merak ediyorum.

Daha önce tanışmadığım iri yarı erkek bir kıkırdamayı bastırıyor.

"Seni eğlendiren bir şey mi var, Arran?" diye soruyor Blake, ipeksi ses tonunda hafif bir keskinlikle.

"Hayır." Arran'ın sesi sanki çok kullanılmıyormuş gibi biraz kısık çıkıyor. Sesi içten gelmiyor. Alfa'sına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Blake başını sallıyor.

Arran masadan uzaklaşıyor, Callum ve beni geçip Elsie'nin peşinden gidiyor. Omzunun üzerinden bana bir kez bakıyor ve yine o aşinalık sarsıntısını yaşıyorum. Kapı arkasından kapandı.

"Dediğim gibi," diyor Blake, "Lochlan ve klanından bazılarının Oidhche Fhada için Lowfell'e gelmesini istiyorum."

Callum'un beni tutuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıklaşıyor. "Ve dediğim gibi, bu iyi bir fikir değil."

"Oidhche Fhada nedir?" Ağzım bilmediğim kelimelere takılıyor.

"Önümüzdeki hafta gerçekleşecek olan bir kurt ritüeli," diyor Callum. "Oidhche'ye ya da sizin deyiminizle Gece Tanrısı'na inanıyoruz."

Güney Toprakları'nda, gökyüzünde bir hapishanesi var ve Ay Tanrıçası *Ghealach*'orada tutsak tutuyor."

"Hatırlıyorum," diyorum.

"Oidhche onu her gece farklı bir hücreye taşır, böylece onu arayanlar tarafından asla bulunamaz. Dolunay gecesi, bize en yakın olduğu zamandır.

Yine de, her iki buçuk yılda bir, onu hapishanesinin o kadar derinlerine taşır ki ışığı yeryüzüne değemez. Birkaç dakikalığına dünya karanlığa gömülür. İşte o zaman Oidhche Fhada'yı gerçekleştiririz."

Sanırım ay tutulmasından bahsediyor. Güney Toprakları'nda Güneş Tanrıçası'nı onurlandırmak ve karanlığı kovmak için şenlik ateşleri yaktığımız bir festivalimiz var.

"Peki bu sefer yapmak istemiyor musunuz?" Ben soruyorum. "İtiraz ettiğim ritüel değil, alfa Blake davet etmek istiyor. Lochlan Christensen, Glas-Cladach, ve ona güvenemeyiz."

Masanın üzerinde Kuzey Toprakları'nın bir haritası var ve Blake kıyı şeridinin bir kısmına dokunuyor. "Lochlan, Kuzey Toprakları'ndaki en büyük ikinci orduya sahip düşman."

"James?" Ben soruyorum.

Blake başını eğiyor. "Onu devamıza katılmaya ikna etmek istiyorum. James'e karşı etkili bir şekilde hareket etmek istiyorsak, en iyisi bunu o yaralarını sararken yapmalıyız. Sebastian ile savaş. Dolunaya kadar üç haftamız var. Hemen sonra harekete geçmemizi istiyorum. Kaleye girmek için bir orduya ve kaleyi tutmak istiyorsak bize katılacak en az dört alfanın desteğine ihtiyacımız olacak. Lochlan bize bir ordu sağlayabilir."

Callum dişlerini gıcırdatıyor.

"Lochlan'ı sevmiyor musun?" Ben soruyorum.

"Adama karşı kişisel bir düşmanlığım yok," diyor Callum, "ama James'le anlaşılmadıkları doğru olsa da, onun da benden hoşlanmamak için bir o kadar nedeni var."

"Lochlan'ı davet etmenin seni tehlikeye atabileceğini düşünüyor," diyor Jack. "Özellikle de sonra-"

Callum hırlamaya benzer alçak bir ses çıkarır ve Jack ağzını kapatır.

"Bu beni neden tehlikeye atsın ki?" Ben soruyorum.

"Madadh-allaidh'deyken kardeşime yardım etmek için at sürdürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?" diyor Callum. "Kaybettik Sebastian'a karşı savaşırken kurtboğan ile vuruldum."

Callum odasında dizlerinin üzerine çöktüğünde, ter ve kan içinde kaldığında korku kalbimi sıkıyordu. Omzundaki kurşun yarısından koluna kan akıyordu. İçimde bir utanç titreşimi. Callum'a söylemiştim. Blake'in görüldüğü kadar kötü olmadığını düşündüm. Ne kadar da yanılmışım.

Başımı salladım.

"Sebastian'ın ele geçirdiği kale eskiden Lochlan'ın bölgesinin bir parçasıydı," diyor Blake. "Onun yerine yönetimi devralan alfa Lochlan'ın sevdiği biriydi. Muhtemelen ölmüştür ya da daha kötüsü."

"Sebastian sadece beni için oradaydı," diyorum. "Lochlan olanlar için beni suçlayabilir." Hiç tanışmamış olmama rağmen Lochlan'da neden bir düşmanım olabileceğini anladığımda sesim donuklaşıyor.

"Evet," diyor Callum. "Onun sadakatine güvenemeyiz."

Blake iç geçiriyor. "Lochlan Aurora'yı çok hoş bulacak. Güven bana." Blake'e güvenemeyeceğimizi söyleme zahmetine girmiyorum.

"Onu davet ettim. Bu konuşma sonuçsuz kalacak."

Callum'un çenesi sertleşir. "Ne?"

"Hadi ama Callum. Sen ve ben onunla başa çıkabiliriz, bunu biliyorsun. Neden küçük hayvanına gerçek nedenini söylemiyorsun?"

neden bu kadar aşırı korumacı davranıyorsun?" Blake'in yanağında bir gamze beliriyor ve başım Callum'a doğru kayıyor.

"Blake." Callum'un sesi uyarılarla doludur. Jack sırtıyor.

"Ne oldu?" Ses tonum keskin.

Burnunun kenarını sıkıyor, sonra eteğinin cebinden bir parça parşömen çıkarıyor. Onu alıyorum.

"Ryan ve genç kızı Becky dün geldiler," diyor Callum. İçimden bir rahatlama geçiyor. Borderlands dövüş ringinde canını bağışladığım on altı yaşındaki çocuk iyi. "James gitmelerine izin verdi ama onları bu mektupla birlikte gönderdi."

Bir tarafına mürekkeple *Callum McKennan* yazılmış. Balmumu mühür kırıldı ve fiskeyle açtım. Parşömeni ters çevirdim ve okudum.

Sende benden bir şey var. Bende de seninkilerden bir şey var. Takas etmek ister misin?

Kaşlarım çatıldı. "Sende ne var?"

"Fiona." Callum'un ses tonu tonlamadan yoksun ve elimdeki parşömene boş boş bakıyor.

Panik ve öfke içimi kemiriyor. Callum'un kan çanağına dönmüş gözleri sadece ateşim ve yanımda zonklayan ısırik için endişelenmenin sonucu değil. James, Callum'un en eski arkadaşını esir aldı. Onu çok iyi tanımasam da o benim de arkadaşım Fiona, Madadh-allaidh'de bana nezaketle davranan tek kişiydi ve bunu düşman krallığından olduğumu bile bile yaptı.

Korkum kararlılığa dönüşüyor. Callum'un koluna dokunuyorum. Pazusu kolunun altında sıkılmıştı. "Onu geri alacağız.

Sizde ona ait bir şey olduğunu mu

düşünüyor?" Callum yutkunur. "Teknik olarak, bende."

"O zaman bir takas görüşmesi yapmalıyız." "İşte bu noktada işler karışıyor."

"Neden? Ne istiyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sende ona ait olan ne var?"

Bir elini ağzının üzerinde gezdiriyor. James'in ısırığının tenimde iz bıraktığı belime baktığında bakışları kararıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda pişmanlık içinde yüzüyor. "Sen."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Callum'dan geri çekildim. Göğsümde acı ve kafa karışıklığı hâkimiyet savaşı veriyor. "Ne demek istiyorsun? Ben kimseye ait değilim, en azından James'e."

Callum dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken dışarıdaki yağmur daha da şiddetleniyor ve kemerli pencerelere çarpıyor. "Teknik olarak öyle, Prenseler."

"Sen neden ?"

"Bu kurt kanunu." Callum'un geniş omuzları sanki büyük bir yük taşıyormuş gibi kamburlaşmış. Bu konuşmayı Blake ve diğerleriyle kaç kez yaptığını merak ediyorum. Yatalak oldum. "Genellikle bir yarı kurt ısırıldığında, eğer hayatta kalırsa onu ısıran kişinin klanının bir parçası olur. O klanın alfası onların sorumluluğunu üstlenmek zorundadır. Esasen alfanın malı olurlar. James Highfell'den. Seni ısırıldığında kral , sen benim olacaktın. James benden üstün. Senin üzerinde hak iddia ediyor. Kurt kanunlarına göre seni isterse ona gitmelisin."

Bacaklarım titriyor -ateşten mi yoksa şoktan mı, bilmiyorum. Bir elimi oval masanın kenarına koyuyorum. Kendimi dengelemek. Bana saldıran, hayatımı sonsuza dek değiştiren erkeğin beni kendi malı olarak gördüğü düşüncesi kanımı donduruyor. Öfke göğsümde düğümleniyor ve kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor.

Blake ocaktaki kükreyen ateşin ışığıyla aydınlanıyor. Jack masaya yaslanıyor. Buna tanık olmalarından nefret ediyorum. Bunu bensiz konuşmalarından nefret ediyorum. Duygularımı yutuyorum ve derinlere gömüyorum.

"Bu çok saçma," diyorum. "James'in bir şey söylemesi onu öyle yapmaz. Ben ona ait değilim."

Blake parmaklarını haritanın üzerinde gezdirir. " ne olursa olsun," diyor, "eğer seni geri isterse ve biz reddedersek, bu bizi kurt yasasını ihlal eder. Geleceğin kralının herkesi bağlayan kurallara uymayı reddetmesi çok kötü bir durum. Kurtlar."

Callum'un aksine, sesinde hiç duygu yok. Sanki başka bir adamın malı olmamın hiçbir önemi yokmuş gibi konuşuyor. onun için bir sonuç. İfadesine de dikkat ettim. *Gelecekteki bir kral*. Kurt yasasını ihlal etmek istemiyor çünkü bu Callum'un değil, *kendisinin* tahta çıkma şansını mahvedebilir.

Bakışlarım ona kayıyor. "Yani sen beni onu?"

Callum elini benimkinin üzerine koyuyor. Avuç içi sıcak ve Nasırlı ve dokunuşu beni biraz rahatlatıyor. "Hayır. Asla."

"Bunun basit bir çözümü var," diyor Blake. "Başka bir James resmen geri dönmeni istemedenden önce alfa sana sahip çıkmalı."

Blake'in beni sahiplenmesi gereken alfa olarak Callum'un adını vermediğini fark ediyorum, sanki kendisi bir seçenekmiş gibi. Jack, Blake'i dikkatle izliyor, dudakları köşelerde sıkışmış. O da bunu fark etmişe benziyor ve onaylıyor gibi görünmüyor.

"Sen neden ?" Ben de diyorum ki. "Ben 'sahiplenilmek' istemiyorum. Bu da ne demek oluyor?"

Blake omuz silkiyor. "Bir alfa sizi ısırtığıyla işaretler ve herkesin önünde klanlarının bir parçası olduğunuzu ilan eder.

Tanıklar. Eğer bu olay göksel bir olayda ya da bir rahibenin huzurunda gerçekleşirse iddia daha güçlü olur, ancak bu her zaman gerekli değildir."

Başımı salladığımda zonkluyor. "Kesinlikle olmaz."

"Seni güvende tutacak olsa bile mi?" diye soruyor Callum.

İrkildim. Blake'e katılıyor. Demek ki bu konuşmayı daha önce bensiz de yapmışlar. "Hayır."

Callum başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Eğer acıdan endişeleniyorsan-"

"Hayır."

Callum'un yüzünde acı ifadesi beliriyor ve onu reddettiğimi düşündüğünü fark ediyorum. Belki de Kurtların tarzı budur - hükmetmek ve birbirleri üzerinde sahiplik iddia etmek. Belki de bu tüm yoludur. Ben babama aittim. Sebastian'a verilmiştim. Callum tarafından alındım. Blake tarafından piyon olarak kullanıldım.

Hayatımda ilk kez özgürlüğünü burada, Kuzey Toprakları rüzgarlarında tattım. Onu çam ağaçlarıyla dolu ormanlarda kokladım, vahşi dağlarda ve yağmurla ıslanmış vadilerde gördüm. Callum'un kollarının sıcaklığını ben de hissettim. I burada bir ödül yerine eşit olma şansım var. Bundan o kadar kolay vazgeçmeyeceğim.

İç çekiyorum. "Bir daha kimseye ait olamam. Sana bile, Callum."

Callum'un ifadesi yumuşar. "Bu *birine* ait olmakla ilgili değil. Bir klanın parçası olmakla ilgili. Bu seni korumamı kolaylaştırır."

"Ben sana ya da klanına ait değilim," diyorum. "Benim zaten bir unvanım var. Ben Güney Toprakları'nın prensesiyim. Belki de, Olanlardan sonra bu pek bir şey ifade etmiyor. Eminim babam iradem dışında tutulmadığımı bilseydi beni vatana idam ederdi. Yine de

ne konumumu ve unvanımı reddedeceğim ne de bir alfaya boyun eğeceğim. Yapmayacağım."

Callum'un alnı kırışır. "değil Prenses. Bu sizi güvende tutar-"

"Güvende değilim! Sen ve Blake James'e saldırdığınız andan itibaren ona savaş ilan ettiniz. James Belli ki senin için önemli olduğumu fark etmiş. Bu onu durdurmayacak. Yine de benim için gelecek. Beni almasına izin verecek misin?"

Callum'un ifadesi kararır. "Asla."

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Benim ona ait olduğumu söylemesi ya da söylememesi önemli değil. Bizi tedirgin etmeye çalışıyor. Klanları yanımıza çekmeliyiz ki bu tahtı çabucak kazanabilelim ve Fiona'yı geri almalıyız. James'in harekete geçecek zamanı olmadan önce."

Kapı çalındı. "Evet?" Blake soruyor.

Ryan kafasını odaya soktuğunda, dağınık bakır rengi saçları ortaya çıkıyor.

Callum nefes veriyor. "Ne oldu Ryan?"

Callum'un bu kesintiden duyduğu açık kızgınlığa rağmen dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürüyor. Ryan'ın çilli yüzü beni görünce bir sırtışa dönüştürüyor. "Prenses! Uyanmışsın!"

"Ryan!" Callum parmaklarını şıklatarak on altı yaşındaki çocuğun dikkatini tekrar kendisine çekiyor. "Ne oldu?"

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" "Şimdi mi?"

"Evet."

Callum'un bakışları odayı ve içindeki adamları tarıyor. "Bekleyemez mi?"

"Hayır."

Callum omzumu sıktı. "Hemen geliyorum. Bana ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve o da başını sallayarak Ryan'ı koridora kadar takip ediyor. "*Ghealach*'a yemin ederim delikanlı, eğer bu önemli değilse-" Kapı arkasından kapandığında sözleri kesiliyor ve Callum ve bana karşı komplo kuran iki Kurt'la birlikte bir odaya kapatılıyorum.

Gerginlik boğazımı sıkıyor ve karıncalanıyor, sanki bir şeyi ısırmak istiyorum. Ya odayı geçme dürtüsü ve dişlerimi Blake'e batırmak ya da parmak uçlarımı kanayana kadar kemirmek o kadar güçlü ki ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Bu his geçmeyince, Blake'in kolu elime sürtünerek kuzey sahilinin pürüzlü hatlarını haritada izliyorum. Birkaç *isim* yakaladım.

Peaks, Oidhche Craig. Highfell buralarda bir yerde olmalı. *Glen Ghealach* adında bir arazide gördüm.

Blake bir şeyler fısıldıyor. Bir karışıklık, ağır ayak sesleri ve Jack yanımdan geçip gidiyor. Göz kırıyor, sonra koridorda kayboluyor ve kapıyı kapatıyor.

Bakışlarım yavaşça Blake'e doğru kayıyor.

Gördüğüm ateşli rüyaları düşünmeden edemiyorum -gece kadar siyah gözlerini, kemiklerimin üzerinde sıçrayan kahkahalarını, gölgeye dönüşüp bir engerek gibi etrafımda dolanmasını. Gün ışığında, o sadece bir erkek -bir kurt- ve yine de nabzım sanki bir avmışım gibi atıyor.

"Sonunda yalnızsın, küçük tavşan."

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Northlands krallığı Blake ve benim aramdaki oval masa boyunca uzanıyor. Rüzgâr yağmuru kemerli pencerelere çarpıyor ve gürültü savaş davulları gibi kasvetli.

Sonunda yalnızım, küçük tavşan.

Hayatlarımızı birbirine ilk bağıladığında, onun duygularını da kendi duygularım kadar güçlü hissettim. Sanırım onları gizlemenin bir yolunu buldu, çünkü hala içimdeki o karanlık parçasını hissedebilsem de niyetini anlayamıyorum.

Bu erkekten nasıl da nefret ediyorum. Sanırım ondan James'ten bile daha çok nefret ediyorum. Nefretimi tadabiliyorum, dilimin ucunda acı bir tat. Dişlerim karıncalanıyor, ağrıyor, sanki onları onun etine batırmak istiyorum. Beni kullandı. En kötüsü de bunun ne kadar acı verdiği.

Hiç arkadaşım olmadı. Prenses olarak her zaman diğerlerinden ayrı durdum. Etrafta koşup oynamama izin verilmedi.

Diğer çocuklarla aptalca oyunlar oynardım. Bir yetişkin olarak kimse rahatça konuşamazdı. Kardeşim Philip zalim biriydi. Benimle konuşan her erkek, bunu benimle Babamdan kazanacak bir şey.

Bunun beni sertleştirdiğini ve iyi bir karakter yargıcı yaptığını sanıyordum. Şimdi merak ediyorum, acaba bu beni daha da aldatmaya yatkın-bir şeyler yapmak için çok çaresiz

Bir yılan tarafından kandırılmama izin verdiğim biriyle, herhangi biriyle bağlantı kurmak.

Blake'e tam olarak güvendiğimden değil ama Tanrıça, bir parçam güvenmek istiyordu. Beni kışkırtmaya çalıştığında bile onunla sohbet keyif alıyordum. Benimle sanki onunla eşitmişim gibi konuşuyordu - belki de Callum'dan bile daha fazla. Korkunç, zayıf, acınası bir yanımla onunla arkadaş olmak istiyordu.

Bu yüzden ondan ve kendimden nefret ediyorum.

"Nasıl hissediyorsun, küçük tavşan?" Sesi dikkatlice yumuşak, sıradan, sanki sadece havadan sudan konuşuyormuş gibi.

Blake'in zehrini çok geç olana kadar görememiş olabilirim ama başkalarının acılarından zevk aldığını biliyorum. Ona benimkini vermeyeceğim. Dudaklarımı kibar bir şekilde gülümseyin. Birçok iğrenç lorda verdiğim gülümsemenin aynısı. Ben ise onların varlığından gizlice tiksiniyordum. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Başını hafifçe yana eğiyor. O zaman onu hissediyorum. Derimin altında serin bir karıncalanma. Tuhaf bir his Ruhumu saran gölgeli sarmaşıklar. Daha önce onun özlemini hissettiğimde, istemsiz gibiydi. Ama bu farklı. Sanki bana uzanıyor ve duygularımı ölçmeye çalışıyor. Geriliyorum, hissi engelliyorum, duygularımı kafesliyorum ve onları yakın tutmak.

"İyi dinlendin mi?" diye sorar.

"İyiyim."

"Callum kâbus gördüğünü söyledi. Rüyanda ne ?" tonunda sivri bir şey var, sanki cevap onun için önemliymiş gibi, ama nedenini anlayamıyorum.

"Sadece ateşim vardı." Sesimi bal gibi tatlı tutuyorum. "İlginiz için teşekkür ederim."

Yakaladım. Hafif bir hoşnutsuzluk titreşimi. Gülümsemem biraz daha az acıyor. Tatlılığım onu rahatsız ediyor. Güzel.

Bana doğru yürüyor, ayak sesleri kaldırım taşlarında gürültülü ve sabit. Karanlık orman kokusu etrafımı saracak kadar yakınımda duruyor ve masaya yaslanıyor. Ağırlığının altında gıcırıyor. Yüzü bana yakın ve kalçası neredeyse kalçama değiyor.

Geri dönmek, aramıza mesafe koymak istiyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum.

Bu kadar yakından bakınca, onun da pek uyumamış gibi görüldüğünü fark ediyorum. Gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler var ve siyah saçları dağınık - sanki çılgınca parmaklarını gezdirmiş gibi. Yumuşak bir kıvrım alnını okşuyor.

Ateşli rüyalarım, ruhani ve dokunulmaz görünüyordu - ölüm ve gölgeden yapılmış bir canavar. Onun gerçekliği, katılığı - kordonlu ön kolları, geniş Omuzları, beyaz gömleğinin altından süzülen sert göğsü onu bir şekilde daha da tehlikeli gösteriyor.

"James'e meydan okudun, Sebastian'ın boğazına bir bıçak dayadın ve benim tek aldığım güzel gülümseme ve 'ilgilendiğin için teşekkür ederim' mi?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcı. "Ne kadar hayal kırıklığı."

"Eğer seni etkilemeye çalıştığımı düşünmene neden olduysam Blake, yanlış yönlendirme için özür dilerim."

Yanağında bir gamze belirliyor. "Bana kızgın mısın?"

"Hissetmiyor musun?" diye soruyorum.

"Şu anda duygularını koruyorsun. Ben de öyle."

Blake'ten yardım isteme konusundaki isteksizliğime rağmen, soru ağızından kaçıyor. "Nasıl? Aramızdaki bu. . . aramızdaki şey nasıl işliyor?"

Cevap verip vermemeyi düşünüyor gibi görünüyor. "Hayatını kurtardığımda, yaşam gücümü

Sen. Sanki seni geri çekmek için bir ipin ucunu sana verdim ve aynı zamanda yaşam gücüne tutundum. Sana nasıl hissettirdiğini bilmiyorum ama benim için sanki yaşam gücünden bir ışık ipliği hala gibi. Sen bir şeyi özellikle güçlü hissettiğinde, o benim duygularımı sarıyor ve nabız gibi atıyor, ben de hissediyorum."

"Beni hissetmene nasıl engel olabilirim?"

"Işığına dokunmamı engellemek için duygularımın etrafında bir kafes hayal ederek bunu kendim durdurabilirim. Bunu deneyebilirsin." Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Senin için de böyle mi hissettiriyor? Bir ışık ipliği gibi mi?"

İçimde onun o parçasını, ipliğin o arıyorum ve ürperiyorum. "Hayır. Karanlık gibi hissediyorum."

"Eee? Bana kızgın mısın?"

"Neden kızgın olayım ki?" Ses tonumu yumuşak çalışıyorum ama arkasındaki ısırtığı tam olarak gizleyemiyorum. "Sen benim hayatımı kurtardın." *Ve ben olmadan hayatlarımızı birbirine bağladın. Tahtı ele geçirip Callum'u öldürme planının bir parçası olarak.*

"Arkadaşız o zaman?"

Ruhum itiraz ediyor ve gözlerindeki parıltıdan bunu anlıyor. Biz arkadaş değiliz. Blake'in nasıl arkadaş olunacağını bildiğinden bile emin değilim. Jack ve Arran ona karşı yeterince cana yakın görünüyorlar ama Blake onları bir şekilde manipüle etmiş olmalı. Belki de Madadh-allaidh kalesindeki kurtlar gibi ondan korkuyorlardır.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Bir keresinde Güney Toprakları'nda bir adamla arkadaş olmuştum. Babam ona karşı komplo kurduğunu düşünüyordu ve bana onunla dans etmem, onunla oturmam, fincanını doldurmam söylendi. Dolambaçlı, zalim bir adamdı. Sanırım nedimelerimden birini incitti ama ben onunla arkadaş oldum. Her neyse. Bir bölgeyi ele geçirmeyi planladığını öğrendim.

orduyu babama karşı çevirmek. Bu babamın tahtına mal olabilirdi."

"Ona ne oldu?"

Babamın beni gönderdiği o geceyi hatırlıyorum. Kaçmaya çalışırken taht odasındaki bağırışları yatağımdan bile duymuştum. "O öldü."

"Görünüşe göre arkadaşınız olmak tehlikeli, Gerçekten." Blake'in gözleri titreyen fener ışığını yansıtıyor. "Söyle bana, annene ne yaptığını bildiğın halde babanın onayını arıyor musun?"

Öfke bir fırtına gibi göğsümdede dalgalanıyor. Kendimden nefret de içime çöküyor. Ona bu hikayeyi neden anlattığımdan emin değılim. Onu korkutmak mı istemiştim? Onu etkilemek mi? Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Darbelerinden birinin indiğini bilmesini istemiyorum. Yine de duygularımı hissedemese bile, biliyorum ki Bir kurt olarak içimdeki bu değışimi hissedebilirdi.

Geri çekiliyorum ve sertçe başımı sallıyorum. "Callum beni dışarıda olacak."

Kapıya doğru yürüyorum.

"Geçen gece istediğini veremediğim için özür dilerim." Ses tonunda imalı bir şeyler var, ancak imanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Yürümeye devam etmem gerektiğini biliyorum.

Isırmayın. Isırma. Isırma.

Arkamı döndüm. "Ne demek istiyorsun?" "Beni yatak odamda ziyaret ettiğinde."

Kaşlarımı çatıyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor. Göz kapaklarımın altında kırmızı sıcak görüntüler yanıp sönüyor - Blake'in yüzü uykudan yumuşamış, saçları dağılmış, kolu yastığın üzerinde geriye atılmış, bıçağım boğazına dayanmış. Çarşafları Kalçalarımın altında buruştu ve bileğimi yakaladığında gözlerinde kurt parladı.

Bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Bir kabus. Ateşin bir hortlaması. Bu. . . . gerçek miydi?

Görünüşe göre utanç, yutulması öfkeden daha zor bir duygu. Yanaklarım alev alev ve nabzım çarpana kadar içimde şişiyor. Yerin yarılmasını, beni yutmasını, beni bu durumdan uzaklaştırmasını diliyorum. iğrenç yılan.

Blake'in ağzı yavaş ve memnun bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yüzümün saçlarımdan daha kırmızı olduğunu bilmeme rağmen çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

hakkında." Tekrar kapıya doğru ilerliyorum. Titriyorum. Yanıyorum. *Mahcup* oldum. "İyi günler, Blake."

"İyi günler, küçük tavşan." Eğlenmesinin serin fısıltısını hissediyorum. Haritayı incelemeye geri dönüyor.

Kapıyı açtım, konsey odasından çıktım ve arkamdan biraz fazla güçlü bir şekilde kapattım.

Callum ve Ryan koridorun diğer tarafından aniden başlarını kaldırıp bakarlar. İkisi de sinirli görünüyor. Ryan'ın yüzü kızarmış, Callum kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çenesi gergin. Callum'alnı endişeyle kırışıyor, gözlerinde bir soru var. Başımı sallıyorum. *Ben iyiyim*. Ryan'a dönmeden önce bana gergin bir gülümseme sunuyor.

"Hayır," diyor Callum. "Ve bu da meselenin sonu." "Ama-"

"Her şey yolunda mı, Red?" Gölgelerden gelen derin bir ses Ryan'ın itirazını bastırıyor ve ben sığıyorum. Jack kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanıyor.

James'e sunulmadan önce götürüldüğüm zindanlarda Blake'le çevirdiği dolapları hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. *Highfell alfası gibi kokuyor*, demişti ve Blake'in beni yıkamasını önermişti.

"Ne kadar ," diyorum. "Saçlarım yüzünden bana Kızıl diyorsun."

"Saçın yüzünden mi?" dedi Jack. "Hayır, yüzünün kızarmasından bahsediyordum, *Red*. Kendini telaşlı mı hissediyorsun?" Sırtışı genişliyor, beyaz dişleri parlıyor ve yanaklarım daha da ısınıyor.

"burada oyalanıyorsun?" Daha sakın görünmeye çalışıyorum. "Kimse sana kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

"Annem bahsetmiş olabilir." Omuz silkiyor, sonra başıyla konsey odasının kapısını işaret ediyor. "Blake senin için daha uygun bir konaklama yeri hazırlattı. Şimdi uyandığına göre seni oraya götüreceğim."

Callum Ryan'ı kovarken bir hoşnutsuzluk homurtusu duyuluyor. Genç kurt oflayıp puflayarak uzaklaşıyor. Callum aramızdaki boşluğu geçip parmaklarımı kendi parmaklarına geçirirken nefesinin altından küstah yavrular hakkında şeyler mırıldanıyor. Omuzlarındaki gerginlik yumuşuyor.

"Hazır mısın?" der Jack.

"Evet."

Jack'i koridorlardan oluşan bir labirentte takip ediyoruz.

"Bu da şimdi?" Ayak seslerimiz taşa çarparken nefesimin altında soruyorum.

"Ryan Madadh-allaidh'e geri dönmek istiyor." Callum iç geçiriyor ve yine omuzlarında büyük bir yük taşıyormuş gibi görünüyor. "Delikanlının aklına büyük bir fikir geldi. Fiona'yı kurtarma planı. James'i kandırabileceğini düşünüyor."

"Oh," diyorum usulca. "Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor fikir."

"Hayır. Öyle değil. Kendini öldürtecek eğer beni dinlemiyor. Ve beni dinlememe konusunda bir geçmişi var."

"Fiona ile yakın mı?"

"Bir klanın parçası olmak . . biz bir aileyiz. Ona ata binmeyi öğretti ve Fi, James ve ben ava gittiğimizde onun da peşimize takılmasına izin verirdik." Başını sallıyor. "Sanırım Becky'den önce ona biraz aşıktı."

Elini sıktım. "Onu geri alacağız."

"Evet. Ve James'e tüm bunların bedelini ödeteceğim - sana zarar vermenin, seni sahiplenmenin, Fi'yi almanın. Her şeyin üstüne bir de Ryan için endişelenmeden yapamam."

Jack yanlarından geçerken bir şeyleri işaret ediyor: Blake'in Büyük Salonu'nun kapıları, bir misafir odası, revire giden bir koridor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kalede herhangi bir klan sancağı ya da duvar halısı olmadığını fark ediyorum. Çok da sessiz. Koridorlarda birkaç kişinin yanından geçiyoruz; kahverengi elbiseli iki kadın sessiz bir şekilde sohbet ediyor ve siyah ve gri etekli yaşlı bir adam mutfaklara doğru bir kutu balık taşıyor. Siyah bukleli, dört yaşlarında küçük bir çocuk yanımdan geçip merdivenlerden iniyor ve Jack'in ona annesinden kaçmak istiyorsa daha hızlı koşmasını söylemesine neden oluyor. Ya Blake'in klanı çok büyük değil ya da başka bir yerde ikamet ediyorlar.

Jack kuledaki kütüphaneye çıkan döner merdiveni işaret ettiğinde, daha sonra ziyaret edebilmek için not alıyorum. Blake'in hayatlarımızı nasıl bağladığını öğrenmek istiyorum. kendimi ondan ayırmak için. Kütüphane başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor.

Sonunda kalenin ikinci katındaki bir kapının önünde duruyoruz. Jack açıyor.

Oda beklediğimden çok daha büyük. Kürklerle kaplı dört direkli devasa bir yatak mekâna hâkim ve kükreyen ateşin önünde koyun postundan bir halının üzerinde iki koltuk oturuyor. Köşede, ahşap bir bölme kısmen bir giyinme alanını ve sağlam bir meşe gardırobu gizliyor. Eksikliğine rağmen

, ahşap şöminenin üzerinde, sanki bir zamanlar oraya bir resim asılmış gibi, daha açık renkli taştan bir dikdörtgen var.

"Blake buranın daha önce kaldığınız odadan daha uygun olabileceğini düşündü," diyor Jack. "Lowfell'in eski alfası eskiden burada ikamet ediyormuş."

"Burası Bruce'un odası mıydı?" Etrafına bakınırken Callum'un sesi karanlıktı.

"Onu tanıyor muydun?" diye sorar Jack. "Evet. Tanıyor muydun?"

Jack ucsuz bucaksız bir su kütlesine bakan pencereye doğru ilerler ve yaslanır. "Buluşmamız kısa sürdü." Gözleri gri ışıktaki parlıyor.

"Blake ondan özellikle hoşlanmıyordu. Bu yüzden bu odayı kendine almamayı tercih etti. Bruce'un yatağında uyumak istemedi."

Callum, Jack'in rahat duruşunu taklit ederek kapının yanına eğilir. "Onu burada mı öldürdün?" Sesi sanki sadece hava durumunu soruyormuş gibi çıkıyor.

"Hayır. Revirde yaptı."

Blake'in duygusal olduğu kadar fiziksel eziyet çektirmeyi de seven bir katil olduğunu hatırlayınca içimde bir tiksinti titreşimi beliriyor.

Callum'un ağzının kenarları sanki o da onaylamıyormuş gibi kıvrılıyor. "Anlıyorum."

Jack'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor, sanki alfasına karşı tiksinti onu eğlendiriyormuş gibi. Doğruldu ve eliyle gardırop. "Orada senin bedenine uygun giysiler var Aurora, ayrıca tazelenmek istersen banyo da hazır." Köşede, özel bir banyo odasına açılıyor olması gereken bir kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkür ederim." Bu erkeğe olan güvensizliğime rağmen ses tonumu kibar tutuyorum. Bu muhtemelen bizim lehimize olacaktır.

Blake'in klanını yanımızda tutmalıyız, eğer onu yenmek istiyorsak.

Jack'in gülümsemesi başını sallamadan önce genişler.
"Eğer daha sonra dövüşmek istersen teklifim geçerli Callum."

"Belki Ryan'la antrenman yapabilirsin," diyor Callum.
"Delikanlıyı beladan uzak tut."

İkisi arasında bir şeyler geçiyor gibi.
Anlamadığım bir tür meydan okuma. Jack çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Yalnız kaldığımız anda Callum gözle görülür bir şekilde duvara yaslanıyor. Yine de gözlerimle buluşuyor, ifadesi yumuşarken bile gözlerinde bir sıcaklık titreşimi var. Parmağını büküyor.

"Buraya gel," diyor.

ALTINCI BÖLÜM

Odaları geçip Callum'dan birkaç santim uzakta durdu.

Duvara yaslanıyor, göğsüne dokunuyorum ve gömleğinin altındaki güven verici sertliğinin tadını çıkarıyorum. O

İç çekiyor. Sanki benim dokunuşum ona, onunki bana olduğu kadar güven veriyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini altından geçiriyor ve beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarımı gövdesine doluyorum.

Beni yatağa taşıyor, üzerine tırmanıyor ve yorganın üzerine yatırıyor. Başım kuş tüyü yumuşaklığındaki yastığa gömülüyor. Üzerime yerleşiyor ve ağırlığını yüzümün iki yanındaki kollarına veriyor. Alnını benimkine bastırıyor. Teni sıcak, neredeyse ateş gibi.

"Çok endişelendim." Sesi kum kadar sert. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "İyi misin?"

"Hayır."

İtirafı karşısında kaşlarım kalktı. Belli ki o Son birkaç gündür olan biten her şeyle mücadele ediyordu ama bunu itiraf etmesini beklemiyordum. Ne zaman babamın krallığı yönetmenin ağırlığı altında ezildiğini görsem, en yakınında kim varsa ona saldırırdı.

Kardeşim ne zaman kötü bir ruh haline bürünse, şişeye .

Bu adamın, bu kurdun ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha anladım.

-Yani, kendisine karşı kullanılmalarından korkmadan duygularını gösterebilmek.

Başparmağımı çenesine sürüyorum ve kirli sakalı tenime sürtünüyör. "Konus benimle."

"Acı çekiyordun ve ben bunu durduracak güçte değildim. James seni kendi malı olarak görmeye çalışıyor. Fiona bir rehine. Ve Blake. ." Başını sallıyor, sonra yumuşak bir kahkaha atıyor. "Burada Blake'in yanında sıkışıp kaldım, onu ve onun için çalışan adamları istemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. Son günlerde aldığım tek iyi haber James'in Ay'ın Kalbi'ne sahip olmadığı. Blake'in Madadh-Allaidh'de dün haber gönderen bir casusu var."

James'in beni Sebastian'a teslim ettiği gece Kurtlar yer değiştirmiş olsa da bu beni şaşırtmadı. Ay'ın Kalbi, Ay Tanrıçası'nın göğsünden koparıldığı söylenen kadim bir kurt yadigârıdır. Bu kalıntı Kurtların istedikleri zaman yer değiştirebilme gücü, insanlar ve Kurtlar arasındaki savaşta büyük bir avantaj sağlayacaktır.

"Sebastian'ın benim için bu kadar önemli bir şeyi takas edeceğini düşünmemiştim," diyorum.

"Aptal adam," diyor Callum.

"Yine de yer değiştirmiş olman garip. O zaman şöyle düşünmüştüm. . ."

Callum'un kaşları çatılır. "Ne?"

"Ay Tanrıçası'na dua ettim," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. "Belki cevap verir diye düşündüm."

Callum usulca gülümser. "Belki de yapmıştır. Zaman zaman Kurtların kaderine karıştığı söylenir." Yanağımı okşuyor, sonra iç çekiyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Sen uyandığında kendimi daha iyi hissedeceğimi ama yine de kendimi . huzursuz hissediyorum."

Vücudundaki gerginliği ve eteğinin içinden uyluğuma baskı yapan sertliği fark ediyorum. Kanım ısınıyor,

ve yanağını okşuyorum. Böyle bir erkekle birlikte olmak benim için çok yeni ama yine de huzursuz olduğumu da inkâr edemem. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Öpücüğünü derinleştirirken boğazından alçak bir ses çıkarıyor. O kayar onun Dili benimkine karşı ve baskın- ve kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Ona doğru kayıyorum. Bacaklarımı beline dolayarak kendimi gövdesine bastırıyorum. İçimde bir zevk dalgası yükselirken inliyorum.

Hafifçe titreyerek geri çekiliyor ve gözlerini kapatıyor. "Hayır. Seni tekrar ateşe iteceğimden korkuyorum. Üç gündür bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini açıyor ve kurda göz kırpmıyor. "Kurtlar olarak, . . heyecanlandığımızda. Daha vahşi yanlarımız ortaya çıkmaya meyillidir. Ağzım uyluklarının arasındayken," Yanaklarım alev alev yanıyor ama Callum hiç de utanmış görünmüyor: "Kurdunu ben kışkırttım. Sonraki üç günü onu bastırmaya çalışarak geçirdin. Eğer sana yapmak istediğim şeyi yaparsam. . ." Başını iki yana sallar. "Nasıl olacağını düşünmekten korkuyorum. uzun süre baygın kalacaksın. Bunu sana bir daha yapmayacağım."

"Bana günlerce ateşimi yükseltecek kadar zevk vereceğini mi ?"

Yüz ifadesi o kadar pişmanlık dolu ki gülümsememi bastırmak zorunda . "Evet."

"Kendini çok , değil mi?"

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve parlıyor; güneş ışığının vurduğu ağaç tepelerinin renginde. Bir an için daha genç görünüyor. Bir değil

Omuzlarında bir klanın ağırlığını taşıyan alfa Kardeşine meydan okuyor, ama yaramazlık ve ışık dolu genç bir erkek.

"Seni daha önce tattığımda ya da adımı haykırana kadar parmaklarımı soktuğumda ettiğin şikâyetleri hatırlamıyorum."

Kızarmamla savaşıyorum ve sırtışı genişliyor.

"Kendim hakkındaki yüksek düşüncelerimi hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

Alt dudağımı ısıriyorum. "Hatırlayamıyorum. Belki de sen bana hatırlatmalısın."

Dişleriyle kulağımı ısırmadan önce hırlıyor.

"Talepkar küçük yaratık. Banyo yap, sonra da dışarıda yürüyüşe çıkalım. Ben de senin gibi günlerdir içeride tıklıp . Temiz hava sana iyi gelecektir." Yüz ifadesi bir kez daha gerginleşmeden önce önce burnumu, sonra alnımı öpüyor. "Ve *Ghealach* aşkına, Blake'in kıyafetlerini değiştirir misin? Onları senden koparmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Seni durdurmayacağım."

İnliyor ve üzerimden yuvarlanıyor. "Banyo. Şimdi."

"Buradan kurtulduğuma memnun olacağım." Beni Lowfell giriş holünden meşe kapıya doğru götürürken Callum'un eli benimkinin etrafında kenetlenmiş durumda. Alan küçük, dekorasyon yok ve bir merdiven başka bir kata çıkıyor. "Burada düşmanlar tarafından kuşatılmış durumdayız. Highfell'e haber yolladım, ama adamlarımın daha sonra geleceğini sanmıyorum. dolunay. Bu yüzden harekete önce dolunay sonrasını bekleyeceğiz."

"Büyük bir ordunuz var mı?"

Callum kapıyı iterek açtığında kapı ve rüzgâr yüzüme yağmur püskürtüyor.

"Highfell'i koruyacak kadar büyük ama Madadh-allaidh'e vardığımızda herkes kontrol altında olacak."

diyor Callum. Dışarı çıkıp küçük bir avluya giriyoruz. İki taraftaki duvarlar birbirine çok yakın, bunaltıcı bir his veriyor.

"İşte bu yüzden Lochlan'a ihtiyacımız var," diyorum.

Callum başını sallıyor ve beni kale duvarlarındaki bir tünele çekiyor, bu da bize hava koşullarından kısa bir soluklanma imkanı sunuyor. Sonunda uzun demir kapılar var ve içinden geçip döndüğümüzde dudaklarım aralanıyor.

Etrafımız suyla çevrili. Dağlar karanlık gölün her iki yanında yukarı doğru eğimli, yanık turuncu, kahverengi ve altın sarısı. Arkamızda, kale gri gökyüzüne doğru uzanıyor. Madadh-allaidh'den daha küçük ama köşeli taş duvarları, koyu renkli pencereleri ve dikdörtgen kulesiyle benzer şekilde sade bir tasarıma sahip.

Yağmur göle vurdukça pıtırdıyor ve hava çamur ve ıslak yapraklar gibi kokuyor. Botlarımız çimenlerde gıcırıyor, Suyun kenarındaki birkaç ağacın altında durduğumuzda Callum başını geriye atıp iç geçiriyor. Yağmur aşağı yuvarlanıyor yüzü ve dudakları. O da benim gibi çevresindeki güzelliğe hayran kalmış görünüyor.

"Daha önce Lowfell'e gittin mi?" diye sordum. Blake babasının kurt ittifakının bir parçasıydı, bu yüzden Callum'un ziyaret etmiş olması mümkün.

"Hayır. Buranın bir kale olduğunu biliyordum. Geçen gece onu görene kadar, gerçekten ne kadar aşılmaz olduğunu fark etmemiştim." Elimi tuttu ve gölün kenarı boyunca yürüdük. Su pas renginde ve dalgaları ayaklarımızın dibindeki taşlara çarpıyor. "Onu birbirine bağlayan bir kara şeridi var. Kuzey Toprakları'nın geri kalanına arkadan bağlanıyor ama sadece gelgitte ortaya çıkıyor. Yaklaşmanın diğer tek yolu sudan geçmektir."

"Borderlandse çok yakınız, değil mi?" Blake'in konsey odasındaki haritayı düşünerek söylüyorum.

"Evet. Lowfell eskiden Borderlands köylerinin çoğuna baskın düzenlerdi, ayrıca bazı kurt bölgelerine de ama kimse onu ele geçiremedi. Bu yüzden babam eski alfayı bir süreliğine kendi tarafına çekmeye hevesliydi."

"Bruce?"

"Çok nahoş bir erkekti. James beni avlanmaya götürürken bir noktaya dikkat çekti. ." Callum ağzını kapatıyor, kardeşinden bahsedince gözleri kararıyor.

"Bir gün babam onunla bağlarını tamamen kopardı. Neredeyse savaşa giriyorlardı."

"Ne oldu?"

"Sanırım Bruce anneme asıldı." Callum'un bakışları ilerideki ormanlık alana odaklanmış durumda. "Babam kıskanç bir adamdı ve bu tür bir hakaret hiç hoş karşılanmazdı. Herkes Bruce'un taht için babama meydan okuyacağını düşünüyordu ama sonra onun öldürüldüğü ve Lowfell'in yeni bir alfası olduğu haberini aldık."

"Blake."

"Evet." Callum karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "O sinsi pislik bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Bu kale neredeyse aşılmaz ve Bruce'un özellikle kana susamış bir klanı vardı. Geçtiğimiz gün gördüklerime bakılırsa Blake onları da bertaraf etmiş gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Burası çok sessiz. Kalede pek fazla insan yaşamıyor gibi görünüyor."

"Hayır."

"Bu seni rahatsız ediyor." Ormana girdiğimizde etrafımızdaki dişbudak ağaçları sallanıyor ve neredeyse yere düşen ıslak yaprakların üzerinde kayıyordum. Callum kolumu tutarak bana destek oluyor ve yan tarafımdaki ısırik izi ağrırken irkiliyorum. Callum'un çenesi geriliyor ama o yorum yapamadan ben çekilip yürümeye başlıyorum. "Klanının kardeşine karşı savaşta işe yaramayacağından mı endişeleniyorsun?"

Callum'un nefesi yüzünün önünde buğulanırken o da yanıma geliyor. "Her zaman hakkında sorular vardı Blake gerçekten bir alfa mıydı bilinmez ama insanları kendisini destekleyen güçler olduğuna inandırmayı başardı. eve." Callum işaret ediyor. " mi peki? Şu anda Lowfell'de bulunanlar klanının tamamı mı, yoksa bir yerlerde saklanmış daha fazlası da var mı?"

"Her iki durumda da, bir şeyleri saklamakta iyidir," diyorum. "Evet." Callum'un yüzü kararır. Ağaçlar yaklaşıyor ve gölgelerini üzerimize düşürdüler. "İşte bu beni rahatsız ediyor."

İlerledikçe ıslak yaprak ve yosun kokusu daha da derinleşiyor ve bir bina beliriyor. ağaçların arasında. Tek bir kulesi olan küçük bir şapel. Yaklaştıkça onarıma ihtiyacı olduğu anlaşılıyor; duvarlar dökülüyor ve kapının üzerindeki vitray pencere kırılmış.

Callum'un alını kırıştır. "Bu çok ilginç." "Ay Tanrıçası'na tapınmak için mi?" Ben soruyorum, Kurtların bizim gibi Güneş Tanrıçası'na dua etmediğini bilmek Southlands'de yapmak.

"Hayır." Callum kapıya yaklaşıp ve iterek açar. "*Ghealach*'a açık havada, ay ışığının bize dokunabileceği bir yerde tapınırsınız. Gelecek haftaki ayinde göreceksiniz. Burası farklı bir şey. Gel."

Ben eşikte duraksarken o içeri giriyor. Bu Seyrek bir şekilde döşenmiş, sadece birkaç sıra ve odanın diğer ucundaki başka bir kırılmış pencerenin altında taş bir sunak. Callum oraya doğru ilerlerken botlarının altındaki camlar çıtırdıyor.

Kaslarım gerildi. Dini yapıları hiç sevmemişimdir. Her ne kadar bu şapel abartılı kiliselerden çok uzak olsa da

Güneydeki ibadethanelere gittiğimde, Başrahibin ekiniyle ilgili anılar zihnimde canlanıyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Callum sunağın üzerindeki dairesel pencereye bakar. "Burası Gece'nin şapellerinden biri."

"Ay Tanrıçası'nı tutsak eden tanrı mı?" I Sor.

"Evet."

Merakımı yenemeyip derin bir nefes çektim. nefes al ve içeri gir.

"Kurtlar neden ona tapsın ki? Elderwolf hakkındaki hikâyenizdeki kötü adamlardan biri değil mi o?" Sıraların arasındaki koridorda yürürken ayak seslerim yankılanıyor ve mihrapta Callum'un yanında duruyorum.

Kurtların kökeni hakkında Callum'un bana anlattığı hikayeyi hatırlıyorum. İlk kurt, Yaşlı Kurt, Ay'a aşık olmuştu. Gece Tanrısı'na ait karanlık yaratıklarla savaşabilmesi için ona yer değiştirme gücü vermiş. Ta ki Güneş Tanrıçası kıskanana ve Ay Tanrıçası'nı Gece'nin gökyüzündeki hapishaneye mahkûm edene kadar. Onun hapsedilmesi Kurtların istedikleri zaman yer değiştirebilmelerini engelleyen şeydi.

"İlk insanlardan ve Yaşlı Kurt'tan önce, Gece'nin canavarları yeryüzünde dolaşıyordu -ruh emiciler, kanatlı yaratıklar, su yılanları." Sunağa yaslanmak için dönüyor, elleriyle taşın kenarlarını kavlıyor. Dallar kırık pencerelerin dışında sallanırken gri ışık çenesinde geziniyor. "Ne zaman *Ghealach* hapishanesinde kilitliydi, onu tüm karanlık yaratıklarını hapsetmesi için kandırdı. Bu süreçte Gece de hapsedildi. O zamandan önce birçok Kurt Gece'ye dua ederek kendilerini işkenceden kurtarmasını istedi."

"Ona sevdikleri için değil, ondan korktukları için dua ettiler," diyorum.

"Evet. Bazı Kurtlar, *Ghealach*'ı esir aldıktan sonra bile ona tapmaya devam etti. Biz onlara Gece'nin

Acolytes. Büyükbabamın zamanında sadece burada değil, Snowlands gibi diğer kurt bölgelerinde de bize karşı ayaklandılar."

Annemin memleketinden bahsedince gözlerim açılıyor. "Neden?" diye soruyorum. "Ne istiyorlardı?"

"Karanlık tanrılarını hapisanesinden kararlıydılar."

"Bu mümkün mü?"

"Ay'ın Kalbi'nin anahtar olduğuna inanıyorlar. Bu yüzden kutsal emaneti bulmak hem bir lütuf hem de bir lanet olacak. Bu halkım için özgürlük anlamına gelir ve güneye karşı savaşta bize yardımcı olur. Ama-"

"Gece'ye tapanlarla tamamen farklı bir savaş başlatabilir."

"Aynen öyle." Başını iki yana sallıyor. "Bir kurt neden tanrıçasına sırtını dönmeyi seçer, beni aşar. Onların ibadet yöntemleri bizimkinden çok daha karanlık."

Çenesiyle ayaklarımın dibindeki zemini işaret ediyor. Taş koyu kahverengi lekeli.

Midem bulanıyor. "Bu kan mı?"

"Gece'nin Yardımcıları, onları karanlık güçleriyle kutsaması umuduyla insanları kurban ederlerdi."

Bakışlarımı şapelin etrafında gezdirirken nefesim yüzümün önünde buğulanıyor; taş duvarlara oyulmuş, buradan tam olarak seçemediğim küçük semboller var. Çatının kısmı en uçta çökmüş ve binanın içine doğru birkaç dal çıkıntısı var. Bir zamanlar her neyse onun bir harabesi gibi görünüyor, yine de burada garip bir his var. Soğuk, karanlık ve ürkütücü bir yer.

"Blake'in arazisinde bu şapel için endişelenmeli miyiz?" Ben soruyorum.

"Blake pek çok şey olabilir ama bana hiç dindar bir adam gibi gelmedi. Eski bir bina ve artık kullanılmıyor gibi görünüyor. Aslında, pencereler eski gibi görünüyor.

kasıtlı olarak parçaladı. Dediğim gibi, Bruce da babası gibi sevimsiz bir adamdı. Burası onların şapeli olmalı."

Dikkatim sunağın üzerindeki taş kemere oyulmuş sembole takılıyor. Bu bir anahtar resmi, yay
Birbirine bakan iki hilal aydan oluşuyor. Tanıdık geliyor, ama ne olduğunu çıkaramıyorum.

"Gel, bu karanlık yerden çıkalım," diyor Callum. "Kan ve umutsuzluk kokuyor."

İki kere söylememe gerek yok. Elimi tutuyor ve ormanlık alana geri dönüyoruz. Hava tazelendikçe içimde bir şeyler gevşiyor, yağmur ve çam kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Şapelden hızla uzaklaşırken ikimizin de adımları öncekinden biraz daha az rahat.

YEDİNCİ BÖLÜM

Callum Oidhche Fhada'ya giden günlerde huzursuz görünüyor. Sanırım yakındaki bazı klanları ziyaret etmek için yola çıkmak istiyor, ama benimle konuştuktan sonra yanımdan ayrılmaya isteksiz görünüyor.

Hastalık. Bence aşırı korumacılık kurtlara özgü bir şey olmalı.

Zamanımızı Lowfell'in karanlık koridorlarını ve dışarıdaki araziye keşfederek geçiriyoruz. Şato sessiz. İnsanlar istedikleri gibi gelip gidiyorlar, bazıları

Yakındaki bir köyden et ve tahıl getiriyor, sonra

Gece olmadan eve dönüyor. Blake'i çok az görüyoruz ve ne planladığını düşünmekten korkuyorum.

Arran ve Elsie sık sık mutfakta birlikte vakit geçirirler; Arran yemek pişirirken Elsie de ilk gün merdiven boşluğunda yanımdan hızla geçen küçük çocuk Alfie ile ilgilenir.

bir gün. Annesi olmalı. Bir akşam onlarla yemek yiyoruz.

Bizimle pek sohbet etmiyorlar ama kendi aralarında zararsız şeylerden, mesela havadan sudan konuşuyorlar,

Yaklaşan ayın, alfa Lochlan'ın yakında geleceği gerçeği.

Ayrıldıklarında, Alfie yanlarından geçerken Callum kaşlarını çatıyor. Daha sonra bana çocuğun tanıdık geldiğini söyledi.

Oidhche Fhada günü ormanda yürüyüş yaparken Callum, Jack'in kalenin taş duvarlarının dışında Ryan'la antrenman yaptığını görünce gülümsüyor. Callum'un birlikte antrenman yapmalarını önerdiğini hatırlıyorum.

"Ryan'ın Jack'le tartışmasını mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Yakında bir noktada Lowfell ile savaşı gireceğiz," diyor Callum nefesinin altından. "Arran benim gibi yapılı ve bir Northlander. Nasıl savaşacağını biliyorum. Jack farklı. Onu tanımak, nasıl eğitildiğini görmek istiyorum, ama o beni tanımadan."

"Ryan'la dövüştürerek mi?" Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. Ryan Jack'daha küçük ve genç; onu sınırlarına kadar zorlaması zor.

Callum kollarını kavuşturuyor ve ikisine başıyla selam veriyor. Ryan güçlü adama karşı koymaktan çok daha fazlasını yapıyor. Sanki dikkatimizin üzerinde olduğunu hissetmiş ve bizi etkilemek istiyormuş gibi Jack'in tahta kılıcının elinden fırlamasına neden olan bir manevra yapıyor. Ryan kılıcını boğazına bastırırken Jack kıkırdıyor.

"Ryan fiziksel olarak güçlü olmayabilir ama kılıç kullanmakta üstüne yoktur." Callum bana kocaman çocuksu bir sırıtış atıyor ve yeşil gözleri zayıf güneşte parlıyor. "Ona ben öğrettim."

Dudaklarım seğiriyor. "Sanırım etkilenmemi istiyorsun?"

"Öyle ?"

Pazusunu sıkıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Çok etkileyicisin Callum."

Onun gürültülü kahkahası ormanlık alandan birkaç kuşun havalanmasına ve Jack'in bize doğru bakıp sırıtmasına neden oluyor.

Daha sonra, yatak odamızın penceresinden gökyüzü kararıyor ve törenle ilgili beklentim artıyor.

Şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturuyorum, bacaklarım altımda kıvrılıyor ve Blake'in kitaplarından birini karıştırıyorum. Onu kütüphaneden aldım - Callum'un sıkıldığından şikayet etmeden önce her sabah beni kuleye götürdüğü tozlu bir oda.

Deneyler: İkinci Kitap'ın ön yüzünde el yazısı var. Madadh-allaidh'deki eski odamda buna benzer bir kitap buldum. Benzer şekilde, bir işkence hikayesi. Blake tarafından yazıldığını tahmin ettiğim Kurtlar Üzerine. Blake'in çektiirmiş olması gereken korkunç eziyeti okumak istemiyorum, ancak içinde dolunayla ilgili bölümler var.

Bir kurdun kemiklerinin nasıl kırıldığını ve değiştiğini, farklı uyarıcıların öznenin içindeki canavarı nasıl kışkırttığını, akıl ve mantığın nasıl kurt ortaya çıktığında ilkel içgüdülerle yer değiştirir. Bu gece ay tutulması var ve ayın dolunay olmasına iki hafta var. Eğer Blake ve Callum benim hakkımda haklıysa, bu şeyler benim de başıma gelecek. Gerginlik göğsüme dolanıyor ve sıkıyor. Parmaklarımı çiğniyorum ve tırnağımın kenarını koparıırken bazı düğümler çözülüyor.

Callum ayağa kalkarken ocağın diğer tarafındaki deri koltuk gıcırıyor. Yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor. Sert göğsünü ve gövdesinin çıkıntılarını ortaya çıkarırken kitabımı yere bırakıyorum. Gömleğini güçlü omuzlarından silkiyor ve yere bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Sandalyeye tekrar oturur, bacaklarını hafifçe ayırır. "Buraya gel."

"Hayır," diyorum, çünkü huzursuz hissediyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek .

"Evet. Şimdi."

Nabzım hızlanırken dudağımın köşesi kıvrılıyor. İfadesindeki karanlık açlık beni itaat etmeye zorluyor. Ayaklarımı altımdan kaydırıyorum ve döşeme tahtalarının üzerinden ona doğru ilerliyorum.

Kucağına vuruyor. "Otur."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve güçlü omuzlardan ve kas yığınınından etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Bu akşam çok patronluk taslıyorsun."

"Ben bir alfabim. Şimdi sana söyleneni yap." Gözleri şakacı bir şekilde parlıyor, bu yüzden sadece şaka yaptığını biliyorum.

Kucağına tırmanıyorum ve kalçalarım onunkilerin her iki yanına bastırıyor. Elleri belimi bulduğunda derin bir nefes alıyor. Sıktıkça elbisemin yünlü kumaşından sıcaklık yayılıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Ağzının köşesi kalkıyor. Yavaşça yüzünü boğazıma doğru eğiyor ve burnunu oradaki hassas derinin üzerinde gezdiriyor. Derin bir nefes alıyor ve ben de keskin bir nefes alıyorum. "Sen. . beni kokluyor musun?"

"Mmhm," diye mırıldanıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum. "Özel bir nedeni var mı?" Ağzını açıyor ve nefesi kulağıma geliyor. "Sakın bunun bir kurt olayı olduğunu söyleme."

Yüzünü tekrar bana çeviriyor ve sırtıyor. Yeşil gözleri ateş ışığında parlıyor. "Bu bir kurt olayı." İri ellerini sırtımda gezdiriyor, sonra dişleriyle kulak mememi ısırıyor. Mideme bir sıcaklık yayılıyor. "Senin içine girmeyeli çok uzun zaman oldu. Hâlâ benim gibi kokup kokmadığını kontrol etmek istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Bu gerçekten bir kurt olayı." Dilini boğazımın sütununda gezdiriyor ve dudaklarımdan bir nefes kaçarken sırtımı kamburlaştırıyorum. Bu kurtlar tuhaf yaratıklar.

"Lochlan'ın bir şey yapmaya kalkışırsa kiminle uğraşacağını tam olarak bilmesini istiyorum." Sesi alçak ve sert ve içimde bir şeyler kıpırdıyor.

"Ve? Ne gibi kokuyorum?"

"Mm. Taze kar, ay ışığı ve bal gibi kokuyorsun. Nefis kokuyorsun." Dişleriyle tenimi ısıtıyor ve benden yumuşak bir inilti kaçıyor. "Ama benim hoşuma kadar benim gibi değil."

Kollarını bana doluyor ve çekiyor. Yüzüm omzuna düşüyor ve göğsüm onunkiyle aynı hizaya geliyor. Onun kokusuyla, ve onun sıcaklığı, beni bastırıyor-dağlar, şafak ve Callum. Kollarını sırtımda aşağı yukarı , sivrilen meme uçlarım elbisemin kumaşından onun tenine sürtünüyor. Köprücük kemiğini öpüyorum ve kasları geriliyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyorum.

Boynumu okşuyor. "Şimdi yapıyorum."

"Bundan daha iyisini , değil mi?"

Yavaşça yukarı bakıyor ve kurt gözlerinde. Dudaklarımı onunkilere indiriyorum. Öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı alıyor. Öpücüğü sıcak ve derin ve dilini benimkine doğru kaydırıyor. Sert bir ses çıkarıyor. İçimi titretiyor ve aniden yanıyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Etekliğinin içinden göbeğime doğru bastıran ereksiyonundan onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum. Geçici olarak ona doğru hareket ediyorum.

İnliyor ve elleri kalçalarımı buluyor. "Vücudunun benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum," diye mırıldanıyor.

Beni ona doğru hareket ettiriyor, ritmi dolambaçlı bir şekilde yavaş. Uyarılmışlığım bacaklarımın arasında biriktikçe lezzetli bir sürtünme oluşuyor. Sanki içimde bir şey kıvrılıyor, serbest bırakılması gereken bir şey. Dişlerimle dudağını yakalıyorum ve çıkardığı ses vahşi.

"Şimdi daha da güzel kokuyorsun," diye inliyor.

"Senin gibi koktuğum için mi?"

"Çünkü beni istiyormuş gibi kokuyorsun."

Ben istiyorum. Parmaklarını istiyorum. Ağzını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Kendini o kadar derine gömmesini istiyorum ki tek bildiğim o olsun. Ona karşı daha hızlı hareket ediyorum ve o da dudaklarını boğazıma daldırıp derimi emiyor. Dişleri bastırıyor, köpek dişleri keskin. İnliyorum. Bana karşı inliyor, sonra aniden geri çekildi. Kafası sandalyenin arkasına çarptığında içimi buz kaplıyor. Kurt bir an için gözlerinin arkasında parladı. bir saniye önce kapatıyor ve köşeleri kırışıyor. "Siktir."

"Callum?" Nefes alıyorum. "Neyin var?"

Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve göğsü derin bir şekilde hareket ediyor. Elleri beni sıkıca tutuyor. Acı çekiyor gibi görünüyor. "Benim kurdum." Dişlerini gıcırdatıyor. "Neredeyse seni ısıırıyordum. Ben.. . Kontrolüm yok."

Nefesim kesildi, nabzım hızla atıyor. "Gözlerini aç." İtaat ediyor ve o kurt gözlerindeki güzellik karşısında nefesim kesiliyor. Parmak uçlarımı yüzünün yan taraflarında gezdiriyorum. "Beni korkutmuyorsun."

"Seninleyken kendimi korkutuyorum. Kendimi tuttuğum tasma her zaman yıpranmış hissediyorum. Seni incitmek istemiyorum. Seni tekrar günlerce ateşler içinde bırakmak istemiyorum."

"Sana güveniyorum."

"Yaklaştığın her seferde kanımın ne kadar yüksek sesle uluduğunu bilsen bunu yapmazdın."

"Yani bana bir daha asla dokunmayacak mısın?"

Ağzının kenarı kalkıyor ve gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor. "Ben öyle bir şey demedim." Derin bir nefes alarak duygularını yatıştırıyor. Sonra sanki bir karar vermiş kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Dolunay sonrasına kadar beklemek istiyorum. Sen ilk kez yer değiştirene kadar bekleyeceğim ve benimle başa çıkabileceğini biliyorum." Bir elini yanağıma kaydırıyor ve ifadesi kararıyor. "Duyuların yükselene kadar bekleyeceğim -dokunma, koku, tat. . ." O

başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor. "O zaman her santimini keşfetmek için zaman ayıracağım.

Sen." Ağzını kulağıma doğru eğiyor. "Ve ben kurt tarafımın tasmaını çıkaracağım."

Keskin bir nefes alıyorum. Arzu içimde kıvrılıyor ve kalçalarımın arasında zonklıyor. Başımı çeviriyorum ve ona doğru eğiliyorum, Onu öpmek istiyorum. Elleri beni yerimde tutuyor, durduruyor. Yetkinin kimde olduğunu gösterircesine bir an beni tutuyor, sonra dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor.

Odamızın dışındaki konuşmalar ve ayak sesleri gerginliği bozuyor. Callum göz kırpmıyor ve kurt gözden kayboluyor. "Görünüşe göre insanlar toplanıyor," diyor. ". Lochlan ve klanı yakında burada olur. Gitmeliyiz."

Hayal kırıklığı içimde nabız gibi atıyor. Onu hala bacaklarımın arasında sert bir şekilde hissediyorum, bu yüzden onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. İnatçı kurt.

"Bana öyle bakma." Biraz mahcup bir şekilde gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "Özür dilerim. Sadece sana sarılmak, seni öpmek istedim. Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim."

"Sen sinir bozucu bir kurtsun Callum McKennan. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Omuz silkiyor. "Bazı insanlar bundan bahsetmiş olabilir. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de acı çekiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve iniyorum. "Bu senin kendi yarattığın bir acı." Ondan uzaklaşıyorum ve elbisemi fıırçalıyorum. "Bu kadar inatçı olmasaydın, benden istediğin şekilde zevk almana izin verirdim." Kaskatı kesilip nefesinin altından küfredince sırtıyorum. Yatağın ayak ucundan pelerinimi alıp kapıya doğru yürüyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Geliyor musun?"

Ayağa kalkıyor, gömleğini giyiyor ve gardıroptan siyah bir palto alıyor. Gözlerinde karanlık bir bakış var.

Bana doğru yaklaşıyor, ama bir kolunu belime dolayıp dişleriyle kulağımı ısırduğında şakacı bir hal alıyor. "Cesur sözler, Prenses. Dolunaydan sonra böyle hissedip hissetmeyeceğini göreceğiz."

Her ne kadar dolunaydan bahsedilmesi içimde bir şeyler sertleşiyor, yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Şimdi nasıl kokuyorum?"

"Benim," diye kulağıma hırlıyor.

Vardığımızda küçük avluda yaklaşık otuz Kurt toplanmıştı ve gece heyecanlı bir sohbetle doluydu. Herkes koyu renk bir pelerin ya da palto giyiyor - Callum bana bunun bu gece için bir gelenek olduğunu söyledi. Callum parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni kalabalığın arasından Blake'e doğru çekiyor.

Lowfell alfası kale duvarına yaslanmış, Jack ile sohbet ediyor. Soğuk rüzgâr saçlarımı savurup pelerinimi karıştırdığında Blake'in burun delikleri alevleniyor. Yüzünde hızla gizlediği bir ifadesi belirliyor. Ben Soğuk yüzümün kızarmasını gizlediği için mutluyum. Blake az önce ne yaptığımızı iyi biliyordu. Jack'in sırtışına bakılırsa o da biliyor.

"Mükemmel, ikiniz de buradasınız." Blake'in nefesi yüzünün önünde buğulanıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Hazır mısınız?"

"Evet," diyor Callum. "Lochlan ve klanını ne zaman bekleyebiliriz?"

Kısa bir mesafe ötede Alfie, onu yakasından çekiştirerek uzaklaştıran Elsie'nin kızgınlığına rağmen minik yumruklarıyla Arran'ı yumruklar.

"Bizimle Dawn's Craig'de buluşacak," diyor Blake.

Bakışlarım Callum'a kayıyor. "Tören Lowfell'de yapılmayacak mı?"

"Hayır," diyor Callum. "Yakındaki bir dağa tırmanacağız, böylece *Ghealach*'a daha yakın oluruz."

Derimin altında küçük bir heyecan tutuşuyor. Buraya geldiğimizden beri klostrofobik hissediyorum ve Kuzey Toprakları'nı daha fazla keşfetmeyi arzuluyorum. Hala şu soruyu soruyorum. "Burası güvenli mi? Gidelim mi?" Callum bu gece gelecek olan alfaya güvenmiyor gibi görünüyor.

Callum endişemi sezmiş gibi elimi sıkıyor. "Oidhche Fhada gecesi boyunca kan dökmek yasaktır. Bu bir kurt yasasıdır. Kırılmaz. Güvendesiniz Prenses." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ayrıca benim gibi kokuyorsun, hatırladın mı?"

Blake duvarı iter. "Gitme zamanı." Diğer Kurtlara işaret etmek için kolunu havaya kaldırarak araziye giden tünele doğru yürüyor.

Onu avludan geçip kale duvarlarının dışına kadar takip ederken havayı daha fazla gevezelik dolduruyor. Yabani otlar ellerimi gıdıklıyor ve botlarımın altındaki çamur Bir grup insan el değmemiş araziye geçerek yakındaki dağlara doğru ilerliyoruz. Sadece yarım ayın yumuşak parıltısı yolumuzu aydınlatıyor.

Hepimiz Oidhche Fhada ayinini gerçekleştirmek üzere Dawn's Craig'e doğru ilerlerken gülümsemeden edemiyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Özellikle geceleri yürüyüş yapmaya alışık değilim. Uyluk kaslarım ağrıyor ve sivri çıkıntılı kayalara basıp tökezliyorum. Çabucak nefesim kesildi. Soğuğa rağmen havada, terler tenimi boncuk boncuk yapıyor. Hemen önümdeki Callum, Ryan ve Becky ile şakalaşırken ben grubun en arkasında kalıyorum. Kasları ve kurt gücüyle, zamanının çoğunu içeride oturup dikiş dikerek, süslenerek ya da piyano çalarak geçiren bir insan prenses için tırmanışın zor olabileceği eminim aklına gelmiyordur.

Rahatsızlığıma rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Hava o kadar temiz ki tadını alabiliyorum. Yağmurla ıslanmış çimenlerin, çamurlu toprağın ve ara sıra da hayvan dışkısının kokusu rüzgarda dolaşıyor. Dağın yamacında otlayan bir koyun gördüğümde göğsümde çocuksu bir heyecan kabarıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Lowfell Kalesi, ay ışığını yansıtan dalgalı sularla çevrili, karanlıkta sadece bir nokta. Nefesim kesiliyor ve özgürlük ciğerlerime doluyor. Olan her şeye rağmen - James tarafından saldırıya uğramak, Blake'in hayatlarımızı birbirine bağlaması, Callum'a karşı kurduğu komplo - Güney Toprakları yerine burada olmaktan memnunum.

Blake'in yapmacık kahkahası karanlığı yarıyor ve dişlerimi sıkıyor. Grubun başında, Arran, Jack siyah giysili yaşlı bir beyefendiyle konuşuyor. ve gri etekli. Küçük çocuk Alfie daireler çiziyor. Ağzımın kenarları sıkışıyor.

"kadarıyla Blake'i sevmiyorsun?" Northlands aksanıyla kalın, yumuşak bir erkek sesi beni sıçratıyor. Blake'in klanının uzun boylu bir üyesi yanıma geliyor. Pelerininin başlığı yüzünü gizliyor. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi olma eğilimindedir."

"Sizin üzerinizde de böyle bir etkisi var mı?" Blake'in klanının üyelerinin onun hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak ederek soruyorum.

"Onu buldum. . ilgi çekici buluyorum." "Nasıl yani?"

"Kırık kuşları topluyor. Fark ettiniz mi? Tek gözlü piç, istismara uğramış kadın, Kral Şehri rıhtımındaki yarı kurt." Dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kaslarım geriliyor. "Southlands prensesi. Onlarla ne yapmayı planladığını uzun zamandır merak ediyorum. Onları iyileştirmek mi, tüylerini yolmak mı? Kafese mi koyacak, yoksa uçmalarına izin mi verecek? Belki de sadece onu eğlendiriyorlardır."

"Kuşlarını" anlamlandırırken kaşlarımı çatıyorum. Yaralı boğazı ve göz bandıyla Arran ilk kuş olmalı ve Jack'in Southlands aksanına bakılırsa King's City rıhtımlarından gelmiş olabilir. Taciz edilen kadının kim olduğunu bilmiyorum. Ben de kendimden kırık olarak bahsedilmesinden hoşlanmıyorum. Doğru olsa bile.

"Sen kırık bir kuş musun?" diye sordum.

Dağın zirvesi yaklaştıkça rüzgâr gayda seslerini taşıyor. Lochlan'ın klanı çoktan burada olmalı.

"Hepimiz biraz , değil mi?" Ses tonunda bir gülümseme var.

"Nasıl kırıldın?"

Pelerininin altından bir kolunu sallıyor. "İlginç bir şey yok, sizi temin ederim. Baba sorunları, kayıp bir aşk." Callum'a eliyle işaret ediyor. "Seni kaçırdığını duydum."

"Onunla gelmeyi seçtim."

Sivri bir kayanın üzerinde tökezliyorum ve adam kolumdan tutup beni sabitliyor. Tutuşunda güç vardı. Teşekkürümü mırıldanıyorum ve kendimi fırçalıyorum.

"Bir Güney Toprakları prensesi neden düşman krallığına seçsin ki?" diye soruyor erkek.

"Korkunç bir adamla evlenmem gerekiyordu. Özgür olmak istedim."

"Ah, anlıyorum. Callum karşı koyamayacak kadar güçsüz olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sıkıntı içindeki bir genç kızdan hoşlandığını duydum."

İçimde garip bir his var, bu adam beni kışkırtıyor. Blake'in klanının da alfaları kadar kışkırtıcı şaşırmamalıyım. "Ben bir genç kız değilim."

"Hayır mı? Yine de kendinizi kurtarmak yerine sizi Sınır Toprakları'ndaki tehlikeli durumunuzdan kurtarmasına izin verdiniz."

Bu sözdeki küçük gerçeklik payı beni yaraladı. "Bu da hikâyenin bir parçası sanırım. Kurtlar hakkında bilgi edinmeyi de planlıyordum." Omuz silkiyorum. "Onu babama verirsem özgürlüğüm için takas edebileceğimi düşündüm. Sadakatim Callum'u tanıdığımda değişti. Daha çok babam hakkında daha çok şey öğrendiğimde. evlenin."

"Hangi gerçeği öğrendin?"

"İktidardaki insanların hikayelerini kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde şekillendirdiğini. Kurtların, halkıma inandırıldıkları gibi kötü adamlar olmadıklarını. En azından hepsinin değil."

Blake Elsie'ye seslenir ve küçük canavarı kontrol altında tutmasını ister.

Yol dikleşiyor. Bir noktada, bazı kayaların üzerinden tırmanmak için ellerimi kullanmam gerekiyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştım ve avuç içlerim ıslanıp kirlendiğinde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Daha az tehlikeli bir zemine geldiğimizde Callum omzunun üzerinden bakıyor ve Ryan'ı şakacı bir şekilde dağın kenarına doğru itmeden önce sırtıyor. Ryan ona küfrediyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve Callum kahkahalarla kükrüyor. Nefesimi tutmak için bir an duruyorum ve kendimi birlikte bulduğum alfanın çocuksuluğu karşısında başımı sallıyorum.

Pelerinli erkek bir kez daha yanıma geliyor ve kıkırdıyor. Callum kadar uzun boylu olmalı. O kadar kaslı değil ama koyu renkli pelerini geniş omuzlarından sarkıyor. "Adın ne senin?" Nefes nefese soruyorum.

Başını önümüzdeki dik yamaca doğru eğiyor, üstümüzde yıldızlardan bir örtü var. "." Bir kez daha yürümeye başladı. "Neredeyse tepeye vardık."

Çimenli zirveye ulaşıyoruz ve kendimizi bir taş çemberin kenarında buluyoruz. Bizi bekleyen yaklaşık yirmi kişi olmalı - mataralardan içiyorlar ve viski fiçilerinin etrafında toplanmışlar. Bir kadın gayda çalıyor ve tiz ama neşeli sesi havayı dolduruyor. Hepsinin pelerininin altında sarı ekoseler var. Bunlar Lochlan'ın klanı olmalı.

Soğuk hava gevezelik ve ıslak toprak kokusuyla dolu. İçimden yumuşak bir kahkaha kaçıyor ve yüzümün önünde buğulanıyor. Yirmi yıllık hayatımda ilk defa bir dağa tırmandı.

"Bu arada çok güzel saçların var," diyor erkek. "Snowlands'teki pek çok Kurt'un saçları bu renktedir."

Annemin memleketinden bahsedince başım ona doğru kayıyor ama o kalabalığı izliyor.

Önde, Ryan Becky'yi viski fiçilerinden birine doğru çekiştirirken, Callum için arkalarından bağırıyor.

Jack sarışın bir kadına doğru adım atar.

Beyaz elbise giyen bir şenlik. Siyah giymeyen tek kişi o.

"Bu Ay Rahibesi mi?" Pelerinli kurda soruyorum. Başını salladı. "Evet. Töreni o yönetecek, sonra."

Arran Alfie'nin saçlarını düzeltir ve onu Elsie onları takip etmeden önce Blake'le sert bir konuşma yapıyor gibi görünüyor.

"Lochlan henüz gelmedi mi?" Callum'un sert sesi soğuk rüzgârla taşınıyor. "Onu göremiyorum."

"Öyle olsaydı bilirdik herhalde," diyor Blake. "Her zaman bir giriş yapmayı sever."

"Beyler," diyor erkek. Elini indiriyor Kaput.

Callum ve Blake dönerler. Callum'un yumruğu Blake'in ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Ah, Lochlan, işte buradasın," diyor Blake.

Midem sarsılıyor. Lochlan'ın saçları benimkiler kadar kızıl. Callum'un ki gibi yanlardan kafa derisine yakın kesilmiş, ama Tepedeki saçları çok daha uzun, önce örülmüş sonra bağlanmış ve sırtının alt kısmına kadar uzanıyor. Gözleri zekâyla parlıyor ve siyah sürmeyle altı çizilmiş. Dudaklarında eğlence dans ediyor.

Lochlan, Blake'e doğru ilerleyip omzundan tutmadan önce bana göz kırpmıyor. "Her zamanki gibi kusursuz görünüyorsun, Blake." Gözlerinde sıcaklık gibi bir şey var.

Blake'in yanağında bir gamze belirir. "Sen de öylesin, Lochlan."

Callum aramızdaki boşluğu geçiyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Duruşunda bölgesel bir şeyler var ve Lochlan kıkırdıyor. "Rahat ol Callum."

Sizinle bir alıp veremediğim yok. Sadece prensesinizle ." Bana sırtıyor. "Ondan hoşlandım."

Callum'un gerginliğinin bir kısmı dağılsa da Lochlan'ın elini sıkarken hâlâ temkinli görünüyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Konuşabileceğimizi umuyordum."

Lochlan geri çekilirken küçümseyici bir hareket yapar. "Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama siyaset için daha sonra vaktimiz olacak. Blake beni birkaç gece kalmam için davet etti.

Bu gece şenliklerin tadını çıkaralım, kardeşin hakkında ve desteğim karşılığında senden ne hakkında yarın konuşabiliriz. Sizi bilmem ama ben tırmanıştan sonra kavruldum. Adamlarım Glas-Cladach'ın en iyi viskisinden bir fıçı getirdi. Seni baştan çıkarabilir miyim?"

"Her zaman," diyor Blake, sesi ipek gibi pürüzsüz.

Lochlan'ın sırtışı neredeyse kurt gibi. "Mükemmel. Callum?"

Callum bir an hareketsiz kalır, sonra rahatlar. "Evet. *Ghealach* tarafından kutsanmış mağaralarda fıçıldığını duydum."

"Klanım size bu yüzden Kuzey Toprakları'ndaki diğer tüm viskilerden daha fazla kurdu yüzeye çıkardığını söyleyecektir." Lochlan bana sırtıyor ve sesini alçaltıyor. komplocu bir şekilde. "Gerçekten sadece aşırı yüksek alkol içeriği." Göz kırıyor. "Denemek ister misin?"

Sorulduğuna şaşırarak göz kırpıyorum. "Lütfen."

O uzaklaşır ve Blake de onun yanına gelir. "Ben de sana katılacağım. Konuşmak istediğim başka bir konu var."

Lochlan başını eğiyor. "Bu arada adamlarımdan biri size bir araba ayçiçeği getirdi."

"Mükemmel. Erzaklarım azalmıştı. ."

Gruba doğru yürürken sesleri azalır. Taş çemberin ortasındaki bir varilin etrafında toplanıyorlar. Callum kaşlarını çatıyor.

"Bir şeylerin peşinde," diyor karanlık bir sesle.

"Lochlan mı Blake mi?"

"Blake. Ne zaman cazibesini ortaya koysa, endişelenmek için bir sebep oluyor." Gözleri karardı. "Arkadaş olduklarını bile ."

Koluna dokunuyorum. "En azından Lochlan'ı seni desteklemesi için ikna edebilir."

Callum iç , nefesi sıkıntılı yüzünün önünde bir sis bulutu oluşturuyor. "Muhtemelen Blake tahta geçtiğinde Lochlan'ı nelerin beklediğine dair vaatlerle birlikte."

Kaşlarını sıkıyorum. "Ona daha iyi bir şey sunman gerekecek, değil mi?"

"Size hiç oldukça hain olduğunuzu söylemiş miydim, Prenses?" Omuz silkip ona nazlı bir gülümseme veriyorum ama Callum kaşlarını çatıyor.

"İyi hissediyor musun?" Sesi yumuşak ve yanağıma dokunuyor. "Ateşin mi var?"

"Sen neden ?"

"Biraz terli görünüyorsun. Belki de seni oturtmalıyız." Öfke sistemimi dolduruyor ve ben onu itmek. Bir kayayı yerinden çalışıyor olabilirim. Bir kaşını kaldırdı, ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Ne?"

"Bir kadına terli görüldüğünü söyleme!" Onu tekrar itiyorum. Bir santim bile kıımıldamıyor. "Terliyorum çünkü az önce koca bir dağa tırmandım!"

Gülüyor. Yüksek sesle. "Bir şey söylemeliydin. Seni taşıyabilirdim."

"Taşımaya ihtiyacım yok! Ben tamamen kırılgan değilim, Callum!"

Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa muhtemelen iğrenç bir şey söyleyecek gibi görünüyor ama kaşları çatılıyor. Aynı zamanda, Blake'in yaşam gücünün o ipliği

ruhumun etrafını sarıyor. Patlarken kaskatı kesiliyorum ve damarlarımda buz çatırdıyor.

Blake, Lochlan ve Arran'la birlikte viski fıçısının yanında duruyor. Rüzgâr parmaklarını koyu renk saçlarında gezdiriyor ve siyah paltosunu dalgalandırıyor. İfadesi dikkatli ve rahat, ama gözlerinde bir buz izi yakalıyorum.

Çemberin diğer tarafında, beyaz elbiseli sarışın rahibe elini Alfie adındaki genç çocuğun koluna dolamış. Kadın onu azarlıyor gibi görünüyor ve adamın çay tabağı kadar büyük gözleri yaşlarla dolarken alt dudağı titriyor. Bu Elsie -annesi- çemberin öbür ucuna fırlayıp ona ulaşmak için acele ederken yaşlı bir beyefendiyle omuz omuza çarpışırken rüzgâr sesini bana doğru taşıyor.

". . . bir iğrençlik. Annen seni buraya getirdiği için utanmalı. Sen de onun gibi karanlık tarafından lekelenmişsin, ve senin hiçbir işin yok-"

Kulaklarımdaki uğultu ne derse desin Sıradaki. Küçük çocuğu neden cezalandırdığını bilmiyorum ama buna katlanmayacağım. Çocukluğum boyunca "Güneş Tanrıçası'na karşı işlediğim günahlar" yüzünden kırbaçlandığım için, dinci bağnazlara karşı çok az sabrım var. Kurtların kültürüne saygılı olmak istiyorum ama genç bir çocuğun Tanrıçasının iradesini bildiğini iddia eden biri tarafından küçük hissettirilmek.

Onlara doğru yürüyorum. "Çocuğu bırakın," diyorum.

Ay Rahibesi'nin mavi gözleri bana doğru kayıyor ve sarı saç telleri yüzünü kamçılıyor. Orada olmalı Yüz ifademde hoşuna gitmeyen bir şey var, çünkü kolundaki tutuşunu bıraktı. " Güney Toprakları prensesisin, değil mi? Geleneklerimizden bihabersin. Ama-"

"Dikkatli ol." Callum desteğine sahip olduğumu bilmemi istercesine elini omzuma koyuyor. Sıcaklığı sırtımı dağlıyor,

ama damarlarımdaki buzı ısıtmak için çok az şey yapıyor. Vücudumu titreten şeyin benim öfkem mi yoksa Blake'inki mi olduğundan emin değilim.

Rahibe Alfie'yi işaret eder. "Annesi lekeli. Gece Tanrısı'na söz verdim-"

"O küçük bir çocuk. Masum," diyorum. "Kendinden utanmalısın." Ona elimi uzattım. "Sorun yok Alfie."

Minik eliyle parmaklarımı kavlıyor, siyah saçları darmadağınık, yanakları kızarmış ve ıslak. Elsie titreyerek yanımda dururken onu Callum ve bana doğru çekiyorum. Parmağını rahibeye doğru uzatırken gözlerinde kurt alevleri parlıyor. "Oğlumdan uzak dur."

"Gece Tanrısı'nın bir destekçisi katılırken tanrıçamızı onurlandırmak için bir tören düzenleyemem-"

"Elsie buradaki herhangi birimizden daha fazla bir yardımcı değil." Blake'in sesi yaklaşırken bir bıçak gibiydi.

Arran onun yanında ve Alfie'nin yakasını tutup çekiştirirken iri adamın kolu bana sürtünüyor. Arran onu kucaklayıp geniş omuzlarına oturtana kadar çocuğun gözlerinde yaşlar parıldıyor.

"Hadi, bela," diyor. "Gidip çemberdeki taşları sayalım." Adım adım uzaklaşıyor ve acaba küçük çocuğun Blake'in bir sonraki planına tanık istemiyor mu diye merak ediyorum.

"Özür dile," diyor Blake, sesi ipek gibi.

Gece sessizleşti, sanki Blake'in varlığı iki klanı da bir şeyler konusunda uyardı. Elsie'nin yanakları kızardı.

"Sorun yok Blake," diyor Elsie. "Sakın olay kalkma. Bu gece olmaz. Her şeyi mahvedeceksin. İçeride olmayı tercih ederim.

Bütün gece bu kaltağın dırdırını dinleyeceğime kitapla yatarım daha iyi."

Blake bakışlarını rahibenin üzerinde tutar. "Özür dile," diye tekrarlıyor.

Rahibe ona ters ters bakar. "Bu gece kan dökmek yasaktır."

"Kim kan dökmekten bahsetti ki?" Dudağının kenarı kıvrılıyor ve Callum arkamda geriliyor. "Benim bir Revirimde kurtlara derilerinin kemiklerinden eridiğini düşündüren halüsinojenik var. İnsana ölümü özleten bir felç ilacım var. Bir kurdun havasız kaldığında nasıl bir ses çıkardığını biliyor musunuz? Yine mi? İstiyorum."

Tenimin üzerinde ne öfkemle ne de Kuzey Toprakları'nın havasındaki buzla ilgisi olmayan bir ürperti dolaşıyor.

"Bu kadar yeter Blake," diyor Callum yumuşak bir sesle. "O hâlâ bir rahibe."

"Yine de haklı." Sözlerim sanki söylediğime inanamıyormuşum gibi sessizce çıkıyor. İçimdeki her kemik Vücudu kilitlenmiş, her kası gergin. "Özür dilemeli."

Rahibe Blake'le bana bakıyor. Kaşları neredeyse belli belirsiz kalktı - sanki bir şey kafasına dank gibi. Başını eğdi. "Özür dilerim."

üzerinde döner ve çemberin ortasına doğru adım atar. Elsie burnundan sertçe nefes alıyor. Blake'le yüzleşmek için dönerken koyu renk saçları yüzüne savruluyor. "Sana karışmamamı söylemiştim." Başını iki yana sallar. "Ben geri dönüyorum."

Blake onun bileğini tutuyor. "Burada olmak için her hakka sahipsin-"

Gözleri parlıyor. "Bırak onu. Ve sabaha hayatta olsa iyi olur." Blake cevap vermeyince koluna vurur. "Blake."

Ağzı köşelerde sıkışıyor. "Peki."

Kadın hepimizden uzaklaşırken ellerini ceplerine .
Alfie'ye son bir kez baktı.
Dağdan aşağı inmek için taşların arasında kaybolmadan önce
Arran'ın omzunu tutuyor.

"Bütün bunlar da ?" Callum'un alnında bir kırışıklık var.
"Gece'ye tapıyor mu?"

"Hayır," diyor Blake. "Babasının seğıimleri onu lekeledi,
hepsi bu."

Blake için kim olduğunu ilk kez merak etmiyorum.
İkimiz de başka bir şey soramadan Lochlan elinde dört kadeh
viskiyle yanımıza geliyor. Blake de benim gibi duygularını
çabucak gizliyor.

"Her şey mı?" diye sorar Lochlan.

"İyi," diyor Blake. Pelerinlerinin altında sarı ekose giyen bir
grup kadınla konuşan rahibeyi izliyor.

Lochlan her birimize birer içki uzatıyor. "Pekala. . işte eski
dostlar, yeni ittifaklar ve kaçan kırık kuşlar
kafesler." Bana göz kırpmıyor.

Az önce duyduğumuz rahatsızlığa rağmen kadehlerimizi
tokuşturup içiyoruz. Dumanlı madde boğazımı yakarken üzerime
çöken karanlık duygudan kurtulamıyorum.

"Bu gece eğlenceli olacak," diyor Lochlan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elsie'nin ayrılışından sonra gerginliğin dağılması biraz zaman alır. Yine de Lochlan'ın viskisinden daha fazla tüketildikçe, sohbet daha da neşelenir ve alkol kokusu hava. Blake'i, garip bir şekilde ondan hoşlanıyor gibi görünen klan üyeleriyle gülerken bile yakalıyorum.

Tören beklediğimden daha sakın geçti, gerçi Kuzey Toprakları'na geldiğimden beri Kurtlar hakkında beni şaşırtan çok şey oldu. Bu krallıkta acımasız bir güzellik var; vahşi zirveleri, uğuldayan rüzgârları ve ölümcül olduğu kadar nazik de olabilen güçlü alfaları var.

Çemberdeki taşlara yaslanmış, elimizde yanmayan mumlarla otururken Callum beni yanına sıkıştırdı. Rahibe bize Elderwolf'un hikâyelerini anlatıyor, karanlığın Kuzey Toprakları'nı ele geçirdiği ve canavarların yeryüzünde dolaştığı zamanları. Kendi mumu yanıyor ve yüzünün önünde titriyor.

"*Ghealach*, Güneş tarafından Gece Göğü'ndeki hapishaneye mahkum , kalbini Yaşlı Kurt'a göndermeden önce, sadece bir yüzyıl boyunca tutsak etti. Ancak, onunla bir anlaşma yapmak için hapishanenin derinliklerine gitti," diyor rahibe. "Ve böylece ilk Karanlık Gece'yi yaşadık.

"O gece, karşılığında karanlık gücüne sahip olan tüm canavarları hücrelerine kapatması koşuluyla, sonsuza dek Gece'yle birlikte hapishanesinde kalacağına yemin etti. Onun ruhu, Gece'nin diğerlerinden daha çok arzuladığı bir ruhtu.

Onu sonsuza dek elinde tutabilmesinin tek yolunun bu olduğunu bilerek şartlarını kabul etti. Yemin onun gücüyle mühürlendi ve canavarlar dünyamızdan kayboldu. Gece ne yaptı fark etmediği şey, acelesi yüzünden kandırılmış olduğuydu. Çünkü o da karanlık güçlere sahip bir canavardı ve bu yüzden o da hapishaneye kapatılmıştı.

"Her iki buçuk yılda bir gerçekleşen bu gecede, *Ghealach*'ın ışığı gökyüzünden kaybolduğunda, kendisini bir kez daha hapishanenin en uzak derinliklerinde bulunduğunu biliyoruz. Bu gece onun yaptığı fedakârlığı anıyor ve hatırladığımızı bilmesi için ışığımızı onun için parlatıyoruz."

Rahibe çemberin etrafında yürüyor ve biz de yakması için yanmayan mumlarımızı kaldırıyoruz. Ayağa kalkarız ve ben nefes alırım.

Ayın üzerinden bir gölge geçerken keskin bir şekilde ve toprak karanlık olur. Kurtlar bilmediğim bir dilde şarkı söylüyorlar - kelimeler sert ama yumuşak - ve mumlarını gökyüzüne kaldırıyorlar. Şarkıyı tanımasam da kalbim bir şekilde biliyor.

Mumumu kaldırıyorum. Callum'un gülümsemesi büyük ve rahat ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde sevinçle dolup taşıyor. Sanki bu kutsal anı benimle paylaşmaktan memnun ve içimde bir sıcaklık kabarıyor.

Küçük ışıklarımız karanlığı doldurup gölgeleri uzaklaştırırken ben de gülümsüyorum.

Törenden sonra Jack, taşlardan birinin arkasına gizlenmiş bir fıçı viskiyi çemberin ortasına yuvarlar. Bize bunun Lowfell'in ikramı olduğunu söylüyor ve bir tezahürat yükseliyor. Havaya. Toplanan elli kadar Kurt onun etrafına üşüşür. Gaydacı melodisine devam ediyor ve soğuk hava müzik ve kahkahalarla doluyor. Callum beni göğsüne çekiyor, dişleriyle kulağımı ısırtıyor ve sonra bize içki getireceğini söylüyor.

Callum sarı ekose etekli Kurtlardan birkaçıyla sıcak selamlaşırken pelerinimi kendime doğru çekiyorum. İçlerinden birinin omzunu sıkarken söylediği bir şeye gülüyorlar. İnsanlarla kolay anlaşıyor ve bence bu, James'e karşı kazanmamızda kaba gücü kadar faydalı olacak.

Sık sık Callum'un gücünün çoğunun daha nazik tarafını göstermesinden kaynaklandığını düşünmüştümdür. Babam bunu zayıflık olarak görürdü ama ben babamın acımasızlığının korkusunu gizlemek için kullandığı bir maskeden başka bir şey olmadığını görmeye başlıyorum.

Callum bana doğru dönerken çemberin yarısına kadar durdu. Vücudu kaskatı kesiliyor ve yüzündeki mizah kayboluyor. Yüz ifadesi tehdit altındayken olduğu gibi okunamaz hale geliyor ve içim sıkılıyor. Çemberdeki konuşmalar azalıyor, daha fazla insan bakışlarını gölgelere çeviriyor taşları çevreliyor. Onların kurt duyuları benim fark edemediğim bir şeyi fark ediyor. Yanlış bir şeyler var.

Gürültülü bir çatırtı geceyi paramparça ediyor. Kalbim bedenimden fırlıyor. Birkaç Kurt kendini yere atıyor. Yüksek taşlardan birine bir mermi isabet ettiğinde bir çatlak oluşuyor. Müzik çığlık çığlığa dururken etrafıma çılgınca bakıyorum.

Tüfek taşıyan adamlar taşların arasındaki gölgelerden çıkıyor. Adrenalin vücudumda dalgalanıyor. James onların arasından geçiyor. Bu bana saldıran, beni Sebastian'a geri veren, beni ısırın ve neredeyse öldüren kurt.

Callum kadar uzun ve kaslı olan James, çemberin ortasına doğru ilerliyor. Rüzgâr, yabani kahverengi saçlarını karıştırarak geniş omuzlarına sürtünmesine neden oluyor. Bükülmüş dallardan yapılmış basit bir taç takıyor. Onu son gördüğümde giymemişti. Burada toplananlara bir mesaj

O Kurt Kral.

"Merhaba kardeşim," diyor insanlar etrafından ayrılıp iki Kurt'a yer açarken. Muhafızları taş çemberin kenarında duruyor ve bizi içeride esir tutuyor.

"James." Callum'un elleri yumruk şeklinde kıvrılır. "Umarım bu kutsal gecede kan dökmek için burada değilsinizdir." Ses tonu karanlık,

Sanki tam tersi doğruymuş gibi, James'in içindeki şiddeti dışarı atması için ona bir bahane vermesini gibi konuşuyor.

James gözleriyle buluşmasa da gülümsüyor. "Kral olarak benim görevim kurt kanunlarını korumaktır, çiğnemek değil." Gömleğinin kollarını kıvrarak biri dövmelemlerle mürekkeplenmiş kollarını ortaya çıkarıyor. "Yine de, eğer *Ghealach*'ın kurallarını ihlal , Kardeşim, o zaman harekete geçmek zorunda kalırım - hangi gece olduğuna bakılmaksızın." Bakışları bana kayıyor ve kendimi onu tutmaya zorluyorum. "Sende bana ait olan bir şey var. Onu bana ver ve kan dökülmesin."

Callum'un cevap niteliğindeki hırıltısı çemberin içinde gümbürdüyor. "Rory sana ait değil."

Hızlı nefes alıyorum. Ağzım kurudu. Başka bir adama ait olamam ama bu durumdan nasıl kurtulacağımızı da çözemiyorum. Belki de Callum'un beni ısırmasına izin vermeliydim, ama James'in yine de beni almak için bir bahane bulacağına dair bir his var içimde.

"Onu ısırdım ve hayatta kaldı," diyor James. "Kurt yasası onun benim olduğunu söylüyor. Benim işaretimi taşıyor. Sen de aynısını söyleyemediğin sürece, hiçbir hak iddia edemezsin. Onu bana verin yoksa kan dökülecek." Adamları tüfeklerini kaldırır. "Yap

Bugün burada toplanan kurtlar, amciğa vurulmuş bir alfa ve düşmanlarının kızı uğruna gerçekten ölmek istiyor Kral?"

Lochlan'ın klanından birkaç kişi fısıldaşıyor. Kurt Kral dikkatini bana çevirdiğinde kaskatı .

"Başka bir savaşa neden olmak mı istiyorsun Aurora?" diye soruyor James. "Sayısız Kurt'un ölmesini mi istiyorsun? Kuzey Toprakları'na bu yüzden mi geldin? Baban adına kardeşimle benim aramda sorun çıkarmak için mi?"

Başka bir mırıltı viski kokulu havayı dolduruyor. James'i hafife alıp almadığımı merak ediyorum. Buraya Lochlan'ın klanını Callum ve bana karşı kıskırtmaya, kendi saflarına katılmayı yeniden düşünmelerini sağlamaya geldi.

"Aramızda savaş neden olan sendin *kardeşim*," diye hırılıyor Callum, "sevdiğim kadına vahşice saldırdığında."

Aşk kelimesi etrafta dolanırken keskin bir nefes alıyorum göğsümün içinde. Bunu bana daha önce hiç söylememişti. Bunu düşünecek zamanım yok. Küçük çocuk, Alfie, titriyor Arran'ın iri cüssesinin arkasına saklanır ve bir karar oluşur içimde. Biz . Silahımız yok ve Callum kan dökerse, taht iddiası mahvolacak. Kurt yasasının ihlali nedeniyle. James'le gitmek istemiyorum ama bu insanların benim için ölmesine izin vermeyeceğim.

Ne olursa olsun, Callum beni geri getirecek. "Oh,

Tanrıça aşkına." Blake'in

Arkamdan bir ses geliyor. Bir kolunu kancaladı Belime sarılıyor ve beni göğsüne yaslıyor. Nefesim boğazımda düğümlenirken ağzını kulağıma götürüyor. "Bunun için özür dilerim Aurora, sevgilim."

Dişlerini omzuma geçiriyor. Zaman .

Keskin bir nefes alıyorum ve pelerinimi ısırırken ona karşı sarsılıyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve köpek dişleri derime nüfuz ederken acı içimde alevleniyor. Nefesim kesiliyor.

Callum arkasını döner ve gözlerindeki şoku hemen kurdu takip eder.

Gölgeler bedenimi kaplıyor. Damlayan suyun sesi kulaklarımı dolduruyor, çam ve parşömenin tadı

Ağız. Neşter metale vururken tüyler diken diken oluyor. Derin bir açlık beni tüketiyor. Uzakta biri çığlık atıyor.

Blake beni serbest bırakıyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor.

Önümünden geçip elinin tersiyle dudaklarındaki kanı siliyor.

"Bu kutsal gecede, bir ay rahibesi şahidim olarak, ben, Blake, Lowfell'in alfası, Aurora'yı klanımdan biri olarak kabul ediyorum." Ses tonundan alaycılık akıyor. "Onu ısırığımla işaretleyerek bu iddiayı mühürlüyorum. Bu geceden itibaren, *Ghealach* kendisi uygun görene kadar, Aurora Lowfell'in bir parçası ve ben de onun alfasıyım. Bu iddiaya itiraz etmek kurt kanunlarını çiğnemektir."

ONUNCU BÖLÜM

Uyuşuyorum. Buzbir adrenalın dalgası çöküyor. Herkes bana bakıyor ve yüzleri bulanıklaşıyor. Omzum sıcak ve ıslak, ve benim yükselmemle birlikte zonkluyor.

Kalp atışı. Az önce olanları ve hâlâ olanları sindirmek biraz zaman alıyor.

James taş çemberin ortasında duruyor. Adamları bize tüfek doğrultuyor.

Blake az önce beni . Dudakları kanımla kırmızıya boyandı.

Callum'un gözlerindeki kurt parlıyor.

Şiddet vücudunun her noktasından yayılıyor. Rüzgâr etrafında uğulduyor ve eteğini savuruyor. uylukları. Göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor ama ifadesi taş gibi. Sanki canavarla savaşıyor gibi. Ya da belki de onu kimin üzerine salacağına karar veriyor. James'e sırtını döndü. Tüm dikkatini Blake'e vermiş durumda.

James hınzırca gülümsüyor. "Sanırım Aurora'nın hangi alfaya ait olduğu meselesi çözüldü." James adamlarına silahlarını indirmelerini işaret eder. "Kurt kanunlarına saygı duyacağız. ve barışçıl bir şekilde ayrılın. Bu gece kan dökülmeyecek."

James'in sesi eğleniyordu. Bensiz gideceği için endişeli görünmüyor ve bunun olmasını isteyip istemediğini merak ettiğim için içim korkuyla doluyor. Callum ve Blake

Güçlü ama kırılgan bir ittifak. Her ne kadar Callum baskın ve alfa tarafını sevmediğini, beni koruduğunu söyledi. Blake beni ısırtıyor, canımı yakıyor ve Beni klanının bir parçası olarak kabul etmesi ittifaklarını mahvetmeye yetebilir.

James uzaklaşıyor. Adımları yavaş ve endişesiz, sanki bizden korkacak bir şeyi olmadığını biliyormuş gibi. Küstahlığı içimde fırtınalar koparıyor ve şoktan değil öfkeden titrediğimi fark ediyorum. James'e olan öfkem, Blake'e olan öfkem. İznim olmadan beni ısırın ve bu yüzden üzerimde bir tür mülkiyete sahip olduklarını düşünen iki erkek.

Çemberin diğer tarafında, Lochlan sivri kayalardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri parlıyor. İfadesine bakılırsa Glas-Cladach'ın alfası bir tiyatro gösterisi izliyor olabilir. James yanından geçerken başını eğiyor.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım Lochlan," diyor James. "Baban mezarında ters dönerdi."

Lochlan gülümsüyor. "Onu oraya koyan ben olduğum için, bu benim için pek bir şey ifade etmiyor."

James alçak sesle kıkırdar. Sarı tartan giymiş, dağınık sarı saçlı başka bir erkeğe başını sallıyor. "Ian, değil mi? Son zamanlarda kardeşinizden haber aldınız mı? Dubh-Clach Kalesi'ne yapılan saldırının bir parçası olarak yakalandı, değil mi?"

Ian'ın yüzü sertleşir. "Bu konuda ne biliyorsun?"

James omuz silkiyor. "Borderlands zindanlarında yeni lordlarının tutsağı olduğunu duydum. Aurora karşılığında tüm kurt tutsakları bize geri vermeyi teklif ettiğini biliyor muydun?" Kanım donuyor. Ian'yüzü soluyor ve dikkatini bana veriyor.

"Ben düşman değilim," diye devam eder James. Dönmeden önce çemberin kenarındaki adamlarına katılır. "Önümde diz çök kardeşim. Özür dile. İhanetini ve sürgününü affedeceğim."

seni Highfell'e götüreceğim. Aurora güneye karşı gerçek savaşta uygun gördüğüm şekilde kullanılacak ama sana söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğim." Bakışları sırttan Blake'e kayıyor. "Blake elbette idam edilecek - inkar edemeyeceğin bir şey seni tatmin edecek. Bunu yaparsan tüm bunları arkamızda bırakabiliriz. Reddedersen, nasıl bir şey olduğunu öğrenirsin. beni düşmanınız olarak görün."

Callum olağanüstü bir şekilde hareketsiz duruyor. Omuzları paltosunun altında gergin ve yumrukları iki yanında sıkılı. "Yakında görüşürüz, kardeşim." Sesi neredeyse hırıltılı.

James yutkunur, sonra uzaklaşır. Adamları da onu takip eder.

Zirve boyunca sessizlik uzanıyor ve sanki Onlar gözden kaybolana kadar herkes nefesini tutuyor.

Uzun bir nefes alıyorum. Onun gitmiş olmasının verdiği rahatlama kısa sürdü. Blake'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve göğsümde vahşi bir şey başını kaldırıyor.

Ben kimseye ait değilim.

Ben Güney Toprakları Prensesi

Aurora'yım. Blake'in buna hakkı yoktu.

Etrafımda dönüyorum. Öfkesi göğsümde nabız gibi atıyor, yüzünde titreşiyor. Ona bir tokat atıyorum. Kafası yana savruluyor ve darbenin sesi taşlarda yankılanıyor. Sanki klanı ona vurduğuma inanamıyormuş gibi bir mırıltı çemberin etrafında dolaşıyor. Jack kıkırdamasını viski fıçısının yanında öksürüğe çevirirken, Arran başını sallıyor.

Callum açıklığa doğru adım atıyor. Blake'in yakasını avucunun içine alıp onu en yakındaki kayaya çarpıyor. Ellerini boynuna doluyor ve sıkıyor.

Ciğerlerimdeki hava kaynağı kesildi. Sendeleyerek geri çekiliyorum, boynumdaki görünmez parmakları pençeliyorum.

"*Callum,*" diye . "*Callum. Dur.*"

Callum sanki daha yeni nefes alıyormuş gibi keskin bir nefes alır.

Bağlantıyı hatırlayarak. Geri çekildiğinde basınç azalıyor. Hızlı nefes alıyor. Şakağında bir kas titriyor. Çenesini sıkıyor, sonra ağzını Blake'in kulağına götürüyor. "Zamanı geldiğinde, seni öldürmekten zevk alacağım."

Blake sadece dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, benim

Kan, bordo şarap gibi onu kirletiyor. Yanakları kızarmış ve siyah saçları dağınık olsa da ifadesi sıkılmış.

Callum onu önce itti, sonra bıraktı. Bana doğru adım atıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Arkasına bile bakmadan çemberi geçiyor ve toplanan Kurtlardan uzaklaşıyor. Telaşlı konuşmalar karanlığı dolduruyor.

"Kendi başıma yürüyebilecek durumdayım," diye tısılıyorum, yanaklarım alev alev yanarken. Kurtlar benim hakkımda ne düşünüyordur bilmiyorum ama ısırılıp götürülmek umduğum ilk izlenim değildi.

"Şu anda gitmene izin veremem. Lütfen bunu senden isteme.

Ben."

Callum, Lowfell Kalesi'ne doğru düşüşe başlar. köşeli taş bina bu kadar yükseklikten küçük.

"En azından James'in kesinlikle Ay'ın Kalbi'ne sahip olmadığını tespit ettik." Blake'in yumuşak sesi bizi takip ediyor ve olanlardan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Gerçekten de öyle," diyor Lochlan. "Dişlerinizi kullanabiliyorsanız neden tüfek getiresiniz ki?"

Sesleri gecenin içinde kayboluyor. Callum beni dağdan aşağıya, meşalelerle aydınlatılmış avluya ve Lowfell Kalesi'ne taşırken bir daha konuşmuyor. Beni doğrudan odalarımıza götürüyor. Ateş neredeyse üzere ve ocakta közler parlıyor. Beni koltuklardan birinin önüne oturtuyor. Elleri anında tekrar üzerimde, yukarı doğru koşuyor

Yüzümü avuçlamadan önce kollarımdan aşağı iniyor. Bakışları omzuma düştüğünde gözleri vahşileşiyor.

"Yaralandın mı?" Sesi çakıl kadar hırçın.

Başımı salladım. "Sadece bir ısırık." değil, ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu benim özgürlüğüme bir saldırı ve beni kendisinin olarak gören bölgesel bir alfaya hakarettir.

Kısık bir ses çıkarır. "Bunu yapmamalıydı Bu."

"Hayır." Çenem sıkıştı. "." Boğazıma dokunuyor. "Seni incittim mi?" "Ben iyiyim."
"Görebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Pelerinimi çözdü ve yere bıraktı. I Dönüp saçlarımı kenara çekiyor, böylece elbisemin bağlarını çözebiliyor. Yara izlerini görebileceğini bildiğim için irkildim. ama ona döndüğümde gözleri omzumdaki kanlı kumaşta.

Yavaşça, elbisem belimde toplanana kadar kollarımı aşağı doğru itiyor. Soğuk hava çıplak tenimi okşuyor. Kendimi açıkta hissediyorum ama o göğüslerime bakmıyor.

Omzuma kan bulaşmış, deriyi delen diş izlerinden sızıyor. Yara parlıyor
Düşük ışık. Kan, olduğundan daha kötü gösteriyor. Bu ama Callum yutkunuyor. Sertçe. Alnını benimkine bastırırken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Lanet olsun. Onu öldürmek istiyorum."

"Yapamazsın. Henüz değil." Parmaklarımı gömleğinin içine sokarak göğsüne dokunuyorum. "Ben iyiyim."

"Sana sahip çıktı-"

"Kimin ne dediği umurumda değil." Ses tonum keskinleşiyor. "Ben kimseye ait değilim. En azından Blake'e." Göğsü eklemlerimin altında kaya gibi sert, kasları gergin.

Banyo odalarımıza doğru uzaklaşıyor. Sanki bana bakmaya dayanamıyor.

"Callum?"

Hava çıplak göğsüme soğuk geliyor ve kollarımla kendimi örtüyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum, Blake'in beni ısırdığı zamankinden bile daha savunmasız. Tenim çakıl taşlarıyla kaplı ve elbisemi yukarı çekmeye başlamıştım ki döşeme gıcırıyor.

Nefesimi bırakıyorum ve kumaşı kavırıyorum. Callum'un elinde bir bez ve küçük bir kap su var. Henüz korktuğum gibi beni terk etti. Kollarımın üstünden tuttu ve beni ateşin yanındaki koltuğa yönlendirdi. diz çöktü ve kaseyi bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Bezi ıslatıp omzuma götürüyor. Yavaşça kanı siliyor. Avucunun sıcaklığını bezin üzerinde hissediyorum.

Yüzündeki ifade. . . Isırılan ben olsam da onu rahatlatmam, güvenini tazelemem gerektiğini hissediyorum. Kan gittiğinde, dairesel iz cildimde zar zor görülebiliyor.

"Derin değil," diyorum. "Yakında iyileşir."

Callum kâsedeki bezi sıkıyor ve kanım suyun üzerinde dans ediyor. "Bir alfanın ısırığında güç vardır. Eğer *Ghealach* iddiayı kabul ederse, yara izi kalacak. Bu, cildinizi sonsuza dek damgalayabilir."

Nabzım hızlandı. "Ne?" Buraya geldiğimizden beri ilk kez içimdeki ateş yeniden yükseliyor. Tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor ve içim yanıyormuş gibi hissediyorum. Her şeyi geri çekmeye, duygularımı kafeslemeye çalışıyorum ama tek düşünebildiğim, dişlerimi Blake'e geçirip onu lime lime etmeyi ne kadar çok istediğim. "İstemediğimi bile bile beni ısırды, "Beni sonsuza dek yaralayacağını bile

bile mi?" "Evet."

Blake, içimdeki kurdu bastırmam için rahip tarafından bana verilen, sırtımı çizen yara izlerini gördü. James'in dişleri etime battığında ve beni neredeyse öldürdüğünde, belimi ve gövdemi dağlarken oradaydı. Bunu biliyordu ve benim üzerimde de iz bırakmaya karar verdi.

Öfkenin ortasında, ilkel bir şey kıpırdanıyor. Midem sıkışıyor ve dişlerim ağrıyor. Callum'un yüzü bana yakın ve o güçlü yüzün, o parlak yeşil gözlerin Blake'e ve ona yapmak istediklerime dair tüm düşüncelerimi izin veriyorum.

Artık ay tutulması sona erdi, yarım ay pencereden içeri giriyor ve yüzünün yan tarafına ışık saçıyor. Avucu boynumun yan tarafını kavriyor, nazik ama sert. Alnını benimkine dayıyor ve teni yanıyor. "Lanet olsun. Yapamam. . Bununla başa çıkamam, Rory. Dolunay sonrasına kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Kendime bekleyeceğimi söyledim. Ama ihtiyacım var. sen."

Benim de ona ihtiyacım var. karşı sert ve güçlü olmasına ihtiyacım var. Huzursuz ruhumu sarsmasına ihtiyacım var ve Öfkemi bir şey ver. Blake'i bulmak ve o aşağılık piçi boğazlamak için dağa geri dönmeden önce içimde biriken bu fırtınayı dindirmem gerekiyor. O yılanın parıldayan sinsi gözleri, boğazıma dayanan ağzı ve dişlerindeki kanımla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmasına ihtiyacım var.

Avucumu yanağına koydum. "Beni al o zaman."

Boğazından kısık bir inilti geliyor. Ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor ve beni derinden, şefkatle öpüyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. "Bu gece kontrolüm zayıf. Kurdum sanki sen aymışsın gibi tenime baskı yapıyor ve başka bir erkeğin seni ısırmasından hoşlanmıyor. Kendimi kaybedip seni de ısıracağımdan korkuyorum."

"Bunu yapmayacaksın."

"Bunu bilemezsin." Sertçe yutkunuyor. "Bu gece ya benim istediğim gibi yaparız ya da hiç yapmayız. Bunu benim için edebilir misin?"

"Ben halledebilirim. Seninle başa çıkabilirim."

"Rory, lütfen." Sesi gergin. Yanağını okşayıp başımı sallıyorum.

Ellerini kalçalarımın altından geçiriyor ve beni kaldırıyor. Odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyor, beni yavaşça yatağa yatırıyor, sonra kıyafetlerini çıkarıyor. Üzerimde sürünüyor. Yüzü benimkinin üzerinde beliriyor ve sıcak nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Ateşini hissedersen, durmamı istersen-"

"Yapmayacağım."

Bakışları kararıyor. "Bana anlatmalısın."

Başımı sallıyorum, sonra alt dudağımı ısırıyorum. Yüzüm kızarıyor. "Kontrolü kaybetmekten endişeleniyorsan, her zaman. . şey. . . Kontrol bende olabilir."

Ağzının köşesi kalkıyor ve karanlığın bir kısmı gidiyor. "Her ne kadar sikime binmeni istesem de Prenses, kontrolün bende olması gerekiyor. bu gece." Neredeyse özür dilercesine göz kırpmıyor. "Bir kurt olayı."

Gözlerinde bir soru var. Şu anda onu hiçbir şeyden mahrum bırakabileceğimi sanmıyorum. Başımı eğiyorum. Yer değiştiriyor. Göğüslerimin arasına, sonra da gövdem yavaş yavaş yumuşak tenine bir öpücük konduruyor. İçimde titreyen alevler yükselirken keskin bir nefes alıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve Bacaklarımda düğümlenmiş elbisemi indiriyor, parmak eklemleri kalçalarımı sıyrıyor, sonra kumaşı yere atıyor. Botlarımı çözüp bir kenara fırlatırken elleri hafifçe titriyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Kendimi tutmaya çalışıyorum." Bana mahcup bir gülümseme sunuyor. "Kısa bir süre sonra iyi olacağım."

İç çamaşırımı çıkarıp beni ona gösteriyor ve ürpertici bir nefes veriyor. Başını eğiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan dilini gezdiriyor. Hırıltısı yatak odamızı doldururken utanç verici bir ses çıkarıyorum ve çarşafları sıkıyorum. "Sikeyim. Tadın benim için hazırmışsın gibi, Prens." "

"I. . Ben."

Üzerimde sürünerek bir kolunu başımın yanındaki yastığa dayıyor ve diziyile kalçalarımı birbirinden daha da ayırıyor. Derin nefes alarak, yüz ifadesi gergin ve dolgun dudakları ıslak, kendini girişime doğru yönlendiriyor. İçeri ittiğinde inliyor. Sırtım kamburlaşıyor ve dudaklarımdan lezzetli bir basınçla, acıyla karışık yumuşak bir çığlık kaçıyor. Beni tamamen doldurduğunda duraklıyor, gözlerini kapatıyor ve alnını bastırarak boyutuna alışmam için bana bir an veriyor. İtiyor. Derin ve yavaş ve kaba bir homurtu boğazını tırmalıyor.

Kokusu burun deliklerimi doldururken yüzümde boncuk boncuk terler oluşuyor. Parmaklarımı sırtının sert kaslarına ve boynunu öpüyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Daha hızlı. Ayak bileklerimi sırtına doluyorum ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Dişlerini boğazımın sütununa sürtüyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Benim yolum, unutma, Prens?"

Kıvrıla kıvrıla yavaşça hareket ediyor, her hamlesinde dudaklarımdan yumuşak iniltieler . Titriyor ve biliyorum ki Çünkü kendini tutuyor. İsteklerine saygı duymaya çalışıyorum, nazik olmaya çalışıyorum ama kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor ve tırnaklarım sırtını deliyor. Dişlerim *ağrıyor* ve içimde onun etini isteyen vahşi bir şey var.

Isır. Isır. Isır.

Kendimden korkuyorum. Bana istediğimi vermezse, beni ele geçiren bu garip ilkel dürtüye teslim olacağımdan endişeleniyorum. Bastırmaya çalıştıkça alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve içimdeki ateş yükseliyor.

"*Lütfen*," diye nefes nefese kaldım. "*Lütfen*."

İnliyor ve sanki benim yalvarışım onun içinde bir şeyleri koparıyor. Daha sert, daha derin itiyor ve içimde dokunmasına ihtiyaç duyduğum yere ulaşıyor.

Ağız omzuma düştüğünde, dişleri tenime bastırdığında ve omuzları ellerimin altında titrediğinde, ısırma dürtüsünün onu da ele geçirdiğini hissediyorum. Kendini geri çekiyor ve onun yerine ağızma yapışıyor.

Onun içinde kayboldum. Yatağın gıcırdama sesine, sığ ve dilinin baskın, damgalayıcı itişine.

Bu gece eriyip gidiyor. Artık kralın tehdidi altında değilim, Blake tarafından ısırılmıyorum ya da bir kez daha erkekler arasındaki bir oyunda piyon değilim. Özgürüm. Güçlüyüm. Burada Callum'la birlikteyim, onun güçlü bedeninden zevk alıyorum, o ise kontrolü elinde tutmak için mücadele ediyor.

"Benim için gel, Prenses," diye hırlıyor.

Tamamen, tamamen çözülürken sırtım şilteden yukarı doğru kalkıyor. Bu gecenin tüm korkusu, karanlığı, acısı içimden dışarı atılıyor. Parmak uçlarımda altında sırt kasları kasılmadan önce hızı artıyor, ateşleniyor ve o da serbest kalarak inliyor. Yüzü boynumun kıvrımına doğru eğiliyor.

"Sen benimsin," mırıldanıyor kulağıma, kalbi göğsümde gümbür gümbür atarken. "Sen benimsin."

Yine de, orgazmım azalırken ve boynunun arkasını okşarken, ruhumdaki hafif protestoyu görmezden gelemiyorum. Küçük bir ses mutluluğumun içinden fısıldıyor.

Bana kimseye ait olmadığımı söylüyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Darkness.
Gölgeler bacaklarıma ve kollarımı sarıyor.

Nefes alamıyorum. Göremiyorum. . . .

Gözlerim alışıyor. Soğuk ve bayat hava ciğerlerime doluyor. Uzaklara doğru uzanan bir koridorda kapılar sıralanıyor. Onlardan birine yaklaşıyorum ve kilidin üzerindeki pürüzsüz taşa oyulmuş sembole dokunuyorum. Yayında iki hilal olan bir anahtar. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Şapelde gördüğüm işaretin aynısı.

Kapının arkasında bir şey hareket ediyor ve ben geri sığıyorum. Uzak ayak sesleri yaklaşıyor ve başımı çeviriyorum.

Biri ısıklık çalıyor. Tanıdık ama akortsuz bir melodi ve olduğunu çıkaramıyorum. Korku kalbimi kavlıyor. Vücudumdaki her içgüdü bana kaçmamı söylüyor.

O sestem uzaklaşıyorum.

Kaçıyorum.

Rüya görüyor olmalıyım ama yakalanırsam bunun sonuçları olacağı hissinden kurtulamıyorum.

"Nereye gidiyorsun, küçük ruh?" Bir erkek sesi etrafımda yankılanıyor ve kanım buza dönüşüyor. Ses tonunda soğuk ve güçlü bir şey var, insanlık dışı. "Birçokları bulamazken sen beni buldun ve yine de kaçıyorsun."

En yakın kapıya dönüp iterek açmaya çalışıyorum. Hareket etmiyor. Omzumu o kadar sert itiyorum ki sanırım derimi zedeliyorum. kahkahalar yankılanırken hayal kırıklığı çığlığımı bastırıyorum. Beni güçten düşürmekle tehdit eden soğuk panikle savaşıyorum. Kendimi tekrar kapıya doğru fırlatıyorum.

"*Lütfen*," diye fısıldıyorum. "Lütfen aç."

Benimle aynı anda bir başkası da kendini doğru atınca kara çam kokusu içime çöküyor. Kapı kırılarak açıldı.

Karanlığa doğru savrulurken bir kol belime dolanıyor.

Kendime geliyorum ama taştan yapılmışım. Hareket edemiyorum. Sarayın bahçesindeki bir heykelim. Buraya daha önce de gelmiştim. Rüya görüyorum. Çığlık atmaya çalışıyorum, ama ciğerlerim taş ve dudaklarım sert ve ağzımın tadı eski mezarlıklar gibi.

Saraylılar ay ışığında etrafta dolaşıyor. Özenle kesilmiş çitler ve güllerin kokusu hakkında yorum . Bazıları bana bakıyor.

Bir kadın, arkadaşıyla birlikte uzaklaşmadan önce, "canlı görünüyor," diyor.

Blake, elleri pantolonunun ceplerinde, koşar adımlarla ilerliyor.

"Büyüleyici," diyor.

Çık dışarı! Çığlık atmak istiyorum. *Çık dışarı!* *Çık dışarı!* *Çık dışarı!* Felç oldum, güçsüzüm, bu taş kafese hapsoldum. Gözleri ay ışığında parlıyor.

"Ne zaman dövüleceksin?" diye soruyor.

Gecenin bir yarısı uyanıyorum.

Koridora doğru garip bir çekim hissediyorum, sanki ihtiyacım olan şey odamızın dışında. Kendimi Callum'dan kurtarıyorum, bir bornoz giyiyorum ve gölgelerin arasından ilerliyorum. Kapıyı bir aralık açıyorum. Keskin bir nefes alıyorum. Blake duvarın yanında, gölgelerle bir arada duruyor. Saçları dağınık ve gömleğinin düğmeleri yarım . Ayakkabılarının bağcıkları da çözülmüş. Parmağını dudaklarına götürüyor.

Pantolonunun cebine uzanır ve küçük bir kap çıkarır. "Bunu yarana uygula."

Moonflower kelimesi etiket boyunca zarif bir kaligrafi ile yazılmıştır.

"Yaram mı? Bana verdiğin ısırıktan mı ?" Omuz silkiyor. "Şansım yaver giderse, yara izini soldurur." *Solduracak*, not ediyorum. *Tamamen yok olmaz.*

Onu kaptım, sonra döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sabah erkenden uyandığımızda Callum'un ruh hali daha hafif. Yatakta bana bakıyor, yüzünün bir tarafında yastık kırıklığının izi var ve parmak eklemlerini koluma sürüyor. Bana yakındaki bir kasabaya gitmeye niyetli olduğunu söylediğinde pencerenin dışında gökyüzü hâlâ karanlıktı. bölge. Arkadaşı bir klanı ele geçirmiş ve onu bize katılmaya ikna edebileceğini düşünüyor.

"Seninle geleyim mi?" Ben soruyorum.

Dudaklarını alnıma değdiriyor. "Hayır. Burada kal. Biraz daha uyu, sonra kitaplarını oku ve Blake'le olan bağlantının hakkında bir şeyler bulmaya çalış. Bu daha iyi bir zaman kullanımı olur."

"Tamam. Kütüphanede bir bölüm var. ." Sertleşiyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. İçinde bir şey var
Callum'un ses tonu ve gözlerindeki hafif parıltı bana Ryan'a bu görevi verdiği zamanları hatırlatıyor.

Çocuğun kendini önemli hissetmesini sağlar ama sonuçta onu yoldan çekmeye yarar. "Seninle gelmemi istemiyorsun, değil mi?"

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Hayır. İstemiyorum. James'in dün geceki ziyaretinden sonra olmaz. Bütün günümü senin için endişeleniyorum. Lowfell'de kalmanı istiyorum, orada güvende olursun."

İç çekiyorum. "Muhtemelen zamanımı daha iyi değerlendiririm. çok kalmadı. Madadh-allaidh'e varmadan önce bu bağı nasıl kıracağımızı bulmak istiyorum, böylece James'i yendikten sonra Blake bunu sana karşı kullanamaz."

Callum dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "İyi kız."

Geriniyor, sonra yataktan yuvarlanıyor. Çıplak bir halde koltuğa yönelip eteğini ve gömleğini alıyor ve giyiniyor. O botlarını bağlarken ben de yorganın altından kayarak çıkıyorum ve gardiroptan bir elbise alıyorum. Sırtımı bağlayabilmesi için dönüyorum.

"Benim korkutucu bir alfa olmam gerekiyor, senin bekleyen leydin değil," diyor.

"Seni zavallı şey. Diğer alfalar ne düşünecek?" "Benimle alay edecekler ve ben umursamayacağım." Sırtışını duyuyorum

sesinde. "Yine de, itiraf etmeliyim ki, senin giymek için giysileri çıkarmak."

Bir kolunu gövdemin doluyor ve beni kucağına çektikten sonra dişleriyle kulağımı ısırp şakacı bir hırlama sesi çıkarıyor. Yanağını okşuyorum.

"James'ten daha iyi bir kral olacaksın," diyorum.

"Umarım öyledir. Güney Toprakları'yla çok uzun zamandır savaş halindeyiz ve James intikam almayı kafasına takmış durumda. Güneylileri halkıma yaptıklarından dolayı affedemiyorum ama yine de bir gün barış olabilir mi diye merak ediyorum.

Sen Güney Topraklarının Prensesisin ve ben de

Kuzey Toprakları. Acaba sen ve ben barış getirebilir miyiz?" Sesi ciddi ve içten, ama yine de göğsümde soğuk bir panik titreyişiyor.

Yüksek sesle söylemiyor ama aramızda bir evlilik ittifakı önerdiğini biliyorum. Bu, Kuzey Toprakları'na gelmeden önce hayalini bile kuramayacağım türden bir eşleşme. Bir kurtla olduğu değil, gerçi bunu kesinlikle hayal edemezdim ama değer verdiğim biriyle olduğu için. Duygularımdan ziyade siyaset için evleneceğimi her zaman biliyordum - duygularımı uzun yıllar boyunca kilit altında tutmamın bir nedeni de buydu. Her ikisine de sahip olma düşüncesi bir zamanlar kalbimi uçururdu.

Artık öyle hissetmiyorum. Krallıklarımızın birleşmesi için Callum'un benimle bir anlaşma yapması gerek. Babam, beni Baş Rahip'e dövdüren ve annemi öldüren adam.

Callum hızlandığını duymuş olmalı, çünkü yüzündeki mizah kayboluyor. "Belki de bir fantezi." Beni iterek ayağa kalktı. Yüzümü elinin arasına aldı. "Beni dinle Prenses, çünkü bu çok önemli. Hoşumuza gitse de de, Blake artık sizin alfanız-" "Saçmalama.

Tabii ki değil."

"Karar vermek sana ya da bana düşmez. Bu *Ghealach*'ın kararı ve eğer Blake'in iddiasını kabul ederse. . ." Alt dudağını ısıyor. "Bir alfa kurdunun gücünü emrine verebilir. Onların hâkimiyeti, klanlarındaki diğer Kurtları boyun eğmeye ve alfalarının iradesine itaat etmeye zorlar."

Gözlerim büyüdü. "Bu çok iğrenç."

"Evet, öyle. Bu komutadenir. Bu yaygın olarak kullanılan bir uygulama değildir. Eğer bir alfa bunu kullanırsa ve Klanlarından biri direnirse, daha güçlü olan kurdun kim olduğu sorgulanır ve bu da bir meydan okumaya yol açabilir. Eğer Blake sizin alfanız olarak kabul edildiyse. . "

Kaslarım geriliyor. "Bunu bana yapabilir. Blake'in benim alfam olduğundan nasıl emin olacağım?"

Başparmağını omzumda gezdiriyor, Blake'in ısırığının derimi yaraladığı yerde. Blake'in merheminden sürmeme rağmen hâlâ acıyor. "Öyle olduğuna neredeyse eminim. Kurtlar gibi, insanlardan daha çabuk ve daha iyi iyileşiriz. Ancak tanrıçamız tarafından herhangi iddia kabul edilirse, ısırık iyileşmez. İşaret kalırsa öğreniriz. Ya öyle olacak ya da Blake Àithne'yi kullanacak ve sen de ona boyun eğmek zorunda kalacaksın. Biz Madadh-allaidh'i alana kadar bu kadar alçalacağını sanmıyorum. Planının başarıya ulaşması için bize ihtiyacı var ama ben olsam onu hiç zorlamazdım."

"Dikkatli olacağım."

"İyi kız." Callum bana gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümseme sunuyor. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Alnından öptü ve beni Lowfell Kalesi'nde yalnız bırakarak odamızdan çıktı.

O uzaktayken, bazı cevaplar almaya kararlıyım. Blake ve benim aramdaki bu bağı nasıl kıracağımı bulmalıyım. Hayatlarımız birbirine bağlı - beni ısırdı ve benim alfam olduğunu iddia ediyor ve ben onu rüyamda bile görüyorum.

Beni tamamen tüketmeden önce Blake'le olan tüm bağlarımı koparmalıyım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

I sarmal merdivenlerden kuledeki kütüphaneye çıkıyorum. İçerisi sıcacık, çıtırdayan bir ocak duvarları kaplayan raflara yumuşak bir ışık saçıyor. Oda, kitaplardan hoşlanan bir alfa için hayal ettiğimden daha küçük - muhtemelen şatonun her yerinde kitaplar olduğu için. Misafir odalarında ve yatak odalarında istiflenmiş kitaplara göz attım ve muhtemelen Blake'in odasında da daha fazlası var. Burada hâlâ yüzlercesi var ve ben şimdiden birkaç tanesine göz attım.

Etrafta dolanıp kitapların sırtlarını okşarken döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor. Çok sayıda tıp kitabı var, ki bir şifacıdan da bunu beklerdim, ama aynı zamanda tarih, din ve hatta kurgu kitapları da var. Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışırken dalgınca tırnaklarımı kemiriyorum. Yanlışlıkla parmağımdan bir deri parçası kopardığımda tıslıyorum, sonra büyük, deri ciltli kitaplardan birkaçını rastgele seçiyorum.

Yastıklı pencere koltuğu loch'a bakmaktadır ve dışarıdaki yanık turuncu dağları görüyorum ve yığınımı üzerine yerleştiriyorum. Dışarıda, su sabahın erken saatlerinde sisle kaplanıyor. Kuzey Toprakları'nda gördüğüm onca şiddetten sonra bile huzur duygusuyla dolup taşıyorum.

Tam üzereydim ki bir kıkırdama sessizliği bozdu. İrkildim. Kapının arkasından küçük bir tutam siyah saç görünüyor ve gülümsüyorum. "Merhaba Alfie."

Sırıtırıyor. "Bir kitap seçeceğim," diye duyuruyor. "Çiçekler, tekneler ya da canavarlar hakkında."

Elsie birkaç dakika sonra uzun kollu, zarif gri bir elbise giymiş olarak görünür. Koyu renk saçları, elmacık kemiklerini ve parlak gözlerini vurgulayan bir topuzla bağlanmıştır.

Alfie'nin omzuna vurur. "Devam et o zaman."

Çocuk ciyaklar, kütüphaneye dalar ve başlar raflardan kitap çekiyorum. Blake'in bu dağınıklıktan memnun olacağını düşünemiyorum. Yoğun hava rahatsız edici ve güven verici bir gülümsemeyi

Elsie'yi rahatlatacağını umuyorum ama tepki vermiyor. Dün gece çocuğunu rahibeden uzaklaştırırken aşır aşmadığımı merak ediyorum.

Gergin bir şekilde oturdum ve kitaplardan birini aldım.

İç geçiriyor, sonra bana doğru yürüyor. "Dün gece ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyor.

Omuzlarım yumuşadı. "Rahibenin ikinize de davranış şekli doğru değildi."

"Hayır. Değildi."

Pencere kitaplığı tarıyor. Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış hissediyorum.

"Ay Rahibesi sana neden davrandı?" diye sordum.

"Sormamın sakıncası yoksa."

Bana dönerek kolunu yukarı çekti. Elinde bir Bileğindeki dövme. Bu bir anahtar, içinde iki hilal var. yay. Kalbim daha hızlı atıyor. Bu, dün gece rüyamda yeniden ortaya çıkan şapeldeki işaret. "Bunu daha önce görmüştüm," diyorum.

Geri çekiliyor ve kolunu yeniden düzeltiyor. "Bu Oidhche'nin işareti."

"Gecenin Tanrısı."

"Evet." Yüzünde meydan okuyan bir ifade var. "Bu onun hapishanesinin sembolü."

Callum'un Gece Yardımcıları hakkında söylediklerini hatırladıkça içim daralıyor. Blake, Elsie'nin dün geceki törende onlardan biri olmadığını söyledi. Sormadan edemiyorum. "Bu neden sende?"

Kollarını kavuşturuyor. "Bilmen gerekiyorsa, babam Gece Tanrısına tapardı." Çenesinin çizgisi bir hançer kadar keskin ve onu gücendirdiğimi biliyorum. "Beni ona kurban etmek istiyordu, işaret de bu yüzden."

"Ah. Özür dilerim." Alt dudağımı ısırdım. "Babam da benimle pek ilgilenmez. Beni Güneş Tanrıçası adına ibadet evlerinden birinde dövürürdü."

Anında kendimi aşırı paylaşmış gibi hissediyorum ve bu kurtla neden bu kadar çok bağ kurmak istediğimden emin değilim.

"O zaman nasıl hissettiğimi çok iyi biliyor olmalısın." Sesi alaycı ve ben kızarıyorum.

"Baban şimdi nerede?" diye sordum.

"Kurban edilmeden önceki gece tanrılara dua ettim. Bana kardeşimi gönderdiler." Gülümsüyor ve yüz ifadesindeki bir şey beni ürpertiyor.

"Onu öldürdü mü?"

"Evet." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bunu göstermekte iyi değil ama senden hoşlanıyor, biliyor musun?"

Yastıklı koltukta öne doğru eğildim ve kaşlarım birbirine çarptı. "Kim?"

"Kardeşim."

"Kardeşin burada mı?"

"Öyle mi?" Alnı kırışıyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Blake."

"Blake senin kardeşin mi?"

Neden şaşırdığımdan emin değilim. Siyah saçlarına, keskin çenesine, şehvetli ağzına ve hafif kötü tavrına bakıyorum. Neredeyse görebiliyorum. Bu, ona karşı saygısızlığını ve etkileşime girdiklerinde hissettiğim hafif özlemi de açıklıyor. Acaba zor bir ilişkileri mi var?

"Üvey kardeş. Aynı babayı paylaşıyoruz." Burnu tiksintiyle kalktı. "Bruce. Blake ondan kurtulmadan önce buranın alfasıydı. Sana söylemedi mi?"

"Hayır." Bunu bildiklerimle bağdaştırıyorum. Blake bana bir keresinde babasını öldürdüğünü söylemişti ve Jack bize Blake'in Lowfell'in alfasından özellikle hoşlanmadığını söylemişti. Başımı sallıyorum, Düşüncelerim Elsie'nin söylediği başka bir şeye takıldı. "Ve Blake benden hoşlanmıyor."

"Senin için savaşacak, değil mi?" "Kendisi için savaşa gidiyor."

Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan." Raftan bir kitap kaydırıyor. "Lowfell'e geldiği gece beni kilisede, bağlı ve dövülmüş, bileğimde Gece'nin izi. . . Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Karanlık Tanrı'nın gazabına tanık olmak gibiydi. Kardeşim tehlikelidir, hiç kuşkunuz olmasın. Onun gibi biri senin yanında." Elindeki kitabı bana uzatıyor, ben de alırken kaşlarımı çatıyorum. "Hikâyeleri seviyorsan bunu okumalısın." Sanırım ciddi ifadesinde bir muziplik seziyorum. "Oku onu. Bu aydınlatıcı."

Eteklerini tozlu döşeme tahtalarının üzerinde sürüyerek kütüphanenin çıkışına yöneliyor. "Hadi Alfie. Gitme zamanı."

Küçük çocuk bir kitap kapıyor, yarattığı karmaşanın içinden hızla geçiyor ve onu geçip merdivenlere doğru ilerliyor. Elsie duraklıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hmm," diyor.

"Ne?"

"Blake, Callum'la birlikte Lochlan'ı davalarına katılmaya ikna edebilmek için yarın akşam bir ziyafet düzenliyor. Sen ne giyeceksin?"

"I. . . Bilmem ki?"

Sanki bir şeye karar veriyormuş gibi ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "İstersen kahvaltıdan sonra benimle dışarıda buluşabilirsin. Alfie ve ben köye gidiyoruz. Orada bir şeyler seçebilirsin."

"I. . . tamam." Merdivenlerden inerken ayak sesleri azalır.

Yarım bir kahkaha attım. Belki de Elsie'den bir arkadaş edinebilirim.

Bana verdiği küçük kitaba bakarken içimde bir merak kabarıyor. İyi okunmuş ve omurgası kırılmış. Ön yüzünde siyah mürekkeple *Alfa ve Mutfak Hizmetçisi* yazıyor. Bir hikâye olabilir mi?

Pişmiş balık kokusu kütüphaneye yayılıyor ve midem gurulduyor. Blake'in klanı genellikle resmi yemek saatlerine uymaz ama Lochlan'ın klanı geldiğine göre Blake kahvaltı hazırlıyor olmalı. Elsie'nin kitabını yığınının koyuyorum, onları topluyorum ve merdivene yöneliyorum.

Günlerdir amaçsızca okuyorum ve bir cevaba ulaşamadım. Callum'un Blake'in yolundan durmamı istediğini biliyorum ama benim daha iyi bir fikrim var.

Ayrıca, Blake bu sabah Lochlan'ı eğlendirmek istediğini ikimize de söylemedi. Birimiz ona göz kulak olmak için orada bulunmalı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tilerideki koridorda erkek sesleri duyuyorum ve eğiliyorum. kitap yığınının göğsüme yakın tutarak Büyük Salon'giden yolda bir oyuğa girdim. Toplamda beş tane var, Hepsi farklı boyutlarda ve bir tanesi neredeyse elimden kayıyor. "Her kontrol altında mı, Blake?" Alçak, yumuşak bir ses. Jack. "Bok gibi görünüyorsun."

Duvarın arkasından bakıyorum. Jack elini Blake'in koluna , ikisi birlikte salona açılan meşe kapıların yanında duruyorlar. Alfa'dan hoşlanmamama rağmen, kötü görüldüğünü söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Blake'in saçları her zamankinden daha dağınık ve teni biraz solgun görünüyor ama yine de yakışıklı. iğrenç bir şekilde.

"Ne kadar nazıksınız." Blake gözlerini devirir. "İyi uyuyamadım."

"Nedenini merak ediyorum." Jack'in ses tonu alaycılıkla doludur. "Arran'la konuştun mu?"

"Neredeyse her gün, yeterince komik bir şekilde." "Hıyarlık etme. Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum."

"İşleri idare etmenize yardımcı olabilir." Blake iç geçiriyor ve ben onun yorgunluğunun nabzını hissediyorum-

Hatta üzüntü. "Lütfen. Arran zar zor idare ediyor."

"Belki de haklısın." Jack nefes verir. "Senin için endişeleniyorum. Dün gece, yapmamalıydın-"

Blake sertleşiyor. Kendimi duvara yaslıyorum. O zaman onu hissediyorum, içimdeki gölgenin parmaklarını açtığını. Onu geri itmeye, beni hissetmemesi için duygularımı kafeslemeye çalışıyorum.

Blake duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. İşte Ayak sesleri duyuldu ve Büyük Salon'un kapısında kayboldular. Nefesimi bırakıyorum. Jack'in ne söylemek üzere olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Beni ısırdığı için Blake'i azarlayacak mıydı, yoksa bunun onunla bir ilgisi var mıydı? Ay Rahibesi'ni tehdit etmek mi?

İkisiyle de konuşmak için birkaç dakika bekliyorum. Kitaplarımı elime alarak köşeden çıkıyorum ve Büyük Salon'a doğru ilerliyorum.

İçeride kahvaltı için hazırlanmış, açık bir dikdörtgen oluşturan üç uzun masa var. Sarı ekose giyen yirmi kadar Kurt bunlardan birinde oturmuş yemek yiyor ve birbirleriyle konuşuyor.

. Bankta daha fazla yer olan Lowfell masasına doğru yürüyorum ve Blake'e göz kulak olabilmek için en uçta bir yer seçiyorum.

masada Lochlanla konuşuyor, ocakta çıtırdayan ateş yüzünü turuncu bir ışıkla aydınlatıyor. Jack onun yanına oturuyor ve alfalar için olduğunu düşündüğüm bir masada ona izin verilmesi bana ilginç geliyor. Lochlan başını bana doğru eğiyor, dudaklarında nazik bir gülümseme var ve ben de ona karşılık veriyorum.

Tabağıma tabaklardan birinden yağlı balık dolduruyorum ve bir yudum su içiyorum. Koridorun diğer tarafında Ian - James'in dün gece seçtiği sarışın erkek - beni izliyor, çatalı ağzının yarısına kadar durmuş.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. James, Borderlands'in Ian'ın kardeşini kaçırdığını söyledi. Ian beni açıkça

Bir düşman ve onun yanında dikkatli olmalıyım. Ona kibar bir gülümseme sunuyorum, sonra yığınımdaki kitaplardan birini seçiyorum.

Blake'i dışarıda tutmak için tüm içgüdülerimle savaşıyorum.

Aramızdaki bağın somut bir şey olduğunu hayal ediyorum ve onun için üzülüyorum. Blake beni gerçeğe yaklaştıracak bir şey okurken görürse, mutlaka bir şekilde tepki verecektir.

Callum'un beni Borderlands'ten aldığı anda içinden geçirdiği vadi olan Glen Marb'daki savaşın öyküsüne göz gezdiriyorum. Blake dişlerini bir elmaya sadece can sıkıntısı hissediyorum. Onu bir kenara koyuyorum.

Bir sonraki kitap *Deneyler* başlığını taşıyor: *Üçüncü Kitap*. Blake'in yazdığını düşündüğüm dehşet verici kitaplardan bir diğeri. I

Bir kurdun göz küresinin kafatasından eriyerek ayrılışının dehşet verici hikayesine bir bakış. Tanrıça. Blake bunu birine mi yaptı?

Blake her ne kadar rahat bir görüntü çizse de, derimin altındaki karanlık karıncalanıyor. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bir kolunu sandalyenin üzerine atmış, Jack'le konuşuyor. Yine de onu hissediyorum. Tedirgin. Bu kitaba bakmamdan hoşlanmıyor. Bağla ilgili sırları açığa çıkardığı için mi yoksa başka bir şey için mi emin değilim.

Karanlığını daha yakına çekiyorum ve duygularını çözmeye çalışıyorum. Yayıdığı soğuk boşluk bana Baş Rahip beni dövdükten sonra hissettiklerimi hatırlatıyor. Utanç gibi geliyor. Sanırım Kurt arkadaşlarına işkence ettiği için kendini suçlu hissediyor.

Kitabı daha sonra daha derinlemesine inceleyebilmek için bir kenara koyuyorum. Bir nefes veriyorum ve ancak o zaman Blake'in gerginliğinin bedenimi nasıl sardığını fark ediyorum, ölümcül bir yılan gibi sıkıyor

Sırada Elsie'nin bana verdiği kitabı alıyorum. Bir fiske vurup açıyorum ve sayfalara göz gezdiriyorum.

bakılırsa, büyük bir şatonun mutfağında çalışan bir kadın ile oranın alfası olan huysuz erkek arasında geçen bir aşk hikâyesi. Bir kadınla karşılaştığımda yüzüm kızarıyor. Birbirleriyle yatakta olan iki karakterin samimi tasviri. Midemde bir sıcaklık oluşuyor. Koridorun karşısında Blake boğazını temizliyor. Ona bakıyorum. Hâlâ Jack ve Lochlan'la konuşuyor ama bir eli masanın kenarını kavlıyor.

Hikâyeye geri dönüyorum, sayfaları geriye doğru çeviriyorum ki baştan düzgün bir şekilde okuyabileyim. Belki de Elsie bunun aydınlatıcı olduğunu söylerken benimle dalga geçiyordu. Alfa'nın hizmetçiye yemek için yeterince iyi görüldüğünü söylemek için mutfağa geldiği kısma geliyorum.

Sayfanın üzerinde bir gölge beliriyor.

"Callum seni tatmin etmiyor mu, sevgilim?"

Vücudumdaki her kas geriliyor ve kilitleniyor. Blake öne doğru eğildi ve kitabı ellerimden çekip aldı. Göz gezdiriyor ve rastgele bir sayfada duruyor. Eğlenceli nabzını hissediyorum.

"Alfa, zonklayan aletini kadının ıslak kıvrımlarına doğru kaydırıyor. . . Aurora, hayatım, bunu nereden buldun? Bu oldukça şok edici."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve cevabımı ısırarak geri çekiyorum. Benden bir tepki almaya çalıştığını biliyorum ve ona bu zevki tattırmayacağım.

"Onu yüzüstü yatırıyor ve kalçalarını itiyor-"

Ayağa fırlıyorum ve dizlerimin arkasını sıraya vuruyorum. Birkaç Kurt bize doğru bakıyor. Kitap yığınımı topluyorum, masanın üzerinden kayıyorum ve Büyük Salon'un çıkışına doğru yürüyorum. Blake aşk hikâyesini cebine koyup beni takip ediyor.

"Dün gece için hâlâ üzgün , değil mi?" soruyor ve nedense bana bu soruyu sorma cüreti -ses tonundaki rahatlık, sanki beni ısırdığı ve sahiplendiği için üzülmem için hiçbir neden yokmuş gibi- beni şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha çok kışkırtıyor.

Öfke göğsümde patlıyor, dışarıdaki Northlands rüzgarlarından daha güçlü. Dişlerim ağrıyor ve bir şeye, *ona* batmak için can atıyorum. Kitap yığınının sıkarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Benden bir tepki istiyor. Ona bir tepki vermeyeceğim.

Duygularımı yutuyorum.

Büyük Salon'dan hışımla çıktım. Beni izlediğini hissediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elsie'nin köyü ziyaret etme teklifini kabul etmeye karar verdim ve kitaplarımı odamıza koyduktan sonra kale çıkışında. Blake hakkında Callum ve benim işime yarayabilecek bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyorum.

Her şeyden çok, Lowfell'den uzakta biraz temiz hava almak istiyorum. Elsie -korkunç kardeşine rağmen- ilk düşündüğümünden daha iyi birine benziyor.

Kapıyı açtığımda, dışarıdaki avluda beni çoktan bekliyordu. Alfie kaldırım taşlarının üzerinde bir kuşu kovalarken o duvara yaslanıyor. "Geleceğinden emin değildim," diyor.

Gülümsemem duraksıyor. "Dün gecedен sonra bunun akıllıca olup olmadığını merak ettim. James beni yakalamaya niyetli görünüyor."

"İyi olacaksın." Ceketini açıyor ve belindeki kemerde kılıflı duran hançeri okşuyor. "Bir şey yapmaya kalkışan herkesin icabına bakabilirim. Sadece yarım saatlik bir yürüyüş ve Blake'in bölgesinden ayrılmıyoruz. Ayrıca, o koca hödük biz uysal hanımları koruyacak gibi görünüyor, Her neyse."

Gözlerini deviriyor ama yanakları hafifçe kızarıyor. Callum'u görmeyi umarak omzumun üzerinden bakıyorum. Siyah bir gömlek ve siyah-gri ekose bir etek giyerek kale kapısından içeri giren Arran'dı.

"Gelmek istemediğini sanıyordum," diyor Elsie yaklaşırken.

"Fikrimi değiştirdim." Sesi kısık, sanki çok konuşmuyormuş gibi ve ağzı köşelerde sıkışıyor. Sesi inandırıcı gelmiyor.

"Daha çok fikrini değiştirmişsin gibi." Elsie bir kaşını kaldırır. Alfie bir taşa takılır ve dizlerinin üzerine düşerken feryat eder. Elsie alay eder. "Gel buraya, sen!"

Ona doğru yürür, onu alır ve küçük pantolonunu fırçalar.

Arran'a bakıyorum. "Blake bana göz kulak olmanı söyledi, değil mi?"

"Bunun bir şaka olması mı gerekiyor?" diyor. Kaşlarımı çatıyorum ve o da göz bandını işaret ediyor. "Sadece bir gözüm olduğu için mi?"

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Oh, Tanrım! Ben asla. ."
Ağzımı kapatıyorum.

Arran sırtıyor ve Elsie Alfie'yi yanına çağırırken başını sallıyor. İri yarı erkeğin kolunu tokatlıyor. "Kaba olma," diyor.

"Şaka yapıyorsun." Yanağımı ısırdım. "Espri var o zaman? Merak ettim."

Arran çakıllı bir kahkaha atıyor ve ilk defa içimde bir tanıdıklık hissi uyanıyor. "Evet, Blake seni izlememi söyledi. Mal varlığını korumakla ilgili bir şey."

Nefesimi veriyorum ve nefesim yüzümün önünde buğulanıyor. "Tabii ki öyle dedi."

Alfie'nin dağınık saçlarını büyük bir eliyle karıştırıyor. "Hadi ama. Şu işi bitirelim. Alışverişten nefret ediyorum."

Alfie'nin vardığımızda "başvuran bayandan" bir bardak elma suyu almakla ilgili mırıldanmasıyla dördümüz duvardaki tünelden geçin, sonra geçin.

İtiraf etmeliyim ki, zamanımın çoğunu kalelerde geçirdiğim için, burada kurt krallığında bir köyü ziyaret etmeyi merak ediyorum.

Blake'i alfa olarak gören insanların onun hakkında ne düşündüğünü daha da merak ediyorum

Lowfell'i geride bırakırken hafif yağmur yağıyor.

Dün gece tırmandığımız dağ patikasını geçiyoruz ve kısa süre sonra bir vadiyi kesen aşırı büyümüş bir patikaya ulaşıyoruz. Alfie önden koşuyor. Dağlardan birinin yamacında otlayan bazı koyunlar, küçük adamdan korkup dağılınca tehdit onlara doğru geliyor-Elsie toparlanması için bağılıyor, sonra da peşinden koşuyor.

Botlarımız çamurda ilerlerken Arran benimle konuşmuyor ama bu sessizlik hiç de rahatsız edici değil. Onda sessiz ve kendinden emin bir şeyler var. Callum bir noktada onunla dövüşmek zorunda kalacağını düşünüyor. Bu düşünce hoşuma gitmiyor.

Callum'a benzer bir yapısı var boylu, geniş ve kaslı- ama sanırım birkaç yaş daha büyük. Kimden Koyu renk saç ve sakalının düzgünlüğüne, güneş ışığı bulutların arasından süzüldüğünde ellerinde ve kalın boynunda gördüğüm ince yara izlerine bakınca, askerlik yapmış olabileceği hissine kapılıyorum.

Ayrıca garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Arran bana meraklı bir bakış attığında, kızarmamla mücadele . "Tanışıyor muyuz?" diye soruyorum.

"Baban için çalıştım." Sertleşiyorum ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Artık çalışmıyorum. Besbelli. Onun ordusundaydım."

"Ama sen bir kurtsun."

"Ben bir yarı kurdum. King's City'ye taşındığımda henüz ısırılmamıştım. Saklanmak yeterince kolaydı."

"Blake Kral Muhafızları'ndaydı, değil mi? Onunla orada mı tanıştınız?"

Başını eğiyor. "Onun gibi bir şey." "Ve sen de onunla kuzeye geldin?"

"Ben yaptım."

"Neden?"

Arran kıkırdar. "Çok açık sözlüsün, değil mi?" Bir omzunu silkiyor ama yüzüne karanlık çöküyor. "Blake'e hayatımı borçluyum. Onu her yerde takip ederim."

İleride Elsie, Alfie'nin çok gidecek şekilde, beslenmesi hayvanları üzen yaramaz "minik yavrulardan" oluşan bir canavar gibi davranıyor. Boğazı düğümlenmeden önce Arran'dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Annenin öldüğü yaz şehre geldim," diyor. "Amcam cenazesi için beni dışarı çıkardı. Daha önce hiç görmemiştim. Daha önce bu kadar çok insan bir yerde toplanmıştı. İnsanlar sokaklara dizilmiş, çiçekler atıyor, Güneş Tanrıçası'na dualar gönderiyorlardı."

O günü hatırladıkça boğazım düğümleniyor; kavurucu güneş, tütsü kokusu, tabutun ardından kubbeli Işık ve Güneş Kilisesi'ne giriş. Herkes izliyordu ve tek yapmak istediğim çığlık atmaktı ama kendimi tuttum.

Babamın arkasından ön sıralara doğru yürürken içeriye girdim.

Kardeşim Philip geç geldi. Koridorda tökezledi, alkol kokuyordu. Babam ona sırtını döndü ve bir damla gözyaşı döktüğümde kendimi toparlamam için bana tısladı. yanağımdan aşağı kaydı.

"Çok sevilmiş olmalı," diyor Arran.

Halkı onu tanımıyordu, tam olarak değil. Lavanta ve at gibi koktuğunu bilmiyorlardı, ya da gözlerinin

Gülümsediğinde köşeleri kırıştırdı. Canavarlarla savaşılan cesur prensesler hakkındaki hikayelerini hiç duymamışlardı.

Belki de -eğer bir kurtsa- onu tanımıyordum.
ya da.

"Öyleydi," diyorum usulca.

Köye vardığımızda henüz öğlen olmamıştı.
yağmur sonunda durur.

Taş evler eğimli araziye dağılmış, birçoğunun bacasından duman tütüyor. Sokaklar bizimle aynı yöne, bir gölün kenarındaki pazara doğru giden insanlarla dolu. Kadınların giysileri Pelerinlerinin altında sade elbiseler ve erkeklerin çoğu Arran'ın kiltiyle aynı siyah-gri tartanı giyiyor. Blake'in renkleri.

"Hepsi Lowfell tartanı giymiyor," diye gözlemliyorum, yaşlı bir adam yanımdan geçerken, eteğinin üzerinde daha önce karşılaşmadığım mavi-yeşil bir desen var.

"Eski nesilden bazıları hâlâ Bruce'un tartanını giyiyor."
Elsie'nin dudakları sertleşti. "Blake onu öldürdükten sonra değiştirdi ama bu herkes tarafından benimsenmedi."

"Hepsi Blake'i alfa olarak desteklemiyor mu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çoğu onu yeterince seviyor. Babamız çok fazla kargaşaya neden oldu. Sürekli bir şeyler elde etmeye çalışırdı.

Daha fazla güç, köyleri istila etmek ve yakın bölgeleri ele geçirmek. Diğer alfalar savaşımaya karar verdiğinde bunun acısını çeken, bunun gibi köylerdi. Blake onlara Bir nebze de olsa barışı sağladı ve yabancı olsa da çoğu kişi ona bu yüzden saygı duyuyor."

"Çoğu mu?"

"Geldiğimiz gece Lowfell Kalesi'nde bulunan Kurtların çoğunu öldürdü," diyor Arran sessizce. "bunun gibi köylerde ailesi vardı."

Elsie diğerklerinden izole edilmiş, kömürleşmiş gibi görünen siyah taş duvarları olan bir binayı işaret ediyor. "Ayrıca Gece'ye tapınmayı yasakladı, bu da bazı yaşlıların hoşuna gitmedi. "Gece'ye tapınmayı yasakladı. Son birkaç yıldır herhangi bir isyan rastlanmadı, ancak bazıları ona kendisini değil babasını desteklediklerini hatırlatmak için eski tartanı giyiyor."

Biz satıcıları geçerken Elsie Alfie'yi daha yakın tutuyor. el arabalarında yumurta, meyve ve tahıl satıyor. Birkaçı ona selam verirken, diğerkleri de Arran'a başlarını eğerek saygı gösterirler; onu Blake'in yakın sırdaşlarından biri olarak tanıdıkları açıktır.

Suyun kenarında, kapısının üzerinde *The Star Inn* yazan taş bir binanın önünden geçiyoruz. İçeriden hafif bir bira kokusu geliyor ve pazar tezgâhlarından gelen balık ve odun dumanı kokularına ekleniyor. Elsie gerilir.

"Onu elma suyunu almaya götüreceğim," diyor Arran, elini Alfie'nin omzuna koydu. "Elbise alışverişine çıkmaya hiç niyetim yok."

Elsie Arran'ın pazusunu kavırıyor, bakışları bir kez daha meyhaneye kayıyor. "Sadece elma suyu. Tamam mı?"

Sertleşiyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. Gerginim. Çünkü heybetli bir adam. Babam gibi sinirli birine benzemiyor ama bunu tam olarak söylemek zor. Alfie'yi kalabalığın içinden geçiriyor. Meyhanenin karşısındaki elma bir arabaya ulaştığında Elsie iç geçiriyor ve yürümeye devam ediyor.

Burnumu sokmak istemem ama. . . . "Bu da neydi böyle?" Sesim bir kadının sesinden zar zor duyuluyor. taze midyelerinin ucuz fiyatı hakkında bağırıyor. Arkasındaki gölde su dalgalanıyor.

"Muhtemelen şey söylememeliyim ama alkolle ilgili biraz sorunu var. O zamandan beri. Lowfell'e gelmeden önce bazı karanlık yılları oldu." Bana bir kadeh

kısa bir gülümseme. "Şu anda durumu iyi ama. . böyle yerlerde baştan çıkarıcı şeyler vardır."

Alfie'nin çığlığı kalabalığı yarıyor. ,
Arran küçük çocuğun başını tutarken bir yandan da
Arabanın yanında birkaç adam. "İyi bir babaya benziyor,"
diyorum.

Bir peynir tezgahının yanında durakladığında
dudaklarından koyu bir kahkaha dökülüyor. "Keşke babası
o olsaydı." Onu sallıyor
Başını. "Alfie de benim değil. En azından biyolojik olarak.
Annesi benim en yakın arkadaşım. Blake. Babamı öldürdüğü
o gece beni korkuttu. Lowfell'i terk ettim, bir köye kaçtım.
Madadh-allaidh'e yakın. Alfie'nin annesi beni yanına aldı." Alt
dudağını ısıyor. "Kocası kötü niyetli bir pislikti. Onu nasıl
yavaşça öldürdüğünü izledim. O yapmazdı
Onu terk etmesi için yalvarmama rağmen. Sonunda artık çok
geçti. Onu öldürdü ve neredeyse küçük çocuğu da öldürüyordu.
Onu oradan çıkardım ve buraya getirdim."

"Çok özür dilerim," diyorum.

Etkilenmemiş gibi davranarak omuz ama çenesi
geriliyor. "O piç kurusu yaptıklarının bedelini asla ödemedi."
Hançerini tekrar okşuyor. "Bir gün bunu ona ödeteceğim."

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Madadh-allaidh Kalesi. Oradayken onunla tanışmış
olabilirsin. Adı Magnus."

Yağlı siyah saçlı, solgun yüzlü kurdu hatırladıkça içime
buzlar yayılıyor. Callum'la tanıştığımda Borderlands Kalesi'nde bir
mahkûmdu ve o gece beni tehdit etmişti, o zamandan beri de
bunu defalarca yaptı. Ondan son haber aldığım da Blake onu
zehirlemiş ve revirde bırakmıştı.

"Onunla tanışma şerefine nail oldum," diyorum. "Blake
tüm bunları biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Ondan onu öldürmemesini istedim. Öldüğünde gözlerinin içine bakmak istiyorum. Blake son birkaç yıldır o piç kurusuna işkence ediyor." Başını sallıyor. "Magnus Alfie'nin burada olduğunu biliyor. Blake'in onu rehin tuttuğunu düşünüyor. Blake onu bu şekilde parmağında oynatıyor."

"Onaylamıyorsunuz," diyorum.

"O piç kurusuna eziyet etmesine bir itirazım yok ama keşke bunu yapmak için delikanlıyı kullanmasaydı."

Hassas bir konuya değindiğimi hissederek, "Arran'la birlikte misiniz?" diye soruyorum.

Gerçek olamayacak kadar yüksek sesle gülüyor. "İkimiz mi?"

Birlikte mi?" Reddedici bir şekilde elini sallıyor. "Hayır. Tabii ki hayır." Şüpheliğimi saklamıyor olmalıyım, çünkü nefes veriyor ve göz göze gelemiyoruz. "O iyi bir adam. İkimize de iyi davranıyor. Hatta birkaç kez benimle denedi.

yıllar boyunca, ama. . . . şey. ." Dudağını ısıyor, gözlerindeki ışıltının bir kısmı sönüyor. Başını iki yana sallıyor.

"Ne yazık ki tanrıçanın başka planları var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Ah, hiçbir şey. Sadece. . ruhu bir başkasına ait." "Başka birine karşı hisleri mi var?"

"Öyle de denebilir. Sanırım King's City'ye geri döndü."

Elsie omuz silkiyor. "Bazen onu özleyiyor. Bilmediğimi sanıyor ama ben ." Alt dudağını ısıyor. "Keşke geçmişe bakabilsem.

Yaşadığım onca şeyden sonra. . . İstiyorum ki sadece bana ait olan biri - kalbi, bedeni ve ruhu. Sanırım bunu hak ediyorum."

"Biliyorsun."

Birden sırtlıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Sana ödünç verdiğim kitaba başladın mı?"

"Evet. Ama sonra kardeşin onu benden aldı."

"Şimdi mi? Sana başka bir tane bulacağım." Gölün kenarında, farklı renklerde kumaşlarla dolu bir tezgahı işletiyor ve hızlanıyor. "Hadi, sana bir elbise alalım. ziyafet. Ben her şeyimi buradan alıyorum."

Onu satıcıya kadar takip ederken biraz heyecanlandığımı inkar edemem. Son zamanlarda olanlardan sonra normale dönmek için. Parmaklarım Callum'un dilini onunki kadar çezecek bir şey seçmek için kaşınıyor. En son güzel bir elbise giydiğimde.

Bir saat kadar sonra Lowfell'e dönerken, Elsie'nin benim için satın alma nezaketinde bulunduğu üç yeni elbiseyi koluma dolamıştım. Arran karanlık bir ruh hali içinde. Acaba bir şey mi içti diye düşünürken, Elsie'nin burun delikleri bir an Sanki o da aynı şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez. Biraz zamana ihtiyaçları olabileceğini düşünerek Alfie'nin yanına ilerliyorum. Bana bir elma ikram ediyor ve Yakındaki koyunlar.

"Her şey mi?" Elsie'nin kısık sesi rüzgârda taşınıyor.

"Emin değilim," diyor Arran. "Görünüşe göre insanlar su kenarındaki şapele girerken görülmüş. İçimde Night's Acolytes'ın bir kez daha yükseleceğine dair kötü bir his var. Orada Gece Prensi'nin efendisini serbest bırakmaya hazırlandığına dair söylentiler var. Bu durum işleri zorlaştırabilir."

"Evet," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Olabilir."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

C Allum o akşam Lowfell'e döndü. Loch'un üzerinde güneş batarken odamızda bana .

Ocağın önündeki koltuklardan birine yerleşerek bana gününü anlatıyor. Dışarıda yağmur çiseliyor ve gömleği nemli, kaslı omuzlarına ve gövdesine yapışıyor.

Kötü havaya rağmen yerinde. Ziyarete gittiği alfa Flynn, James'le kafa kafaya geldiğinde onu destekleyeceğine söz verdi.

"Arkamı kollayacağını biliyordum," diyor Callum. "Onu yıllardır tanıyorum. Güneye taşındığımda ilk arkadaşım oydu."

Ona Madadh-allaidh'in pek de "güney" olmadığını söyleme zahmetine girmiyorum. Highfell'den aşağısının "güney" olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Güneyli. Ben de ona günümünden bahsediyorum. Şapel hakkında duyduklarımı anlatkaşlarını çattı.

O gece, birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce Callum benimle usulca ve yavaşça sevişiyor. Ertesi sabah huzursuz uyandım.

Güneş henüz doğmadı ama ben bir türlü uyuyamıyorum. Rüyalarım çalkantılıydı. Kendimi uzun, uçsuz bucaksız koridorlarda, parmaklıklı hücrelerin önünden geçerken buldum. karanlıkta, kötü bir şeyin beni takip ettiğine dair uğursuz bir hisle.

Burada, Kuzey Toprakları'nda özgürlüğü tattım. Ama rüyalarım bana hala kapana kısılmış gibi hissedip hissetmediğimi merak ettiriyor.

alfalar arasındaki oyun üzerinde çok az kontrolüm var. Yeni Borderlands lordunun beni aramaya yeniden başlamış gibi görünmesi beni daha da kötü hissettiriyor.

Acaba bıçağı Sebastian'ın boğazından geçirdiğimde ruhuma intikamcı bir tohum mu ekildi? Sulanmayı, beslenmeyi, büyümeyi ve acımasız dikenlerini yaymayı arzuluyor. Nefret dolu sarmaşıklarımı James ve babamın etrafına sarmak istiyorum. Blake'in dizlerinin üzerine çökmesini, ayaklarıma kapanıp soluk soluğa kalmasını istiyorum.

Callum'a bakıyorum. Yüzüstü yatıyor. Soğuk havaya rağmen gece çok sıcaklamış gibi beline kadar çekmiş. Şimdi nazik görünüyor. Koyu kum rengi saçları dağınık, dudakları dolgun ve yumuşak, vücudu Her nefeste yükselip alçalıyordu. James Beni tehdit etse de, o rahat kasları gerilmiş ve sert, öfkeli bir güce dönüşmüştü. Blake beni ısırduğında, onu öldüreceğini sandım.

Kendimi riske atmama izin vermeyeceğini biliyorum. Ben kendimi korumak istesem bile o beni korumak için her şeyi yapar.

Çocuksu bir yanımla Callum'un gazabına, tüm gücüne, düşmanlarımla muhtemelen maruz kalacağı şekilde maruz kalmak istiyorum. Onu kızdırdığım için iri pazularının sıkıldığını, çenesinin sertleştiğini ve göğsünde o alçak hırıltının yükseldiğini görmek istiyorum. Gözlerinin öfkeyle parıldamasını ve ona kendi vahşiliğimle karşılık vermeyi istiyorum, ki ben hep yutarım. Zevkini benden kabaca almasını istiyorum, sanki parçalanacağımdan ya da kırılacağımdan korkmuyormuş gibi.

Eğer yapsaydı, beni kendisiyle eşit gördüğünü bilirdim. Sakladığı parçalarından korkmayan biri. Kendi başının çaresine bakabilecek biri. Hiç düşünmeden tırnağımın kenarını ısıırıyorum ve ağızma kan tadı geliyor.

Lochlan, Callum'un genç kızlardan hoşlandığını söyledi. Ben genç kız olmak .

Dün Ian ve Lochlan'ın klanının diğer bazı üyelerinin düşmanca göründüğünü fark ettim. Kendimi koruyabileceğimden emin olmak istiyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum. Callum kıpırdanıyor, yumuşak bir hırıltı boğazını tırmalıyor ama uyanmıyor. Zemin çıplak ayaklarımı ve bacaklarımı ısırarak kadar soğuktu ve aceleyle Gardırobu sessizce açıp pantolonumu ve tuniğimi . Botlarımı giydim ve odadan çıktım.

Dar koridorlarda ilerlerken Lowfell Kalesi karanlık ve sessiz. Ben geçerken mutfakta tencere karıştıran birkaç hizmetçi var. Lochlan'ın klanını yerleştirmek için köyden buraya getirilmiş olmalı. Başımı eğiyorum, uzun bir koridordan dönüyorum, sonra aceleyle aşağı iniyorum. revire giden merdivenler.

Blake'in içeride olmadığından emin olmak için dinliyorum, sonra kapıyı açıyorum.

Yeraltı odası Madadh-allaidh Kalesi'ndeki revirden daha küçük. Ortada sadece bir karyola ve köşede bir çalışma tezgahı ve sandalye için yer var. Yeraltı Duvarlar, kısmen raflara dizilmiş kap ve şişelerin çokluğu nedeniyle birbirine yakın hissediliyor. Havada küflü, nemli bir koku ve biraz da kan kokusu var. Blake'in eski Lowfell alfası Bruce'u burada öldürdüğünü hatırlayınca midem bulanıyor.

Uzak duvarın karşısındaki taş ocaktaki kütük henüz yakılmamış ve soğuk kollarımdan sızarken kollarımı ovuşturuyorum.

Raflardan birine yöneliyorum, cam *kavanozların* üzerindeki etiketleri tarıyorum - *Gelincik Sütü, Nane, Ayçiçeği, Sığırkuyruğu*. Alfabetik olarak sıralanmışlar. Raflardan birine doğru yürüyorum.

ve *Beyaz Gelincik, Söğüt Kabuğu*, sonra *Kurtboğan*'ı okuduğumda gülümsüyorum.

Zehir şişesi ulaşamayacağım kadar yüksekte. I tahta sandalyeyi köşeden çekip üzerine çıktım, böylece onu raftan çekebildim.

Alt raftaki bir kavanozu neredeyse devirerek yere geri adım atıyorum ve şişeyi inceliyorum. Bu bir içinde bitkinin kendisi var, ama zehrin berrak bir sıvı versiyonu. Yaklaşık yarısı çoktan kullanıldı ve Blake'in kimi zehirlediğini merak ediyorum.

Tezgâhın üzerinde birkaç boş şişe var, birini alıp şişenin kapağını açıyorum. Keskin ot kokusu annemin yatak odasındaki kötü anıları canlandırıyor ve boğazım düğümleniyor. Babam onu bununla zehirledi. Sonra da Yıllar sonra içimde yaşadığından şüphelendiği kurdu bastırmak için her gün küçük dozlarda beni bununla zehirledi.

Sıvının bir kısmını boş boşaltıyorum, kapatıyorum ve cebime koyuyorum. Bir sonraki şişeyi alıp doldurmaya başlıyorum.

"Bu benim için değil, değil mi?" Blake'in tonu arkamdan geliyor.

Kurtboğan elime bulaşıyor ve dönmeden önce nefesimin altında küfrediyorum. Blake karşı duvara , kollarını göğsünde kavuşturmuş ve Yüzünde eğlenen bir ifade. Koyu renk saçları ve giysileriyle revirin gölgeleri arasına sızmış gibi görünüyor.

Bakışları ıslak elime takılıyor. İkinci şişeyi cebime atıyorum. Sorusunu bir yanıtla onurlandırmayacağım.

Bir gamze yanağını deliyor. "Eğer birini öldürmek istiyorsan. . . ."

Çenemi kaldırıp geçiyorum. Bileğimi kavriyor, parmakları kemiğin etrafında bir mengene gibi. Etrafımda dönüyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"Çek ellerini üzerimden," diye hırladım.

Kokusu içime doluyor. "Bunu neden yaptığımı bilmek istemiyor musun?"

"Bana neden sahip çıktığını biliyorum. Bunu Callum'u kışkırtmak için yaptın."

"Efendini kışkırtmak gibi bir niyetim yok, küçük tavşan."

Gözlerimi kısıyorum. "Beni kışkırtmak için o zaman." "Her şey seninle ilgili değil."

Yüz ifademi taşa çeviriyorum. "Hayır. Bunu açıkça belirttin. Ben senin küçük kral oyununda, uygun gördüğün gibi hareket ettirilecek bir piyondan başka bir şey değilim."

"Bir kraliçe olabilirdin. Sana bu seçeneği sundum. Hâlâ da olabilirsin."

"Eğer bir gün kraliçe olursam, bu senin yardımın olmadan olacak." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "*Beni ısırdın.*"

"Bir durumu yatıştırdım." Yaklaşıyor ve alanımı işgal ediyor. "Henüz James'le dövüşmeye hazır değiliz; *Callum* James'le dövüşmeye hazır değil. Sen de onunla gitmek üzereydin. Seni hissettim."

Yukarı bakmak zorunda kaldım. "Sakın bunu bana çevirmeye . Başka ne yapabilirdim ki?"

"Senin de benim gibi sınırlı seçeneklerin vardı. Eğer onunla gitseydin Callum aşırı tepki gösterecekti. Senin kahramanı oynamanı engellemek için kötü adamı oynamak zorundaydım."

"James'in senden tam olarak yapmanı istediği şeyi yaptığını düşündün mü? James'in buraya özellikle Callum'la aranızda sorun yaratmak için gelmiş olabileceğini?"

"Tabii ki var," diye tıslıyor. "Sana ayçiçeğini neden verdiğimi sanıyorsun? O bölgeci hödüğün bu konuda heyecanlanmasını ve mantıksız davranmasını istemiyorum. Başkalarının da senin benim olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Güzel. Çünkü ben senin değilim."

"Seni klanımın bir parçası olarak *istediğimi* mi sanıyorsun?

Sen. ." Beni bir aşağı bir yukarı ve bakışlarının ağırlığını bedenimde hissediyorum. "Bir sorumluluk."

Duygularımı bastırırken kaslarım geriliyor. Bize karşı komplo kurarken bana yük deme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. "Ve sen de manipülatif birisin, iğrenç yılan."

Yüzü benimkine yakın. "En azından ben bir velet değilim." Kanım daha da ısınırken yanaklarım kızarıyor.

"*Velet mi?*"

"Evet. Bir velet." Şimdi gözlerinde bir parıltı var, sanki bir tepki arıyor ve bulduğu için memnun. "Seni bir kez daha kurtardığım halde tam tersi şekilde davranıyorsun."

"Kana susamış bir hayvan gibi dişlerini bana nasıl davranmalıyım, söyler misin? Dizlerimin üstüne çöküp sana teşekkür mü etmeliyim?" Gülümsemesi genişliyor ve hırıltımı bastırmak zorunda kalıyorum. "Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi? |

bir sadistten daha iyisini beklememeliydim. Kadınlarını böyle mi seviyorsun, Blake? Zayıf iradeli ve uysal?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu şekilde mi seviyorsun erkekler?" Ses tonunda sanki Callum hakkında böyle düşünüyormuş gibi sivri bir şey var. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve tırnaklarım avuçlarıma . Sesi karanlık bir okşayışa dönüşüyor. "Eminim o kadar Sana karşı nazik, değil mi? Kırılmandan çok korkuyor."

Kanım deli gibi akıyor ve derim yanıyor. Ateşin bir başka dalgasının bana doğru geldiğini hissediyorum ve onu geri itemiyorum. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Duyularım arttı. Kokuları Revir beni eziyor. Otlar, kan ve Blake. Yanağında dalgalanan her bir kirpiği, gözbebeklerindeki her bir altın beneği görebiliyorum. Sıcaklığı etrafımı sarıyor ve

Tüm bunların arasında, kulağında bir savaş tamburu gibi kendi yarışan başka bir kalp atışı duyuyorum.

Blake'in yüzüne yavaş ve tehlikeli bir gülümseme yayılıyor. Çenemi tutuyor. "Merhaba küçük kurt," diyor. Gözlerimin değişip değişmediğini merak ettiğimde içimde bir panik dalgası yükseliyor.

Bileğini tutuyorum ve beni bırakmasa da nefes alış veriş azalıyor. Bir tıslama havayı dolduruyor ve tenime döktüğüm kurtboğanı hatırlıyorum. Onu yakıyor. Kalbim hızlı atıyor olsa da, bir şey olsa da Göğsümde özgür kalmayı arzulayan bir huzursuzluk, gülümsüyorum. "Ve ben sadist miyim?" diye fısıldıyor.

Tam karşılık vermek üzereydim ki, teninin yanmasına rağmen bunu hissetmediğimi fark ettim. Kaşlarım çatıldı ve o da Sanki hissettiğim duyguyu okumaya çalışıyormuş gibi başını iki yana eğiyor.

Bacağına tekme attım. Sertçe. Aynı noktada acı bağıriyorum ve bileğim yanıyormuş gibi hissediyorum. Blake boğazının arkasından kısıp, ürkmüş bir ses çıkarıyor ve beni bırakıyor. İkimiz de bir adım geriye sendeledik. Duyularım normale dönüyor. Gözlerimin arkası acıyor.

"Bu ne içindi?" diye sorar.

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Senden nefret ediyorum." Keşfimi bilmesini istemiyorum. Tüm planı, Callum'un beni de incitmesi ihtimaline karşı onu incitmek istememesine dayanıyor. Yine de zafer titreşimimi hissetmiş olmalı, çünkü o gülüyor.

"Kendini aşma. Acımı hissetmedin çünkü hissetmeyeceğine ben karar verdim." Bacağımın zonklaması duruyor ve bileğim sanki soğuk suya batırılmış gibi hissediyor. "Gördün mü? Ama onu geri getirebilirim. yüzden bir şey gelmesin." "Neden hissetmemi engelledin?"

Omuz silkiyor. "Yapıp yapamayacağımı görmek için." "Nasıl?"

"Acımı kafese koydum." Elime bakıyor ve merakının nabzını hissediyorum. "Asıl soru şu: Kurtboğan seni neden yakmıyor? Isırılmadan önce bile kızartmıştı."

"Çocukluğum boyunca bu ilaçla uyutuldum. Belki de bağışıklığım vardır."

"Ben de kendime doz veriyorum ama yine de karşı koyamıyorum. etkileri tamamen ortadan kaldırır." Bana bileğini gösteriyor; sanki ısırgan otu sokmuş gibi derisi kızarmış ve şişmiş. "Belki üzerinde bazı deneyler yapmama izin verirsen-"

Bileğimi tutuyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. "Kesinlikle olmaz!" Korkunç kitaplarını görmemiş olsaydım bile Merakını gidermek için Kurtlara yaptığı korkunç şeyler, onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmazdım. "Benden uzak dur."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları sıkılaşıyor. Gözlerindeki eğlence kayboluyor ve o karanlık iplik ruhumun etrafında titreşiyor. Bakışlarını parmaklarıma doğru takip ediyorum. Yanaklarım kızarıyor. Tırnaklarım yırtılmış ve dişlerimle deriyi kopardığım yerlerde kanlı izler var. Bu eskiden olmayan bir alışkanlığım, son zamanlarda kendimi endişeli hissediyorum.

"Bırak beni!" Elimi tuttuğu yerden çekiyorum.

Yüz ifadesi bir kez kayıtsızlaşıyor. I tepkisini hayal ettiğime neredeyse inanabilirdim. Başını bir yana eğdi. "Korkuyor musun?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Senden mi? Hayır." Kim olduğunu ve yaptıklarını düşünürsek muhtemelen olmalıyım.

Bakışları cebime kayıyor, orada bir şişe Kurtboğan, kumaşın üzerinden uyluğuma doğru serinliyor. "Ben olsam

Bu akşamki ziyafette bunu üzerinde tut. Lochlan'ın klanından bazılarının sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

bu yüzden aldım, seni kendini beğenmiş yılan, ona çıkışmak istiyorum.

Kalbim küt küt atıyor, ona sırtımı dönüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Callum koridorun diğer ucundaki köşeyi döndüğünde gerginliğimin bir kısmı gevşiyor. "Ben de seni arıyordum. ." Blake ortaya çıktığında gözleri kararıyor. Blake beni ısırıldığından beri konuşmamışlardı. İki adam da durdu, Blake sadece birkaç adım arkamdaydı, vücut ısısı sırtımı ısıtıyordu. "Blake." Callum'un sesi alçak ve gırtlaktan geliyor, neredeyse bir hırıltı.

Blake'in ifadesi okunamaz. "Callum."

Callum'un yüz hatları taş gibi. "Sana böyle şeyleri öğretecek bir baban olmadığını biliyorum ama bir kadını rızası olmadan ısırarak gerçek bir erkeğin davranış biçimi değildir."

Blake tamamen hareketsiz kalıyor. Kafese kapatılmış duygularının üzerindeki kolu titriyor ve duyguları bana akın ederken görüşüm geçici olarak kararıyor. O üzgün. Callum'un darbesi indi. Bir keresinde bana anlattıklarını hatırlıyorum. kendini annesine zorladı.

"Hayır mı?" Blake'in sesi gölge gibi. "Isırmaktan , son zamanlarda küçük evcil hayvanınızın tırnaklarını gördünüz mü?"

Hareketsiz kalma sırası Callum'da. Bakışları elime kayarken çenesindeki bir kas esniyor. Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırdığımda yüzümü sıcaklık kaplıyor. Callum'un boğazı düğümleniyor. Neden bilmiyorum ama Blake'in yumruğu Callum'a da aynı sertlikte isabet etmiş gibi görünüyor.

Blake geçip gidiyor, sonra Callum. Döndü. "Şatomda bir evcil hayvan beslemek istiyorsan Callum, ona iyi bak."

Köşede kayboluyor.

Callum derin bir nefes alıyor, sonra aramızdaki boşluğu geçiyor. Elimi tutuyor, bakışlarıyla yırtık derimi inceliyor.

tırnak etlerimin etrafında. Geri çekilmeye çalışıyorum ama parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni koridorun sonuna doğru çekiyor.

"Bu da neydi şimdi?" Ben sordum.

"," diyor usulca. Beni yatak odamıza geri götürüyor.

Kapıyı kapattıktan sonra Callum bir elini ağzına götürüp iç geçiriyor. "Kurtlar hakkında sana söylemem gereken birkaç şey var."

ON ALTINCI BÖLÜM

"W olfların ağız takıntıları vardır." Callum'un sesi kum kadar sert.

"Onlar. . . . ne?"

Ateş yeni . Parıltısını Callum'un yüzünün yan tarafına yansıtıyor ve tenini bronzlaştırıyor.

"Yavruyken kötü, ergenlik çağındayken daha da kötü. Yetişkin olduğumuzda daha çok seksle ilgili bir şey haline geliyor." Yanaklarım alev alıyor ve Callum parmak eklemlerini yanaklarımdan birine sürtüyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve ılık nefesi tenimi okşuyor. "Kurtlar ısırmayı sever."

Yüzümdeki sıcaklık yayılıyor ve daha aşağılara iniyor. Böyle bir düşüncenin neden içimde bu tepkiye neden olduğunu bilmiyorum. Ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Ateşin Blake bana ilk birkaç vardiyadan önce yarı kurtlarda meydana gelen değişikliklerin tam kurtların ergenlik döneminde yaşadıklarına benzediğini söyledi." Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Tırnakların. . . Kendini ısıırıyormuşsun. . . Seninle ilgilenmeliydim. I bu özel saplantın için sana bir mengene önermeliydim. Özür dilerim, Prenses. Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Ne dediğini anlamaya çalışırken alnım çatlıyor. "I. . . Callum. . Seni *ısırma*k istemiyorum!"

"Hayır mı?" Dışarıda rüzgâr pencereyi tıkırdatıyor ve yumuşak, unutulmaz şarkısı dağların arasından süzülüyor. "Sanırım sen

yap, Prenseler." Başparmağını dudaklarımla üzerinde gezdiriyor. Yavaşça içeri girmeye zorluyor ve dilimi aşağı doğru iterken tuz ve sıcaklığın tadı ağızma doluyor.

Bacaklarımla arasında bir ağrı patlıyor ve içimde bir şey o kadar sıkı sarılıyor ki patlayabileceğimi düşünüyorum. İçimdeki vahşi bir şey usulca beni çağırırken, boğuk bir inilti kaçıyor.

Isır.

Beni izlerken Callum'un gözlerinde kurt parlıyor, ve ona karşı bastırmaya çalıştığım garip bir tepki veriyorum. Yaklaşıyor ve başparmağını daha da geriye kaydırıyor. Onu itmeliyim. Geri çekilmeliyim. Tüm irademle dişlerimi ona geçirme dürtüsüyle savaşmamalıyım.

Nefes alışım hızlanıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Kalçalarımla arasında ısı birikiyor ve Callum'un burun delikleri açılıyor.

"Hayır mı? ." Yumuşak bir hırıltı çıkarır ve Başparmağını çek. "Olmam gerektiği kadar özenli davranmadım." Sesi boğuk. "Bu ilkel bir hareket. Kontrolümü kaybedeceğimden endişeleniyorum. Ateş. . ." Başını sallıyor. "Beni rahatsız ediyor. Ama bana ihtiyacın olursa, bana gel." Çenemi başparmağıyla parmağının arasına alıyor. "Artık kendini ısırma yok, tamam mı?"

Akşam yaklaştığında, yağmur kale duvarlarına çarpıyor. Callum ve ben ziyafete doğru ilerlerken meşaleler titriyor. Yeni elbisemi giyiyorum. Uzun-kollu ve mavi, Callum'u düşük yakasına bakmamaya yakaladım.

Büyük Salon'un kapısına ulaştığımızda gürültü bizi çarpıyor.

-Gürültülü sesler, tabak çanak şangırtısı ve müzik. Biz Gayda çalan bir adamın yanında duraklıyorum ve neredeyse sağır oluyorum.

Alan tıklım tıklım. Arka taraftaki alfa masasını bile göremiyorum. Blake köyden insanları davet etmiş olmalı çünkü çoğu Lowfell'in siyah ve gri tartanını giyiyor. Sanırım Glas-Cladach'tan da kutlamalar için gelmiş olan çok sayıda insan var. İskoç etekleri ve elbiseleri yağmurdan ıslanmış, hava sıcak ve nemli.

"Hazır mısın?" diye soruyor Callum, parmaklarını Benim.

Başımı sallıyorum. Omuzlarım insanların kollarına çarpıyor.

Kalabalığın içinden geçiyoruz. Callum Wolves'u selamlıyor. yüksek ve sıcak bir ses. Bir çığlık ikimizin de kaskatı kesilmesine neden oluyor ve sesin kaynağının küçük çocuk Alfie olduğunu anladığımızda ikimiz de gülüyoruz; hoşnutsuz görünen Arran ondan bir kadeh şarap alıyor. Yanındaki Elsie hemen kadehi ondan alıyor, sonra gözüme takılıyor ve sırtıyor.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun Aurora," diyor Lochlan alfa masasına ulaştığımızda. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gömleğinin yakası kayıyor. Köprücük kemiğindeki dövmenin kenarında mum ışığı titriyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

Blake, Lochlan'ın diğer tarafında Jack'le konuşuyor ama bakışları yukarı kayıyor. Callum'un eli benimkinin etrafında sıkışıyor. Lochlan'ın yanındaki koltuklarımıza oturuyoruz.

Blake ve Callum arasındaki gerilim hissediliyor. İkisi de birbirini tanımıyor ama Callum'un pazuları kollarında şişiyor ve Blake'in parmakları tereyağı bıçağının yanında esniyor.

Yemekler getirilirken ikisi de rahatlıyor; büyük tabaklar, gölden yakalanmış olması gereken somonlarla dolu, buharda pişmiş patates ve yeşil sebzeler. Kadehler zengin kırmızı şarapla dolu. Lochlan klanı hakkında küçük bir konuşma yapıyor. Hava müzik, kahkaha ve gürültülü, asi

Kuzey Toprakları'nda alışkın olduğum bir konuşma. Herkesin keyfi yerinde.

"Evet, Lochlan." Callum çatalını yere bırakıyor. Blake başını bize doğru çeviriyor, şarap kadehi dudaklarının yarısına kadar gelmiş. "Sonunda buraya gelme sebebiniz hakkında konuşacak mıyız? Sanırım karşılığında bir şey istiyorsun. James'e taht için meydan okuduğumda beni destekleyecek misin?"

Lochlan'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Desteğim için üç şartım var."

Callum sandalyesinde arkasına yaslanır. "Tamam."

"Dubh-Clach Kalesi'ni, Sebastian'ın Aurora'yı ararken aldığı bölgeyi istiyorum. Kai, betam, bana karşı ayaklanıp kendisinin olduğunu iddia etmeden önce benimdi. Onun da Şimdi canlı." Sürmeli gözleri mum ışığında parlıyor ve gülümsüyor. "Kabilesinden hayatta kalanlar varsa, kendilerini bana adayacaklardır. Onlar bir zamanlar benimdi. Transfer barışçıl olacak."

Callum başını eğiyor. "Bununla ilgili bir sorunum yok, ancak kral olduğumda orayı geri kazanmamız gerekecek. Kale, Sınır Toprakları'nı kim ele geçirirse onun kontrolü altında olacak." Callum bana baktı. "Yeni lordun kim olacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Sebastian'ın ailesi yoktu. Yakındaki kalelerin lordlarından biri olabilir."

"Adı Alexander," diyor Blake.

İsmi duyunca içimden bir ses donup kalıyor. Bu Kaslarla dolu, nefesi şaraptan ekşimiş, eli kalçamı kavrayan bir adamın anısı göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor.

"Sebastian'ın piç kardeşinden bahsediyorsan, o. . . . Bir süre önce öldü. Başka biri olmalı."

Blake merakla bana bakıyor. "Sizi temin ederim, o yaşıyor ve kardeşinin yokluğunda Sınır Toprakları'nda hak iddia etti. Casusum söyledi."

Başımı sallıyorum. Yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Callum'un iri cüssesinin ötesinde onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum. "Babam onu asla bir lord olarak kabul etmez."

"Doğru şekilde ikna edilirse olabilir." Blake bana bir kaşını kaldırdı ve ben de şarabımdan bir yudum aldım. Ellerimle ilgili bir şey.

"Demek seni bu yüzden istiyor, Rory," diyor Callum. Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Tamam. Tamamdır. Hazır elim değmişken kellesini de bizzat sana vereyim. Başka ne istiyorsun?"

"Kai'nin ya da o klandan diğer Kurtlardan herhangi birinin hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Kai öldü." Blake'sesi düzgün ama gölge ipliği geriliyor. Yalan söylüyor. Parmağını tereyağı bıçağında gezdiriyor. "Hepsi öldü. Casusum da bana bunu söyledi."

Lochlan'ın kaşları birbirine çarptı. "James öyle düşünmüyor gibi görünüyor. Alexander'ın Kai'si varsa ve güzel Aurora burada bizimle birlikteyse. . ."

Callum sandalyesinde doğrulur. Yumruğu çatalını sıkıyor. Birdenbire o korkutucu kral olmak istiyor. "Bundan sonra önereceğin şey konusunda çok dikkatli ol."

Lochlan kıkırdar. "Ben gerçekten Aurora'yı tutsaklarla takas et Callum. Ama klanımdan hâlâ hayatta olan erkekler, kadınlar ve çocuklar varsa Alexander'a aksini düşündürmek için kullanılabilir."

Yutkunuyorum. "Çocukları esir tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

." Gözlerime bakabilmek için masaya yaslanıyor. "Onları geri almama yardım eder misin Aurora?"

"Hayır." Callum'un sesi kesindi. "Rory onun önünde yem gibi sallanmayacak. Kral olduğumda, onun ölümünü önceliğim yapacağım ve kurtarılabilecek herhangi bir mahkûm varsa

onları dışarı çıkaracak. Ama önce James'i yoldan çekmeliyiz."

Kaşlarımı çatmadan edemiyorum. Pervasızca tehlikeye atılmayı önerecek değilim ama çocukların hayatı risk altındaysa ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, konuşmaya değer. Bileğine dokunuyorum. "Callum. Olabilir-"

"Hayır." Parmak uçlarımin altında Callum'un kolundaki bir kas esniyor. "Ve bu da meselenin sonu."

Ses tonuna ve duruşuna bakarak gözlerimi kısıyorum. "Ben senin klanının bir üyesi değilim Callum," diyorum nefesimin altında.

"Hayır ama de sana göz kulak olacağım," diye ateş eder. Geri.

"Casusuma haber göndereceğim," dedi Blake, ben daha söyleyemedim. misilleme. "Önce Kai'nin hayatta olup olmadığını öğrenelim. Sert önlemler almadan önce yapılabilecek bir şeyler . Jack?"

"Bu gece yola çıkacağım," diyor Jack.

Blake başını sallar. "Bu süre zarfında şatomda kalabilirsin Lochlan. Ama Callum ve ben küçük Southlands hayvanımızı çok sevdik. Seni birlikte öldüreceğiz. arkamızdan iş çevirmeye karar verdin. Callum daha güçlü bir yaklaşım sergilemeyi seviyor, oysa ben" Parmağını tereyağı bıçağının ağzında gezdirirken dudağının kenarını kaldırıyor. "Ben oynamayı severim."

Lochlan güler. "Sonunda ikinizin iyi anlaştığını görmek çok güzel. Özellikle de geçen geceden sonra."

Callum boğazından kısık bir ses çıkarır. "Ben öyle demezdim. Ama haksız da değil."

Lochlan iki bölgesel alfayı görmezden geliyor. "Benim yanımda güvendesin Aurora. Yemin ederim."

İfadesinde samimi bir şeyler var ve ben ona inanıyorum. Yine de düşmanca davranışlarını fark etmemiş gibi davranmam. Akşam boyunca klanındaki diğer kişilerin bakışları üzerindeydi. "Üçüncü şartın neydi?" diye sordum.

"Ah, basit bir şey," diyor Lochlan. "Sadece seninle görüşmek istiyorum Aurora. Özel olarak. Yarın. Sadece sen ve ben. Söyleyeceklerim sadece senin kulakların için."

Callum kaşlarını çatarken içimde merak uyanıyor. "Ona her ne söyleyeceksen. . . ." Bir kadın Büyük Salon'un kapısından içeri giriyor. Alnında bir kırısklık oluşuyor ve bakışlarını Blake'e çeviriyor. "Claire'i davet ettiğini bana söylememiştin." Sesi alçaktı.

Blake parmağını şarap kadehinin kenarında gezdiriyor. "Ben yapmadım." Merakının içimde dalgalandığını hissediyorum.

Kadın bize doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. Koyu renk saçları var, yarısı arkadan bağlı, yarısı omuzlarından aşağıya dökülüyor. Mavi-yeşil ekose bir paltonun altına pantolon ve bol bir gömlek giymiş, kemerinde de bir kılıç var. Teninin çoğu kapalı, giysileri kum saati figürünü sarıyor ve kendinden emin bir şekilde yürüyor - sanki salondaki Kurtların çoğunun konuşmalarını bırakıp ona baktığını biliyormuş gibi. Gözleri parlak, ifadesi okunamıyor.

Adını bir yerden hatırlıyorum.

"Claire," diyorum usulca. Blake'in bana James'in cesur kadınlardan hoşlandığını söylediği zamanı hatırlıyorum. "Öyle değil mi-"

"James'in eski sevgilisi." Callum'un duruşu düzelirken sesi . "Evet."

Düşmanımız adına burada olabileceği içimde bir gerilim oluşuyor.

Lochlan koltuğunda geriye yaslandığında da rahatlamıyor. "Bir ara onunla yatmaya çalıştığını da duydum Callum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"T Şapka yeter Lochlan," diye homurdanıyor Callum, Claire'i selamlamak için ayağa kalkarken nefesinin altından.

Keskin yalanlaması, Lochlan ve Blake arasında geçen sırtış ve Jack'ten kaçan yumuşak kahkaha gibi iddianın doğru olduğunu teyit ediyor. Mantıklı olmaya çalışıyorum, vücuduma yayılan kıskançlığın karanlık gölgesiyle savaşıyorum.

Callum'un benden önce başka kadınlarla birlikte olduğunu sanıyordum. Güçlü, nazik ve çekici biri. Dahası, o bir alfa ve bir kurt. Onun için geçerli olan kuralları biliyorum.

fiziksel yakınlık göstermeden önce evlenene kadar beklemekle ilgili olan Güney Toprakları'ndaki soylular için burada geçerli değildir.

Kardeşimin sık sık rıhtımdaki tavernalara gizlice gittiğinden yola çıkarak, bu kuralların güneydeki soylu erkekler için de geçerli olup olmadığı konusunda şüphelerim var.

Callum'un bize doğru kendinden emin adımlarla yürüyen kadınla yatmak istemesi fikri hâlâ kanımı donduruyor.

Kusursuz ve onda baskınlığı haykıran bir şey var - belki de omurgasının çeliği. Callum bir keresinde bana kendisiyle eşit bir kadınla birlikte olmak istediğini söylemişti ve onun cazibesini görebiliyorum.

Olumsuz düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Bağlılığı muhtemelen James'leyken neden burada olduğu gibi. Bir şey hissediyorum

hafif bir kızgınlık da var. Yardım edemem ama merak ediyorum. Callum onunla yatmaya çalıştı.

James'le birlikteyken miydi? Eğer öyleyse, bu James'in neden benimle evlenmek için kolayca ikna olduğunu açıklayabilir. Callum'un bundan daha onurlu olduğunu düşünüyorum, yine de iki kardeşin birbirlerini aşağılayıp aşağılamadıklarını merak ediyorum.

Birbirlerine tutunmaları masanın önünde duran kadından kaynaklanıyor olabilir. İkisinin uğruna kavga ettiği ikinci kadın ben miyim?

"Claire." Callum'un sesi nazik ama temkinli. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Duyduğuma göre alfa olmuşsun. Tebrikler."

Kaşlarım kalktı. Hiç kadın alfa olduğunu düşünmemiştim.

Claire başını eğiyor. "Ve duyduğuma göre kral olmaya çalışıyormuşsun."

Callum ona temkinli bir şekilde bakıyor, sanki onun bir tehdit olup olmadığını gibi. "Seni James mi gönderdi?"

"James'in beni bir yere gönderme yetkisi yok. O benim kralım değil." Gözlerine ulaşmasa da gülümsüyor. "Madadh-allaidh'e gidiyordum. onunla bir ittifak görüşmesi yap."

Callum'un kaşları çatılır. "İttifak mı? Klanınız her zaman yalnızdı. Neden şimdi?"

". . . kuzeyde bir şeyler oluyor." Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçiyor. "Halkımı taşımak istiyorum Güney."

Callum kaşlarını çatıyor. "Yine de buraya ilk sen mi geldin?"

Omuz silkiyor, gülümsemesi nazlı. "Söyleyeceklerini düşündüm."

"James'e rapor vermek için burada olmadığını nereden bileyim?"

"Ben oyun oynamam, Callum."

"Hayır mı?" Callum kara bir kahkaha atıyor. "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

Kahverengi gözleri mum ışığında parlıyor. "Bu uzun zaman önceydi."

Dikkati Lowfell'in siyah saçlı alfasına yöneldiğinde Claire temkinli görünüyor.

Blake'in yanaklarını gamzeler deliyor ama gözleri soğuk. "Lowfell'e hoş geldiniz. Lütfen gelin ve bize katılın."

Bakışları düşüyor. Beni değerlendiriyor, ölçüyor gibi görünüyor, ben de aynısını yapıyorum. Sonunda dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Burada başka bir kadın görmek güzel. Güneyli *olsan* bile." Callum'a döner. "Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız."

Başını eğiyor. "Evet. Sonra."

Jack'in yanına oturur ve Jack sırtarak onunla sohbet etmeye başlar. Callum sandalyesine çöküyor ve müzik kaldığı yerden devam ediyor. Masanın altından bacağını sıkıyor, sanki gözlerimdeki soruları görebiliyormuş gibi.

"Sonra," diye tekrarlıyor usulca.

Yiyecekler temizlendikten sonra gayda müziği daha yüksek ve daha asi bir hal alır ve Kurtlar dans eder salonun ortasında gürültülü bir şekilde. Birbirlerinin etrafında dönerken yaptıkları şiddetli hareketler, Callum ve Claire özel olarak konuşmak için Büyük Salon'dan ayrıldıklarında göğsümde kopan fırtınayı yansıtıyor.

Kanımın durmasını ve zihnimin sakinleşmesini istiyorum. İçimde var olması gereken kurdun bana böyle hissettirip hissettirmediyini merak ediyorum Birlikte yalnız olmalarından hoşlanmıyorum. İnsan yanımda aynı şekilde tedirgin,

önemli konular görüşülürken bir kez daha kenara itilmekten mutsuz.

Duygularımı yutuyorum. Kendimi toparlamam lazım. Callum'un Claire'in burada ne yaptığını öğrenmesi gerek.

"Dans etmek ister misiniz?" Northlands'ten bir erkek sesi beni harekete geçiriyor.

Lochlan masanın önünde duruyor, zarif ellerini uzatmış. Gözleri eğlenceyle dans ediyor. Onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Kısmen Blake'i Callum'dan daha çok seviyor gibi görüldüğü için.

Sandalyemden kalkıyorum. "Tabii ki. Yine de bana hareketleri öğretmen ."

"Halkın sana Kurtların danslarını öğretmedi mi?" Lochlan söylüyor ve ondan gelen hafif meydan okumayı, buraya ait olmadığım iddiasını hissediyorum.

"Halkımın Kurtlar hakkında bilmediği pek çok şey var," diye itiraf ediyorum dikkatle masanın etrafında dolaşp ona katılırken. "Ne de olsa savaştayız. Ama buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim."

"Halkınızla savaş halinde değiliz," diyor Lochlan, elimi onun elinin içine koyduğumda. Beni dans pistine götürürken kaşlarımı çatıyorum. "Bir zamanlar öyleydik elbette. Yüzyıllar önce, uzun tekneleriyle Glas-Cladach'ı işgal ettiklerinde ve köylerimizi yakıp yıktılar. Barış arandığında, birçoğu yerleşti ve şimdi aramızda yaşıyor." Şaşkınlığıma kurt sırtıyor. "Oh, güneylilerden bahsettiğimi sanıyorsun. Hayır. Ben sizin gerçek halkınızdan bahsediyorum, Snowlands'in Kurtları." Annemin memleketinden bahsedince kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Klanımın çoğu annenin ölümünü duyunca üzüldü."

Etrafımdaki Kurtlar birbirine bakan iki sıra oluşturup bir sonraki dansa hazırlanırken bulanıklaşıyor. "Onu tanıyorlar mıydı?"

"Gençler damarlarında akan Snowlands kanını unutuyor. Babanla evlendiğinde yaşlılar onun güvenliği için dua ettiler."

, kadeh şingirtıları, ocaktaki çıtırtılar, hepsi kayboluyor. "O gerçekten bir kurt muydu?"

"Elbette burada, Kuzey Toprakları'nda bile pek kimse onun gerçek kimliğini bilmiyordu. Glas-Cladach'taki bizler şüpheleniyorduk. Pek çok kişi onun bir gün babanızı devireceğini ve Kurtlar için yeni bir çağ başlatacağını umuyordu. Ne yazık ki durum böyle olmadı." Beni değerlendiriyor. "Yine de belki de umut henüz kaybolmamıştır."

Zihnim bilgilerle dolup taşıyor ama müzik başlıyor. O kadar yüksek ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sesimi yükseltiyorum.

"Yarın sabah, benimle gölün kenarında buluş. "Yarın sabah Şimdi. ." Lochlan bana yaklaşıyor ve sırtıyor. "Hadi dans edelim."

Lochlan bana rehberlik ederken dansı çabucak öğreniyorum.

En yakındaki kurtla kol kola girip dans pistinde sallanmayı gerektiren canlı bir dans. Çekingenliğim dağılmaya başlıyor ve çok geçmeden dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. Güney Toprakları'nda, saraydaki balolarda dans ederken her hareketi doğru yapmak zorunda olan bir kukla gibi kendimi hep kısıtlanmış hissedirdim. Bu dansa daha asi bir şey var, sanki eğlenildiği sürece adımların gerçekten bir önemi yokmuş gibi.

sırada Blake'in bakışlarını tenimde hissediyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum.

Lochlan onunla her kol kola girdiğimde bana bölgesi hakkında bir şeyler anlatıyor; deniz kıyısında, Kuzey Toprakları'ndaki en büyük ikinci orduya sahip ve birçok Kurt Kayalıklara hac ziyareti. Görünüşe göre, *Ghealach*'ın bir zamanlar burayı ziyaret ettiği söyleniyordu ve şimdi büyük bir ayçiçeği mahsulü yetiştiriyor

tatlı parfümünü koklayanlara gücünden küçük lokmalar sunmak için orada.

Şarkı bittiğinde ve kapıdaki gaydacı herhangi bir istek olup olmadığını sorduğunda Lochlan bana elini uzatıyor. Blake onun yanına gidiyor.

Nabzım hızlanıyor ve vücudum içgüdüsel olarak geriliyor. Duygularımı geri çekiyorum, onları göğsümdeki bir kutuya hapsediyorum, Onları kendisinden uzak tutmak için çaresizce. Koyu renk paltosunun altında dik bir duruşu var ve ifadesi dikkatle boş. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudağının kenarı hafifçe kıvrılıyor.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" diye soruyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

S içimdeki görev duygusu, hanımefendi nezaketi, Blake'i anında reddetmemi, iki gece önce yaptığım gibi suratına bir tokat atmamı engelliyor. O kadar derine işlemiş ki içgüdü gibi. Vücudum kilitleniyor ve gülümsemem hiç bozulmuyor. Zihnim bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde Lochlan kenara çekiliyor.

Blake'i inceliyor ve bana sırtımdan önce gözlerinde bir miktar sıcaklık yakaladığımı düşünüyorum. "Ben kimim ki bir alfanın ve klanının en yeni üyesinin yoluna çıkayım?"

Lochlan başını eğiyor, sonra dans pistinde kalabalık olan Kurtların arasından geçerek masalardan birine doğru yürüyor. Blake yaklaşıyor. Gece ısıtılmış çam buklelerinin kokusu yüzleri bulanıklaştıran adrenalin içime işliyor.

"Seninle dans etmeyeceğim,"
diyorum. "En azından şimdi benimle
konuşuyorsun."

İçimde vahşi bir ses yükselmeye başlıyor ve onu yutuyorum. dönüyorum. Kolumu tutuyor ve ben . Yüzü o kadar yakın ki nefesi benimkine karışıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Bana ihanet ettin. Hayatlarımızı bağladın. Beni ısırdın. Callum'u öldürmeye niyetlisin. Beni rahat bırakamaz mısın?"

"Hayır." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.
"Ben senin alfanım. Beni geri çevirirsen kötü görünür."

"Güzel." Onun benim alfam olmadığını iddia etme zahmetine bile girmiyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

"Bağ hakkında bilgi edinmek istemiyor musun?"

Beni kışkırtmaya çalıştığını *biliyorum*. o karanlık ipliğin duygularımın etrafında kıvrıldığını, tepki vermemi sağlamaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Isırmayın. Isırma. Isırma.

"Ne olmuş ona?"

"Onu kırmak , değil mi?"

Yavaşça gülümsüyor, rahatsız edici gamzeleri yanaklarını kırıştırıyor. Beni yakaladı ve bunu biliyor. Elini uzatıyor, anlamı açık: *Benimle dans et ve .*

Gözlerimi kısıyorum. Öfkemin soğuk nabzını olmalı. Kendimi mi yoksa onu mu hedef aldığımı bile bilmiyorum, Çünkü bunu gerçekten düşünüyorum. Parmaklarım yanlarımda esniyor. Kazandığını anı hissediyorum; göğsümde muzaffer bir güç patlaması. Buna dayanamıyorum. Elim yumruk yapıp alfa masasına doğru yürüyorum.

"Seni benimle dans ettirebilirim, biliyorsun." Onun Konuşan insanların sesini kesen bir ses duydum ve durdum. "Ah, Callum sana Àithne'den bahsetti o zaman."

"Bu sadece benim alfam olsaydın işe yarardı, ama değilsin." Bedenimi yumuşamaya zorluyorum ve onunla yüzleşiyorum. Etrafımızda Kurtlar bir sonraki dans için dans pistinin iki yanında sıralanıyor. "Zaten bunu benim üzerimde kullanmazsın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Omuz silkiyorum, ama söylerken doğru olduğundan eminim. "Sürekli sıkılıyorsun, Blake. Kendini eğlendirmek için insanlarla oynuyorsun. Kendini eğlendirmek için insanlarla oynuyorsun. birisine iradesi dışında bir şey yaptırmak."

"Teorinizi test edelim mi?"

Mum ışığında parlayan gözlerinde bir meydan dans ediyor. Çenemi kaldırıyorum. "Devam et o zaman. Kullan bana emret. Seninle dans etmemi emret. Bunu yapmamın tek yolu bu."

Başını hafifçe eğiyor. Belki de ateşle oynuyorum. Nasıl çalıştığını merak ediyorum. Bunu bir noktada Callum ve bana karşı kullanabilir ve ben de kendimi buna hazırlayabilirim.

Yüzüne yavaş ve tehlikeli bir gülümseme yayılır. Elini uzatır. "Dans et benimle."

Bir şey hissetmek için bekliyorum, herhangi bir şey, onun emriyle. Göz kırpmalarımla savaşıyorum. Üzerimde hiçbir gücü olmayacağını biliyordum, çünkü o alfam *değildi*.

Kıkırdıyor. "Kendinden çok memnunsun, küçük tavşan. Bana bak." Göz bebekleri büyür ve irisleri Kehribarla işlenmiş. Nefesim kesiliyor. Blake kurdunun sık sık ortaya çıkmasına izin vermiyor ve gözlerinden dışarı bakarken yüzünü dönüştürüyor. Çenesini keskinleştiriyor ve elmacık kemiklerini vurguluyor. Vahşi, güzel ve ölümcül bir şeye bakıyorum. "*Bana elini ver.*"

Bu sefer onu her yerde hissediyorum. Kokusu, sıcaklığı, daha önce fark etmediğim karanlık ve inatçı hâkimiyeti. Onun her zaman tehlikeli olduğunu biliyordum, ama bu. . . bu *güç*. . . Kurt onun gözlerinde, parlak ve güzel ve ben onun bakışlarına hapsolmuş durumdayım. Bu hisle savaşırken nabzım çarpıyor ama tek düşünebildiğim ateşli rüyam ve büyük bir kurdun ağzındaki tavşan görüntüsü.

Bağ aracılığıyla bana bir şey yaptığını düşünürdüm ama bu biraz farklı hissettiriyor. Sanki onun emri Bir gölge gibi tenimin altından kayıyor, fısıldıyor, vaat ediyor, ikna ediyor. Ve içimdeki o vahşi şeyi okşadığında, o vahşi şey ona sürtünüyor.

Aynı fikirde olmak çok kolay olurdu. Dediğini yapmak çok kolay. Onu memnun etmek istiyorum. Onun için her şeyi yaparım. O benim alfam ve ben istiyorum ki-

Ruhumu saran o gölgeli parmakları tutup uzaklaştırıyorum. Büyük Salon bana geri geliyor, Taş ocaktaki ateşin çıtırtısı, tereyağlı somon balığı ve kırmızı şarap kokusu. Gayda müziği başlar. Bu his bir nefeste dağılıyor ve ilk içgüdüm ona dişlerimi gösterip hırlamak oluyor. İkincisi ise kına yakmak.

Kendimi gibi gösteriyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum. Benim üzerimde gücü olduğunu düşünmesini istiyorum, böylece daha sonra bunu ona karşı kullanabilirim.

Blake'in parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor.

Bana dokunduğu yerde tenim uğulduyor. Bizi birbirimize bağlayan iplik titreşiyor gibi. Nefesimin boğazımda düğümlenmesini ve nabzımın hızlanmasını saklamaya çalışıyorum. Tepkisi neredeyse görünmez, ama göğsü her zamankinden daha derin bir şekilde yükselip alçalıyor. Yüz ifadesi çok dikkatli, çok boş. O da benim gibi saklanıyor. O da bunu hissediyor.

Gözleri normale dönse de oynayacak fare bulmuş bir kedi gibi parlıyor. "*Bu* değil mi ilginç," diyor - ve ben Àithne'yi üzerimde kullanma yeteneğinden mi yoksa aramızdaki bağın ne kadar gergin ve rahatsız hissettirdiğinden mi bahsettiğinden emin değilim.

Sanki ödülünü alıyormuş gibi elimi tutuyor ve beni dans pistindeki Kurtlar dizisine götürüyor. En sonda, Ryan ve Becky'nin yanında duruyoruz. Ryan kiminle dans edeceğimi görünce .

Dans bir öncekine çok benziyor ama daha yavaş. Dişiler sıraya girdikçe eşlerin de değişmesi gerekiyor ama ne zaman başka bir kurdun elini tutacak olsam Blake onların yerini . Ta ki sıranın sonuna yaklaştığımızda

Bu maskaralığın bir parçasıymışız gibi davranıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Elini belime koyduğunda kahkahalar ve bardak şingirtıları azalıyor. Refleks olarak avucumu omzuna koyuyorum ve parmak uçlarım sert kaslara değiyor. Bedenlerimizi aynı hizaya çekiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir eli hâlâ benimkinde, beni kendi etrafında döndürüyor.

Beni manipüle ediyor, kendime hatırlatıyorum. Callum da dahil olmak üzere her şeyimi elimden alacak. Onu durdurmak zorundayım. Bu bağı koparmak zorundayım.

Dans pistinde dolaşırken hareketleri güçlü ve zarif ve yine kendimi iyi bir dansçı olduğunu düşünürken buluyorum. Bana bir köyde doğduğunu, daha sonra Kral Muhafızları'nın bir parçası olan bir yarı kurt olduğunu söyledi. Dans eğitimi almış olması için hiçbir sebep yok.

"Neden bu kadar iyi dans ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Bağ hakkında bilgi sahibi olduğumu söyledim ve bana sormak istediğiniz şey bu mu?"

"Evet."

Beni eğiyor ve kolumu boynuna doladığımda nefesim kesiliyor. "Neden soruyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü ben prensesim. Kaledeki erkekler savaşmak için eğitilirken, ben dans etmek için eğitildim."

Beni dik tutuyor ve nefesi benimkine karışıyor. "sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Dans etmeyi sevmiyor musun?"

"Mesele bu değil."

"Krallıklar savaşan adamlarla kazanılmaz." Beni kolunun altında döndürüyor ve eteğim bacaklarımın etrafında dalgalanıyor. "Kapalı kapılar ardında dans eden ve başkalarını manipüle eden erkekler tarafından kazanılır."

"Ben erkek değilim."

"Hayır. Ama bir krallığı dize getirebileceğinize eminim."

"Bu senin arzun, benim değil."

Sadece gülümsüyor. Bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyorum.

İçimde bir şey yok etmek ve sahiplenmek istiyor. Babamdan bir şey almak için. Babamdan bir şey almak için Babamın anneme ne yaptığını beri ruhumun derinliklerinde bir şeyler parlıyor.

"Soruyu geçiştiriyorsun," diyorum. "Dans etmeyi nasıl öğrendin?"

"Benim de eğitilmiş olduğuma inanmak bu kadar zor mu?" Başını yana doğru eğiyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Duygularınızı hissedebiliyorum ve bir şeyler sakladığınızı biliyorum."

"Peki ya senin sırların, küçük tavşan? Ben de seni hissedebiliyorum. Hayatlarımız bu şekilde birbirine karışmadan çok önce, senin içinde bir şeyler hissediyordum."

Saçma sapan konuşuyor olsa da nefes alışım hızlanıyor. "Bana bağdan bahset."

"Yap beni."

Göğsümde vahşi bir canavar kıpırdanırken nabzım gümbürdüyor. Onunla dans edersem bana bilgi vereceğini ima etmişti. Bunun bir yalan olduğunu bilmeliydim. "Benim alfam olduğunu iddia ediyorsun. Bu bana sana meydan okuma hakkı veriyor, değil mi? Bunu burada, tüm bu insanların önünde yapabilirim."

"Oh, lütfen yap, küçük tavşan." Sesi bir gölge kadar yumuşak ve karanlık.

"Kazanamayacağımı mı sanıyorsun? Kendine zarar vermeden bana zarar veremezsin. Aptal gibi görünürsün."

Sanki kontrolün onda olduğunu ve benim dengemi kaybettiğimi kanıtlamak istercesine beni tekrar dibe batırıyor. "Hayatımda çok acıya katlandım. Ve çok acıya sebep oldum."

"Yapmadığımı mı sanıyorsun?"

Eli belimde . Parmağı, yara izlerimden birinin tenimde iz bıraktığı noktaya dokunuyor. Sertleşiyorum, ve beni ayağa kaldırdı. "Eminim öyledir. Ama benim işkence deneyimim seninkinden daha fazla, eminim."

El yazısıyla yazdığı tıp kitaplarını düşündükçe kanım donuyor.

" et," diye fısıldar, sesi ısrarcıdır. "Bana meydan oku. O pençelerin ne kadar keskin olduğunu göster bana."

Göğsümdeki vahşi şey başını kaldırıyor. Gözleri sanki sezmiş, hoş karşılamış gibi parlıyor. Derin bir nefes alıyorum. Bunu nasıl kazanacağımı biliyorum ve bu ona istediğini vererek olmayacak. Benimle oynamak istiyor. Onu şımartmayacağım.

Boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Reverans yapıyorum. "Dans için teşekkürler, Blake."

İç çekiyor. "Bağ hakkında üç soru sorabilirsin," diyor. "Dürüstçe cevaplayacağım. Evet ya da hayır."

Gülümsememi saklayarak arkamı dönüyorum. Bir kez daha elini tutuyorum. Beni kendisine doğru çekerken kokusu etrafımı sarıyor. Salondaki dansımıza devam ediyoruz ve ona ilk olarak en önemli soruyu soruyorum. "Nasıl kırılacağını biliyor musun?"

Yüzünde okunamayan bir şey titreşiyor. Sanki nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Sonunda, "Evet." diyor.

Callum' bağ hakkında bir kitapta okuduğunu söylerken duydum. Bir çözüm bulabilmem için onunla aynı bilgiye sahip olmam gerekiyor. "Bağ hakkında okuduğun kitap. . . burada, Lowfell'de mi?"

"Hayır," diyor.

Tekrar söylüyorum, bence doğruyu söylüyor. Kütüphanede zamanımı boşa harcıyordum. Yüz hatlarımı boş tutuyorum. "Sen

bir süredir Madadh-allaidh'de yaşıyordum. Kitap orada."

Soruma cevap vermek için ağzını açıyor ama ben onu susturuyorum. Kitabın tam olarak nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, böylece kaleyi ele geçirdiğimizde onu hemen bulabilirim.

"Tüm planın bağa dayanıyor, bu yüzden onu açıkta bırakmazdın." Gözlerine bakıyorum ve altın beneklerin arasında parıldayan sırları okumaya çalışıyorum.

Yatağının yanında kitaplarla dolu bir duvar vardı. "Kitap Madadh-allaidh'deki odanızda mı?"

"Evet."

Dudaklarımı gıdıklayan zafer ölüyor. Callum James'i devirene kadar onu geri alma şansım yok. Dahası, Blake James'e ihanet etti. James, Blake'in eşyalarını yok edebilirdi. Blake'in gülümsemesi bana bunun farkında olduğunu gösteriyor. Bazı cevapları nerede bulabileceğimi öğrenmeme rağmen, bu oyunun zaferi ona ait.

Patlayan öfkenin gücü beni şaşırttı. İçimde. Boğazım sıkılıyor ve dişlerim karıncalanıyor. Blake gibi erkeklerin beni manipüle edebileceklerini düşünmelerinden bıktım. Oyun oynayabilen tek kişinin kendisi olduğunu sanıyor. Ben

Hayatım boyunca iğrenç lordlarla oyun oynadım. Ben Blake'in neden farklı olması gerektiğini anlamıyorum.

"Sana bir sorum daha var Blake." Kıvrılıyorum elimi ensesinde daha sıkı tutuyorum. Benden gelen meydan okumayı hissedebildiğini biliyorum, tıpkı benim onun merakını hissedebildiğim gibi.

"Tamam. Oynayacağım," diyor. "Bir tane daha."

Gardımı tamamen indirdim. Ona karşı kullanabileceğim bir şey ararken karanlığının beni ele geçirmesine izin veriyorum. Sanki ne yaptığımı hissediyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

Çam, parşömen ve bayat hava kokusu alıyorum. Bir ses duyuyorum damlayan bir kuyu ve çığlık atan biri. Karanlık bir hücre ve metal bir neşterin parıltısını yakalıyorum. Onun özünü hissediyorum. -Eğlence, tehlike ve altında gizlenen vahşi bir şey. Bir gün saldıracak, sıkıca sarılmış bir engerek yılanı gibi hissediyor.

Ben de başka bir şeyin fısıltısını yakalıyorum. Daha sıcak. Daha aç. Daha tehlikeli. Kanım ısınıyor. Zindanda zincirlendiğim zamanı hatırlıyorum. Gözleri bir an için dudaklarıma kaydı ve sonra tiksintiyle geri döndü.

Bakışları şu anda yüzüme sabitlenmiş durumda. "Sence ben güzel miyim, Blake?" diye soruyorum.

Yutkunuyor ve içimde bir güç dalgası yükseliyor. Sanırım ilk defa onu hazırlıksız yakaladım.

Ama sonra gülümsüyor. Yaklaşıyor sıcaklığı ve çam kokusu üzerime çöküyor, karanlık ve her şeyi tüketiyor. Ağzını kulağıma götürüyor.

"Dikkatli ol, küçük tavşan." Sıcak nefesi tenimi okşuyor. "Bu benimle oynamak isteyeceğin bir oyun değil."

Şarkı sona erdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Blake geri adım atıyor ve ciğerlerime bir kez daha hava doluyor. Başını eğiyor, kibar bir hareket, ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı. Gözleri titrek fener ışığında ölümcül.

Kurtlar içkilerini doldurmak için masalara yönelir ve Blake aralarından geçer. Gayda yeni bir melodiye başlarken Büyük Salon'dan ayrılır.

Jack çıkışın yanında duruyor ve yüzünde alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle onun gidişini izliyor. Alfa için endişeli görünüyor. Onu takip ediyor.

Nabzımın sakinleşmesi ve nefes alış verişimin düzene girmesi bir an alıyor. Krallıktaki en tehlikeli kurtla bir oyun oynuyorum ve sözleri tehditle .

Kazanıyor muyum, kaybediyor muyum
bilmiyorum. Ama sanırım onu sarstım.
Gülümsüyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

T Büyük Salon çok sıcak. Yemek, şarap ve ter kokuları havada ağırlaşıyor ve Blake ile dansım tenimi gergin hissettiriyor. Bulamadığım zaman Callum, biraz temiz hava almaya karar verdim. koridorlarda geziniyorum, giriş holünden geçiyorum ve şatodan çıkıp küçük Avlu. Nefesim yüzümün önünde buğulanıyor ve kollarımı elbisemin uzun kollarına sürtüyorum.

Kemerli büyük kapı arkamdan açılmadan önce birkaç dakika burada duruyorum. Claire dışarı çıkar. O Elinde kırmızı şarap kadehi, siyah saçları rüzgârda yüzünü gıdıklıyor.

"Aurora. Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

Bakışları değerlendiriyor - sanki bir tehdit olup olmadığını ölçüyor. Düşman kralının kızı olduğum için mi, yoksa Callum'la olan ilişkim yüzünden mi bilmiyorum. Bakışlarını tutuyorum, ona karşı aynı derecede temkinliyim.

"Callum seni arıyor," diyor. "Gerçi az önce Ryan tarafından köşeye sıkıştırıldı, o yüzden seni bulması biraz zaman alabilir." Kapının yanındaki duvara yaslanıp şarabını yudumluyor. "Delikanlı Madadh- allaidh'e tek başına saldıracağını sanıyor."

"Ah canım." garip bir sessizlik oldu. "Paltonu beğendim."

"Teşekkür ." Koyu mavi elbiseme başını salladı. "Güzel elbise."

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

"Bizim tarafımızda mısın?" diye soruyorum.

"Ben de aynısını senden isteyebilirim."

"Ben Callum'un tarafındayım. Sorduğunuz buysa, babama karşı bir sevgim yok."

Başını sallıyor. "James ve Callum arasında seçim yapıp yapmadığımı merak ediyorsanız, yapmadım."

"Buraya gelmeden önce Madadh-allaidh'e ."

"Klanım kuzeyde, gecelerin giderek karardığı Highfell'e yakın bir yerde bulunuyor. Eski bir tehdit geri dönüyor gibi görünüyor." Yüz ifadesi kararıyor. "Yaklaşan bir şey var. Onu hissedebiliyoruz ve o önce halkımı mümkün olduğunca güneye taşımak istiyorum." Kadehindaki şarabı yudumluyor. "Meydan okumayı kim kazanırsa ona saygı duyacağım. James ya da Callum, benim için fark etmez."

"James'le bir geçmişiniz olduğunu duydum."

Çenesi gerildi. "Bu uzun zaman önceydi."

"Aranızda ne oldu?"

Yanağını ısıırıyor. "O zamanlar amcam alfabeydi ve James ile Callum'un babası kraldı. İttifak kurmanın bir yolu olarak Madadh-allaidh'e davet edildik ve James ile benim evlenmemizi kabul ettiler."

Kaşları kalktı. "Maç ayarlandı mı? Evlendiniz mi?"

Gülüyor. "Hayır. İş o noktaya hiç gelmedi. Sığır gibi sunulduğumu öğrendiğimde çok öfkelen dim. I

James'in yatak odasına daldı, onu duvara çarptı ve taşaklarına bir bıçak dayadı. Buna bir son vermezse onları keseceğimi söyledim."

Gözlerinde uzaklara bakan bir bakış belirir, sanki anıların tadını çıkarıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmediği ortaya çıktı. Buna karşı mücadele etti ama babası tekiydi. Elimize geçen her fırsatta birbirimizle alenen kavga etmeye başladık. Birbirimizden nefret ediyormuş gibi yaptık, böylece herkes Kalbimizde bizimle bir ittifakın ne kadar zor olacağını görün." Dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Yine de gizliden gizliye birbirimize kur yapmaya başlamıştık." Omuz silkiyor. "Nihai eylem meydan okuma, sanırım. Ta ki fark edene kadar. . . karmaşık bir durum."

Alt dudağımı emiyorum. Callum'u sormak istiyorum ama güvensiz görüneceğimi biliyorum. Kendimi tarafından tehdit edilmiş hissettiğimi düşünmesini istemiyorum. Sanki duygularımı çözmeye çalışıyormuş gibi kaşları çatılıyor.

"et," diyor. "bakalım. Ne bilmek istiyorsun?"

Nefes veriyorum. "Lochlan, Callum ile bir geçmişiniz olduğunu söyledi,

"

"Lochlan bok karıştırıcı bir pislik." Onu sallıyor baş. "Sanırım bir bakıma öyle. Yaklaşık beş yıl ama düşündüğünüz gibi değil. Callum James'e kur yaptığımı bilmiyordu, bunu iyi saklamıştık. Herkes gibi o da birbirimizi küçümsediğimizi ve benim bir sevgilim olduğunu düşünüyordu. Önümde sefil bir gelecek var. Babasının etmeyeceğini görebiliyordu." Omuz silkiyor. "James'in yerini almayı teklif etti."

Soğuk suyla ıslatılmış gibi hissediyorum. Claire'le yatmaya çalıştığını sanıyordum ama bunu hazmetmek çok daha zor. "Kocan olmayı mı teklif etti?"

Claire gözlerini devirir. "değildi. Callum. . o onurlu bir erkek ama genç kızlara karşı zaafı var.

sıkıntı."

Onun sözleri beni daha iyi hissettirmiyor. Lochlan'ın söylediklerinin bir yankısı. Callum bir keresinde beni kurtarmıştı. Birlikte olmamızın ana sebebi bu mu?

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Beni sefaletten kurtardığını sanıyordu. Kardeşiyle birlikte olmaya asla isyan etmediğimi fark etmedi ama Geleceğime başkalarının karar vermesini istemedim. Beni kurtarmak istedi, benimle evlenmek değil."

Ona bakıyorum, kıvrımlarını, parlak gözlerini ve narin yüz hatlarını inceliyorum. "Eminim yapmamıştır."

"Sen bir zamanlar nişanlıydın, değil mi? Sen?"

"Sebastian senin kadar güzel değildi."

Gülüyor ve bakışları meraklı bir hal alıyor. "Orada James'in onu savaşta öldürdüğüne dair söylentiler var. Callum James'in yalan söylediğini söyledi. Bunu yapanın *sen* olduğunu söylüyor."

Adrenalin göğsümde rüzgar gibi dönüyor. Ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıkıyorum. nişanlımın boğazını kesmek aklımdan geçiyor. "Evet."

Nabzımın atışını duyuyor olmalı. "Alfa olmak için öldürmek zorunda kaldım. Bu asla kolay değildir ve her zaman insanın ruhunda bir iz bırakır. Yine de pişman olmamalısın."

"Bilmiyorum."

"Güzel," diyor. "O piçi öldürdüğüne sevindim. Halkıma karşı pek çok zulüm işledi. Gerçi şimdi en az onun kadar kötü yeni bir lordları olduğunu duydum."

Daha da kötüsü, ona söylemek istiyorum.

Şarabını bitirip yakındaki bir pencere pervazına koyduktan sonra kaldırım taşları kapıya doğru yürüyor. "Bu

Seninle özel olarak konuşmak güzeldi. Callum meydan okumasını kazanırsa belki yakında müttefik oluruz."

"Ya ?"

Bana sert bir gülümseme veriyor.

"James'i ziyarete gidiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Dediğim gibi, bir ittifak yapmam gerekiyor. Ama saygı duyacağım galibi." Tünelin içinde kaybolur.

Kalenin duvarlarına yaslanıyorum ve avuçlarımı kaba taşa koyuyorum. Callum başka bir kadına evlenme teklif etti. Beni rahatsız eden Claire ile bir gelecek hayal etmesi değil, bunu yapma nedeni. Beni sadece koruması gereken bir genç kız olarak mı görüyor?

Birkaç derin nefes alıyorum ve gece havasındaki odun dumanının tadını alıyorum. Birkaç tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmadan önce elbisemi düzeltip düzleştiriyorum. Kendimi kontrol etmem gerek. Çok uzun zaman oldu. Bir şeyler hissetmeme izin beri, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermekten korkuyorum.

İçimde kıpırdanan kurt, Callum'a karşı bölgeci hissetmeme neden oluyor olabilir. Hiç kimseye kur yapmamış - hatta doğru düzgün bir arkadaşı bile olmamış- ve çocukluğundan beri ona değer veren tek kişiyi kaybetmekten korkan prenses olabilir.

Callum ondan şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi. Onunla konuşabilmek için içeri girdim. Karşı taraftaki kapı giriş holünün yan kapısı aynı anda açılır. Ian içeri girer. Sarı saçları dağınık ve gözleri biraz kan çanağı. Sarı eteğinin üzerinde kırmızı bir şarap lekesi var.

Beni gördüğünde gülümsüyor. "İyi akşamlar, Prenses."

O yaklaşırken vücutum geriliyor. Zoraki gülümsemesi mi beni tetikte tutuyor, yoksa ondan yayılan alkol kokusu mu emin değilim.

Belki de James ona Alexander'ın kardeşine karşılık beni istediğini söylediği içindir.

Kurnazca göğüslerimin arasındaki kurtboğana uzanıyorum. "İyi akşamlar."

Önüme geçiyor ve parmaklarımı cam şişenin etrafında kıvrıyorum.

"Her şey yolunda mı, lan?" Callum onun arkasındaki koridordan çıkar.

Lan gerilir, sonra gülümser. Callum ondan bir baş uzun ve onun iki katı genişliğinde olmalı. Kollarını kavuşturuyor, Pazularını vurgulayarak.

Lan yutkunuyor. "Sadece prensesin burada olduğu için şanslı olduğumuzu bilmesini istedim."

"Öyleyiz." Callum gülümsemiyor. Genç erkeği bir aşağı bir yukarı süzüyor ve lan bakışlarını kaçıırıyor. "Devam edin. Ziyafete geri dönelim."

Lan başını eğiyor. Callum kenara çekilmiyor, bu yüzden küçük erkek gözden kaybolmadan önce onun yanından geçmek zorunda kalıyor.

Bir nefes bıraktım. Callum dikkatini bana çevirdi.

Bana yönelik tehdit ortadan kalkmış olsa bile gergin görünüyor. Çenesi güçlü bir çizgi ve ifadesi taş gibi. Nabzım Onun gelişiyle yavaşladı, ama tekrar hızlanmaya başladı. Bana kızmış gibi görünüyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Özel bir yere gidelim."

Onun yanına düşüyorum. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni Büyük Salon'daki şenliklerin önünden geçiriyor, ve merdivenlerden birine.

"Lochlan'la lan hakkında konuşacağım," diyor. "Sana bakışı hiç hoşuma gitmedi."

Odamızın kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Ocakta kısık bir şekilde yanan ateş, deri koltuklara ve sayvanlı yatağa yumuşak bir ısıltı yayıyor.

Yanından geçip koltuklardan birine oturuyorum - pencereden uzağa bakan bir koltuğa, böylece gölün üzerinde parlayan yarım aya zorunda kalmıyorum. Callum kapıyı kapatıyor, sonra yatağın ayak ucunda oyalanıyor. Bir şeyler var. . bir şeyler var.

"Claire ne dedi?" Ben sordum.

"Bölgesindeki birkaç köyde açıklanamayan bazı ölümler oldu ve insanlar Highfell'den çok uzak olmayan Gece Tanrısı'na adanmış eski bir şapele giriyor. Gece'nin Yardımcılarının bir kez daha yükseldiğini düşünüyor. Gece Prensi adında biri hakkında konuşuyorlarmış. Şu anda Lochlan ve James için yeterince endişeleniyoruz."

"Başka bir şey mi var? Yanlış bir şey mi var?"

Karyola direklerinden birine yaslanırken yanağını çiğniyor. "Sen söyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"I. . ." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey."

Ateşten gelen tek tük çıtırtılar ve Büyük Salon'dan gelen hafif gayda sesleri dışında oda sessiz. "Benim bir genç kız olduğumu mu düşünüyorsun, Callum?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Başı dertte bir genç kız. Kurtarılmaya ihtiyacı olan zayıf bir kadın."

Kollarını kavuşturur. "Çünkü Lochlan ile klanından bir erkek hakkında konuşacağım."

iyi mi?"

"Hayır." Huysuz gibi göründüğümü biliyorum, ama. . . .
"Seninle eşit olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Neden?"

"Bir keresinde seninle eşit bir kadınla birlikte olmak istediğini söylemiştin."

"" Başını bir yana eğiyor. "Öyleyim."

"Yine de her zaman beni koruma ihtiyacı hissediyorsun."

"Çok küçüksün." Gülümsemesine karşılık vermediğimde nefes verir. "Bana senin yanında kendimi, kurt içgüdülerimi bastırmamı istemediğini söylemiştin. Ben bir alfabim ve sen de benim kızsın ve evet, seni korumak istiyorum. Bunda yanlış olan ne?"

"Lochlan'a Alexander konusunda yardım edebilirim, biliyorsun değil mi?" "Seni riske atmayacağım."

Şöminede titreyen alevlere doğru dönüyorum. "Claire bir alfa. Eğer birlikte olsaydınız, onu korumak zorunda kalmazdın, değil mi?" Bunu söylediğime anında pişman oldum.
|

zayıf geliyor. Aptalca.

Aramızda sessizlik uzanıyor ve ben onun bu sessizliği doldurmasını istiyorum. Bir şey söylemesini istiyorum. Herhangi bir şey. Döşeme tahtaları üzerinde ayak sesleri ve gıcırtilar duyuluyor. Callum sandalyenin önünde çömeliyor ve ona uyum sağlamak için dizlerimi ayırıyor. Ona döndüğümde ne beklediğimden emin değilim. Belki kızgınlık, belki de kafa karışıklığı. Yüzüne yayılan geniş sırıtış değil. Dudaklarımın kenarlarının seğirmesinden nefret ediyorum.

"Neye gülüyorsun?" Ben de diyorum
ki. "Demek bütün mesele buymuş."

"Ne?"

Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıyor, eteğimi yukarı itiyor ve dişleriyle iç uyluğumu ısıyor. "Kahretsin, kıskanman hoşuma gidiyor."

Nefesim kesiliyor. "Ben kıskanç değilim."

Bacağımı öpüyor ve kirli sakalı hassas derime sürtünüyor. "Bence öylesin." Elleri baldırlarımda aşağı yukarı hareket ediyor ve arkalarında bir sıcaklık izi bırakıyor. "Belki de buralardaki tek bölgeci kurt ben değilimdir."

"Ona evlenme teklif ."

Bana baktı. "değildi."

Dikkatimi dağıtmasını engellemek için yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Nasıl bir şeydi?"

"On sekiz yaşındaydım. Annem yeni kaybolmuştu. Babam yas tutuyordu. Kardeşim mesafeli ve dikkati dağınıktı. Ben evimden uzaktaydım." Başını iki yana sallıyor. "Sanırım bir amaç arıyordum. Claire ve James eşleşmeden memnun görünmüyordu ve James'in yerini almayı teklif ettim. Kendimi babama ve halkıma kanıtlamak istedim. Romantik değildi."

"Claire bunu onu mutsuz bir kaderden kurtarmak için yaptığınızı düşünüyor gibiydi."

"Sanırım bu kararında etkili oldu, evet. Bu beni bir canavar mı yapar?"

"Hayır." Öfkelendim. "Bu seni iyi bir adam, iyi bir kurt yapar."

Kim olursa olsun, zor durumdaki her kadını kurtaracak biri. Tıpkı senin beni kurtardığın gibi."

Kaşlarını çatıyor. "Seni kurtarmamı istemedin mi?"

"Elbette. Beni buraya getirdiğin için mutluyum."

"Ah, yani *seni* korumamla ilgili bir sorunun yok," diyor. "Başkalarını koruduğum düşüncesi hoşuna gitmiyor mu? Seni kıskandıran bu mu?"

"Hayır. O da değil."

İç çekiyorum. . Nasıl anlayabilir ki? Callum bir dağ gibi, sağlam ve güçlü.

"Nedir o zaman?" Bakışları bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi araştırıyor.

Alt dudağımı ısıyorum. Duygularımı ifade etmeye alışık değilim. Callum'un bazen beni güçsüz hissettirdiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Babamın beni zayıf hissettirdiği şekilde değil - kontrolü, umursamazlığı ve duygularımı gösterdiğimde beni küçümsemesiyle. Ama Bana karşı bu kadar dikkatli olması.

Bazen, artık zayıf olmak istemediğim halde, onu bana çeken şeyin zayıflığım olup olmadığını merak ediyorum. Bu krallıktaki Kurtlarla eşit olmak istiyorum. Onunla eşit olmak istiyorum.

"Bana karşı çok. Bana karşı çok dikkatlisin," diyorum sonunda.

"Anlamıyorum." Kaşları çatıldı. "Kaba olmamı mı tercih ederdin? Yoksa zalim mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Hayatım boyunca bana duygularımı ve fikirlerimi bastırmam öğretildi. Hayatım boyunca, sanki göğsümde hiç atamadığım bir çığlık varmış gibi hissettim. Bazen benim yanımdayken kendini bastırdığından endişeleniyorum, çünkü bunu kaldırabilecek kadar güçlü olmadığımı düşünüyorsun. gerçek sen."

Hafifçe geri çekiliyor ve onu kırdığımdan endişeleniyorum. "Babam duygularını bastırmazdı. Kaba ve acımasızdı ve anneme kötü davranırdı. Bu yüzden bazen tutuyorum çünkü ona benzemek istemiyorum. Ve evet, sana karşı da dikkatliyim, çünkü benim için çok değerlisin. Bu çok mu yanlış?"

"Sanırım hayır. Bilmiyorum. Bunların hepsi benim için yeni." "Benim için de öyle."

"Öyle mi?"

"İster inanın ister inanmayın, beni her gün umutsuzluğa ruhunda ateş olan güzeller güzeli bir Güney Toprakları prensesine hiç kur yapmadım."

Gözlerim kısıldı. "Ama daha önce başka kadınlara kur yaptın?"

Gülümsemesi yumuşak ama pişmanlık duymuyor. "."

Kıskançlık işliyor. Dikenleri var. içimi kasıp kavuruyor. Köpek dişlerim ağrıyor ve bir şeyleri ısırma, Callum'u ısırma dürtüsü beni ele geçiriyor. Callum usulca hırladığında, bunu hissettiğini biliyorum.

"Siktir," diye inliyor, dudaklarını bir kez daha bacağıma daldırıyor. "Bu kıskançlığın sana çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor bende."

Karanlık ruh halime rağmen dudağım seğiriyor. "Yap onları, o zaman."

Sıcacık nefesi, bir an önce iyileşmek istediğim yere yaklaşıyor. tıpkı ağzı gibi. "Kurdum şu anda yüzeye çok yakın. Kendimi tutmayı bırakmamı mı ? Dolunay sonrasına kadar bekley, sen ilk kez yer değiştirdikten sonra zaman."

Kıskançlığım önce kızgınlığa, sonra da korkuya dönüşüyor. Bedenimin kırılıp değiştiğini ve zihnimin artık bana ait olmadığını düşünmek istemiyorum. Dikkatimin dağılmasını istiyorum.

Eminim sana karşı çok naziktir. Kırılacağından çok korkuyordur.

Kendimi Blake'in istediğini elde etmek için neler yapabileceğini düşünürken buluyorum. "Belki de haklısın. Belki de dolunaydan sonra bile. . . dürtülerimizle hareket etmemeliyiz."

"Ne?" Bu kelime içimi .

Dirseğimi sandalyenin koluna dayıyorum ve gülümsememi bastırmak için elimi ağızıma götürüyorum.

"Biliyor musun, bir Southlands prensesi, daha önce kimseyle yatmamam gerekiyordu.

Evlilik. Muhtemelen ileride buna saygı duymalıyım." Gözlerindeki kurt parıltısını yakalıyorum. "Belki de evlenene kadar kimseyle yatmamalıyım."

"Evlenmeden önce seks yok mu? Southlands'de işler böyle mi yürüyor?" Kaşları çatılıyor ve neredeyse güleceğim.

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

Yanağımı ısıriyorum, bana saldırmak üzere olduğundan eminim, onunla oynadığım küçük oyunu kazandığımdan eminim. Nefesi tenimi ısıtıyor ve kendini yukarı kaldırdığında omuzları iç uyluklarıma değiyor.

"Tamam," diyor. "Evlen benimle o zaman."

YİRMİNCİ BÖLÜM

M Ağzın açık kaldı. "Seninle evlenmek mi? Callum, ben. . . Ben.. . Ben sadece. . ." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Şaka yapmıyordum ama-

"Ne yaptığınızı biliyorum Penses." Ateşin yumuşak parıltısı güçlü çenesinde titreşiyor. "Deniyordun beni manipüle etmek için. Bunun işe yaramayacağını bilmen gerekirdi. Eğer bu konuda ciddi bir şekilde konuşmak istiyorsan, o zaman konuşalım." Bacağımın iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Evlen benimle."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Ne oyunu bu?"

Bir kahkaha attı. "Ben oyun oynamam, Penses." "Sen. . . evlenme mi teklif ediyorsunuz?"

Elini baldırlarımın arkasında gezdiriyor. Dudaklarında yaramazlık dans ediyor. "Dizlerimin üstündeyim, değil mi?"

"Bu bir şaka değil Callum."

"Biliyorum. Seninle evlenmek istiyorum." "Seks için mi?"

Sırıttı. "Bir nedeni de bu. Evet."

Karanlık damarlarımda yayılıyor. "Siyasi bir ittifak mı bekliyorsun? Babamla mı?"

"Hayır." Dişleriyle bacağımı ısırıyor. "Aslında, bu vahşi kurdun kızına ne yapmak istediğini bilse pek hoşuna gitmezdi sanırım."

"Prensesleriyle evlenerek Güney Toprakları'na bir mesaj mı göndermek istiyorsunuz?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Karım olmanı istiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Teni sıcak ve kirli sakalları avuçlarıma batıyor. Bunu gerçekten kastediyor. Bir kaç Aylar önce Callum gibi biriyle evlenme düşüncesi en çılgın hayallerimin bile ötesinde olurdu. Hâlâ da öyle. Yine de bir şeyler hissediyorum. . kapalı. Hissediyorum. . kararsız hissediyorum.

"Karın mı?" Dedim.

"Evet."

"Senin olmamı istiyorsun." Yüz ifadesi kararıyor. "Evet."

Kaslarım geriliyor. Bu sahiplikle ilgili. Alevler şöminede yanıyor ve kütük küle dönüşüyor. Acaba aşk bu kadar çıplak mı - insanlar birbirlerine sahip olmak için çabalıyor.

Sanki düşüncelerimin yönünü biliyormuş gibi yutkunuyor. Çenemi tutuyor. "Ben bir kurdum, bir alfayım ve şu anda mücadele ettiğim bazı şeyler var. Böyle hissetmek istemiyorum. Ama kardeşim seni işaretledi. Blake. . "Çenesinde bir kas seğiriyor. "Blake kendini sana bağladı ve seni klanının bir parçası olarak kabul etti. Yani, evet, karım olmanı istiyorum. Benim karım."

"Callum-"

"Ama bundan daha fazlası var. Ben de senin olmak istiyorum. Kocan olmak istiyorum. Eşitiniz olmak istiyorum. Yanımda olmanı, bana meydan okumanı, beni desteklemeni istiyorum. Seninle bir aile kurmak ve sana bakmak istiyorum." Elimi elinin içine aldı, ve dudaklarını parmak eklemlerime değdiriyor. "Yapmak zorunda değilsin

Kabul ediyorum. Benimle yarın evlenebilirsin; sabah Dawn's Craig'e gider ve Rahibe'den bunu yapmasını isteriz. Ya da on yıl sonra evlenebiliriz. İstemiyorsan hiç evlenmemize gerek yok. Ruhum *Ghealach* ve yıldızlarla birlikte uyuyana kadar burada, senin yanında, seni etkilemek için çabalıyor olacağım. Bunu düşün, tamam mı?"

Ağzım kurudu ve gözlerim yandı. Başımı sallıyorum ve ellerini sıkıyorum. "Bunu düşüneceğim."

Gülümsüyor, geniş ve açık. Sonra dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Başını bir tarafa eğiyor, sanki bir karara varıyor ve gözlerinde fesatlık alevleniyor. Bu bakışı onda daha önce de görmüştüm. Bu bela demek. Dudağımın köşesi kıvrılıyor.

"Bu bakış ne için?" Ben soruyorum.

"Belki de karar vermene yardımcı olmak için sana evlilik hayatının tadına baktırabilirim." Ani bir hareketle kalçalarımı kavradı ve dizlerimi omuzlarının üzerine çekti. "Sadece bir tadımlık. . ."

Koltukta öne doğru sürüklenirken nefes nefese kaldım. "Callum!"

İç çamaşırlarımı kenara çekti. "Ne?"

"Senin manipüle edilemeyeceğini sanıyordum." Sesim nefes nefese ve bana aitmiş gibi gelmiyor. "Görünüşe göre tam da istediğim şeyi yapıyorsun."

Yavaşça, işkence edercesine dilini girişime doğru sürüklüyor. Ellerim başını buluyor ve parmaklarım onu kendime çekmek için saçlarında kıvrılıyor.

"*Seni* manipüle etmediğimi kim söyledi?" Dudakları ateş ışığında parlıyor.

Sanki en sevdiği yemekmişim gibi benimle ziyafet çekerken başımı arkaya yatırıyorum. Emiyor, okşuyor ve kucaklıyor sanki kuduz canavar ve benden hiç duymadığım sesler çıkarıyor.

Daha önce de yapmıştım. Kalçalarımı başının etrafına sıkıştırıyorum ve yüzüne sürüyorum, sıvı ısı ve dağlarda uluyan rüzgârdan başka bir şey olmayana kadar kalçalarımı sallıyorum.

Bir yerlerde, altımdan geçen vahşi vadilerin ve gürül gürül akan derelerin içinde, onun ne demek istediğini anlıyorum. Şu anda benden istediği her şeyi yapardım. Eğer ona ait olmak

bunun daha anlamına gelir, o zaman ona her şeyimi verebilirim.

Sonra tüm düşünceler benden kaçıyor ve ben sadece bu his, bu zevk oluyorum, salıverilme çöküyor ve hiç bitmeyen bir mutluluğa gömülüyorum. İçimde derinlerde bir yerlerden gelen karanlık, ilkel ve biraz da sinirli sesi zar zor duyuyorum.

Vahşi gözler.

Amber. Alçak bir
hırıltı.

Kimseye ait değilsin.

Göz kırpıyorum. Babamın sarayında, balo salonundayım. Etrafa serpiştirilmiş birçok masadan birinde oturuyorum. Dans pisti ve ben kubbeli tavanı destekleyen taş sütunlardan birinin arkasına gizlendim. İnsanlar kareli fayansların üzerinde şıklıklarıyla dans ediyor ve hilal şeklindeki ay, babamın tahtının üzerindeki güneş şeklindeki pencereden parlıyor. Kardeşim Philip uzun kemerli pencerelerden birinin yanında, etrafı hayranlık duyan kadın ve erkeklerle çevrili. Başını geriye atıyor ve gülüyor. Şarabı kadehinden taşıyor.

Huzursuzluk bir yılan gibi kemiklerimi sarıyor. Yaylı çalgılar dörtlüsünün notaları biraz . Kalabalığın hareketleri birbirinden kopuk. İçki ve ter kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Boğucu.

bir adam oturuyor. Yaklaşıyor. Çok yakın. Kaslarla dolu, siyah saçları kafasına yakın tıraş edilmiş. Sarhoş. Çok sarhoş. Ekşimsi nefesi yanağıma saldırıyor ve bir yandan da niyetlendiği zaferden bahsediyor.

krallığa getirdiğinde, elini kalçama koydu. Kaskatı kesildim. Onun geçmişini biliyorum. Sarayı en son ziyaret ettiğinde, nedimelerimden birinin ertesi sabah ağlarken görüldüğünü biliyorum.

Başka bir gece bana dokunması idamını gerektirirdi. Ya içki ya da gölgelerle örtülü olduğumuz gerçeği onu cesaretlendirdi. Babam onunla konuşmamı, onu yatıştırmamı istiyor. Bu yüzden, tüylerim diken diken olsa da, duruşumu gevşetiyorum, sürahiye doğru eğiliyorum ve kadehini şarapla dolduruyorum.

"Çok ileri gidiyorsun Alexander." Sözlerim cesurca ama dudaklarıma nazlı bir gülümseme yerleştiriyorum.

Borderlands aksanıyla, "Sanırım hoşuna gitti, aşkım," diye mırıldanıyor. "İleriye dönük birine ihtiyacın var. Biraz vahşi. Gibi değil
Bu ipekli ve süslü Güneyli piçler."

Çapa ve çiçeklerle işlenmiş siyah paltosuna başımı sallıyorum. "Öyle diyorsun ama palton gördüğüm en güzel paltolardan biri."

"Yatak zemininde, yanına yığılmış diğer giysilerinizle birlikte daha da iyi görünürdün."

"Sadece kocamın benimle böyle konuşması gerekiyor. yol."

"Kartlarını doğru oynarsan, o ben olabilirim."

"Babam bunu asla kabul etmez." Öyle davranıyorum üzgündü. "Beni bir lordla ya da bir prensle evlendirecek. Krallığı güçlendirecek biriyle."

İçkisini höpürdetiyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Babanı sikeyim." Kalp atışlarım hızlandı. "Bu seni sinirlendirdi mi, aşkım? Siktir, çok güzel kokuyorsun."

Kendimi geri çekilmemek için zorluyorum, yine de hafifçe uzaklaşıyorum. "Babamı sevmiyor musun?"

"Kimin var? Sefil amcık." Bir yudum daha alır ve masaya biraz şarap döker. "Benim dediğimi yapmalısın, onun değil. Sınır Toprakları'nı dangalak kardeşimin elinden aldıktan sonra Sınır Toprakları ordusunu güneye çevireceğim, babanın kellesini bir kazığa geçireceğim ve seni kendime alacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Sanki ölüm fermanını imzalamışsın gibi Alexander.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Gerçekten de çekici bir plan."

Daha yakına eğiliyor ve içimdeki bir şey onun sınırlarını sarsıyor. Parmaklarım acıyor ve gözlerini oyabilmek için pençelerimin patlamasından korkuyorum. Ağzını açıyor ve gözleri açlıkla parlıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Boğazından bir bıçak çıkıyor. Geri çekilir ve öne, masanın üzerine yığılır. Şarap sürahisini devrildi ve döküldü. Zemine.

Blake onun arkasında duruyor ve hançeri kınına sokarken ön kolundaki kaslar esniyor. Ay ışığı gözlerindeki parıltıyı ve yanağına bastıran gamzeyi aydınlatıyor. Koyu renk saçları dağınık ve siyah gömleği bol. Düğmeleri sadece yarıya kadar açık.

-Yatağında uzanıyormuş gibi.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olmayacak. Bu

.

Müzik durur. İnsanlar gölge içinde kaybolur. Tahtın üzerinde parlayan hilalin üzerinden bir bulut geçer.

Korkum ve tedirginliğim dağılıyor. Bu gerçek değil. Ben on dört yaşında bir kız değilim, bir adam tarafından neredeyse yaşının iki katı. Bu bir rüya. Bir anı. Başka bir şey değil.

Dudaklarım gerildi. Blake'in bilmesi gereken bir şey değil bu.

Koltuğumda doğruluyorum.

"Merhaba, küçük tavşan." Blake'in dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Sır mı saklıyorsun?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"*Bir keresinde Southlands'de bir adamla arkadaş olmuştum.*"
Blake ona anlattığım hikayeyi tekrarlıyor. Alexander'ı itiyor ve sandalyesini yere bıraktı. Dönüp yanımdaki masaya yaslandı, kalçası kenetlenmiş ellerime yakındı. "Babam ona karşı komplo kurduğunu düşünüyordu ve bana onunla dans etmemi, onunla oturmamı, fincanını doldurmamı söyledi. Çok sinsi ve zalim bir adamdı. ." Blake'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Bu haber karşısında bu kadar telaşlanmana şaşmamalı. Alexander ölmemişti."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Çok iyi. Sırrımı keşfettiniz."

Blake gülüyor. "Ben de seninle evlenmek ve Sınır Toprakları'nda hak iddia etmek istediğini düşünüyordum. Görünüşe göre sana karşı kişisel bir kan davası da var."

"Yaptığım şey için kendimi kötü hissetmiyorum. O idam edilmeliydi."

"Sanırım başka türlü hissediyordur."

Nefes veriyorum. "İstediğin kadar şakacı olabilirsin, Blake. Hayatlarımızı birbirine bağladın. Bana ne olursa, sana da olur."

Omuz silkiyor. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." "Onu durdurabilir misin?"

Blake yerdeki cesede bakar ve bir kaşını kaldırır.

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçek Alexander'ı öldürmenin hayal gücümün bir ürününü öldürmek kadar kolay olacağından emin değilim. Daha önce Borderlands'de çok fazla desteği vardı. . şey, ona ne olduysa."

Babama niyetini söyledikten sonra sarayda duyduğum körük seslerini düşünüyorum. Onun idam sanmıştım - babam bir daha ondan hiç bahsetmedi.

"Lowfell az ya da çok güvende," diyor Blake. "Az ya da çok mu?"

Masaya doğru kayarken masa gıcırıyor ve uyluklarını hafifçe ayırıyor. "Lochlan'ın klanından bazılarının sana bakıyor. Sürüsündeki daha düşük rütbeli Kurtlar arasında gizemli bir hastalığın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başladım. Ölümcül bir şey değil elbette. Sadece onları zayıf tutacak kadar kötü."

"Evet, hastalıktan zayıf düşmüş, yarı ölü bir orduyu Madadh-allaidh'in üzerine yürütelim. James dehşete düşecek." Ona sert bir bakış . "Sakın bir şey yapma."

Blake sırtıyor -gerçek bir sırtış, neredeyse büyüleyici- ve sinir bozucu gamzeleri yanaklarını derinden deliyor. "Güzel. Belki de değildir. Bilmem gereken başka 'arkadaşlarınız' var mı?"

"Kayda değer kimse yok."

"Ne kadar rahatladım. Callum'un bundan haberi var mı?"

"Hayır. Alexander'ın bana karşı kişisel bir kan davası olması önemli değil. Sonuç aynı." Blake kaşlarını kaldırdığında iç çekip başka tarafa bakıyorum. "Bu onu endişelendirecek ve zaten gereken yeterince şey var. Bir anaç tavuk gibi üzerime titremesini istemiyorum."

"Çok doğru. şeyler için babana gel." Göz kırpmıyor.

Başımı sallıyorum ama gülmemek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "İğrençsin."

"Belki de bunu halledene kadar yeni 'arkadaşlar' edinmekten kaçınmalıyız. Olur mu?"

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Son zamanlarda edindiğim tek 'arkadaş' sensin."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sabah Lochlan'la buluştuğunuzda size verdiğim kurtboğan otunu yanınızda bulundurun."

"Onu bana sen vermedin. Ben aldım."

"Tabii ki yaptın, sevgilim." Salon parçalanırken sesi kayboluyor. Rüya uzaklaşırken gölgeler etrafımda dönüyor. "Eğer Lochlan ilginç bir şey var, değil mi?"

Ertesi sabah, otların arasından geçip gölün kahverengituruncu sularına doğru yürürken pelerinimi sıkıca sarıyorum. Lochlan çoktan beni bekliyordu. Bir dişbudak ağacının dalına yaslanmış, kızıl saçları ağaç kabuğunun grisiyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Sarı eteği rüzgarda dalgalanıyor.

Ben yaklaşırken bana doğru gülümsüyor, sonra omzumun üzerinden bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Callum Lowfell'in dış duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Lochlan'a el sallamak için elini kaldırıyor, jest şakacı ama anlamı açık. İzliyor.

"Üzgünüm." Omuz silkiyorum. "Onu kalede beklemeye ikna etmeye çalıştım ama istediği zaman bir öküz kadar inatçı olabiliyor."

Lochlan'ın gülümsemesi büyür. "Sorun değil. Beni daha çok endişelendiren diğerydi."

"Blake? Neden?"

"Bunu halledeceğiz." Tutmam kolunu uzattı. "Benimle yürü."

Önümdeki kurdu değerlendiriyorum; güçlü, kıvrak, bir savaşçı.

Cebimdeki kurtboğan şişesinden memnunum. Kolumu onunkine doluyorum ve o da beni ormana doğru yönlendiriyor.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum. "Sebastian."

Eski nişanlımın adını duyunca içimi bir soğukluk kaplıyor. Göz kapaklarımın ardında, arabada onun kucağına oturduğuma dair bir görüntü beliriyor. *O Highfell canavarına fahişelik yaparken başka neler öğrendiğini bana göstermeye ne dersin?* Alnımda boncuk boncuk terler belirdi ve Beni ele geçirmekle tehdit eden ateşin yükselişi.

Ben de hayal kırıklığımı bastırıyorum. Benimle annem hakkında konuşmak istediğini ummuştum.

"Peki ya o?" Ben soruyorum.

"Yaklaşık altı ay önce bir grup askerle birlikte Glas-Cladach'a geldi."

"Ne istiyormuş?"

"Ay'ın Kalbi'ni arıyordu." Kaşlarım kalktı. "Sende olduğunu mu düşündü?"

Etrafımızdaki ağaçlar uzadıkça kuru dallar ve yapraklar botlarımızın altında çıtırdıyor. Budaklı parmaklarıyla gri gökyüzüne doğru uzanıyorlar. Bir hisirtti ve rüzgârla taşınan dağların kokusu Callum'un çok geride olmadığını haber veriyor.

"Bir zamanlar Karlar Ülkesi'nde olduğuna, ancak daha sonra Kuzey Toprakları'na taşındığına inanıyordu. Glas-Cladach, Snowlandse en yakın liman, bu yüzden onu elimizde tutuyor olabileceğimizi düşündü."

"Öyle ?"

"Hayır. Ama bölgemize giren tüm gemilerin kaydını tutarız. Annenizin babanızla evlenmek için krallığını terk ettiği gün bir fırtına olduğunu ve gemisinin Glas-Cladach'a yönlendirildiğini öğrendiğinde çok ilgilendi. Özellikle de kayalıklarımızda yetişen ay çiçeği mahsulünü görünce - ki bu mahsulün ancak *Ghealach*'ın gücü toprağa dokunduktan sonra yetiştiği söylenir."

Neredeyse devrilen bir dala takılıp düşecekken Lochlan beni sabitliyor. "Ne diyorsun sen?"

"Size hiç aile yadigârı bir şey verdi mi? İçinde değerli bir taş olan bir kolye ya da yüzük gibi bir şey?"

"Annemin Ay'ın Kalbi'ne sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" İçinde mizah olmasa da yarım bir kahkaha . "Bütün mücevherlerini bana bıraktı. Çoğu değerli taşlarla bezenmişti. Bir kısmı Sınır Toprakları'nda, bir kısmı da babamın kalesinde." Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbiri onun için özel bir önem taşımıyordu. Eğer elinde bu kadar değerli bir emanet olsaydı, kesinlikle onu yakınında tutardı. Onda değildi Lochlan."

"Hm, belki. Sormaya değer diye düşündüm."

"Elimde olsaydı ne yapardın?"

Omuz , ancak gözlerinde şiddetli bir şey parıltıyor. "Bu çok değerli bir şey."

"Bu durumda Callum'un bizi takip etmesine sevindim."

Lochlan sırtıyor. Yıkık dökük bir şapelin yanında duruyoruz.

Kolunu bıraktım. "Blake'in bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemedin. Neden?"

"Tüm alfalar Ay'ın Kalbi'ni ele geçirmek ister, sadece ben değil. Ona sahip olan kişi Kuzey Toprakları'ndaki en güçlü kurt olur. Muhtemelen kral olurlardı. Sen ve Callum'un Bu bilgiyi ona iletmediğim için teşekkür ederim."

"Blake'in tahta geçmesini istemiyor musun? En azından bunu bilmek rahatlatıcı. Ama neden? Onunla iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Sana söyledim, çekiyor." Ağzının kenarı kalkıyor ama bir hüzün seziyorum. Bir elini ensesinde gezdiriyor ve gömleğinin yakasını kenara iterken dövmelelerine bir kez daha bakıyorum.

"Sorun şu ki, ben yanlış türden erkeklerin ilgisini çekmek." "Kai?"

Yumuşakça söylüyorum.

Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Onu sevdim, onun için babamı öldürdüm. Bana ihanet etti ve klanımın bir parçasını aldı." Başını iki yana sallıyor. "Ne olursa olsun, onu kurtarmaya çalışacağım gibi görünüyor. Jack Borderlands'den döndü Bu sabah erkenden. Adamlarımdan biri Blake ile konuşurken kulak misafiri olmuş. Dolunaydan iki gün sonra, Alexander bir grup mahkumu -Kai Borderlands kalesi ile kıyıdaki kalesi arasında taşıyacak."

"Gri Kale," dedim. Alexander, ihanetini öğrendiğim balo sırasında denizle kaplı şatosuyla övünüyordu. Sonraki günlerde okumuştum. Sınıra yakın ve uçurumların üzerine kurulmuş. Aşağıdaki kayalıklar teknelerin yaklaşamayacağı kadar sivri ve tehlikeli.

Lochlan başını sallar. "Blake'in yalan söyleyip bana öldüğünü söyleyeceğinden eminim ama Callum'a eğer ordumu istiyorsa önce Kai'yi kurtarmamız gerektiğini söyleyebilirsin." Callum'un dinlediğini bildiği için sesini yaprakların hışırtısının üzerine yükseltir. "İki kale arasında bir mağara var, pusu kurmak için mükemmel. Kai güvende olduğunda, Callum benim ordumu alabilir ve kardeşini ziyaret ederiz."

Gülümsüyorum. "Ona haber veririm."

Gözleri parlıyor ve omuz silkiyor. "Demek istediğim, karanlığı barındıranlara ilgi duyma . Ve Blake'in içinde de karanlık var. Çoğundan daha fazla." Bakışları

Ağaçların arasındaki şapelin yıkıntıları üzerinde. "Onun komutası altında Kuzey Toprakları'nın ne hale geleceğinden korkuyorum."

Katılmıyorum.

bağ bir iplik gibi ve dolunay yaklaştıkça daha da sıkılaşıyor. Sebastian'dan kaçtıktan sonra kendime duygularım konusunda daha açık olacağımı söyledim ama Blake'i dışarıda tutmak için onları hapsedtim.

Günler geçtikçe ve Callum Lochlan'la birlikte pusu hazırlamak için çalışırken, bir yanım Blake'i bahane olarak kullanıp kullanmadığımı merak ediyor. Acaba hiçbir şey hissetmemek hâlâ bir şeyler hissetmekten daha mı kolay? Dolunay korkusunun üstesinden gelmek istemiyorum. Babam annemi öldürdü ve bazen o kadar kızgın oluyorum ki yanacakmışım gibi hissediyorum. Callum bana karşı hâlâ çok nazik davranıyor ve bazen bu bende çığlık atma isteği uyandırıyor. Ve annem. ..annem kurt olduğumu sakladı. Kendisinin zehirlenmesine izin verdi. Bunu neden yapsın ki?

Hayır. Bunların hiçbirini hissetmek istemiyorum.

Zamanımı kitapları inceleyerek, Blake ile aramdaki bağı koparacak bir şeyler bulmaya çalışarak geçiriyorum - ya da belki de sadece dikkatimi dağıtmaya, her gece ay daha da parlarken pencereden dışarı bakmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

Bir sabah, kütüphanedeki rafları tararken, volta atarken, tırnaklarımı kemirirken, Elsie omzuma dokundu ve bana küçük bir ciltsiz kitap uzattı. Ön yüzünde *Alfa'nın Sırrı* yazıyordu. Göz gezdirdiğimde dudaklarım seğiriyor. "Başka bir aşk hikâyesi," diyorum.

"Lowfell'deki eski aşçı onları kaleme alırdı." Omuz silkiyor. "Babam böyle için dışarı çıkmama izin verilmezdi. Bunlar zaman geçirmeme yardımcı oluyordu. Bu özellikle çok iyi. Okumalısın."

Gözlerinde hafif bir parıltı var ve bir an için endişe verici bir şekilde ağabeyine benziyor. Eminim ki içinde bulacağım samimi romantik detaylar nedeniyle. Ona teşekkür ediyorum ve daha sonra özel olarak okuyabilmek için cebime atıyorum. Çılgınca arayışına geri dönüyorum.

Dolunaydan bir gün önce kahvaltı ederken bir keşif yapıyorum. Bir kitap okuyordum. Kurtların tüm gücünün aydan geldiğini söyleyen kutsal kitap. Blake'in karanlığı üzerime çökerken keskin bir nefes alıyorum.

Salon bu sabah daha sessiz. Lochlan ve klanı daha sonra Glas-Cladach ritüelinin bir parçası olarak Dawn's Craig'e bir yürüyüş planlıyor ve onları dışarı çıkarıyor. Ryan ve Becky kapıların yanında tartışıyor gibi görünüyor, Callum kaldırım taşlarının ortasına çömelmiş Alfie'ye bir tür sihir numarası yapmaya çalışıyor ve Elsie ile Arran konuşuyor. Onlar kahvaltı ederken sessizce.

Blake sandalyesinde dik oturmaktadır ve eli masanın üzerinde yumruk şeklindedir. Yanındaki Jack endişeyle ona bakmaktadır.

Dolunay yarın. Geçen ay Blake'in yanına gittim, gömleksizdi, kasları sıkılaştırmış ve ter damlıyordu. Yer değiştirmemeye çalışıyordu. Sevmediğini biliyorum. bir kurt olmak. Belki de sadece benimkine rakip olan endişesini hissediyorum.

Bir fikir kök salıyor. Blake'in aramızdaki bağı kurduğu gece ay ısıltı ısıltı parlıyordu. Eğer Blake bu bağı kurmak için ayın gücünden yararlandıysa, belki ben de bu bağı koparmak için aynı güçten yararlanabilirdim.

Bu beni Lochlan'la annem ve Glas-Cladach'taki ay çiçeği hakkında yaptığım konuşmaya geri götürdü.

Ya Ay'ın Kalbi bu bağı kırmak için kullanılabılseydi?

BÖLÜM YIRMI İKİ

T Dolunaydan önceki akşam, pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda yalnız bir figür var. Bakır rengi saçları rüzgârla savruluyor, başını eğmiş göle taş atıyor. Ryan da bugün kadar zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyor. Gerçi onun karanlık ruh halinin Becky ile tartışmasıyla ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

Hayatım boyunca duygularımı yuttum ve onları taş gömdüm. Eğer çatlarsa, histeriyle suçlanacağım. Bu bana her zaman adaletsiz gelmiştir. Babam yoluna çıkan herkesi idam ederdi ve kardeşim çoğu akşam Kral Şehri meyhanelerinden kanlı ve yaralı çıkardı. Yine de ben duygusal sayılır.

Şimdi duygularım Lowfell'i çevreleyen gölün suları gibi çalkalanıyor. Dağlarda dolaşan rüzgârla birlikte uğulduyorlar. Maskemi düzeltmeye ve benden beklendiği kadar nüfuz edilemez davranmaya çalışıyorum.

Callum'un bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyorum. Gecenin gölgelerinin üzerime kapandığını hissediyorum. Boğucu. Bir iniltiyi bastırıyorum. Bunu yapamam.

Bir kumaş hışırtısı duyuyorum ve ateşin yanındaki koltuk inliyor. Callum'un ayak sesleri yaklaşıyor, yavaş ve sabit, dağ kokusu etrafımı sarmadan önce. Büyük kollarından biri gövdemin etrafında kıvrılıyor.

"Korkma." Sözleri sıcak. "Korkmuyorum."

Avucunu giydiğim elbisenin üzerinden göğsüme doğru kaydırıyor, bir ısı izi bırakıyor ve göğsümün hemen altında duruyor. İki parmağıyla kaburgalarım hafifçe dokunuyor. Temposu hızlı, çılgın bir kuş gibi, hızla atan kalp atışlarımla aynı anda.

"Yalancı." Dudaklarını boynumda gezdiriyor ve serin karanlığın ortasında sıcak bir şeyler çiçek açıyor. "Arkanı dön. Söyle bana Prenses, korkuyor muyum?"

Yüzümü ona çeviriyor. Cevap vermem için nasırlı avuç içleri sert ama nazik olan elimi tutup göğsüne bastırmasına gerek yok. Kalbinin düzenli atışını hissetmeme de gerek yok. Neden korksun ki? Böyle bir erkeğı ne korkutabilir ki?

Gömleğı güçlü omuzlarına kadar uzanıyor ve kolları kıvrılarak kalın, fitilli ön kolları ortaya çıkıyor. Saçları yanlardan kafasına yakın bir şekilde kırpılmış, savaşçı kesimi. Ordulara, *krallıklara* liderlik etmek için yaratılmış. Blake bile Callum'a ihtiyacı olduğunu kabul etmiş görünüyor. James'ten kurtulmak ve istediğini almak.

Parmağını çenemin altına koydu. "Seninle olacağım, yanında. Korkacak hiçbir şeyin yok, yemin ederim." Alnını benimkine bastırıyor. "Ne , Prenses? Söyle bana, ben de yapayım." Sesi neredeyse benim hissettiğim kadar çaresiz geliyor. "Seni nasıl daha iyi hissettirebilirim? Bırak gireyim."

Onun sağlamlığının, göğsünün sertliğinin ve nefes alış verişinin sabitliğinin yeterli olmasını dilerdim. "Ben iyiyim."

"Onu senin için öldüreceğim." Sesi alçak, neredeyse gırtlaktan geliyor ve sıcak nefesi dudaklarımı okşuyor. Biliyorum o

James hakkında konuşurken. "Bu krallığı senin için talep edeceğim ve o da yaptıklarının bedelini ödeyecek. Birkaç gün içinde bir ordumuz olacak."

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi çalıştığını biliyorum ama adalet yapılanları ortadan kaldırmıyor. Hayatımın geri kalanında James'in beni ısırmasının sonuçlarıyla yaşamak zorundayım ve bundan korkmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kapıya hafifçe vurulunca ikimiz de irkiliyoruz.

"İçeri gel," diyor Callum.

Çok yavaş bir şekilde kapı açılır. Boşluktan dağınık bir tutam siyah saç ve ardından kızarmış küçük bir yüz belirir.

Callum'un cevap gülümsemesi büyük ve kolay. anında yüzünü değiştirir. Ondan sıcaklık yayılıyor. Göğsümdeki endişenin bir kısmını hafifletiyor. Callum'un çocukları sevdiğini söyleyebilirim. Bence iyi bir baba olurdu.

"Merhaba Alfie," diyor. "Size yardımcı olabilir miyiz?"

Alfie kızarıyor ve bir ayağından diğerine kayıyor. Highfell'in büyük ve korkutucu alfasıyla konuştuğu için gergin olduğu belli. "Annem prensesin yardımını istiyor mutfaklar."

"Şimdi öyle mi?" Callum'un yeşil gözleri akşam ışığında parıldıyor. "Belli ki prensesin yemeklerinin tadına bakmamış."

Koluna vuruyorum, o da kıkırdıyor. Yüksek sesle.

"O kadar da kötü değil!" Madadh-allaidh'in aşçısı Bayan McDonald'a itiraz ettim. Callum'un beni Northlands'e getirmesine yardım etmek, aynı fikirde olmayabilir. "Hemen geliyorum Alfie."

Yüzü daha da kızarıyor ve ikimize de derin bir selam veriyor, bu da Callum'u daha da eğlendiriyor gibi görünüyor. Alfie dönüyor ve koridorda koşturuyor.

"Çok enerjik bir çocuk, değil mi?" diyor Callum. "Öyle."

Yatağın başucundaki masaya bakıyorum, yeni Elsie'nin bana ödünç verdiği aşk hikayesi, *Alfa'nın Sırrı*, şimdi duruyor. I

Gülümse. "Elsie'nin neye ihtiyacı olduğunu merak ediyorum."

"Kurtlar dolunay günü oruç tutar, bu yüzden genellikle bir gece önce büyük bir yemek yeriz. Blake'in bir şeyler organize etmesini beklemiyordum. Belki de Elsie bu işi üstlenmiştir. Sen de gitmelisin. Kafanı dağıtmaya yardımcı olur. Bu arada ben de Ryan'la konuşayım." Suya bir taş daha atarken dışarıdaki figüre başını sallıyor. "Delikanlı debeleniyor gibi görünüyor."

"Tanrım, öyle, değil mi? Daha önce onu Becky ile tartışırken gördüm. Sanırım sürekli Fiona hakkında konuşmasından bıktı."

"Biz Kurtların sorunu da bu. Çok bölgeciyiz. Ve istediğimizi elde etmeye çok kararlıyız." Dudaklarını alnına değdiriyor.

Parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Gözlerinde bir kurt parıldıyor ve sırıtıyor, sonra da arkama vuruyor. " git. Zamanı nasıl geçireceğime dair başka fikirler edinmeden önce."

Lowfell mutfaklarına vardığımda görmeyi beklediğim son şey, Alfie çığlıklar atarak etrafta koştururken Elsie'nin küçük, gölgeli odanın kaldırım taşları üzerinde bir ıstakozu kovalamasıydı.

Yüzü kıpkırmızı ve siyah saçlarının telleri saç örgüsünden kurtulup pembe yanaklarına yapışıyor. atlayıp yaratıkla boğuşuyor ve onu büyük bir hasır sepete tıkıyor; tam o sırada odanın diğer tarafından bir başka kabuklu hayvan çıkıyor ve çalışma yüzeyine tırmanıyor.

"Oh, lanet olsun!" diye bağılıyor.

"Saçmalık!" diye kükrer Alfie. Geri sıçrar, masaya vurur ve bir kase patatesi devirir.

"Sessiz ol! Kötü kelimeler kullanma!"

Kaçan ıstakozu yakalayıp sepete atıyor ve Alfie'ye döktüğü bütün patatesleri toplamasını emrediyor. Eğilip bir tanesini alıyorum ve ona fırlatıyorum. Bir ciyaklamayla yakalıyor ve ben de ayağa kalkıp artık çamurlu olan ellerimi kahverengi eteğime sürtüyorum.

"Neyin içine girdim ben?" diye sordum.

"*Ghealach* 'a şükürler olsun ki buradasın." Elsie tezgâha yaslanıyor ve yüzündeki bir tutam saçı savuruyor. Buna rağmen Taş ocaktaki ateşten ve üzerinde ısınan büyük su kazanından gelen yakıcı sıcakta bileğindeki Gece dövmesini örten uzun kollu gri bir elbise giyiyor. "Blake bu akşam için güzel bir yemek organize etmek istedi. Kimin parlak fikriydi bilmiyorum ama Marketten altı canlı ıstakoz getir. Muhtemelen Arran'ındır. Onun şaka anlayışı. Yine de, tadı güzel olacak. bitti." Gülümsemem duraksıyor ve Elsie'nin kaşları birbirine çarpıyor. "Ne oldu? Sakın bana ıstakoz sevmediğini söyleme."

Yanağımı ısıriyorum, sonra ocağa doğru yürüyüp büyük tencereye bakıyorum. "Ben eskiden. . . Ben sadece. Bir keresinde kardeşim bana nasıl pişirildiğini anlatmıştı."

On yaşındaydım ve saraydaki aile yemek odasında oturuyordum; annem ve babam uzun masanın iki ucundaydı. Onun doğum günüydü - son doğum günlerinden biriydi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama mutlu görünmek için enerji toplamaya çalışıyordu. Babam sohbet etme zahmetine girmedi ve kısa süre sonra sessizliği sadece tabağındaki yaratığın pençelerini koparıp kabuğuna küçük çekiç.

Istakozu mutfak personelinden almak yerine, bacaklarını koparmak için fındıkkıranı ve tatlı etini ayıklamak için küçük çatalı kullanarak kendim ayırmaktan zevk aldım.

her gibi her şeyi hazırlardım. Kardeşim Philip'e kadar, nefesindeki asidik şarap kokusuyla yakınına eğildi.

"Hayattayken soğuk su dolu bir tencereye konulduklarını, sonra yavaş yavaş ısıtıldıklarını söyledi. Suyun kaynadığını fark ettiklerinde artık çok geçti. Birbirlerinin üzerine tırmanıp çığlık atarak dışarı çıkmaya çalışıyorlarmış. İstedikleri kadar uğraşsınlar, kaçamazlardı. Beni üzmemek için söyledi. neşeli bir an geçirmeme asla dayanamazdı ama hikâye hep aklımda kaldı." Boğazım düğümleniyor. "Northlands'e geldiğimden beri bunu çok düşündüm. O ıstakozlar. Hayatları alındığı için cehaletleri de Yavaş yavaş kapana kısıldıklarını bile fark etmediler. Çok geç olana kadar nasıl savaşmadıklarını. Kendilerinin öldürülmesine nasıl izin verdiler."

Dönüyorum ve Elsie bana bakıyor. Yanaklarım kızarıyor ve konuştuğuma anında pişman oluyorum. Bakışlarımı dar pencereye çeviriyorum ve dışarıdaki duvarlarla çevrili bahçeyi bir anlığına görebiliyorum.

"Aurora," diyor usulca. "Kaçmışsın." "Annem kaçmadı."

Alfie'ye bakıyorum. Sandalyede oturuyor. ve bir çift patatesle oynuyor. "Arkadaşın yapmadı. Bazen gerçekten kaçıp kaçamayacağımı merak ediyorum." James'i, ısırtığı ve bir gün Blake'in kral olabilmek için Callum'u öldürmeye çalışacağı gerçeğini düşünüyorum. "Bazen de o tencereden dışarı çıktığımda, acaba kendimi doğrudan açık alevlerin içine düşüyor."

Elsie nefes verir. Yüksek sesle. Dilini şaklatır, sonra elini tezgâha vurur. "Oh, kahretsin!"

"Saçmalık!" diye taklit eder Alfie.

Gözlerim büyüdü. "Neyin var?"

"Bu şeyleri şimdi , değil mi?" Elsie kapar kocaman sepetin kenarından sarkan bir pençeyi dürtüyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Haydi."

"Nereye gidiyorsun?"

"İstakozları kurtarmaya!"

"Ne!"

"Onları kayalığa götüreceğiz. Haydi!"

Alfie sevinçle çığlık atıp onun peşinden koşarken yumuşak bir kahkaha atıyorum. "İstakozları serbest bırakın!" diye bağırıyor.

"Bunu yapamayız,"

diyorum. "Elbette

yapabiliriz."

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

Yüzünü buruşturuyor, sonra masanın üzerine dağılmış çamurlu patateslere bakıyor. "Patates mi? Bilmem ki. Bir yolunu buluruz. Hadi ama. Acele edin. Adamlar öğrenmeden önce!"

Alfie'nin peşinden kapıdan dışarı fırladı. Sırtışıma gizleyemeden koşuyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"E Isie, sevgilim, ödediğim ıstakoza ne oldu? ne için?" Blake alfa masasının bir ucunda oturuyor ve elindeki patates püresini inceliyor.

Kaşık. Koyu renk gömleğinin yaka düğmeleri açık ve masanın ortasında titreyen mumlar keskin çenesine ışık .

Ateş odanın arka tarafındaki kavisli taş ocakta gürlüyor ama gölgeleri dağıtmak için pek bir şey yapmıyor. Arran, Jack ve Ryan masanın bir tarafında otururken, Elsie, Alfie ve ben de diğer tarafında oturuyoruz. Lochlan'ın klanı dolunaydan önceki geceyi kendi yöntemleriyle kutluyor ve rahibeyle buluşmak için Dawn's Craig'e gitmişler.

Callum masanın diğer başına oturur ve kâsesine bakarak sırtır.

Elsie çenesini kaldırır. "Kaçtılar."

Blake sanki buna bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını iki yana sallar. "Kaçtılar da ne demek?"

"Bilmiyorum!" diyor. "Gittiler! Gittiler! bedava!"

"Nasıl? Tam olarak nereye gittiler?" Blake diyor ki. "Onlar Hala buradalar mı? Kalemin etrafında dolaşan ıstakozlar mı bulacağım?"

Callum kahkahasını öksürüğe dönüştürür ve Elsie ona karanlık bir bakış fırlatır. Alfie kıkırdar.

Blake genç çocuğa döner. "İstakozların nerede olduğunu biliyor musun Alfie?"

"Yüzme!" diyor.

"Yüzmek mi?" Elsie'ye bir kaşını kaldırıyor. "Ve böylece arsa kalınlaşıyor."

"Gölün içindeler, tamam mı?" Ellerini kaldırıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Jack sandalyesinde geriye yaslanırken bir gıcırta duyulur ve Arran'ın dudağının köşesi yukarı kalkar.

Blake'in yanağında bir çukur oluştu. "Neden gölün içinde olduklarını sorabilir miyim?"

Elsie neredeyse şarap kadehini beni işaret ediyor. "Bu onun hatasıydı!" Gözlerinde bir mizah parıltısı var.

Elimi göğsüme koydum. "Bu senin fikrindi!" "Çünkü bana o acıklı hikâyeyi anlattın. İstakoz hakkında," diyor Elsie. "Çok geç olana kadar suyun kaynadığını nasıl fark etmediği hakkında."

Callum'un bakışlarının ağırlığını ısınan yanaklarımda hissediyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor. Blake'in gözlerindeki mizahın bir kısmı kayboluyor.

Callum kaşığını kâseye daldırırken, "Çok görünüyor," diyor. "Nedir bu?"

"Tattie çorbası." Elsie çenesini çıkarır. "Başka ne var?"

Callum bir lokma alır. "Mm. Lezzetli." Aptalca sırtışını zar zor zapt edebiliyor ve yutkunmaya çalışırken Blake'in ağzının köşesi kalkıyor. "Toprağın tadını gerçekten alabiliyorsun."

Ben Callum'un kolunu tokatlarken Blake de boğazını temizliyormuş gibi yaparak kahkahasını gizlemeye çalışıyor. "Siz beylerin yemek yapmayı teklif ettiğini görmedim," diyorum.

"Ben ciddiym," diyor Callum, hiç de öyle görünmüyor. "Ben beğendim. Her zaman hoşuma giden çıtır çıtır bir tadı var. tatties."

"Oh, !" diye homurdanır Elsie. "Biriniz bir sonraki yemeği zaman."

"İyi mangalda ıstakoz yaparım," diyor Jack, uzaklardan gözlerindeki bakış. "Dumanlı tatlı et, açık ateşte pişirilmiş. Lezzetli."

"Ama o zaman bu ikramdan mahrum kalırdık," diyor Callum ve Jack sırtıyor.

"İstakozlar ömür boyu çiftleşir, biliyor musun?" Ryan kasesine eğilmiş, aniden mırıldanıyor.

Salondaki tüm espri havası dağılır. Arran masaya bakarken Elsie sertleşir. Callum kaşlarını çatar. Jack boğazını temizliyor. Blake kıpırdamıyor ve sanki onun duygularını hissetmemi engellemek istercesine içimdeki parçasının sertleştiğini hissediyorum.

"Kurtlar gibi," diye cıvıldıyor Alfie.

Bu garip gerilimi anlamam biraz zaman aldı ama sonra Callum'un bir keresinde bana Kurtların Ay Tanrıçası tarafından seçilen eşleri olduğu hakkında söylediklerini hatırladım. Bunun aşktan daha güçlü bir bağ olduğunu söylemişti. Elsie, *Ghealach*'ın Arran için başka planları olduğunu, başka birine karşı hisleri olduğunu söylememiş miydi? Onun bir eşi olduğundan mı bahsediyordu?

"Evet," der Arran usulca. "Bu doğru, delikanlı."

Hava çok garip. İnsanları rahatlatmak için bir şeyler söylemek istiyorum ama kelimeler benden kaçıyor.

Blake, "Bu gece gün ışığı gibisin Ryan," diyor ve herkes rahat bir nefes alıyor.

"Becky'nin onunla işi bitti," diyor Callum.

"Hey! Bu özel bir konu!" diye hırılıyor Ryan, yanakları kızarıyor.

Callum bir kaşını kaldırıyor. "Arada bir bana, alfana, biraz saygı göstermenin sana zararı olur mu?"

"Etrafta dolaşıp benim özel işimi ilan etmeseydin ederdim!"

Callum'un bileğine dokunup sıkıyorum, çocuğa daha fazla işkence etmeyeceğini umuyorum. Bana gözlerini deviriyor; iri fiziğiyle çelişen çocuksu bir hareket.

"Ah, genç aşk." Jack sırtarak kolunu sandalyesinin arkasına atıyor ve Ryan "ın bir hırıltı daha çıkarmasına neden oluyor. "Yarın benimle dışarı gel. Biraz antrenman yaparız. aklını başka şeylerden uzak tut."

"Ben senden daha iyiyim zaten," diyor Ryan.

"Dövüş konuşması, gerçekten," diyor Jack. "Sanırım bunu göreceğiz. Yine de kılıç kullanmakta iyisin." Ryan biraz daha dik oturuyor, göğsü hafifçe kabarıyor. "Callum mu öğretti sana?"

"Evet," diyor Ryan.

Callum ve çorbasına geri dönerken başını sallıyor. Jack birkaç hafta önce Callum'un nasıl dövüştüğünü öğrenmek için onu dövüştürmeye çalışıyordu. Sanırım Ryan'ı yenebiliyorsa Callum'u da yenebileceğini ima ediyor. Callum bu bariz meydan okuma karşısında tehdit altında görünmüyor.

"İstakozlar tuzlu su canlıları değil mi?" diyor Arran aniden, kaşık ağzının yarısına kadar duraklamışken.

"Ne? Hayır, hayır! Hayır, değil!" diyor Elsie, telaşla bana bakarak. "Onlar tatlı su istakozlarıydı. Bir şey olmaz."

"Eminim uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaklardır." Blake şarabından bir yudum alır. "Ve yakında Lowfell istakozlarla dolup taşacak. Adanın her yerinde kabuklu deniz hayvanları olacak ve ben de kabuklu deniz hayvanları arasında bir kalede yaşayan tuhaf alfa olarak tanınacağım."

Alfie sevinçle ciyaklıyor, ellerini birbirine vuruyor ve Jack masanın diğ er tarafında ıstakoz pençeleri varmış gibi davranıyor. Callum gülerken yüzüme bir g l msemi yayılıyor. Bilmesem, Lowfell'de geçirdiğı zamandan ve duvarların içindeki arkadaşıltan keyif almaya başladığını düşünürdüm.

Garip bir şekilde, ben de  yleyim. Lochlan'ın dediklerini düşünüyorum, Blake'in kırık kuşları toplaması hakkında. Babası tarafından istismar edilen Elsie ve onun elinden zor kurtulan küçük Alfie var. Herkes şarap içerken Arran elinde bir tas suyla oturuyor. Ve geçmişini bilmediğim ama sık sık gözlerinde karanlık bir bakışla yakaladığım Jack.

Burada Madadh- allaidh'de bulamadığım ve kesinlikle eve döndüğümde hiç bilmediğim bir huzur var. Blake bir alfa olabilir, ama rolünü benimsemiş gibi görünmüyor. Özellikle de diğ er alfalar izlemediğinde.

Yine de kahkahalar masanın etrafına yayılırken ve Elsie sahte ıstakoz pençeleriyle Alfie'nin yanını imdiklerken, bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Yarın gece dolunay var. Ondan sonra, eğ er James'i tahtından indirmeyi başarabilirsek, hepimiz bir kez daha d ş man olacağız.

Blake sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi masanın öbür ucundan gözüme takılıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve bir lokma çorba içiyorum.

Ağzımın kenarı seğıriyor. Callum haklı. Tadı korkunç.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Ertesi akşam, güneş dağların arkasından alçalırken, Callum ve ben kale duvarlarından uzaklaşıyoruz. Parmaklarım onunkilere dolanmıştı.

Lowfell'deki enerji bütün gün şarj edildi. Çünkü Saatler hızla geçiyor, içimde bir gerilim oluşuyordu. Tenimi titreten sadece korku değil. Sanki içimde bir şey uyanıyor gibi hissediyorum. Serbest bırakılmayı arzulayan bir şey.

Callum'un birkaç saatliğine ayrılması beni dehşete düşürdü ve bütün öğleden sonra düşüncelerimle baş başa kaldım. Konsantre olamıyordum, bir aşağı bir yukarı yürümekten başka bir şey yapamıyordum.

ve Lowfell'de kavga edecek birini -tercihen Blake'i- kendimi alıkoydum. Ya da Callum, çünkü yalnız kalmak istemiyordum.

Şimdi duygularımı ve huzursuzluğumu kendime yakın tutuyorum ve gölün kıyısında toplanan diğer Kurtların yanından geçerken başımı kaldırıyorum. Biri gayda çalıyor, Ryan Jack'le birlikte kıyıda oturuyor ve ikisi bir matara uzatıyor . Sarı tartan giymiş birkaç Kurt şenlik ateşi yakıyor -Arran'ın yardımıyla. Onlar için bu bir kutlama gecesi.

Umarım soğuk rüzgâr, hızla atan nabzımın sesini ve korkumun kokusunu maskeliyordur. Callum'un elini gereğinden fazla sıkıyorum ve o da başparmağını elimde gezdiriyor.

Yağmurdan ıslanmış çimenler botlarımızın altında ezilirken parmak eklemlerimizi sıkıyoruz.

Lochlan bizi yanına çağırıyor ama Callum sadece el sallamakla yetiniyor ve beni ormanlık alana doğru çekiyor. Bir süre sessizce yürüdük ve yıkık dökük şapelin yanından geçtik. Beni bir açıklığa götürüyor. Duruyorum.

yumuşak bir kahkaha kaçıyor ve yüzümün önünde buğulanıyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve gerginliğimin bir kısmı dağılıyor. "Bugün yaptığın şey buydu."

Yanımda duruyor ve kollarını belime dolayarak çenesini başıma yaslıyor. "Beğendin mi?"

Açıklığın kenarlarında, uzun ağaçların rüzgârdan koruduğu, toplamda kadar olan çeşitli büyüklükteki mumlar titriyor. Ortada küçük bir kamp ateşi çıtırdıyor, yanında bir yığın kilim ve kürk var. Hava yaprak dökmeyen yeşil ve odun dumanı gibi kokuyor.

Gülümsüyorum. "beğendim. Teşekkür ."

Açıklığın ortasına doğru yürüyorum ve Callum da beni takip ediyor. Yukarı doğru bakıyorum. Yaprak dökmeyen gölgelikte bir boşluk var ve kararan gökyüzü içeri süzülüyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve titrek bir nefes alıyorum. Uzun sürmeyecek.

"Mumları bulup yakmak biraz zamanımı aldı." Callum sırtıyor. "Ryan yardım etti. Becky için sürekli inledi, bu da daha da uzun sürmesine neden oldu."

Callum beni kendisiyle birlikte halının üzerine çekiyor. Arkamdan manevra yapıyor, dizlerini vücudumun iki yanına kaldırıyor ve sırtımı göğsüne doğru çekerek beni sıkıştırıyor. güvenli bir şekilde kollarına. Ona karşı eriyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp sordum. "Acıyor mu?" "Bu iyi bir duygu. Bir rahatlama. Yemin ederim."

Alt dudağımı ısıyorum. Tüm vücudum kırılacak ve değişecek, bu yüzden bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Bir yanım Blake'e sormalı mıydım diye merak ediyor, Çünkü duygularımı korumak için yalan söylemeyeceğini biliyorum.

Callum saçlarımı omzumun üzerinden süpürüyor ve ağzını enseme daldırıyor. Dişlerini oradaki hassas deride gezdirirken içim ürperiyor. "Sana göstermemi ister misin?"

"Nasıl. . . .?"

Parmak eklemlerini iç uyluğumun üzerinde gezdiriyor ve tüm bu süre boyunca tenimin altında uğuldayan huzursuzluk gün zirveye ulaşıyor. Yavaşça, kasıtlı olarak eteğimi yukarı çekiyor ve elini çıplak tenimde gezdiriyor.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Sana göstermemi ister misin?" Sesi daha koyu, daha alçak.

Nefesim kesiliyor. "*Evet.*"

Parmak eklemlerini iç çamaşırlarımın üzerinde gezdiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Eminim öyle hissetmiyordur."

"Henüz bitirmedim," diye fısıldıyor, yüzünde bir eğlence ton.

"Göster bana."

Elini iç çamaşırlarımın içine soktu ve yavaşça Bir parmağını kalçalarımın arasına sokuyor. İnliyorum ve ona doğru eğiliyorum. Orada bulduğu kayganlıkla sırtıma doğru alçak bir hırıltı titreşiyor. Tomurcuğumu onunla kaplıyor, hassas sinir demetinin üzerinde işkence gibi sıkı bir daire çiziyor. "Bu nasıl bir his?" diye mırıldanıyor.

Tüm mantıklı düşünceler beni terk ediyor. Tüm mantıklı korkular. Sadece ihtiyaç, arzu ve parmaklarının her ustaca darbesiyle artan sıcaklık var. "İ. . . iyi. İyi hissettiriyor," diye nefes alıyorum.

Bileğini kavriyorum ve kalçalarımı hareket ettiriyorum. Daha hızlı hareket etmesini istiyorum. Daha sert. Beni parmaklarıyla doldurmasını ve bunu kolaylaştırmasını umutsuzca zonklayan bir ağrı. Hızını dolambaçlı bir şekilde yavaş ve nazik tutuyor. Dudaklarımdan vahşi bir inilti kaçıyor ve dişlerim bir şeye batmak ister gibi karıncalanıyor.

Karanlık kıkırdaması kulağımı dolduruyor. "Peki ya şimdi? Şimdi nasıl hissediyorsun, Prenses?"

"Sinir bozucu," diye .

Diğer elini elbisemin kumaşı üzerinden göğsüme götürüyor ve başparmağını sivri meme ucumun üzerinde gezdiriyor,

Bu da içimde başka bir zevk ve hüsrân sarsıntısına neden oluyor. Başını eğiyor ve kulağımın arkasındaki hassas noktayı emiyor.

"Peki ya şimdi?"

"Lütfen," diye mırıldanabiliyorum.

"Kurt olmak böyle bir şey işte." Parmağını kayganlığımdan aşağı kaydırıyor ve girişimi nazikçe daire içine alıyor. Utanç verici bir inilti boğazımı tırmalıyor. "Sahip olmak
"İçinde bir şeyler oluşuyor." Parmağını içime kaydırıyor ve beni doldururken inliyorum. "Vahşi hissetmek. Vahşi. Hayvan gibi."
Önce dışarı, sonra içeri kayıyor ve tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor. "Her zaman bir şeylerin kıyısında olmak." Sırtımı kamburlaştırıyorum, inliyorum. "Asla serbest bırakmamak."

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Dolunay gecesine kadar." Dişleriyle kulak mememi ısıyor. "Bacaklarını aç."

Kalçalarımın açılmasına izin veriyorum. Bir parmağını içeri kaydırıyor, sonra diğerini, beni geriyor ve lezzetli bir basınçla dolduruyor. İnemelerim açıklıkta yankılanıyor, ve boğazından alçak, tatmin olmuş bir ses çıkarıyor. Sonunda bana istediğimi veriyor. Elini daha hızlı pompalıyor. Başım omzuna yaslanıyor ve kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin." Diğer elini boğazıma götürüyor ve başımı geriye yatırıyor, böylece ona zorunda kalıyorum. Gözlerindeki kurdu, yanaklarındaki kızarıklığı ya da eteğinin altından sırtıma baskı yapan sertliği fark etmiyorum bile. "Değişmek böyle bir his işte."

Parmaklarını iç duvarıma doğru kıvrıyor, içimin derinliklerindeki o noktaya vuruyor ve bu beni sınırın ötesine itiyor. Serbest bırakılmam, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde içime çarpıyor. Duygu nihayet özgürleşirken ona karşı kıvraniyorum. Sonunda, inleyerek, sızlanarak, terleyerek, hâlâ onun kollarındaydım.

Gözümü kırpiyorum ve her şey yeniden odaklanıyor: açıklık, çıtırdayan ateş, kararan gökyüzünde sallanan ağaçlar. Callum. Yeşil gözleri karanlıkta parlıyor.

Bir kahkaha attım. "Sana inanmıyorum. Böyle hissettiremez Bu."

Sırıtişı genişler. "Belki tam olarak değil. Ama bu bir rahatlama. İyi bir his."

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ben de ona doğru kayıyorum, yüzüne bakmak için başımı göğsüne yaslıyorum. Elini kaldırdığında, bakışları parmaklarının ateş ışığında nasıl parladığına takılıyor. Yüz ifadesi kararıyor ve yüzümü sıcaklık kaplıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını ağzına götürüp emiyor, rahatlamış gibi görünürken gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Callum!"

Gözlerini açar, parmaklarını çıkarır ve sırtır. "Ne? Bir kurt olayı. Sana söyledim, oral takıntımız var. Hay sikeyim. Yarın sabaha kadar bekleyemem. Seni yiyip bitireceğim."

Bana her şeyini vereceğini ve ben değiştikten sonra kurdunun tasmaını söyledi. Şimdi benim orgazmım gerginlik bir kez içime doluyor. Ağaç tepelerinin arasından gökyüzü kararıyor. "Bunun olmasına ne kadar var?"

"Yakında. Hissedebiliyor musun?"

"Evet." Tenim karıncalanıyor. Mırıldanıyor. Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. "Evet, hissediyorum. Hissediyorum-" Nefesim kesiliyor ve kaşlarım çatılıyor. Hissediyorum

Sanki bir şey kalbimi ve ruhumu çekiştiriyor. Acı vücudumda dalgalanıyor. Panik beni ele geçiriyor. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor ve karanlık görüşümün köşelerine sızıyor. Alnımdan boncuk boncuk terler dökülüyor. "Oh, tanrıça."

"Prenses?" Çenesinin gerildiğinin belli belirsiz farkındayım. O çok uzakta. Kulaklarımdaki uğultudan onu duyamıyorum. "Lanet olsun. Özür dilerim. Ateş. Bir daha olmaz. Şimdi olmaz."

Sen değildin, ona söylemek istiyorum. Konuşamıyorum. İçimde bir şeyler yükseliyor ve öfkeyle onu bastırmaya çalışıyorum. Yüzeye çıkmasına izin veremem. Beni tüketmesine izin veremem.

Başka bir kalp atışı benimkiyle yarışıyor. Ruhum yıpranmış ve çözülüyor. Bir şey yapmak istemediğine dair bir şeyler mırıldanıyor.

Beni kollarının arasına aldı ve açıklığa doğru ilerledi.

", Prenses." Kendi kendine mırıldanırken beni göğsüne çekti. "Blake hangi cehennemde?"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

T Ağaçlar sallanıyor. Dallar ayak altında çıtırdıyor. Gölgele Callum'un çenesinde titreşiyor. Gölün kenarında bir ateş çıtırdıyor ve havada kahkahalar var. Bulanıklaşır ve kaybolur.

Kale duvarlarına ulaştık ve terden sıırılsıklam oldum. kurtulmak istiyorum. Derimi dökmek istiyorum. Callum'un kollarında kıvranıyordum.

"Kıpırdama," diye emrediyor, avluya doğru ilerlerken. Ben hırlıyorum, o da hırlıyor - sanki o da en az benim kadar kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi.

Sonra Lowfell Kalesi'nin içindeyiz. Dar koridorlar etrafımızda titreşiyor. Resim odalarının ve kitaplarla dolu yerlerin kapıları hapishane hücrelerine ve işkence odalarına dönüşüyor. Bir kapıyı tekmeleyerek açıyor, odanın içine dalıyor ve beni ipeksi ve yumuşak bir şeyin üzerine yatırıyor. Bana karşı serin.

yanan tenim. Kara çam kokusu sarıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Callum'un sesi çılgıncaydı.

"Kendine bu kadar yüklenme. Yatakta *o kadar* da kötü olamazsın," diyor Blake, sesi biraz bulanık çıkıyor.

"Hiç komik değil," diye hırlıyor Callum. "Ona yardım edin."

Blake çoktan ayağa kalkmış, elindeki kadehi süslü siyah şöminenin üzerine bırakmıştı. Yarı adımlarla, yarı tökezleyerek bize doğru geliyor.

"Sarhoş musun sen?" diye homurdanıyor Callum.

Blake yaklaştıkça ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

Blake. James'ten bile daha çok nefret ettiğim erkek. Hayatımı kendi hayatına bağlayan ve beni oyunlarında bir piyon olarak kullanan erkek. Callum bir şeyler söylüyor, Blake'i azarlıyor sanırım ama tek duyduğum kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarım.

Blake'in gözbebekleri büyür. Gölgeler etrafında titreşiyor.

Canavar.

İçimden alçak, uyarıcı bir hırıltı yükseliyor. Köpek dişlerim *ağrıyor* ve bakışları ağzıma düşüyor. Aramızdaki bağ artık sadece göğsümde titreşen bir gölge değil. Bağımız bir iplik gibi ve aramızda yaşayan, nefes alan bir şey gibi titreşiyor. Boynundaki damarlar nabız gibi atıyor. Yüzü değişiyor, sertleşiyor.

"Hayvanını buradan götür. Onu yatağında istemiyorum." Sesi buz gibi soğuktu.

"Ne yap-" "*Şimdi,*

Callum." "Bu normal

değil!"

"Bu bir yarı kurt için. Çıkarın onu-"

Yataktan fırladım ve ona saldırdım. Geriye doğru savruluyoruz ve masasının yanındaki tahta sandalye kırılıp yere düşüyoruz. Vücudu sıcak ve sert. Kalçalarım kalçalarının etrafında kenetleniyor ve yüzüm boynunun kıvrımına çarpıyor. Tuzun ve kara çamın tadı ağzıma doluyor.

Onun lanet boğazını .

Saçlarımı yumrukluyor, başımı tutup geriye çekiyor. Kafa derim yanıyor. Homurdanıyorum ve o da başını geriye atıp gözlerini kapatıyor ve boğazını ortaya çıkarıyor. "Callum, onu üzerimden al." Ses tonunda bir panik izi var. Hissediyorum. I bak. Çok lezzetli.

Ona doğru hamle yapıyorum ama bir kol belime dolanıyor ve beni ondan uzaklaştırıyor. Callum beni kendine doğru çekerken ayaklarım bir an için yerden kalkıyor. Kollarını sarıyor Vücudumun etrafında, yakalıyor, hapsediyor. Ona karşı çırpınıyorum.

"*Kes şunu,*" diye kulağıma hırlıyor. Daha önce duymadığım bir ses tonuyla.

daha önce bana karşı kullandığı komuta edici ve baskın. Onun alfa sesi. "Onun nesi var?" Göğsümde öfkelenen şey duruluyor ama . Boğazımda bir hırıltı titreşiyor. Callum hızlı ve derin nefes alıyor. Vücudundaki her kas gergin. "*Senin* neyin var?"

Blake yerde yatıyor. Kendini pencerenin altındaki duvara doğru itmiş. Dizlerinden biri kalkık ve avuç içleri yerde düz duruyor, bu da ön kollarındaki kasları daha belirgin hale getiriyor. Koyu renk saçları dağınık ve geniş göğsü hızla inip kalkıyor.

Kurt gözlerinde parlıyor.

Yerde, ayaklarımın dibine sinmiş, teni terden kayganlaşmış, ateşin ışığıyla bronz rengi parlayan bir adam. Birkaç tutam siyah saç alnına yapışmış.

Blake başını bir tarafa eğiyor. Gülümsememe karşılık veriyor. Bu tehlikeli, kötü bir şey ve kalbimi Kulaklarımda diğer iki darbeden bile daha hızlı çarpıyor.

"Blake." Callum'un sesi sert ve uyarıcı, ama sesi gergin geliyor. Kolları karnımın etrafında gergin ve o da hızlı nefes alıyor.

"*Senden* korktuğumu mu sanıyorsun, küçük tavşan?" Blake'in sesi ipek gibi soğuk bir fısıltı. "Böyle mi düşünüyorsun? Dolunay yaklaşıyor. Kendimden, yapabileceklerimden korkuyorum. İkimiz de havada ne istediğinin kokusunu alabiliyoruz. Söyle bana, bu ben miyim?"

sevişmek ister misin? Yoksa Callum'u mu? Yoksa ikimizi de aynı anda mı istiyorsun?"

"Blake, bu kadar yeter," diye homurdanıyor Callum.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve Callum beni geri çekiyor. Blake'in kafası Highfell'in alfasına doğru kaydı. "O zaman onu buradan çıkar."

"Yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Bu dolunay, Blake!" Boğazından sinirli bir hırıltı çıkıyor. "Kıpırdarsam, o lanet kafanı koparırım."

İkisinin arasında güç gürlüyor, beni iki yöne doğru itiyor ve çekiyor. Çam ve gölge çarpışıyor
Şafakta dağlar. Barış ve savaş. Aşk ve nefret. Hisler yükselirken içimden bir inilti kaçıyor. Duyularım patlıyor. Boğazımın arkasında deniz suyu ve rom tadı alıyorum, gül dikenleri tenimi deliyor, kulaklarımda savaşın çeliği kükrüyor ve ayaklarımın altında yabancı bracken çatlıyor. Nefes alamıyorum. Sesler, fısıltılar, kulaklarımı dolduruyor. Parmaklar pençeliyor
Vücudum. Beni çekiyorlar. Benimle alay ediyorlar. Herkesin her zaman yaptığı gibi benden almaya çalışıyorlar.

Alçak bir ses Blake'in boğazını tırmalıyor ve başı geriye doğru eğiliyor. Vücudundaki tüm kaslar kilitlenir. "Lanet olsun. Onu hissedebiliyorum."

Blake ayağa kalkarken Callum'un kolları beni sıkıca sarıyor.

Ayak
lar.

"Olduğun yerde kal," diye uyarıyor Callum.

Blake boynunu kırar. Yüz hatları soğuklaşır ve sert, buzdan yontulmuş. Gözlerinde vahşi bir kurt var.

"Yapma." Callum beni kapıya doğru geri çekti. "Sakın buna cüret etme."

Sesi çok uzaklardan geliyor. Vücudumdaki her sinir yanıyor. Ruhum paramparça oluyor, milyonlarca sivri parça içimi cam gibi deliyor. Blake'in bize doğru ilerlediğini, Callum'ın beni arkasına attığını ve vücuduyla koruduğunu, iki erkeğin çarpıştığını zar zor fark ediyorum. Patladım. Kanımı donduran bir çığlık kulaklarımı deliyor ve sanırım benden geliyor. Biri beni yakaladı. Gürültülü bir çarpışma. Dizlerimin bağı çözüldü.

Parlak, kör edici ışık. Siyah.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

M ışık odayı dolduruyor.
Alçak bir hırıltı. İlkel. Hayvani.
Kesik dişler. Gözleri parlıyor.

Bir kürk fısıltısı. İki canavar. siyah, biri alaca.
İkisi de çok büyük. Bir çarpışma. Kitaplar yere dökülür. Bir masa kırıldı. Sanırım kavga ediyorlar.

Ulumalar kale duvarlarına nüfuz
ediyor. Tüm bunların ortasında, bir
düşünce.

Yer değiştirmedim.

Parçalanıyorum.

Yanağım döşeme tahtalarına bastırılıyor. İnliyorum ve kendimi dizlerimin üzerine itiyorum. Bir hırıltı başımı kaldırmama neden oluyor.

Callum ve Blake yer değiştirdi. İkisi de ayı kadar iri, ama Callum biraz daha iri. Ay ışığı parlak kürklerini parlatıyor.
Masa

Etraflarında paramparça olmuş camlar, Blake'in şişelerinden birinin kırıldığı şöminenin önündeki zeminde parılıyor.

Callum, Blake'in ensesini ağzına alıyor ve daha sert ısırıkça aynı noktada acı alevleniyor.

"Dur!" Mırıldanıyorum.

Callum'un başı bana doğru dönüyor ve yeşil gözleri benimkilere kilitlendiğinde hırıltısı kesiliyor. Onu hissediyorum, kokusu ciğerlerime doluyor ve onunla birlikte üzerime bir sakinlik çöküyor. O hâlâ orada. O hala Callum.

Gözlerim açıldı. Blake, Callum'un yanına savruldu. Alaca kurt odanın öbür ucuna uçuyor ve kapının yanındaki duvara çarpıyor. Yere çakılırken bir inilti çıkarıyor. Duvarın dibine yığılmış kitaplar üzerine yığılıyor.

"Callum!"

Ona doğru dönüyorum ama bir gümbürtü kopuyor ve Blake üzerimde beliriyor. Pençeleri kocaman ve pençeleri döşeme tahtalarına batıyor. Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama dişlerini elbisemin arkasından tutup beni yere sürüklüyor. Yatağın ayakucuna sırt üstü düştüm.

"Blake, kes şunu!"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Büyük bir ağırlık karnıma baskı yapıyor, nefesimi kesiyor. Blake'in vücudu kaskatı, kulakları geriye çekilmiş. Callum ayağa kalkıyor ve ikisi göz göze geliyor. İkisi de hırlıyor.

Callum'un hâlâ kendinde olduğunu söyleyebilirim ama Blake farklı hissediyor. Vahşi. Tehlikeli. İçimde var olan gölgeleri hareket ediyor ve her yöne yayılıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. onları hissetmek. Onu itiyorum ve parmaklarım ipeksi kürke batıyor.

"*Blake*. Bırak beni."

Callum ileri geri adım atarken görüşüm bulanıklaşıyor. Callum her yaklaştığında Blake'in hırıltısı içimde titreşiyor ve Callum geri çekiliyor.

Başka bir acı dalgası çöküyor. Ruhum yıpranmış hissediyor, sanki iplikleri birbirinden ayrılıyor. Kaskatı kesiliyorum, sonra iniliyorum. Blake'in büyük ağırlığı karnıma bastırıyor ve nefesimi kesiyor.

Tatlı karanlık beni altına çekiyor.

Yüzüm sıcak ve sert bir şeye bastırılıyor, erkek ve orman kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Tenim uğulduyor ama artık ruhum parçalanıyormuş gibi hissetmiyorum. Yumuşak bir iç çekiyorum. Göz kapaklarımı aralıyorum. Kalbim durdu.

Yüzüm Blake'in çıplak göğsüne çarpıyor. Vücutlarımız aynı hizada ve ellerimden biri sanki uykumda ona yapışmışım gibi beline asılı. Blake'in parmakları enseme okşuyor.

Adrenalin vücudumda dalgalanıyor. Dişlerim karıncalanırken içimde biriken hırıltıyı bastırıyorum. Bir şey fısıldıyor. *Isır. Isır. Isır.* Bende bir sorun var. Panik göğsümde dönüyor ve nefesim hızlanıyor. Ben gidiyorum. . . Kendimi durduramıyorum. . . Ağzımı açıyorum.

Blake kıpırdanıyor. Çenesini eğdi ve panik içinde alevlendi. Gözler.

Benden koparıldı. İşte gümbür gümbür
Çıplak ayaklar, Blake'in ayağını bulmaya çalışırken çıkardığı sürüklenme sesi, ardından bir çarpma sesi ve bir takırtı.

Kendimi dizlerimin üzerine itiyorum. Callum Blake'i soğuk ocağın yanındaki duvara yasladı. Gözlerim açılıyor. İkisi de çıplak. Kıyafetleri döşeme tahtalarının üzerinde parçalanmış, parçalanmış ahşaplar, kitaplar ve parşömenler arasında. Zayıf güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor ve Callum'un sırtındaki kaslar titriyor. "Ne oluyor

lan?" diye homurdanıyor.

Blake'in saçları dağınık ve her zamanki sıkılmış ifadesini takınsa da yanakları kızarmış. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Ona bakma." Callum çenesini tutuyor. "Ona bakma. Ben."

"Aletin bacağıma değıyor."

Callum boğazından sinirli bir ses çıkarır. O Blake'i serbest bırakır ama geri adım atmaz. "Dün gece ne halt ediyordun? Onu koruyordun. Neden?"

"Sence neden?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Blake nefes verir. "İçinde benim yaşam gücümün bir parçası var. Elbette onu koruyacaktım."

"Oh, nedeni , değil mi?"

Tartışmalarını duymazdan geliyorum. Yatağın kenarına yaslanıyorum. Şilteden sarkan kürk sırtımda yumuşacık duruyor. Başımı arkaya yatırıyorum ve Kuzey Toprakları'nın güneşini tenimde hissediyorum. Dışarıda rüzgâr ağaçları hışırdatıyor ve gölü karıştırıyor. Dağların uçları sisle örtülü.

Haftalardır içimde düğümlenen endişenin bir kısmı çözülüyor. Dün geceyle ilgili, bana neler olduğuyla ilgili hâlâ çok fazla sorum var.

Ama yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı.

Yer değıştirmedim.

"Lütfen. Evcil hayvanınızla ilgilenmiyorum," diyor Blake. "Dolunay gecesi onu buraya getirmemeliydin. Ne bekliyordun ki?"

"Kendine biraz hakim olman için..." "Bir dahaki

sefere, sana yakışır şekilde davranmaya

çalışacağım.

Dün gece olduğun gibi soğukkanlı ol, Callum-"

Onlar tartışmaya devam ederken bakışlarımı Blake'in odasında gezdirdim. Dün gece doğru düzgün bakmamıştım. Bizimkinden daha küçük ve sade bir şekilde döşenmiş.

Bu kalenin alfası ve istediği odayı seçme hakkına sahip.

Yaslandığım yatak ancak iki kişinin sığabileceği büyüklükte ve duvara yaslanmış durumda. Dağınıklık Dün gece Blake ve Callum arasındaki kavganın sonucu. Yine de dağınıklık. . . bu zaten burada olmalıydı. Yerde, kırık masanın kalıntıları arasında dağılmış kitaplar var, ama aynı zamanda taş duvarlara yığılmış ve köşelere istiflenmişler.

O Callum'la oyalanırken ben Blake'in okuma tercihlerini merak ederek bir tane . Bir sürü eskizle dolu. Kanatlı canavarlar, yarı ölü insansı figürler, vücudundan dokunaçlar gibi kıvrılan bağırsakları olan bir su yaratığı. Gözlerim, pullu vücudunun etrafındaki lekelerden gölgeleri ikinci bir deri gibi giydiği anlaşılan yılansı bir yaratığınkilere kilitleniyor.

Kuyruğunda bir işaret var. Elsie'nin bileğindeki işaretin aynısı. Sayfayı çevirdiğimde, işaret kızgın bir ütünün ucuna daha ayrıntılı bir şekilde çizilmiş. Bunlar Gece'nin tutsakları, şimdi gökyüzündeki hapishanesine bağlılar. Blake'in Gece'nin yardımcıları ve Gece Prensi hakkındaki söylentileri ciddiye alıp almadığını merak ediyorum. Kitabı bırakıyorum.

Şöminenin üzerinde çok sayıda içki şişesi durmaktadır ve Blake'i azarlamaya devam eden Callum'un ayaklarının yanında bir tanesi yerde yuvarlanmaktadır.

Lavanta kokusunun yanı sıra tanımadığım başka bir çiçek kokusu da çarpıyor burnuma. Kurumuş mor ve beyaz çiçekler parşömen parçalarının arasında yere saçılmış. Lavanta içimde derin bir sızıya neden oluyor ve dallardan birini alıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. Annem bunları keseler halinde diker ve yatmadan önce yastığımın altına yerleştirirdi. Uyumama yardımcı olacaklarını ve kabusları uzaklaştırıyor. Acaba Blake de benzer bir amaç için mi kullanıyor?

Onu düşürüyorum ve altıgen merkezli labirent taslağının üzerine düşüyor.

"Siz ikiniz üzerinize bir şeyler giyebilir misiniz lütfen?" Dedim.

Blake ve Callum çenelerini kapatırlar. Callum omzunun üzerinden sertçe bakar. Yüz ifadesi yumuşuyor. Blake'i bırakıyor, odayı geçiyor ve önümde çömeliyor.

Hala soyunmamış.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama yanaklarımı sıcaklık kaplıyor.

"İyi misin?" Yüzümü büyük eliyle kavıyor.

Blake gardırobuna doğru yürürken gözlerimi kararlılıkla onunkilerden ayırmıyorum. Dolabı açıp pantolon ve gömlek çıkardığında kararlılığım sarsılıyor ve bakıyorum. Sırtındaki kasların üzerinde kabarık beyaz çıkıntılar var. Callum'a yarı kurt olduğu için kırbaçlandığını söylediğini duydum.

"Vites değiştirmedim," diyorum.

Callum'un yüzüne yavaşça bir sırtıma yayılır. "Hayır. Yapmadın. Sonuçta sen bir kurt değilsin."

Blake'in duygularını hissediyorum. ip titriyor, sanki bir şey saklıyormuş gibi.

"Neredeyse kadar rahatlamış görünüyorsun," diyorum. "Kurt olmamı istemiyor muydun?"

Başparmağını yanağıma sürüyor. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum, hepsi bu." Kaşlarımı çatıyorum, çünkü tamamen doğru söylediğinden emin değilim. "Buraya gel." Beni kollarının arasına aldı ve ben de refleks olarak ellerimi boynuna. Blake'e dönüp bakmadan beni odadan çıkardı.

Callum beni koridora taşıırken, "Umarım üzerine bir şeyler giyersin," diyorum.

"Onlara ihtiyacım yok." Odamızın kapısını tekmeleyerek açtı ve sıırttı. "Planladığım şey için değil."

Beni yatağa bıraktı ve ben . "Callum!"

"Ne?" diye soruyor üzerimde sürünürken, sonra dişlerini boğazımda gezdiriyor. "Biliyor musun, dolunaydan sonraki sabahı bir kez olsun en büyük düşmanım gibi kokmadan seninle geçirebilseydim güzel olurdu." Aşaağı kayıyor ve köprücük kemiğime, sonra gövdemin üzerine, sonra da elbisemin kumaşından bacaklarımın arasına öpücükler konduruyor. Keskin bir nefes . "Geçen sefer bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Bu sefer durumu düzeltmeyi planlıyorum."

"Öyle mi?"

Yatağın üzerine diz çöküyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ışıldıyor, muziplik dolu. "Söz veriyorum, çok güzel olacak.

senin için zevkli."

Ben kimim ki onu inkar edeyim?

*** Callum

sözünü yerine getirir.

Sabahı yatakta geçiriyoruz, kollarında sıvılaşıana kadar iniltirler çıkarıyor. Ve sonra her şeye yeniden başlıyor. Yine de bana karşı dikkatli davranıyor.

Nazikçe. Dolunaydan sonra kendini üzerime salacağına dair verdiği söz geçersiz kılındı. Yer değiştirmedim.

Öğlen, mutfaktan yiyecek şeyler getirdikten sonra, yarınki pusuyu planlamak üzere Lochlan ve Jack ile buluşmaya gidiyor.

Öğleden sonranın geri kalanını

Bacaklarım altımda kıvrılmış, ateşin yanındaki koltukta kitap okuyordum.

Gökyüzü karardıkça, duygularım da kararıyor. Dönüşüm geçirmekten korkuyordum ama kurt olmak bana annemin ölümüne bir açıklama ve onunla bir bağlantı sağlıyordu. Bu beni Callum'a da bağladı. Eminim bu sabahki neşesi

Vites değiştiremememle bağlantılı. Sanırım hâlâ insan olduğum için memnun. *Hâlâ zayıfsın*, diye fısıldıyor içimdeki o vahşi parça.

Okuduğum kitabı sandalyeye . Pencereye doğru yürüyorum. Şişmiş gökyüzü koyu gri ve gölgeler dağların zirvelerini örtüyor. Su rüzgarda dalgalanıyor.

Hiç mantıklı değil. İçimde bir şey var, tenime baskı yapıyor. James beni ısırdığından beri bunu hissediyorum. Ateşim düşüp duruyor. Lochlan annemin bir kurt olduğuna inanıyor, babam da benim ona benzediğimi düşünmüş olmalı, Çünkü bastırmam için beni kırbaçlatmıştı. Dün gece Blake'i ısırmak istedim. Bu sabah da onu ısırmak istedim. Neredeyse ısıryordum.

İnsan yanımda böyle bir şey yapabileceğini kabul edemiyorum.

Hareket bakışlarımı çekiyor. Karanlık bir figür suyun kenarına doğru yürüyor, elleri uzun ceplerinde. Kayalıklara bakıyor ve rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyor.

Bu sabah Blake'ten bir şey hissettim. Benim hakkımda bir şey biliyor. Gizlediği bir şey.

"Olduğun yerde kal," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilsem de.

Dolaba doğru yürüdüm ve üzerime sıcak tutan bir palto aldım.

Botlar.

Blake'in ne bildiğini öğreneceğim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

T Havada hafif bir çiseleme var.
Avluya açılan tünelden geçip bahçeye çıkar çıkmaz
üzerime çöker.

Lowfell'i çevreleyen topraklar. Hava karanlık ve arkamdaki kalenin pencereleri yumuşak turuncu bir ışıkla titreşiyor. Yağmura rağmen hava berrak, çamur ve odun dumanı gibi kokuyor. Paltomu daha sıkı çekiyorum ve botlarım toprağa batarken, kayalığa bakan figüre yaklaşıyorum.

Dün gece olanlardan ya da bu sabah nasıl uyandığımızdan utandıysa bile bunu belli etmiyor.

"Bugün farklı hissediyorsun." Sesim neredeyse tepemizde sallanan dalların sesi ve göle vuran yağmur tarafından yutuldu.

Blake'in gömleği açık paltosunun altından göğsüne ve gövdesine yapışıyor. Saçından kopmuş birkaç tel alına yapışmış. "Bu sonra kendimi hep daha iyi hissedirim. Daha hafif."

"Sevmediğiniz şey yer değiştirme eylemi mi? Yoksa bir

Kurt
mu?"

"İkisi de. Kontrol edemiyorum. Kontrolün bende olmasını seviyorum."

"Fark ettim," diyorum. Gamzelerinden birinin ipucunu yakalıyorum.

"Callum benim kurt olduğumu

düşünmüyor." "Sen ne

düşünüyorsun?"

Yardım için gelmek isteyeceğim son kişi o. Yine de. . .
"Ben bir kurt muyum?"

Dağlara bakarken dişlerini alt dudağının üzerinde . "Evet."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Callum'un -ve benim- başka türlü düşünmemize izin verdin."

Omuz silkiyor. "Callum bu sabah benden pek memnun değildi. Sana gelince, şimdi sana haber veriyorum, değil mi?"

İç çekiyorum ve nefesim yüzümün önünde buğulanıyor.
"Kurt olduğumdan nasıl emin olabiliyorsun?"

"İnsan olsaydın yaşam gücümü seninle paylaşamazdım."
Yüzünü bana döndü. Yağmur yanaklarından süzülüyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Yaşam gücümü seninle paylaştığım gece seni gördüm. Rüyalarından, anılarından, düşüncelerinden kesitler yakaladım. Senin için de aynı şey geçerli değil miydi?"

Varlığımı dolduran ateşli görüntüleri ve sesleri düşünüyorum -çığlıklar, neşterler ve karanlık. "Evet."

Yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Seni buldum. Kurt formunu gördüm. Ay ışığı renginde."

İçimde bir şeyler kasılıyor. Kendimi çırılçıplak hissediyorum, sanki Blake bende kimsenin görmediği şeyleri görmüş gibi. Bu doğru değil. Bir parçam ondan uzaklaşmak, kaleye geri dönmek ve Callum'u bulmak istiyor. Bacaklarım hareket etmiyor. Ellerini paltosunun ceplerine sokup göle bile.

Blake'in diğer kurtlar üzerinde yaptığı deneyleri düşünüyorum. "Hiç dolunay gecesi yer değiştirmeyen bir kurt gördün mü?"

"Hayır. Asla."

"Neden yer değiştirmedim?"

Merakı içimde titreşiyor. "Asıl soru bu, değil mi küçük tavşan?"

İkimiz de dağlara bakıyoruz. Gölgeler zirvelerini gizliyor.

"Başka bir sorunumuz var," diyor. "Ne?"

"Madadh-allaidh'deki kaynağım bazı kötü haberler getirdi."

Nabzım hızlanıyor. "Fiona iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Claire. Görünüşe göre Madadh-allaidh'e giderken Alexander'ın adamları tarafından yakalanmış." Çenesi gerildi. "Claire James'in. . Claire James için önemli. Seni hemen almak isteyecektir, böylece seni onunla takas edebilir."

Başımı salladım. "Yarına kadar hazır olmalıyız, değil mi? Pusudan sonra?"

"Her şey yolunda giderse bir ordumuz olacak. Yine de James'in panikliyor olabileceği düşüncesi beni tedirgin ediyor.

Sanırım

Claire'i geri almak için her şeyi yapar. Bize karşı kendi hamlesini yapabilir." Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Vites değiştirmemiş olman gerçekten garip. Belki biraz koşmama izin verirsen testler-"

Geri adım atıyorum ve neredeyse çamura basıyordum. Bu fikre son önerdiği zamanki kadar karşı değilim ama bize karşı komplo kurduğunu da unutamıyorum.

Bir çukur yanağını deliyor. "Seni inciteceğimi mi sanıyorsun, küçük tavşan?"

"Bilmiyorum. Öyle ?"

Omuz silkiyor ve konuşmamızın bittiğini belirtmek için bakışlarını tekrar dağlara çeviriyor. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Callum ertesi sabah Alexander ve adamlarını pusuya düşürmek için küçük bir adam grubuyla güneye doğru at sürdüğünde sabah sisi gölcüğü örtüyordu. Ben de gelmek istedim ama Callum da Claire'in kaçırılması konusunda Blake endişeliydi. İki alfa James'in Lowfell'den ayrılmamı bekliyor olabileceğini düşünüyor.

Onları kütüphanenin dışındaki merdiven boşluğundaki kemerli pencereden izliyorum, soğuktan korunmak için pelerinimi sıkıca sarıyorum. Atların toynakları vahşi arazide gürliyor ve onlar dağların arasında kaybolmadan önce Lochlan'ın eteğinin sarısını ve Jack'in koyu renk giysilerini seçebiliyorum. Ellerimi birbirine sürterek onlara biraz ısı getir, sonra kütüphaneye çekil.

Sabah geçtikçe hava değişir. Gökyüzü gri bulutlarla ağırlaşıyor ve hava yoğun ve bunaltıcı hissediliyor. Statik enerji tenimi karıncalandırıyor ve içimde bir huzursuzluk yumağı kıvrılıyor, bir sancı ile karışıyor Endişe. Sanırım bir fırtına geliyor.

Pencere kenarındaki koltukta otururken çeşitli metinleri karıştırıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, konsantrasyonum azalıyor.

Callum'un kendine biliyorum ama endişeliyim. Alexander korkutucu bir düşman ve şimdi ne yapacağımı biliyorum. insanların kurtlara yaptığı gibi. Borderlands'de gardırobumda asılı duran, dolunay gecesi bir kurttan yapılmış kürk mantoyu hatırlıyorum.

"Son zamanlarda ilginç bir şeyler okudun mu, küçük tavşan?" Blake kapı çerçevesine yaslanıyor.

Sayfaya bir fiske vuruyorum ve hesabıma geri dönüyorum. Snowlands'de Gölge Kurt adında bir alfanın hikayesini okudum. Görünüşe göre kendini Gece'ye adanmış ve onu hapisanesinden kurtarmak için Ay'ın Kalbi'ni arıyormuş. "Biliyor musun, sanırım bir fırtına yaklaşıyor olabilir, Blake?"

Yanıma geliyor ve botları döşeme tahtalarına çarpıyor. Ayaklarımın dibindeki pencere kenarındaki taş duvara yaslanırken gölgesi üzerimde beliriyor. Mürekkep ve gecenin ıslattığı orman kokusu üzerime siniyor.

"Sanırım haklı olabilirsin," diyor.

"Klanınızdaki Kurtlar gök gürültüsünden korkan koca bir bebek olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Belli ki değil."

Bir sayfa daha çeviriyorum. "Umalım da bulmasınlar dışarı

."

Bir gamze yanağını deliyor. "Gerçekten."

Blake kitabı masanın üstünden alırken bir hışırtı duyuldu. ayaklarımın dibine yığıldı. "Bu iyi değil." Onu yanındaki rafa yerleştiriyor ve diğerlerini karıştırıyor. "Bu öyle. Bu çok sıkıcı. Eğer Gölge ve Kar Savaşı hakkında daha kapsamlı bir rehber istiyorsanız, Erikson'un ki daha iyi." Attığı kitap yığını büyürken dişlerimi sıkıyorum. "Ah, ama *bu*. . . bu ilginç."

Yukarı bakma hatasını yaptım. Elsie'nin bana verdiği kitabı açıyor. *Alfa'nın Sırrı*. Bir Öne atılıp elinden kaparken utanç verici ses boğazımı . "Ver şunu bana!" Pencere kenarındaki minderde kendimi ayarlıyorum.

"İstersen Callum'la konuşabilirim, küçük tavşan. Eğer seni tatmin edecek bir performans sergilemiyorsa ona bazı ipuçları verebilirim."

Yanaklarımdaki kızarıklıkla savaşıyorum. "Beni kızdırmaya çalışmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Teşebbüs mü? Ben hiçbir şeye *teşebbüs* etmem. Hedeflerime her zaman ulaşırım."

"Güzel. sana. Şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu erkek olmayı başardınız. Git.

ve kendinizi başka bir yerde tebrik edin."

"Burası benim kalem. Varlığım sizi bu kadar rahatsız ediyorsa gidebilirsiniz."

Gözlerimi deviriyorum ve Snowlands hakkındaki kitabıma geri dönüyorum. "Bu arada, bağ hakkında bir teorim var."

"Öyle mi? Kulaklarım sende, küçük tavşan."

Gülümsüyorum, çünkü gardını aldığını hissediyorum. Ben hissetmeyeyim diye duygularını kafese koyuyor. Ayaklarımı pencere kenarındaki minderden kaydırıyorum ve ona bakacak şekilde . Yüz hatlarını, açık kahverengi gözlerini inceliyorum, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, yontulmuş çenesi, kitap rafına eli. Tavrındaki herhangi bir değişikliği tespit edebilmek istiyorum.

Öne doğru , ellerini kalçalarımın iki yanına koyuyor, parmakları yastığa batıyor. Yüzü benimkine yakın ve gözleri parlıyor, sanki ne yapmaya çalıştığını biliyor ve bana ne kadar umursamaz olduğunu gösteriyor. Kibirli piç.

Yaklaşıyorum, böylece nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Sanırım Ay'ın Kalbi onu kırabilir," diyorum.

Dudakları aralanır ve usulca nefes alır. Triumph swells Ta ki benimle dalga geçtiğini anlayana kadar. Sinirli bir ses boğazımı tırmalıyor ve kasıklarına vurabilmek için dizimi kaldırıyorum.

Baldırımı tutuyor, parmakları kasın etrafında kıvrılıyor. Eteğim yukarı kalktı ve elinin sıcaklığı çıplak tenimi yakıyor. Hafifçe sertleşiyor. Nefesim kesiliyor.

"Seni hain yılan!" Geri çekiliyorum ve beni serbest bırakıyor.

Sırıttırıyor - aptalca gerçek sırtışlarından biri - ve daha dik duruyor. Kitaplığa yaslandığında raf gıcırıyor.

"İlginç bir teori. Her ne Ay'ın Kalbi yüzyıllardır kayıp olsa da."

"Aslında benim de bu konuda bir teorim var." Bacaklarımı tekrar pencere kenarındaki koltuğa koyuyorum.

"Demek bu yüzden Snowlands hakkında okuyorsun. Lochlan'la konuşuyordun. Annenin Karlar Ülkesi'nden yolculuğu ve Glas-Cladach'taki ay çiçeği hakkında sanırım?"

Başım ona doğru kayıyor. "Nereden biliyorsun Bu mu?"

Alnı kırışırken, eğlendiği her halinden belli oluyor. Ben. "Kurtlara Sınır Toprakları'nda Ay'ın Kalbi'ni aramalarını söyleyen bendim, hatırladın mı?"

"Sebastian'ın orada olduğunu biliyordun."

"Tabii ki yaptım, küçük tavşan. Gözlerim var her yerde."

Kitabımı aldım. "Güzel. Çok zekisin. Neden gidip başkasını rahatsız etmiyorsun?"

"Seni rahatsız etmeyi tercih ederim."

Pencerenin dışındaki dağların üzerinde yuvarlanan koyu gri bulutlara başımı sallıyorum - vahşi manzaradaki turuncu ve yeşilleri matlaştırıyor. "Fırtınaya hazırlanmak için kendini zehirlemeye başlaman gerekmiyor mu? Geçen sefer yaptığın gibi zaman."

İç çekiyor. "Belki de. Sanırım sonunda Kurtlar üzerinde işe yarayan bir uyku ilacı için doğru oranı buldum."

"Aferin sana. Umarım kazara ayağın kaymaz ve kendine çok fazla kurtboğan vermezsin."

Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Bunun doğru olduğunu umsan iyi olur. Eğer ben ölürsem, sen de ölürsün küçük tavşan." Raftan kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Eğer tonik işe yaramazsa, belki de alfanın ne yaptığını keşfederek dikkatimi dağıtırm."

sır ." Elsie'nin bana verdiği ve geri aldığını fark etmediğim kitabı kaldırıyor. Gözleri parlıyor. "Eğer okuduğun diğer kitap bir şey ifade ediyorsa, ben

Sanırım anormal büyüklükteki sikiyle bir ilgisi var."

Yumuşak bir hırıltı, kışkırtılmamış bir şekilde boğazımı tırmalıyor. "Oh, git başımdan!"

Sarmal merdivenlerden inerken kendi kendine hafifçe gülüyor ve sonunda huzur içinde kalıyorum.

Akşam olduğuunda Callum hâlâ dönmemiştı.

Kütüphanedeki gölgeler uzun ve uğursuz şatoda gök gürlüyor. Sanki olacakların kötü bir alameti gibi. Endişe göğsümü sıkıyor. Callum'un iyi olduğunu bilmem gerek. Kendimi çaresiz hissediyorum, çünkü Yapabileceğim bir şey yok.

Genelde karanlıktan korkmam ama kitaplarımı bir kenara bırakıp mumumu aldığımda ve aceleyle merdivenlerden indiğimde . Odamıza geri dönerken koridorlardaki meşaleler alçaktan yanıyor. Yatakta, güvende, yorganın altında olmak istiyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Annemin çocukken bana söylediği melodiyi mırıldanıyorum. Revirden aldığım kurtboğın şişelerinden biri elbisemin cebinde ve ağırlığının beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Yatak odalarımıza giden koridora ulaştığımda iç geçiriyorum.

Arkamda bir ayak sesi duyuyorum ve gök gürültüsü kalenin içinde yankılanıyor. . Lochlan'ın klanından sarışın kurt lan duruyor. Nefesim kesildi ve kurtboğana . Beni duvara çarptı. Orada bir Başım taşa çarptığında mide bulandırıcı bir çatırtı duyuyorum ve koridor etrafımda yüzerken lan'ın çilleri bulanıklaşıyor.

Tüm gücümle kasıklarına diz çöktüm. İki büküm oldu ve ben kaçmaya çalıştım. "Blake!"

Bir kolunu belime doladı ve beni geriye fırlattı. Yere düştüm, kesilmişti. kalkmaya çalışıyorum, ama o üstüme düşüyor ve göğsüme sarılıyor. Gölgelelerin arasından iki adam daha beliriyor ve acımasız gözlerle bana bakıyorlar.

"James haklıydı," diyor Ian. "Düşman sensin, sen değil onu."

"Sen bir aptalsın," diye nefes nefese kaldım. "Bu iş böyle yürümeyecek
Beklediğiniz gibi. Callum ve Blake öldürecek-"

Cebinden bir bez çıkarıp yüzüme kapatıyor. Kimyasalların keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Ian'ın altında kıvranıyorum ama kendimi kurtaramıyorum. Panik içime çöküyor.

Ian sırtıyor. "Kralla tanışma vakti geldi."

Yüzü soluyor ve karanlık beni altına çekiyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Karanlık boğucu. Gözlerimin alışması bir an alıyor. Hücrelerle kaplı uzun bir koridordayım. Hücrelerden birine kazınmış sembolü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hücre kapıları. Bu Gece'nin işareti. Onun hapishanesindeyim.

Bir figür benden uzaklaşıyor. Pantolonu ve gömleği karanlıktan griye boyanmış. Adımları aceleci ve acaba bu onun mu yoksa benim mi rüyam? O da benim gibi burada olmaktan rahatsız mı?

Buraya gelmeden önce ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum ama ona ulaşmamın acil olduğunu hissediyorum.

"Blake?" Fısıldıyorum. Arkamdaki hücrenin kapısının ötesinden bir şey tıslıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aceleyle ondan uzaklaşıyorum. "Blake!"

Dönüyor. Beni duyduğunu sanmıyorum. Peşinden koşuyorum. Ayak seslerim karanlığı delip geçse de beni fark etmiyor. Onun sıcaklığını hissediyorum. Sırtındaki kasları fark ediyorum. Ona doğru uzanıyorum.

"Blake! Yardıma ihtiyacım var!"

Ben ona dokunamadan yer yarıyor. Sonsuz karanlığın içine düşüyorum.

Işık ve Güneş Kilisesi'ndeyim, sadece vahşi doğa onu ele geçirmiş. Yosunlar taş sunağı kaplıyor, yeşil kadife gibi kalın. Sarmaşıklar yerden fışkırıyor ve kıvrılıyor

ayak bileklerimin etrafında. Duvarlardan kopup bileklerime dolanarak kollarımı açık tutuyorlar.

Ama ben günah işlemedim. Sesimin bir versiyonu kubbeli çatıyı kaplayan yeşilliklerin arasından fısıldıyor.

Bütün kadınlar günah işler, çocuğum. Gölgeler cevap verir ve sesleri Baş Rahip gibi çıkar. *Annen bir günahkârdı. Ve sen de bir günahkârsın. Güneş Tanrıçası'nın öfkelenmesini mi istiyorsun?*

Sarmaşıklar sırtıma vuruyor ve beni öne doğru çekiyor. Gözlerimde sıcak yaşlar kabarıyor. Yalvarmak istemiyorum. Yalvarmak istemiyorum. Kendime bunun bir rüya olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama sırtım parçalanıyor ve yer karolarında kan birikiyor. Havada bir bakır kokusu asılı duruyor.

Mahzenden bir figür çıktığında çığlık atıyorum. Bana doğru yürürken ayak sesleri yankılanıyor.

Gözleri parlıyor, vahşi ve kehribar rengi. "Savaş," diyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Yere yayılmışım ve başım zonkluyor. Havanın tadı durgun su gibi, ve elbisem nemli. Önümde parmaklıklı bir duvar var. Buraya daha önce de gelmiştim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Bir karyola duvara yaslanmış, köşede de bir kova var. Tavandan paslı zincirlerle prangalar sarkıyor ve korku omurgamı diken diken ediyor. Burası malikânedeki hücre, Sebastian'a geri verilmeden önce Blake'in beni getirdiği durak noktası. Blake burada benimle alay etti, sonra da James'le evlenmemi sağlamaya çalıştı.

Borderlands'e yakın. James'in Alexander'la bir takas ayarladı ve şimdi yola çıkmış olabilir.

Titriyorum. Elimi cebime küçük kurtboğan şişesini kavriyorum. Fazla bir şey değil -James'in ordusu bu zindanların dışında beni bekliyor olabilir- ama güneye geri dönemem. Başka bir Borderlands lordunun, özellikle de Alexander'ın malı olamam. Sanırım babam onu affetsin diye beni kullanacak. Bana da zarar vereceğinden eminim. Babama ihanet etmeyi planladığını söyledikten sonra taht odasındaki bağırıışlarının hayaleti hücremde dolaşıyor.

Kafam bulanık, bir plan oluşturmaya başladım.

Hayatta kalma gücü için beni dinleyen tüm tanrıçalara dua ediyorum.

Callum'un iyi olması ve Blake'in gittiğimi bilmesi için dua ediyorum.

Eminim ikisi de beni bulmaya çalışacaktır. Umarım çok geç olmadan buraya gelirler.

Nerede o?

Fener ışığı titriyor. Saatler birbirine karışıyor. Dizlerimi göğsüme çekerek karyolanın üzerinde titriyorum. Hücredeki her şey nemli; duvarlar, çarşafklar, elbisem. Soğuktan ağrıyor.

Hayatımın büyük bölümünde kendimi tutsak gibi hissettim ama yaldızlı kafesim buradakinden çok farklıydı. Güneşi ve yüzümdeki çam kokulu rüzgârın gıdıklamasını hissetmek istiyorum. Toprağın ellerimi çamurladığı Dawn's Craig'e yürüyüş ve hava o kadar berraktı ki tadını alabiliyordum, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Zamanın ne kadar geçtiğinden emin değilim, sadece her damla kaçınılmaz olana doğru geri sayıyor gibi. Borderlands'e gönderileceğim -ölümden daha kötü olabilecek bir kader. Ya da belki James Callum'u kızdırmak için beni infaz etmek istiyordur.

Bir ara mavi etekli, sarı saçlarını başının üstünde düğümlemiş bir adam bana sert bir ekmek uzattı. Parmaklıklar. Onu Madadh-allaidh'den tanıyorum. Duncan, ben

Sanırım adı . Ona neler olduğunu, James'in nerede olduğunu, James'in benimle ne yapmayı planladığını soruyorum. Arkasını dönmeden önce her soruya acımasız bir gülümsemeyle cevap veriyor ve merdivenlerden yukarı çıkarken.

Çenem sıkılı, James'in ortaya çıkıp kaderimi belirlemesini bekliyorum. Callum'u bekledim. Blake'i bekliyorum. Güvensizlikler, zindanlarda koşuşturan fareler gibi içimi kemiriyor, küçük ayakları taş zemine vuruyor. Açlık midemi bulandırıyor. Başım zonkluyor ve bunun susuzluktan mı yoksa üzerime çökmeye devam eden kısa süreli ateş patlamalarından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Callum neden gelmedi?

Gölgelerde yüzler görüyorum; gece yarısı saçları, vahşi gözler ve alaycı gülümsemeler. Blake beni rahatsız ediyor. Karanlık değişiyor ve o olduğunu düşünüyorum. Yalnız olmama rağmen çığlıklar zindanda yankılanıyor, metal neşterlerin ve Blake'in kahkahalarını duyuyorum. Uyanıyorum, çarşafı dolanmışım, inliyorum. Karanlık içimde öfkeleniyor, soğuk ve sonsuz, tadı çam ve zehir gibi.

Kendime, Güneş ve Ay Tanrıçalarına yemin ederim ki bundan sağ çıkacağım. Callum, James'in sonunu getirecek ve tahtını alacak. Blake'le olan bağımı koparacağım ve asla güneye dönmeyeceğim. İkimiz de özgür olacağız.

Ama Callum burada değil. Yalnızım.

Ayak sesleri yaklaştığında gece mi gündüz mü olduğunu bilmiyorum. Bir an için, gelenin Callum olduğunu hayal ettim. ve o benim için geldi.

İşte , Prenses. Seni yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Onun kalın Northlands sesini hayal ediyorum, sıcak ve rahatlatıcı. Kollarının beni sardığını ve vücudunun sağlam güvenliğini hayal ediyorum.

Duncan bu illüzyonu bozdu. Yanında yeşil etekli iki adam vardı ve hücreme girip beni altımdan yakaladılar.

ve beni koridora sürüklüyorlar. Dar bir merdivenden çıkarken bacaklarım beni zorlukla destekliyor. Üşüyorum ve içimde vahşi bir şey yüzeye çıkmaya çalışırken terliyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Sessiz ol."

Zemin kata ulaşır ulaşmaz gürültü beni vuruyor. Bağırışmalar dışarıdan içeri sızıyor. Bir pencerenin önüne çekiliyorum ve binayı koruyan, kılıçları ay ışığında parlayan adamlara bir an için gözüm takılıyor. Kalbim daha hızlı atıyor.

Bir köşeden sürükleniyorum, çift kapıdan geçiyorum, bir zamanlar balo salonu olabilecek bir yere giriyorum. Kalbim neredeyse duracak. Oda geniş ve ay ışığıyla aydınlanmış, duvarın bir tarafı yarıya kadar yıkılmış. Soğuk bir rüzgâr esiyor ve tozlu avizeyi sallıyor. Uzun bir masanın etrafında altı adam oturuyor.

James bir uçta oturuyor. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını hafifçe ayırarak bir hakimiyet gösterisi yapıyor. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve çiçekli Kollarından birinde dövme var.

Robert onun yanında oturuyor - yeşil tartan giyen klanın alfası. James yokken Kurt Kral rolünü üstlenen, kafası tıraşlı, iri yarı bir erkek. James'e doğru eğiliyor ve ben onlara yaklaşırken bir şeyler fısıldıyor. James sırtıyor.

Karşımdaki diğer adamlar da -hayır, diğer *alfalar*- tanıdık geliyor ama yüzlerine isim koyamıyorum. Dehşet midemi bulandırıyor. Bunlar James'in taht iddiasını destekleyen Madadh-allaidh alfaları.

Mücadele etmek ve kendimi gevşek tutmak için sahip olduğum her içgüdüyle savaşıyorum. Uysal. Mütevazi.

James'in ayaklarının dibinde yere fırlatıldım ve elbisem etrafımda havuz oluştururken kendimi yontulmuş fayansların üzerine bıraktım.

"Sahte bir kralın önünde diz çökmeyeceğini sanıyordum, Prenses." James'in sert sesi mekânda yankılanıyor. Alfalar alay ediyor. İçlerinden biri homurdanıyor. "İşler nasıl da değişti."

Adrenalin içime çöktü. Beni ısırın, bana saldıran, beni kendisiyle evlenmeye zorlamaya çalışan erkek bu. Beni, bana zarar verecek bir adama gönderecek. Nefret korkumla karışıyor. Bu adamların hepsinden kaçabileceğimi sanmıyorum ama korkmanın ne demek olduğunu bilmesini istiyorum.

Kendimi çelikleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum.

Kendimi kuduz bir hayvan gibi ona doğru fırlattım. Onu sandalyesinden düşürmeyi umuyorum ama ayakları yere sağlam . Belimden yakalamadan önce sandalye sadece sallanıyor. Dudaklarından şaşkın bir ses çıkıyor.

"Benim için böyle hissettiğini bilmiyordum Prenses," der James ve Robert güler. "Ama-"

Yüzünü tutuyorum. Gözlerinden eğlence akıyor. Kurtboğan şişemi batırdığım parmaklarımın altında derisi yanarken bir tıslama sesi balo salonunu dolduruyor. Bileklerimi kavradı ve beni odanın diğer ucuna fırlattı. Kükremesi yüksek tavanda yankılanıyor. Soğuk fayansların üzerine sertçe düştüm, rüzgâr içimden çıkmıştı. Dirseğim sertçe yere çarpıyor ve iniltimi bastırıyorum.

Kapı çarparak açılmış gibi yüksek bir ses duyulur, ardından kargaşa başlar. Erkekler bağırıyor. Alfalar ayağa fırlarken sandalyeler geri çekilir. "Bağlayın onu," diye hırlıyor James.

Sandalyenin ayakları arasından bir adamın yere görüyorum. Botlar gümbürdüyor. Bir hırıltı alanı dolduruyor. Ne anlamıyorum, içgüdülerim beni geçiriyor. Kaçmam gerekiyor.

Dizlerimin üstüne çöktüm.

James'in gözleri benimkilere kilitlenirken kayıyor. "*Geri çekil.*" Sözlerinin arkasına kurdunun gücünü koyuyor. Bu

Bir ıın altında kalmak gibi. Alfa'nın komutu olan Àithne'yi üzerimde kullanıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve onu itmeden önce dayanıyorum. Ayağı kalkıp koşuyorum.

Duncan beni kollarımdan tutup tavanı destekleyen bir sütuna doğru sürüklüyor. Kollarımı sıkıyor ve bileklerimi iple bağlıyor. Bir erkek kükremesi havayı dolduruyor ama içimdeki vahşilik serbest kalmak istiyor ve ben buna odaklanamıyorum. İçimde bir ılık yükseliyor, içi boş ve sonsuz.

Yumuşak bir kahkaha kaosu bir bıçak gibi kesiyor. Keskin bir nefes alıyorum.

Blake masanın sonuna doğru yürüyor. Siyah gömleği sert ve yakalarına kadar ilikli, saçları her zamanki gibi dağınık. Koltuklardan birine çöküyor ve kolunu arkaya atıyor. Bana göz kırpmıyor.

Kalbim sıkışıyor. Callum onun arkasında, ve ben kargaşaya neyin sebep olduğunu anlayamadım. Yeni olmalılar. Öfke ve gök gürültüsünden oyulmuştur. Açık yeşil ekose etekli sarışın bir adam boğazına bir hançer dayamışken, onu selamlamak için ayağı kalkmış olması gereken alfalardan birinin boynunda bir ayağı vardır. Callum fark etmemiş gibi görünüyor.

Blake'e kıyasla ne kadar sönük görüldüğünü fark ettim. Yanakları kızarmış, koyu sarı saçları rüzgârda savrulmuş, sanki buraya gelmek için hızlı at sürmüş gibi. Gömleğinde bir yırtık ve ona ait olmadığını umduğum bir kan izi var. Kardeşine bakarken gözlerindeki kurt parlıyor.

"Ona bir daha dokun, sana meydan okuyorum," diye homurdanıyor.

derisini ittiğini hissedebiliyorum; sahiplenmek, korumak, öldürmek istiyor.

"Callum," diye fısıldıyorum.

"Her şey girecek, Rory." Sesi sertti. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Bunu göreceğiz," diye homurdanıyor James.

Blake'in yüzünde bir gamze belirir. "Serbest bırakılma şartlarını görüşmek için buradayız, küçük tavşan."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

W Serbest bırakılma şartlarını görüşmek için buradayız, küçük tavşan.

Blake'in sesi terk edilmiş balo salonunda yankılanıyor. Zor nefes alıyorum ve bağlar bileklerimi sıkıyor. Pazarlık yapmak istemiyorum. Callum'un James'e meydan okumasını ve bunu ona ödetmesini istiyorum.

Masanın etrafında ayakta duran alfalar bana avmışım gibi bakıyor. Kurt gözleri karanlıkta parlıyor. Callum'un ayağının altında sırtüstü adam nefes nefese kalıyor ve Callum botunu daha sert bastırıyor.

Sadece Blake sakın görünüyor, gerçi onu rol yaptığını tahmin edecek kadar iyi tanıyorum. Sandalyesine geri oturuyor ve yakasını düzeltiyor. Callum'un göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor ve boynundaki damarlar zonkluyor.

"Bırak onu," diye .

"Hayır," diyor James. Ona saldırdığım her iki yanağında da üç kabarık çizgi var. Pençe izlerine benziyorlar. "Onunla işim bitene kadar olmaz."

"Eğer ona dokunursan-"

"Ne yapacaksın? Bana karşı mı geleceksin? Bana ihanet mi edeceksin? Tahta karşı bir ayaklanmaya mı kalkışacaksın?" James'in sesi giderek yükselir. "Görünüşe göre bunları zaten yapıyorsun kardeşim. *Savaş*ta yız. İnsanlarımız ölüyor. Ve sen gerçek düşmanlarımız güneyde yatarken, kurdu kurda kırdırmayı uygun görüyorsun.

sınırın ötesinde." Alfalar aynı fikirde mırıldanıyor. Callum'ın boğazındaki hançeri tutan adam kabzayı sıkıca kavırıyor ve parmak eklemleri beyazlaşıyor. Callum fark etmemiş gibi görünüyor. "Gerçek düşmanımız *buradayken*. Topraklarımızı işgal eden fatihin kızıyla aynı safta yer alıyorsun, Claire'i kulübesinde tutan lordun ödülü, annemizin derisini yüzen adamla nişanlı olan genç kız!"

Callum'un yüzünün rengi solar. Sanki şokunu ve acısını gizleyebilecekmiş gibi yumruklarını sıkıyor. Pişmanlık içimde yüzüyor.

Ölüm haberini Callum'a ben vermiştim ama nasıl öldürüldüğüne dair şüphelerimi açıklamamıştım. babasına gönderilmişti. Onu bu acıdan kurtarmak istemiştim.

James'ten bunu ona karşı kullandığı için nefret ediyorum, en az bana yaptıkları için ondan nefret ettiğim kadar.

Callum birkaç kez göz kırptı. "Rory bizim düşmanımız değil."

"Otur kardeşim." James'in gözlerindeki kurt kaybolur. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var." Callum'un boğazına bir bıçak dayamış olan adama başıyla işaret eder. "Kaldır şunu Hamish. Siz de yerinize oturabilirsiniz."

Hamish geri çekilir ve hançerini kınına sokar. O oturur ve diğerleri de oturur. Callum ayağını alfanın boynundan çeker. Diğerlerinden daha genç görünen erkek kendini ayağa kaldırıyor. Gözlerini Callum'a diyor.

"Amcık," diye mırıldanıyor.

"Beni test etme Kenneth," diye hırlıyor Callum.

Kenneth oturur ve sanki hiç rahatsız olmamış gibi kollarını kavuşturur ama yüzü de saçları gibi kıpkırmızıdır.

"Tartışacak bir şey yok James," diyor Callum. "Kızımı aldın ve bunun için öleceksin. Önce onu geri alacağım."

Bana doğru adım atıyor. Duncan boğazıma bir bıçak doğrultuyor. Nefesim kesiliyor ve derimin delinmesini önlemek için çenemi kaldırıyorum. Callum durdu.

"Yeniden değerlendirmeni tavsiye ederim kardeşim," diyor James.

Callum elini iki yana açarak masaya doğru yürür. Masanın başına, kardeşinin karşısına oturur. Duncan'ı işaret eder. "Bu iş bittiğinde sen ve ben konuşuyor olacağız." Callum dikkatini Duncan'a çevirdiğinde Duncan masanın başına. "Konuş."

"Baban iki delikanlısının bir güneyli için kavga ettiğini görse mezarında ters dönerdi." James'in yanındaki erkek öne doğru eğilir. Diğerlerinden daha yaşlı ve gri saçlı. Köşeli bir yüzü var ve gözlerinin etrafında gülme çizgileri yok.

"Babamız senin bir korkak olduğunu düşünüyordu Malcolm, büyükbabamızın yardımına koşmak yerine kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp High Peaks'e kaçtıktan sonra. Sana ihtiyacım vardı," diye

homurdanıyor Callum.

Malcolm'un gözleri parlar.

"O haklı," diyor James. "Babamız seni hor görüyordu. Bu kardeşimle benim aramda."

"Alexander'ın yolda olduğunu varsayıyorum?" Blake araya giriyor. "Geliyor," diyor James ve midem sulanıyor.

Blake parmaklarını masaya vuruyor. "O halde edelim mi?"

"Ölü bir adama göre çok kendini beğenmiş görünüyorsun Blake," diyor James.

"Bir krallığı yönetmeyi bekleyen bir kurt için çok kendini beğenmiş görünüyorsun.

Güneyliler," diyor Blake.

James'in dudağı . "Kendisini onlarla çevreleyen kardeşimin aksine."

Blake güler, sesi soğuktur. "Lütfen. Aurora bir tehdit değil. Bana gelince, ben de bir zamanlar *senin* konseyindeydim James."

James masaya yumruğunu sıkar. "Ve bak nasıl sonuçlandı, seni güvenilmez piç." Başını sallar. "İkiniz de bu krallık için bir tehditsiniz ve kardeşimin bunu görmesi gerekiyor."

"Rory bir tehdit değil," diye homurdanıyor Callum.

"O haklı," diyor Blake. "O değil. James, sen Paranoyaklaşıyorsun, tıpkı babanın sonundan önce yaptığı gibi. Senin hakkında ilginç şeyler söyledi, biliyor musun?" James'in çenesinde bir tüy belirir ve Malcolm gözlerini kısar. "Eğer Callum'un evcil hayvanını almasına izin verseydiniz, şimdi bu karmaşanın içinde olmazdık, değil mi?"

James güler, sesi huysuz ve mizahsızdır. "Callum'un evcil hayvanı, değil mi?"

"Başka kim olabilir ki?" diyor Blake.

Kendimi korumak adına öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Ben kimsenin evcil hayvanı değilim," diye bağıyorum. "Ben lanet Güney Toprakları'nın prensesiyim!"

Duncan bıçağını tenime bastırıyor ve ben geriliyorum. "Muhtemelen şu anda herkese bunu hatırlatmak iyi bir fikir değil."

Birkaç adam alay eder ve Callum onları susturmak için homurdanır. "Ne istiyorsun James? Sen benim kardeşimsin. Birlikte . Highfell'in etrafındaki ormanlarda avlanır, annemiz için çiçek toplardık. Bacağımı kırdığımda beni Glen Ghealach'a kadar sırtında taşıdın. Bana öğretmiştin. ve seni her zaman sadakatle destekledim. Sana binlerce kez meydan okuyabilirdim ama

kendimi sana." Yüz ifadesi sertleşir. "Bana hakaret ettiniz. Her çok değer verdiğim genç kıza zarar verdin. Şu anda onu elinde tutuyorsun, iradesi dışında. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordun ve yine de evlenme teklif ettin. Sen Kendini küçük düşürdün ve ailemize, annemize utanç getirdin. Dahası, benden biri olan Fi'yi rehin tutuyorsun. Onurum bu işten yara almadan kurtulmana izin vermeyecek. Bunu biliyorsun."

"Evet." James kollarını masaya dayadı. "Şu anda böyle hissettiğinizi biliyorum. Sadece sana göstermek istiyorum geri dönüşü olmayan kararlar almadan önce bir şeyler yapmalısın. Alexander'ın adamları bir saat içinde burada olur. Küçük bir gösteri yapmama izin verirseniz -kıza zarar vermeyecek bir gösteri- onu bırakırım ve siz de Alexander buraya gelmeden önce onu alıp götürmek isteyip istemediğinize karar verirsiniz. Ya da onu benimle bırakırsınız, ben de Claire'i -kendimizden birini- Borderlands."

Callum esprisiz bir kahkaha atar. "Bana göstermek istediğin şey nedir, kardeşim?"

James elini çenesinde gezdirir. "Blake'ten bir ricada bulunmak istiyorum. Basit bir görev. Eğer tamamlarsa gidebilirsin. Ona bunu sorduğumda vereceği tepkiye çok dikkat etmeni istiyorum."

Blake' gözleri kemerli pencerelerden süzülen ay ışığında parlıyor, sanki ilgisini çekmiş gibi. Yine de göğsüm sıkışıyor ve onun temkinli nabzını hissediyorum.

Callum başını çevirir ve Blake omuz silkerek bir kolunu sandalyesinin arkasına .

"Devam et o zaman," diyor Callum.

James dikkatini Lowfell'in alfasına çevirir. "Kendini çok zeki sanıyordun, değil mi Blake? Kendi kanımdan olan Callum'u bana karşı kıskırttın. Benimle konuştun evlenme teklif etmek için. Eğer bilseydim

Callum onu istiyordu, ben daha çok isterdim. Gerçekten kardeşimden bir şey almanın beni memnun edeceğini mi düşündün?" Başını iki yana sallar. "Hayır. Onu istediğime karar verdim.

Buna rağmen. Beni ona evlenme teklif etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Eminim bana anlatacaksın," diyor Blake.

"Sendin, Blake." Kara bir kahkaha attı. "Seni tanıdığım bunca zaman boyunca hiç kimseyle ilgilendiğini görmedim. Sonra Callum savaşta bana yardım ederken Güneyli bir genç kıza tasmanı verdiğini duydum. Muhtemelen onun oyunlarından biridir diye düşündüm. Ta ki şölen gecesi onunla dans ettiğini görene kadar. Gözlerini ondan alamıyordun, değil mi? Düşündüm de, bu genç kızda ne var ki, ele avuca sığmaz Blake'in dikkatini çekmiş? Ve senin de dikkatini çekti, değil mi?"

Bileklerimi ayırmaya çalışıyorum ve ip sürtünüyor. Bıktım artık bundan. Durması gerek.

Blake'in yanağında bir gamze belirir. "O Güney Toprakları kralının kızı."

"Siktir git, Blake. Sebebi bu değil. Sen gittiğinde odanı arattım. Orada saklanmış çok ilginç bir kitap buldum." Ben hala. James hayatlarımızın bağlantılı olduğunu biliyor mu? "İşkence, organların çıkarılması, Kurtlar üzerinde yapılan deneylerle doluydu. Hepsi oldukça acımasızdı, yine de senden daha azını beklemezdim. Yine de o sayfalarda dikkatimi çeken başka bir şey vardı. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Blake'in yüzündeki gülümseme devam ediyor ama omuzları geriliyor. "Benden ne yapmamı istiyorsun James?"

James sandalyesinde arkasına yaslanır. "İzliyor musun, kardeşim?"

Callum'un alnı kırışır. "Evet."

"Blake, onu öpersen prensesin gitmesine izin veririm."

OTUZUNCU BÖLÜM

B Lake'in gülüşü beni James'in isteği kadar ürpertiyor.
Blake, eğer onu öpersen prensesin gitmesine izin veririm.

"Bugünlerde seni azdıran şey bu mu James?" diye sorar Blake ve masanın etrafındaki alfalardan birkaçı kıs kıs güler.

Kanım kulaklarımda uğulduyor. Blake'ten bunu yapmasını neden istediğini anlayamıyorum. Mantıken, bu küçük bir istek özgürlüğüm karşılığında. Tabii James'in sözünü tutacağına güvenebilirsek. Yine de tüm ruhum protesto ediyor. Protestomun gücünü tam olarak anlayamıyorum.

Blake beni daha önce öpmüştü, bir keresinde, Callum Callum'un kurdunu kışkırtmaya çalışıyordu. O zaman beni rahatsız etmişti ama ruhumu alev almış gibi hissettirmemişti. Belki de bu sefer Callum'u ne kadar kışkırtacağını bildiğim içindir. Blake'in bana karşı çekim hissettiğini biliyorum, hissetmiyormuş gibi davransa da. James iki alfanın arasını açmaya çalışıyor olmalı, bunun için de beni kullanıyor, çünkü güçlü bir ittifak oluşturuyorlar.

Belki de hislerimin Blake'le hiçbir ilgisi yoktur ve her şey James'in beni elimden almasıyla ilgilidir. özerklik. Beni zaten bir kurt olmaya zorladı, şimdi de taş bir sütuna bağladı ve isteğim dışında bir adamı öpmemi bekliyor.

"Kimseyi öpmeyeceğim." Bileklerimi bağlayan ipi ayırmaya çalışıyorum, derimi sıkıyor. Duncan hançerinin ucunu çeneme bastırıyor. Kıpırdamıyorum.

"Sakin ol," diyor.

Herkes bana bakıyor. Sekiz adam, altısı muhtemelen aşağılanmamdan zevk alacak. Callum dağ taşından oyulmuş bir heykele benziyor. Duygularını geri çekti, Tehdit altındayken gibi. Ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Eee?" diyor James.

"Hayır." Blake gülümsüyor ama gözleri sert. "Callum'un evcil hayvanını öpmeyeceğim."

James öne doğru eğilir. "Neden olmasın?"

"Sen bir stratejist değilsin James. Callum ve benim aramda bir çatlak yaratmak istiyorsan, bu işe yaramayacak."

"Genç kızı öpmeyeceksin ama Oidhche Fhada gecesi onu işaretleyip senin olduğunu iddia edecek kadar mutlu oldun, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

James Callum'a hitap eder. "İsteksizliği ilginç, değil mi kardeşim? Bu sadece bir öpücük. Ondan onu becermesini isteyecek . O da en az benim kadar biliyor ki, şartlar ne olursa olsun bunu atlatacaksın. Özellikle de bu onun hayatını kurtaracaksa. Görmemizi istemediği şey nedir acaba?"

James ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. İzler İki yanağındaki üç çizgi de hafif çiziklere benziyor. Duncan hançeri çeker ve geri çekilir.

"Sence de güzel değil mi?" James çenemi tutuyor ve onun bracken ve çelik kokusu bana saldırıyor. Yüzümü Blake'e doğru çeviriyor.

Blake'in çene çizgisi geriliyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama James'in tutuşu acı veriyor. Blake oturduğu yerde hafifçe doğruldu. "Bundan hoşlanmıyor, değil mi kardeşim?" Beni bırakıyor, ben de kenara çekiliyorum.

Kalçalarım taş sütuna çarpana kadar uzaklaşıyorum. James kıkırdayarak koltuğuna geri dönüyor ve içine düşüyor.

Callum'a dönüyorum, James'e meydan okuyacağından ve buna bir son vereceğinden eminim. Kaşlarının arasında bir kırışıklık var ve Blake'e bakıyor.

"Dediğini yap." Callum'un kısık hırıltısı zar zor duyuluyor ama beni neredeyse sağır ediyor.

İçim boşalıyor ve karanlık beni dolduruyor. Beni koruyacağını . Beni bu aşağılanmadan kurtaracağını düşünmüştüm.

Blake başını Callum'a doğru çevirir. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Dikkatli ol Callum. Bazı şeyler geri alınamaz." İkisi de nefeslerini tutmuş gibidir. Callum başını sallar.

Blake iç çekiyor. Sandalyesini geriye itip ayağa fayansların üzerinde gıcırıyor. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, sonra parmak uçlarıyla masanın yüzeyine vuruyor. Sanırım Callum'a bir şey anlatmaya çalışıyor ama Callum onun kenetlenmiş ellerine bakıyor.

Başını sallayan Blake, toplanmış Kurtların yanından geçerek bana doğru ilerliyor.

Böyle bir olamaz. Callum bunun olmasına izin veremez. Robert alay ediyor ve başka bir kurt ıslık çalıyor.

Callum hiçbir şey yapmıyor.

Hiçbir şey.

Derimi dökmek, kimsenin beni göremeyeceği karanlığın içinde kaybolmak istiyorum. Gürültü boğuyor

Bağlarım karşı mücadele ederken etrafımda. Bir an için ışık ve Güneş Kilisesi'ne geri dönüyorum, Baş Rahip bana doğru ilerlerken Güneşin Kız Kardeşleri tarafından tutuluyorum. Çaresizlik çöküyor. O zamanki gibi, kimse müdahale etmiyor.

Callum müdahale etmiyor.

Blake'in vücut ısı ve kokusu üzerime sınıyor ve artık alay eden ve gülen adamları göremeyeceğim şekilde ayağa kalkıyor. Yüz ifadesi ciddiydi. Duygularını benden saklıyor olsa , isteksizliğini hissediyorum.

Başımı salladım. "Yapma . "

Pazuma dokunuyor. Elini kolumdan bileğime doğru götürüyor ve başparmağını tenimle ip arasında kaydırıyor. Nefesimi tutuyorum, çünkü ne kadar sıkı bağlandığımı test ediyor gibi görünüyor. Onunla her zaman olduğu gibi, bana yardım mı edeceğinden yoksa işleri daha da mı kötüleştireceğinden emin değilim. Beni öpmek istemediğini biliyorum.

İki eliyle yüzümü kavıyor ve dokunuşu Nazik ama sert. Ağzı benimkinden bir nefes uzakta. "Bunun için üzgünüm Aurora, sevgilim."

Dudaklarını benimkilere geçiriyor.

Ağzı bir an için sert ve acımasız, sonra yumuşuyor. Karanlığı içime doluyor. Çam kokusu sarıyor Ölümcül bir yılan gibi etrafımda dolanıyor ve beni reddediyor. Kalp atışları kulaklarımda gürliyor, gürültülü ve dengesiz.

Bana ait olmayan duygular, çözemediğim duygular, korkum ve öfkemle birbirine karışıyor ve nefes alamıyorum. Kafamın içinde bir kelime gümbürdüyor. Soyut. İçimdeki vahşilik başını kaldırıyor. Kanım uluyor. Köpek dişlerim ağrıyor. Her şeyim ağrıyor. Doldurulması gereken bu karanlık, sonsuz, ağrıyan boşluktan başka bir şey değilim. Ben sonsuz bir çılgınım, büyüyen, öfkelenen, taşa gömülmüş. Buna dayanamıyorum.

Dudaklarımı ayırıyorum ve o da dilini benimkine doğru kaydırıyor.

Yüzümdeki tutuşu sıkılaşıyor. Geri çekiliyorum ve Blake hareketsiz kalıyor. Gözlerinde kurt parıldıyor. Gözbebekleri şişmiş ve irisleri damarlarımda dolaşan erimiş altınla benek benek olmuş.

Alaylar havayı doldurur. Blake derin bir nefes alıyor. Onun ötesindeki hareket gözüme çarpıyor. Callum'un nefes alış veriş hızı. Burun delikleri açılmış. Duygularını herkesin görebileceği şekilde yansıtıyor. Gözlerindeki ıstırap, bunu durdurabilecekken olanlarla orantısız.

Blake omzunun üzerinden bakar. İki adam arasında bir şeyler geçer gibi olur ve Callum acısını geri çeker. Başını eğiyor.

Callum Kenneth'ın sandalyesine tekme atar ve Blake Duncan'ı yakalar. Bir saniye sonra Kenneth ve Duncan Blake de Duncan'ın hançerini tutuyor. Blake bıçağı bağlarımın arasından geçirirken Callum havadaki bir sandalyeyi James'e doğru fırlatıyor. James bir kükremeye kenara kaçıyor.

İp yere düşerken sendeleyerek geri çekiliyorum. Blake bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Yeşil etekli adamlardan birinin kılıcını engellemek için ikimizi de sütunun diğer tarafına geçiriyor. Çeliğin taşa vuruşunun sesi kulaklarımda yankılanıyor. Blake beni geriye itiyor, dönüyor ve adamın kasıklarına diz çöküyor, sonra da kayıyor. bıçağı boğazına dayamış.

Callum bir sandalyeyi daha kenara iter, Kenneth'ın suratına yumruk atar ve James'e doğru ilerler. "Kardeşim, Kurt Tahtı için sana meydan okuyorum. Şimdi yüzleş benimle, yoksa-

"

Balo salonunun bir tarafındaki kemerli vitray pencere paramparça olur. O ve James kendilerini cam parçalarından korumak için dirseklerini yüzlerine doğru kaldırır. Blake başka bir erkekten uzaklaşıyor, hançeri bile

Kurbanı yere yığıldıkça daha da kanlanıyor. Alanın ortasına bir kaya yuvarlanıyor.

Saniyeler sonra, dışarıdan adamlar odaya doluşur. Bağırışları alanı dolduruyor. Çizmelerinin altında camlar çıtırdıyor. Göğüslerinde Borderlands'in yıldız işaretini taşıyorlar. Alfalar kılıçlarını çekip onları savaşta selamlamak için dönüyorlar. Alexander onları açıkça saldırmaları için göndermiş, takas için değil. James'in Kurtları'ndan daha fazlası çift kapıdan geçerek savaşa katılıyor.

James'in gözleri benimkileri buluyor. "Genç kıza ihtiyacım var! Biri getirsin!" Bana adım atıyor. Callum üzerine atılıyor, onu belinden yakalıyor ve tutuyor. Avizeyi sallayan bir gümbürtüyle yer karolarına çarpıyorlar.

"ÇIKARIN ONU BURADAN!" diye kükrüyor

Blake'e. Blake bileğimi tuttu. "Gitme zamanı, küçük-"

Beni göğsüne çekti ve balo salonunda büyük bir çatırtı yankılanırken ikimizi de . Omzumda beyaz sıcak bir acı patlıyor ve hem Blake hem de ben homurdanıyoruz. Bir çatırtı daha geliyor ve biraz daha aşağıda tekrar hissediyorum. Bacaklarım bükülüyor.

"*Siktir*," diye tıslıyor Blake boynumun kıvrımına doğru. Beni sıkıca tutuyor. Acım azalıyor ama Blake'in nefes alış veriş düzenleniyor.

Odanın diğer tarafında, İskender'in adamlarından birinin elinde bir tüfek var. Adrenalin çöküyor. Blake vuruldu. İki kez. Adam dönüyor ve silahını başka bir alfaya doğrultuyor.

Blake'in sırtını kolunun altından kavriyorum ve onu dik tutmaya çalışıyorum. "Blake! Sen-" Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Kaslı, uzun boylu bir erkek, bahçede dolaşiyor. bir zamanlar duvarlardan birinin olduğu yerde. Saçları siyah ve kafatasına yakın tıraş edilmiş. İnsan olmasına ve rüzgarın soğuk olmasına rağmen, üzerine sadece ince siyah bir palto giyiyor.

Pahalı ve işlemeli bir pantolon. Görünüşündeki vahşilikle çelişiyor. Ay ışığı gözlerindeki çılgın parıltıyı ve kaşını kesen yara izini ortaya çıkarıyor.

"Alexander," diye nefes alıyorum.

Şimdi sarayda olduğundan daha da korkutucu. Burada kural yok, görgü kuralları yok, İstedğini almasını engelleyecek kimse yok. Bize doğru ilerlerken sırtıyor ve mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor.

"Merhaba aşkım." Sesi kaosun üzerine taşınıyor.
"Uzun zaman oldu. Ben de seni arıyordum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Alexander bize doğru adım atıyor.
"Blake, gitmemiz gerek," diye fısıldadım. "*Şimdi.*"

Blake'in bacakları bükülüyor ve neredeyse düşüyoruz. Yüzünü boynuma gömüyor ve inliyor. Tanıdık bir koku çarpıyor burnuma; çocukken annemin yatak odasını hatırlatan bir koku. Bitkisel ve hastalıklı. Tenim buza dönüşüyor.

Mermiler kurtboğanla ıslatılmış.

İnsanlar ve Kurtlar savaşıyor. Callum'un kükremesi balo salonunda yankılanırken James onun üzerine biniyor ve çenesine bir yumruk indiriyor. Yerdeki soluk mozağe kan sıçrıyor. Kalbim sıkışıyor. Bu ses çarpışan çelik ve erkek bağırışları havayı dolduruyor.

Mavi etekli bir kurt İskender'in yoluna çıkar, kılıcını kaldırmıştır. Alexander onun darbesini engeller, sonra da başka bir kılıçla adamın bağırsaklarını deşer. Kan ve irin, ay ışığında simsiyah, Alexander'ın üzerinden dökülür. *Tanrıça.*

"Blake, yürüyebilir misin?" Cildi solgun ve nemli. Siyah bukleler alına yapışır. "Tanrıça, boş ver."

Kolunu omzuma atıyorum ve diğer kolumu kalçalarına doluyorum, kurtboğanla ıslanmış ellerimle çıplak tenine dokunmamaya dikkat ediyorum. Onu kapılara doğru sürüklüyorum. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Bana doğru yığıldı, ölü bir ağırlık gibi. Kan ve zehir gibi kokuyor.

"At. . . dışarıda. . ." diye mırıldanıyor.

"Tamam. Hadi gel."

Ağır ve giysilerinin altında kaslarla dolu olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Soğuk, bir kurt için çok soğuk. Gömleği sıırsıklam ve bunun terden mi yoksa kandan mı olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Arkamızda, Alexander kendi adamlarından birini kenara itiyor. Kenneth'in darbesini engelliyor ve kızıl saçlı alfayı kenara itiyor.

"Nereye gidiyorsun aşkım?" Alexander'ın hırçın sesi beni takip ediyor. "Oynamak istemiyor musun?"

Kapılara ulaştık ve Blake'i karanlık bir koridora sürükledim. Parmaklarından kan akıyor ve fayanslara damlıyor. Arkamızda bir iz bırakıyor.

"Sola," diye mırıldanıyor, sonuna geldiğimizde.

ayak sesleri yankılanıyor ve Alexander'ın geldiğini anlıyorum. Callum kükrüyor, acıyla ya da zaferle, bilmiyorum. I etmek zorundayız. Salona benzeyen bir yerden geçiyoruz, sonra bir mutfak. Koridorun sonundaki kapıyı iterek açıyorum ve gece bir rüzgârla evin içine giriyor. Yabani otların ve dağların kokusu burnuma doluyor ve ışık Çiseleyen yağmur tenimi ıslatıyor. Aşırı büyümüş bir patikada tökezliyoruz.

"Senin için geri söz verdim aşkım, değil mi?" Alexander bağırır.

İleride, kısa bir yürüyüş mesafesindeki ağaçlara bağlanmış üç at var. Dişlerimi sıkıyorum. Vücudumdaki her kemik ağrıyor; her kas gergin. Blake inliyor ve hafifliyor ilerlerken ağırlığının bir kısmı. Dağlar ileride karanlık.

Ağaçların arasına vardığımızda Blake beni bırakıyor ve sendeleyerek siyah bir doğru ilerliyor. "Önce sen," diye homurdandı.

Ben ata biniyorum, o da arkamdaki eyere tırmanıyor, onu yukarı çekmeme yardım ediyor. Çıplak ellerimle

bileklerine dokunuyor, ama kendini dikleştirirken, benimkilerin etrafında sıkarken ve sağlam kolunu belime dolarken hiç şikâyet etmiyor. Dizginleri kavırıyorum.

Dallar ve taşlar Alexander'ın sabit adımları altında ıtırıyor. ıslık çalıyor, biraz detone. Melodi tanıdık ve içime korku salıyor, beni yakalamasından duyduğum korkudan bile daha güçlü.

"*Git!*" Blake'in nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Dizginleri tutuyorum ve topuklarımı sıkıyorum. At ağaçların arasından havalanıyor. Toprak kokusu, ormanların, yağmurun ve Blake'in karanlık zehrinin kokularıyla birlikte burun deliklerimi dolduruyor. Rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye doğru savuruyor ve heyecanım korkumla karışıyor. Ata binmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, annemle kırlarda dörtnala koşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, yine de bir içgüdü gibi aklıma geliyor.

Özgürlük, kalp atışlarım çağırıyor. *Özgürlük*.

Toynaklar arkamızda yere çarpıyor ve alçak, kaba bir kahkaha kulaklarımı dolduruyor. "Benden kaçamazsın, aşkım."

Panik içimde yükseliyor. Malikanenin ışıkları sönüyor ve karanlık içeri giriyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Blake'in nefesi boynuma çarpıyor. Yaralarıyla ilgilenilmezse uzun süre dayanamaz.

Bana talimatlar mırıldanıyor ve ben ay ışığının aydınlattığı arazide elimden geldiğince yol alırken, göğsü sırtıma doğru dengesiz bir şekilde inip kalkıyor. Eyeri sıkarken kalçalarım . Blake arkama geçiyor ve yan tarafımı tutuyor, parmakları içime giriyor.

"Orada. İleride." Başını sallarken çenesi omzuma sürtünüyor. "Bizi takip etmeyecektir."

Bir dağın yamacında bir şapel beliriyor. Etrafında demir bir it var ve önündeki ıslak topraktan yıpranmış mezar taşları çıkıyor. Bizi ileriye doğru itiyorum

açık kapılar. Çelik, hilal ve yıldız şeklinde şekillendirilmiş. Atımı mezarların arasında durduruyorum. Gidecek başka bir yer yok.

Kaba bir kahkaha havayı dolduruyor. Kalbim küt küt atıyor, çenemi kaldırıp atı çeviriyorum.

"Merhaba Alexander," diyorum.

Alexander atının dizginlerini çeker ve kapının diğer tarafında durur. "Yeniden buluşmamızı öyle hayal ettim ki birçok kez. Gerçek daha da iyi." Elini uzatıyor ve koyu renk kolunu yukarı kaldırırken bileğindeki mürekkebi bir an için görebiliyorum. "Benimle gel, aşkım. Seni eve götüreceğim."

Başımı salladım. "Burası artık benim evim ve babamın seni affetmesini sağlamak için beni kullanabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Alexander başını geriye atar ve güler. "Senin Baba? O yaşlı aptalın iyiliğini istediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Senin için planlarım çok daha tatlı, aşkım. Bana gel. Geleceğim. sana şan vereceğim."

"Neden gelip onu almıyorsun, Alex?" Blake'in Sesi pürüzsüz, ama pelerininin altından belimi sıkıca kavıyor, sanki düşeceğinden korkuyormuş gibi.

Alexander'ın sırtışı genişler. "Eğer bu kralın değilse En sevdiğim köpek yavrusu. Seni özledim, Blake. Çığlıklarının sesini özledim. Bazen onları hayal ediyorum. Sen de rüyada Ben mi?"

Kaşlarım kalktı. tanıyorlar mı? "Bazen," diyor Blake.

Alexander bana başıyla işaret ediyor. "İstersen onu paylaşabiliriz."

Blake gülüyor.

"Hayır mı?" Alexander elini tıraşlı siyah saçlarında gezdiriyor, sonra omuz silkiyor. "Peki. Başka bir zaman. Onu Grey'e getir

Biraz eğlenmek istiyorsan sende kalsın. Orada tanışmasını istediğim eski dostlarımızdan biri var. Tabii ki amacına ulaşmadan önce." Atını döndürüyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Seni çok yakında tekrar görecekim, aşkım. Bu arada, seni Madadh- allaidh'de ziyaret etmesi için birini gönderiyorum. Geçtiğimiz haftalarda ona çok yakınlaştım. Ona hoş karşılandığını hissettir, olur mu?" Atıyla uzaklaşıyor.

Blake bana yaslandı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

I Orada tanışmasını istediğim eski dostlarımızdan biri var. Tabii amacına ulaşmadan önce.

Titriyorum. Kilise bahçesindeki ağaçlar rüzgârda sallanıyor. Etrafımızdaki mezarlar çarpık dişler gibi topraktan fırlıyor. Sanki her yerden kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissediyorum. Blake arkamdan homurdanıyor. Aklım Alexander'la ilgili sorularla dolup taşıyor. ve Blake ile olan bağlantısı. Önce ona yardım etmeliyim.

Dediğini yap. Callum'un emriyle ilgili anıları bir kenara itiyorum.

"Bilincin yerinde mi?" Fısıldıyorum.

"Mm," diye mırıldanıyor.

Kolu gövdemde bir buz kütlesi gibi. Eğer onu iyileştiremezsem, ikimiz de öleceğiz. Hızla çarpan kalbimi sabitliyorum. "Panzehirin çantanda olduğunu varsayıyorum?"

Homurdanıyor, ben de bunu evet olarak algılıyorum.

"Tamam." Atı şapele doğru götürüyorum ve kemerli kapının yanında duruyorum. taş a oyulmuş daha fazla yıldız ve hilal var. Burası Gece'nin şapellerinden biri.

Blake'in kolunu yanına götürdüğümde ağırlaşıyor. Ben patikaya kayarken o da yere yığılıyor. Dizlerim bükülüyor ve kendimi düzeltmek için elimi atın yan tarafına koyuyorum. Omzum Blake'in bacağına değıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"," dedim.

Elimi uzatıyorum ama yardımım olmadan aşağı kaymayı başarıyor. Yere inerken kuru yapraklar botlarının altında çıtırdıyor.

"Siktir. Bok gibi hissediyorum." Tökezlerken omzuma çarptı. Avucunu kilisenin duvarına dayadı ve öne doğru eğildi. Koyu renk saç telleri alnına yapışmış, teni ay ışığı kadar solgun.

Aceleyle eyere gittim ve çantasını karıştırdım. İnsanları iyileştirmek için kullandığını gördüğüm siyah çantayı çıkardım. Ona geri dönüyorum. Bir eli omzunun üzerinde kenetlenmiş halde şapelin duvarına yaslanıyor. Başını arkaya doğru eğik. boğazını açığa çıkarıyor. Kan parmaklarının arasından dökülüyor ve ayaklarının dibindeki kaldırım taşlarında birikiyor. Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

Ona yaklaşıyorum ve kolunu omzuma atıyor. Elim beline koyuyorum, kapıyı iterek açıyorum ve onu içeri götürüyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor.

İçeride birkaç sıra halinde dizilmiş sıralar taş bir sunağa doğru uzanıyor. vitraylı pencere, yayında hilal bulunan bir anahtarı tasvir etmektedir. Gümüş rengi ay ışığı pencereden içeri süzülüyor ve kaldırım taşlarının üzerinde soluk bir ışık birikintisi oluşturuyor. Havada şıra kokusu var.

"Ellerinizi yıkayın." Blake girişteki taş yazı tipine başıyla işaret ediyor. Ellerimi soğuk suda iyice yıkıyorum. O koridorda ilerlerken. Suyu silkeliyorum, sonra peşinden koşuyorum ve tökezlemeye başladığında bir kolumu beline doluyorum.

"İşte." Ellerimi kalçalarına koydum ve yüzünü bana dönmesi için onu çevirdim. Onu sunağa doğru itiyorum. Düğmelerini çözerken parmak boğumlarım önce göğsüne, sonra gövdesine değiyor. Çenesi eğiliyor ve bakışlarını yüzümde hissediyorum.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

"Madadh-allaidh'de bir kaynağım var."

"Magnus?" Ağzımın onaylamaz bir şekilde sıkışmasına engel olamıyorum.

Dudağının köşesi hafifçe kalkıyor. "Elsie ile konuşuyordun."

Son düğmeyi açıyorum ve gömleği açık kalıyor. Göğsünde soluk çizgiler ve sağ kalçasının keskin V kısmının yanında uzun, kavisli yara izi var. Koyu renk bir saç çizgisi pantolonunun içine doğru uzanıyor.

"Beni hayranlıkla izlemeyi bitirdiğinde. ." mırıldanıyor Blake.

Sağlam kolunu kolundan çıkarmasına yardım ederken yüzümün kızarmasına karşı .
Kolunu. Kanla ıslanmış kumaşı yaralı omzundan sıyrıp sunağın üzerine bırakıyorum. Kolunun üst kısmındaki iki deliğe bakıyor, ikisi de sıcak kan pompalıyor.

"Çıkış yaraları. En azından kurşunlar içimde değil. Çantamda bir turnike ve içinde panzehir olan bir şırınga var," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Yanımdan gechip çantasını açıyorum. Katlanıp açılıyor ve bir tarafına bir dizi neşter, küçük şişeler ve bir şırınga diziliyor. Diğer tarafta ise deri bir kayış, bir rulo gazlı bez, bir iğne ve iplik duruyor. Kayışı, gazlı bezi ve şırıngayı çıkarıyorum. İçi şeffaf bir sıvıyla dolu.

"Güzel," diyor. "Bir damar bul."

Bana sağlam kolunu uzatıyor. Kumaş şeridi pazusunun etrafına sarıyorum ve parmaklarım kaslara sürtünürken ne kadar sert olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Turnikeyi sıktıkça, damarlar ön kolunun uzunluğunca kabarıyor. I şırıngayı alıp iğneyi içlerinden birine batırıyorum. Pistonu itiyorum ve panzehir vücuduna girerken Blake kısık bir ses çıkarıp başını geriye eğiyor. İğneyi çıkarıp yanındaki sunağa yerleştiriyorum.

"İşte," dedim. "Bandajlayacağım-"

Göğsünde alçak, vahşi bir hırıltı titreşiyor. Karanlıkta yankılanıyor ve gölgeleri karıştırıyor. Yüzü değişir ve soğuklaşır. Gözlerinde kurt parıldıyor.

Sol kolum işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor. Omzumdan beyaz sıcak hayalet ağrı yayılıyor ve görünmez yaralardan orada olmayan kanın pompalandığını hissediyorum. Dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. Bağ üzerindeki hakimiyetini kaybettiğinde, duyuları bana akın . Duyuları artık bir anlam ifade etmiyor; saf hayvani duygular. Bir kelime aramızdaki iplik boyunca bir hırıltı gibi titreşiyor.

Hunt.

Sendeleyerek geri çekildim. Panzehir işe yarıyor, kurdunu kışkırtıyor, ama onun böyle tepki vermesini beklemiyordum. Bu. Callum panzehiri aldığı anda yapmadı. Sanki karşımda bir insan değil de yaralı bir hayvan varmış gibi hissediyorum.

"Blake, yapma."

Yumruklarından birini sıkar ve parmak eklemleri beyazlaşır. Gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında, kurt her zamankinden daha güçlü. Dudaklarında yavaş, vahşi bir sırtıtış yayılıyor. "Kaç."

Adrenalin içimde dalgalanıyor. "Hayır." İçimdeki Bacaklarım titriyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve o da doğruluyor. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım. Kendine gel."

Nefesi derinleşiyor. Özü içime doluyor, karanlık ve ilkel. Onun gölgesi ruhumu sarıyor. Her şeyi tüketiyor. Boğucu. Alnımda boncuk boncuk terler. Görüşümde noktalar dans ediyor. Hırılıyor. *Hunt.*

"Blake. Kes ."

Vücudundaki her kas gergin. Tenim nemli. Bu his. . . Neredeyse üzerimde kullandığı zamanki gibi hissediyorum, ama daha güçlü. İçimdeki vahşiliği kışkırtıyor.

Hunt. İddia ediyorum. Isır. Yükselen ateşi geri itiyorum. Parmak uçlarımda duruyorum ve iki elimle yüzünü kavriyorum. Hırlıyor ve nefesi benimkine karışıyor. Avlanmak.

"Kendine gel!"

İçimde bir çığlık yükseliyor. Özgür olma ihtiyacı. Fırtına kopmadan önceki an gibi hissediyorum.

Onu bağın içinden itiyorum. Bunu nasıl yaptığımı açıklayamam ama onun o gölgeli parçasını alıp geri itiyorum. Gözleri titriyor. İçimdeki gölge tutuşunu gevşetiyor. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Duygularının yatışmaya başladığını hissediyorum. Benden uzaklaşırken alçak, kaba bir ses çıkarıyor. Kolunu ısıriyor.

"Blake! Ne ? . .?"

Rahatlaması içime öyle bir şiddetle çarpıyor ki, etime batan dişlerin hissini zar zor fark ediyorum. İçimden geçen yumuşak bir inilti çıkarıyor. Callum bana *kurtların ısırmayı sevdiğini* söylemişti. Birkaç derin nefes aldı. nefes alır. Başını kaldırıyor. Kendi kanı dudaklarını lekeliyor. Göz kırıyor ve gözleri normale dönüyor.

İkimiz de zor nefes alıyoruz. Sunağın üzerindeki açık kutuya bakıyor. Gazlı bez rulosuna başını sallıyor. "Sakıncası var mı?" Sesi her zamankinden daha sert.

Sarsılmış bir halde çantaya yöneldim ve gazlı bez rulosunu aldım.

Parmak uçlarımda duruyorum ve omuzlarının üst kısmını okşuyorum. "İ. . Diz bunu düzgün bir şekilde yapamayacağım. Çok uzunsun."

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. Kana bulanmış ve sunağın önünde nefes nefese kalmış bir halde, tövbe etmesi için yalvaran düşmüş bir tanrıya .

Omuzlarından birine dokunuyorum ve kaslarını hissediyorum.

Altında düğümlenmiş. Kumaşı kolunun üst kısmına ve omzuna doluyorum. Üzerimize ağır, boğucu bir sessizlik çöküyor. Ağır bir sessizlik. Rahatsız edici. Nefes alış veriş hali hala hızlı. Kan

gazlı bezin üzerine yayılıyor, çoktan yavaşlıyor. Karanlıkta mürekkep kadar siyah.

Sonunda gazlı bezin ucunu içeri sokuyorum. "Tamamdır."

"Teşekkür ." Boğazını temizler, sonra ayağa kalkar.

Kapı patlayarak açıldı. Blake'in eli çalıntı hançerine gitti ve ben döndüm.

Duncan nefes nefese kapı aralığında durmaktadır. Yanakları kızarmış ve gömleği kanla lekelenmiştir. "Kraldan bir mesaj getirdim." Blake silahını kınından çıkarır ve ona doğru yürür. Duncan kollarını kaldırır, gözleri büyür. "Yeni kral."

Blake'in pazusunu tutuyorum ve o da duruyor. "Callum?" Nefes alıyorum.

"Evet, Callum." Blake ve benim aramda temkinli bir bakış attı. "Callum kral. Lochlan ve ordusuna katılmak için Madadh-allaidh'e gidiyor. Senin de geleceğini söyledi. Derhal."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duncan kapının girişinde duruyor. Rüzgâr mavi eteğini kalçalarına doğru savuruyor ve gece kaldırım taşlarına dökülüyor. Gömleği kanlı ve bir kısmı Sarı saçları düğümünden kurtulmuş. Gözünün üzerinde bir morluk oluşuyor ve bunu Blake'in mi yoksa Alexander'ın adamlarından birinin mi yaptığını merak ediyorum.

Callum kraldır.

Göğsümde bir rahatlama hissediyorum ama hemen bastırıyorum.

Bir hücrede tutulduğumda Duncan benim hapishane müdürümdü. Boğazıma bir bıçak dayamıştı. Yalan söylüyor olabilir. Bunu anlamak zor.

Callum'un kendisi gelip beni almak yerine Duncan'ı beni bulması için inandım.

Dediğini yap. Callum'un sesini ve bu sözlerin uyandırdığı duyguları geri itiyorum.

, Blake'eli hançerinin kabzasının etrafında kıvrılmış. Kolunu benimkine bastırdı. Hâlâ gömleksiz, teni solgun ve nemli ve ikimiz de kan içindeyiz. Duncan ihtiyatla aramıza bakıyor.

"Yalan söylemiyorum," diyor. "Beni Callum gönderdi." "Borderlands adamları mı?" diye sorar Blake.

"Alexander gittikten sonra atlarına binip gittiler."

Blake parmaklarını silahından ayırır. "Seninle dışarıda buluşuruz."

Duncan başını sallar ve şapelden dışarı çıkar. Kapı arkasından kapanıyor. Derin bir nefes aldığımnda, kan kokusu ciğerlerime doluyor ve bana Blake'in henüz tam sağlıklı olmadığını hatırlatıyor.

"Yalan söylüyor olabilir," diyorum.

"Değil," diyor Blake. "Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. öyle."

"Callum neden peşimden kendisi gelmedi?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Çünkü sen benimlesin." Benim Kaşları birbirine çarpıyor, çünkü bu onu kızdırmış gibi görünüyor. Sağlam elini ensesinde gezdiriyor "Belki de bu bir tuzaktır, küçük tavşan. Öğrenelim mi?"

Blake kanlı gömleğini aldı. Giymek için çabalıyor, ben de düğmelerini iliklemesine yardım ediyorum. Koridorda yürüdük ve dışarı çıktık.

Duncan çoktan kilisenin kapısında atına binmiştir. Arkasında dağlar beliriyor. Blake buraya bindiğimiz ata doğru yürüyor ve onu yanından okşuyor. Durdum ve kaskatı . Buraya o kadar panik içinde gelmiştik ki, yolculuk boyunca bedenlerimizin birbirine yapışmış olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Blake omzunun üzerinden bakar ve yüzünü buruşturur. "Tabii Duncan'la gitmeyi tercih etmezsen?"

Duncan eyerinde doğruluyor ve kararlı bir şekilde başka tarafa bakmadan önce gözlerinde bir panik belirtisi yakalıyorum. Callum'un ne düşüneceğinden endişe edip etmediğini merak ediyorum.

Atın yanında Blake'e katılırken oflayıp pufluyorum. "Ben atı tutuyorum. dizginler."

Sol kolu yanında gevşek bir şekilde asılı duruyor ve Gözler. "Belli ki."

Ben eyere oturduğumda, Blake arkamdan kendini . Göğsü sırtıma bastırıyor ve her vücudumdaki kaslar geriliyor. Eyeri tutuyor, daha ziyade

kollarını belime dolamaktan daha iyi. Artık ölümün kıyısında olmadığı için onun da bu durumdan rahatsız olması beni tatmin ediyor.

Duncan kapıdan içeri giriyor. Bizi nereye götürebileceği konusunda hâlâ biraz endişeliyim, dizginleri kavrayıp onu takip ediyorum.

Karanlık bir dağ geçidinden aşağı inerken etrafımızdaki ağaçlar hışırdıyor. Zirveler karanlıkla gizlenmiş. Arazi daha engebeli hale geldikçe Blake'in bacakları benimkilere sürtünüyor ve aramıza mesafe koymaya çalışmak için sürekli yer değiştiriyor.

Beni daha önce öpmüştü.

Öpücüğünün ağırlığı dudaklarımda. Eminim kaleye döndüğümüzde daha da ağırlaşacak. İkimiz için de sonuçları olacağından eminim. Bütün alfalar gördü. Callum gördü.

Dediğini yap.

"Alexander'ı tanıyorsun," diyorum bir süre sonra sessizce.

"Evet." Blake'in nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Bundan bahsetmeyi unuttunuz."

"Seni tüm yaptıklarımдан haberdar etmem gerektiğini bilmiyordum.

tanıdıklar." At bir kayaya takılıp tökezliyor ve göğsü sırtıma çarpıyor. "Sana bir liste verebilirim, eğer keşke."

" kafalı olma. Alexander'ın peşimden geldiğini ve geçmişimizi biliyordun. Bu paylaşman gereken uygun bir bilgiydi."

"Neden? Düşman olduğumuzu düşünüyor gibisin."

"Ve bana arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Nereden biliyorsun onu?"

Blake'in iç çekişi yanağımı ısıtıyor. "Ben bir süre hapsedildi. Onunla tutsaklığım sırasında tanıştım."

"Neden hapsedildin?" "Kurt
olduğum için."

Davranışının karşılığını bir şekilde almasının ne kadar iyi olduğuna dair cevabım boğazımda düğümleniyor. "Oh. Kusura bakmayın." Yanı başımızda akan bir su var, ancak dere mi yoksa nehir mi olduğunu anlamak için çok karanlık. Ses huzur verici. "Alexander'ın bizi şapele kadar takip etmeyeceğini nereden biliyordun?"

"Bileğindeki izi gördün mü?"

Elsie'ninkiyle aynı noktada bir dövme gördüm ve oraya işlenmiş olabilecek sembolü tahmin ettim. "Gece'ye tapıyor, değil mi? Gece'nin şapellerinden birindeydik. Neden ondan korksun ki?"

"İbadet yerlerinin bizi tanrı ve tanrıçalara yaklaştırdığı söylenir. Alexander gerçek bir destekçi değil. O Gece Tanrısı'nı ona güç vermesi için kandırmaya çalıştı, ya da ben öyle duydum. Şimdi intikam almaktan korkuyor. Böyle bir yere adım atmaya cesaret edemez."

"Sence benden ne istiyor?"

Başını sallıyor. "Umalım da öğrenmeyelim." Tepeye vardığımızda şafak yaklaşıyor. Madadh-allaidh. Koyu renk taştan yapılmış köşeli bir bina olan kalenin üzerinde gökyüzü aydınlanırken kuş sesleri gökyüzünü dolduruyor. Yaklaşık üç yüz kişilik bir ordu dış duvarları çevreliyor ve kiltleri ve kuşakları gölgelerle boyanmış manzaraya sarı bir renk katıyor. Sabah sisi arkalarındaki gölü kaplıyor.

Lochlan'ın ordusu.

Alfa'nerede olduğunu kestiremiyorum ama erkeklerin arasında at sırtında kadın savaşçılar olduğunu görmek beni şaşırtıyor ve sevindiriyor.

"Callum ve Lochlan Alexander'ın mahkumunu serbest bıraktı mı?" I

Sor.

"Evet," diyor Blake. "Yine de, neye dayanarak Alexander bize, bunun bir tuzak olup olmadığını merak etmeye başladığımı söyledi. Biraz fazla kolay görünüyordu."

"Bize birini göndereceğini söyledi." "Aynen öyle."

Eyerin üzerinde geri kayar. "Isırmayacaklar, Duncan. Hadi gidelim." Duncan Blake'e hoş olmayan bir bakış fırlattıktan sonra topuklarını ata vurur. "Biz de gitmeliyiz, küçük tavşan. Eminim Callum aşırı tepki veriyordur çünkü sen henüz orada değilsin."

Dediğini yap. Callum'un sesini aklımdan çıkarıyorum.

Atı çimenli tepeden aşağıya doğru sürüyorum.

Madadh-allaidh Kalesi'ne geri dönüyoruz.

Kapılardan içeri girkalenin avlusu gürültüyle doluyor.

Sabah sisi kaldırım taşlarını kaplıyor. Otuz kadar kurt küçük gruplar halinde toplanmış olmalı ve konuşmaları heyecanlı. Bazıları ölü av hayvanları ya da tavuk yemi dolu kovalar taşıyor. Diğerleri kollarında saman demetleriyle durmuş. Müthiş aşçı Bayan McDonald'ı su pompasının yanında mutfak hizmetçisi Kayleigh ile dedikodu yaparken yakalıyorum; ikisi de pembe yanaklı ve iri gözlü. İnsanlar avluya bakan dar pencerelerden dışarı bakıyor. Mavi ekose elbiseler giymiş üç kadın Duncan'ın atına atlayıp ona haber soruyor. Highfell'de bana düşmanca davranan ve Callum'a karşı bir şeyler hissettiği belli olan kadın Isla, faremsi kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Fısıldıyor elinin arkasından arkadaşına bir şey söyledi.

Konuşmalarından kesitler yakalıyorum. Konuşmalar arasında bir cümle tekrarlanıyor. *Callum kraldır.*

Bazı Kurtların sesi meraklı geliyor. Diğerleri düşmanca. Yine de bunun bir tuzak olmadığına dair içimi rahatlama kaplıyor. Callum burada ve kazandı.

Avluya doğru ilerledikçe etrafımızdaki Kurtlar sessizleşiyor. O sabah ilk defa Callum'la birlikte Kuzey Toprakları'na gelmişti. İnsanlar, vahşi kızıl saçları olan insan kadına karşı temkinli davranıyordu. Highfell'in alfasıyla ata binen, geceliğinden başka bir şeyi olmayan bir adam.

O zaman korkmuştum. Şimdi korkmuyorum, daha gergin olsa bile. İnsanlar yaptıkları işi bırakıp doğrulurlar. Bir kadın çilli bir çocuğu çekiyor. Birkaç adam ellerini kılıçlarının üzerine koydu. Kurtlar her zaman Blake'ten korkmuşlardır, ama korkuları beni de kapsıyor gibi görünüyor.

En çok neden emin değilim. Benim vahşi görünüşüm, James tarafından tutsak edilmiş olmam, Blake'in eşit derecede dinsizliği ve kanlı giysileri ya da yeni krallarıyla olan bağımız.

Belki de ikimiz de güneyli olduğumuz içindir. Ya da belki de olanları duymuşlardır. James, Blake'i beni öpmeye zorladı.

Dediğini yap.

Blake izleyenlere aldırış etmiyor. Atı durdurduğumda, bacağını atın üzerinden kaydırırken bana doğru bastırıyor, sonra da attan iniyor.

Birkaç saat önce yola çıktığımızda olduğundan çok daha iyi görünüyor. Yanaklarına biraz renk gelmiş ve siyah saçları dağınık olsa da artık tenine yapışmıyor. Her zamanki gibi görünebilir.

"Geliyor musun?" Gözleri gri ışıktaki parlıyor.

Attan kayıyorum ve vücut ısısının içime işlediği kadar iniyorum. İleride, Duncan şatonun meşe kapılarından içeri giriyor.

Blake parmaklarını şıklatıyor. "Kayleigh, Nell'i ahıra götürebilir misin lütfen?"

Avlunun karşısında, Kayleigh'in yüzü soluklaşıyor. Onunla mutfakta çalışırken Blake'ten çok korkuyor gibiydi. Sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi görünüyor, ama Mrs. McDonald onu itiyor. İkisi yaklaşır ve elleri hafifçe titreyen Kayleigh arabanın dizginlerini alır. ve onu uzaklaştırır.

"Bu Majesteleri değil mi, bizi bir kez daha varlığıyla onurlandırmak için burada. Reverans yapmalı mıyım?" Mrs. McDonald'ın kırlaşan saçları kızarmış yüzünün etrafında kıvırcıklaşıyor, ve önlüğü kirli. Lochlan'ın ordusu geldiğinde muhtemelen kahvaltı hazırlıyordu. "Neden bu kadar yemek yapmakta berbat."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme sunuyorum. Düşmanca tavrına rağmen benimle sanki diğerlerinden farklı değilmişim gibi konuşması her zaman hoşuma gitmiştir. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan McDonald." Kayleigh'nin Blake'in atını geçirdiği kemerli geçide başımı sallıyorum. Ahırlar o yöndeydi ve Callum ve ben geldiğimizde bizi karşılamaya gelen farklı biriydi. "Fiona mı?"

"Genç kız iyi. Eminim şu anda savaş yolundadır ama zarar görmedi. Karnının doyduğundan emin oldum. Callum gelir gelmez onu serbest bıraktı. Berbat bir ruh hali içindeydi. Onu yatıştırabilirsin." Başını sallıyor. "İki kardeş, babalarının elde etmek için çok çalıştığı şey için kavga ediyor. . . Çok yazık ama gönül meseleleri nadiren basittir."

Blake'i bir aşağı bir yukarı süzüyor ve dilini şapırdatıyor. "Sana gelince, görüyorum ki yine başını belaya sokmuşsun." Başparmağını yalıyor, öne doğru eğiliyor ve yanağındaki kan lekesi. Hafifçe sertleşir ama bir şey . "Revirde sana ihtiyaç var. Callum seni bekliyor."

Kalbim küt küt atıyor. "Yaralandı mı?"

"Daha iyi günler görmüş ama durumu . İlgiye ihtiyacı olan mahkum."

Kai. Lochlan ve Callum'un serbest bıraktığı mahkum. Blake'in Alexander tarafından bir tuzağın parçası olarak bize gönderildiğini düşündüğü kişi.

Blake'in çenesi kilitleniyor ama başını sallıyor.

"Onunla görüştükten sonra gel beni bul," diyor. "Sana sevdiğin çorbadan yaparım."

Mavi tartan giysiler içindeki bir grup Kurt'un arasından geçerek Kayleigh'in peşine düşer. Blake yüzünü koluna siliyor ama Bayan McDonald'ın ona dokunmasıyla ilgili bir şey söylemiyor. Ona bu kadar aşına olan birini hiç görmemiştim.

Bir grup Kurt'un arasından geçip kale kapılarına doğru yürürken ben de onun yanına düşüyorum.

"Mantıklı, sanırım," diyorum nefesimin altında, avlunun doğal olmayan bir şekilde sessiz olduğunun korkunç bir şekilde farkındayım. "Madadh-allaidh'in en korkutucu iki kurdu birbiriyle arkadaş olabilir."

Kaleye girerken Blake, "Bayan McDonald ve Kayleigh Lowfell'den," diyor. "Klanlarının çoğunluğuna yaptığım şey hakkında farklı görüşleri var." Sırıttıyor. "Bence Bayan McDonald kocasından için oldukça memnundu."

Onun bir katil olduğunu hatırladıkça tiksinti kabarıyor. "İğrençsin."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil." Biz yürüyoruz giriş holü - sancaklar, duvar halıları ve yukarıdaki balkon katına monte edilmiş bir kurt başıyla süslenmiş. Kapılar arkamızdan kapanıyor ve gürültülü ve huzursuz bir konuşma başlıyor.

Revire ulaştığımızda, ocaktaki ateş tezgahları ve tıbbi malzemeleri aydınlatıyor. Raflar duvarlara dizilmiş, şişeler ve kavanozlarla dolu. Burada üç karyola var ve hepsinde de hastalar yatıyor.

İki adam birinin üzerinde duruyor. Lochlan orada yatan adamın omuzlarını kavrar. Nefesinin altında mırıldanıyor. Onun yanında, Callum şöminenin önünde duruyor. Nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Tanıştığımız geceki kadar zorlu, aşılmaz görünüyor. Gömleği sert kaslarına yapışmış ve kanla lekelenmiş. Güçlü çene hattının etrafında morluklar var ve burnu şişmiş.

Yüz ifadesi okunamıyor. Onun dikkati bir an Blake'e, sonra da bana bakıyor. Çenesi kilitleniyor. Düşmanlarına böyle bakıyor.

Dediğini yap.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. Çenemi kaldırıyorum ve onun sert bakışlarını tutuyorum.

Kıskanıyor. Blake'e beni öpmesini söyleyenin o olması önemli değil. İşler o noktaya gelmeden önce kardeşine meydan okuyabilirdi. Kaçırılanın ve yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlananın *ben* olduğumun önemi yok.

Kollarına koşuyor olmalıydım. İyi olup olmadığını sormalıyım. Kardeşini öldürmüş olmalı ve -James'ten ne kadar hoşlanmasam da- Callum bu konuda *bir şeyler* hissediyor olmalı.

Ayaklarım olduğum yere sabitlendi.

Lochlan gerginliği fark eder. Sessizlik odayı kaplıyor, sadece ocağın çıtırtısı ve Kai'nin hırıltılı nefesleri ile noktalanıyor. Callum ve benim aramda kilometreler varmış gibi geliyor, sanki iki düşmanın kraliyet ailesiymişiz gibi.

Krallıklar, sanki birbirlerinin kollarında geçirdikleri son haftalar hiç yaşanmamış gibi.

"Callum?" Ben de öyle dedim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Revirdeki ateş Callum'un arkasında ve yüzünü gölgeliyor. Konuşacakmış gibi ağzını açıyor. Blake arkamda sertleşiyor.

Saldırıya uğradım. Uzun siyah saçlar görüşümü bozarken kollar beni sarıyor ve bir göğüs yanıma çarpıyor. Atların kokusu ciğerlerime doluyor. Nefes alamayana kadar sıkılıyorum.

"Sarılma konusunda hâlâ berbatsın." Fiona geri çekildi ve yüzünde bir gülümsemeye beni kendisine doğru çevirdi. Yorgun ve bitkin görünmesini bekliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde Sağlıklı. Koyu renk saçları dağınık ve biraz , ama yanakları pembe ve kahverengi gözleri parlak.

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Fiona! İyi misin?" "İyiyim. James sağ olsun. Bir süredir haftalarca odamda kaldım. Beni zindana kapatacak cesareti yoktu, piç herif." Beni değerlendiriyor ve ifadesi kararıyor. "Sana ne yaptığını duydum." Başını sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Burası neden bu kadar gergin?"

Callum göz kırpmıyor. Bir kere. İki kez. Yüz ifadesi yumuşuyor ve boğazını temizliyor. "Rory. Sen iyi misin?"

İçimde kabaran duyguların bir kısmını titrek bir nefesle serbest bırakıyorum. "Yaralanmadım. Sen yaralandın mı?"

Biraz üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Hayır."

Fiona'nın alnı kırışıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama Blake yanımdan geçip Lochlan'ın elini adamın omzundan çekiyor. Fiona'nın üzerine eğildi.

Fiona , yaralı kurdu takip ediyorum. "Bu Kai mi?" diye sordum.

Lochlan başını sallar. İnce şiltenin üzerindeki adam zar zor nefes alıyor. Başka koşullar altında yakışıklı olacağını söyleyebilirim. Simsiyah saçları ve yüksek elmacık kemikleri var. Pantolonu ve gömleği yırtık ve kan lekeli.

Birkaç parmağının eksik olduğunu ve ayak bileğinin doğal olmayan bir açıyla büküldüğünü fark ettiğimde tereddüt ediyorum.

"Ona yardım edebilir misin?" Lochlan sakın görünmeye çalışıyor ama omuzları kaskatı.

Blake, Kai'nin kanlı gömleğinin yakasını kenara çeker. Göğsünde bir iz var. Yaklaşıyorum ve fark ettiğimde kaskatı kesiliyorum. Birisi onu Gece'nin işaretiyle damgalamış. Etrafındaki deri benekli ve yanık, sanki yakın zamanda yapılmış gibi.

Blake dikkatini Callum'a çevirir. "Birkaç saat önce Alexander'la karşılaştık."

Callum'un gözleri büyüdü ve ben de fark ettim ki Her şey olup biterken yeni Borderlands lordunun adamlarıyla birlikte malikâneye geldiğini fark etmemiş olmalıydı. "Ne?"

"Bize birini göndereceğini söyledi. Aurora'yı ele geçirmeye ne kadar hevesli olduğunu da ifade etti." Bıçakların ve neşterlerin bitki ve ilaç şişelerinin yanında sıralandığı arkamdaki tezgâha doğru yürüyor.

"Pusu bir tuzaktı," diyor Callum.

"Ben de öyle derdim. Alex onu kırdıysa, burada kalamaz. Diğerleri de yapamaz." Yatan adamları işaret ediyor

diğer iki karyola. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Callum yumruğunu şöminenin yanındaki vurur. "Siktir!"

Ben irkiliyorum ve Fiona sertleşiyor.

Lochlan elini kılıcına götürür. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim. Glas-Cladach'a ihtiyacın var-"

Revirdeki sıcaklık düşer ve ateş söner. Kai gözlerini açar ve tamamen siyahtır. "*Kokunu biliyorum.*" Sesi alçak ve hırıltılı, ensemdeki tüyler diken oluyor. "*Aydınlık ve karanlık. İyi bir şakayı her zaman sevmiştir.*"

Blake ileri atıldı, beni kenara itti ve Kai'nin boğazını yakaladı.

Kai gülüyor. "*Seni arıyor.*" Blake

sıkıyor. "Kimi arıyor?"

Kai kaşlarını çatar. Ateş yeniden canlanır ve gözlerindeki siyahlık akarak bal rengi irisleri ortaya çıkarır. Blake elini bırakır ve Callum'a bakar.

Adam ince şiltenin üzerinde gözle görülür şekilde titriyor. Nefes alış verişi düzensiz. Sanki nerede olduğunu anlayamıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyor.

Fiona kolumu tutuyor ve gözleri kocaman açılıyor. Callum tamamen hareketsizdir ve eli kılıcının kabzasındadır.

Lochlan karyolanın yanına çömeliyor. solgun. "Ona ne oldu?"

Blake başını sallar. "Ben-"

"O *kulübelerde* tutulduğumuz zamanlar yeterince kötüydü - az besleniyorduk, dövülüyorduk, kırılıyorduk." Kai'nin sesi monoton. "Alexander geldi ve durum daha da kötüleşti. Bizi Gri Kale'ye taşıdı. Bana işkence etti. Beni

Tanrıçama ihanet et." Teninde iz bırakan damgaya dokunduğunda sesi . "Sonra beni *ona* verdi."

"Neye?" Blake, Kai'nin omuzlarını tutuyor.

Yüzünde perili bir ifade beliriyor. "O tuttu. . bir şey.. . . bizimle birlikte kulübede kafeste. Duyduk ki Bazen zincirlerini şingırdatıyor, hücresinde bir aşağı bir yukarı sürükleniyor. Tıslıyordu. Kabuslar başladı. Uykuya yenik düşersek başımıza geleceklerden korkarak geceleri uyanık kalmaya çalıştık. Tanıdığım en büyük piçlerden biri olan John, yüzüne kazınmış dehşetle titreyerek uyandı." Başını sallıyor. "Bir gece Alexander onunla tanışma sırasının bende olduğunu söyledi. Beni ona fırlattı."

Başını sallıyor. "Tek hatırladığım karanlıktı, o kadar yoğun ki tüm duyularımı kaybetmiştim. Ölüp ölmediğimi, ay ışığından yüz çevirenler için öbür dünyanın böyle bir yer olup olmadığını merak ettim. Üstümde bir hareket oldu ve derin obsidyen gözlerin bana doğru geldiğini gördüm. Sonra hiçbir şey olmadı. Bu hatırladığım son şey."

Blake yaklaşıyor. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Diğer mahkûmlar ona Karanlık Canavar diyordu. Gece'nin hapishanesinden kaçan mahkûmlardan biri olduğuna dair söylentiler vardı. Alexander, özel misafiri geldiğinde onu içeri alacağını söyledi."

Callum'un kaşları çatılır. "Özel misafiri mi?"

"Beni buraya bir mesajla gönderdi. Kurt Kral, kuzeyin daha önce hiç görmediği bir savaşa hazırlanacak. gördüm." Yüzünde bir pişmanlık ifadesi beliriyor. "Ya da ona bir hediye gönderebilir ve Alexander saldırıyı iptal eder."

İçimi bir bulantı kaplıyor, çünkü sorumun cevabını zaten bildiğimi düşünüyorum. "Ne hediyesi?"

Kai'nin bal rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

A Reviri yoğun bir sessizlik kaplıyor.
"Bu konuşma bu odadan dışarı çıkmayacak," diyor Callum. "Blake?"

Blake başını sallar. Lochlan'ın gözleri büyür ve eli silahının kabzasında, ayağa kalkmaya başlar. Callum kolunu Lochlan'ın boynuna doluyor ve onu geri çekiyor. Nefes alıyorum

Blake tezgâhtan bir şey kapıp Kai'nin boynuna saplarken keskin bir şekilde. Lochlan kükrer, yüzü kıpkırmızıdır ve Callum'a doğru çırpınmaktadır.

"Rahatla," diyor Blake. Kai'nin gözleri kapanır ve vücudu yumuşar. Blake iğneyi çıkarır. "Bu bir yatıştırıcı. Onu daha sonra sorgulamam gerekecek."

Callum Lochlan'ı serbest bırakıyor, sonra Lochlan'ın gözlerinde parlayan kurdu görmüyormuş gibi Fiona ve benim yanımdan geçiyor. "Biraz konuşabilir miyiz, Prenses?"

Fiona'yla endişeli bir gülümseme alışverişinde bulunduktan sonra kalbim hızla çarparak onun peşinden gidiyorum. Callum'un hızı

Kaleye doğru adım atıyor. Ona yetişmek için yarı koşuyorum. Koridorlarda konuşlanmış Lochlan'ın renklerini taşıyan silahlı askerlerin yanından geçiyoruz. Büyük Salon'dan yüksek sesler geliyor.
gerginlik çatırdıyor.

Callum'un bizi özel olarak konuşabilmemiz için eski yatak odasına götürdüğünü sanıyorum ama o tam tersi yöne dönüyor. Onunla birlikte uzun bir koridorda yürüyorum.

Sabah ışığını içeri alan dar pencereler. Sonunda bir kapı açıyor ve geniş bir odaya giriyoruz.

Süslü oyma direkleri, kırmızı kadife perdeleri ve yorganın üzerinde bir yığın kürkü olan bir yatak mekâna hâkimdir. Duvarların her yerinde tablolar ve silahlar var ve yatağın üzerinde Highfell'in kırmızı tartan sancağı asılı. Ocağa ateş olmadığı için hava soğuk ve havada çalı çırpı ve çelik kokusu var.

"James'in yatak odası," diyorum
usulca. Callum yutkunuyor. "Evet."

Odayı tarıyor, sonra üç dar pencereden birinin yanındaki masaya doğru ilerliyor ve yüzeyden bir şey . Sırt kasları gömleğinin kumaşı altında sıkıştı, sonra nefes verdi.

"Bu Ay'ın Kalbi değil." Dönüyor. Avucunda yuvarlak, beyaz bir taş var; Sebastian'ın benim karşılığında James'e verdiği taş. "Olmayacağından emindim - eğer olsaydı bana karşı kullanırdı. Yine de içimde küçük bir umut kırıntısı vardı."

"Emin misin?"

"Ay'ın Kalbi kutsal tanrıçamızın göğsünden kadim bir emanettir. Eğer onunla karşılaşsam, ona dokunursam *bir şeyler* hissederim. Kurdumu uyandırır. Tenime baskı yaptığını hissederdim." Onu yatağın üzerine fırlatıyor. "Bundan hiçbir şey hissetmiyorum."

Ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. "Benim için takas etmeyeceğini söylemiştim."

"Evet. Yaptın. Aptal adam."

Sessizlik aramızda uzanıyor. Odanın öbür ucundan bile onun kokusunu alabiliyorum; kan ve ter, dağ karışıyor. Doğruldu çenesini sıktı, ağzım kurudu. Bana bakışı. .

Bu adamın, bu alfanın -hayır, bu *kralın*- ne kadar korkunç görünebileceğini neredeyse unutmuştum. Babam bile onun karşısında sinerdi. Belli ki kızgın, olanlardan dolayı üzgün. Blake'le olanlara, buna izin veren o olmasına rağmen. Ben de kızgıyım. Yine de onun rahatlamasını istiyorum ve onu rahatlatmak istiyorum.

Yakın zamana kadar ikinci komutan olarak görev yaptığı kardeşini öldürdü. Bu konuda karmaşık hisleri olmalı.

İleriye doğru belirsiz bir adım attım. "Callum?"

Ses belirsizlikten mi, zayıflıktan mı emin değilim ama karanlığı paramparça oluyor.

boşluğu geçiyor ve ağır bir gümbürtüyle önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Kollarını belime doluyor ve alnını alnıma bastırıyor.

Midemde bir rahatlama hissettim. O hâlâ benim Callum'um. Tutuşu neredeyse çok sıkı ve beni daha sıkı tutmasını istiyorum. Elbiseme karşı bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldanırken ellerimi başının arkasına doluyorum.

"*Ghealach*, Prenses." Gözlerinin üzerinde sulu bir tabaka var. Burnundan akan kan, Blake'in elbisemi boyayan kanına ekleniyor. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. I orada olmalıydım. Sana daha erken ulaşmalıydım."

Dediğini yap.

Göz kırpıyorum. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

Dişlerini şişmiş alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Kızgıyım. Öfkeliyim. Kiskancım. Blake'in boğazını parçalamak istiyorum ve eğer sen . . . ona bağlı , bunu çoktan yapmış olurdum. Ve rahatladım. Çok rahatladım. Vücudumdan uçuyormuşum gibi hissettiğim için rahatladım. Ben çok

Seni gördüğüm, sana ve iyi olduğunu bildiğim için çok mutluyum."

İçimde bir şeyler sertleşiyor ve kendimi onun gazabının adaletsizliğini görmezden gelmeye zorluyorum. Parmak uçlarımı ensesinde gezdiriyorum ve titriyor. "James hakkında ne hissediyorsun?" Kendi kardeşimi düşünüyorum. I Ondan nefret ediyorum ama onun canını almanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. "Onunla ilişkinizin zor olduğunu biliyorum ama yas tutmaya hakkınız var-"

"O ölmedi."

Ben hala. "Ne? Yarışmayı kazandığını sanıyordum?"

Sanki sinirlerine dokunmuşum gibi omuzları sertleşiyor. "Kaybetti. Onu bayılttım, sonra da güneylilere karşı savaşı devraldım. Onunla daha sonra ilgilenmeyi planladım. O olmalı bilincini kazandı ve kaçtı."

Kanım soğuyor. James'in dişlerini bana batırırkenki görüntüsü göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor. Kurtboğanla ıslattığım parmaklarımı yanaklarından aşağı sürüklediğimde çıkan kükreme kulaklarımda yankılanıyor. "Sana meydan okumak için geri gelecek Callum."

Kalçamı sıkıyor, sonra kendini ayağa kaldırıyor. "Ve onu yine yeneceğim. Ryan'ı onun peşinden gönderdim."

"Ryan mı?" Ses tonum kuşkulu ve Callum'un şakağında bir kas seğiriyor.

"Evet. Ryan. James'in küçük kardeşi gibidir. James'in ona zarar vereceğini sanmıyorum. Nerede olduğunu , bu işi sonsuza dek bitireceğim." Başını sallar. "Şu anda uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var gibi görünüyor."

"Alexander."

"Evet."

kalın bir sessizlik daha uzanıyor. Garip. Rahatsız edici. Genelde duygularını okumak kolaydır ama

Yüzü bomboş. Söylenmemiş sözler aramızda asılı duruyor ve onları dile getirmemiz gerektiğini biliyorum. Yapmaya alışık olmadığım bir şey. Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Callum-"

"Gün bitmeden halletmem gereken çok şey var." Boğazını temizliyor. "Birine eski odanı hazırlattım. Buraya ilk geldiğinde kuledeki." Kaşlarım havaya kalktı, çünkü Lowfell'de yaptığımız gibi yatak odalarımızı paylaşacağımızı sanıyordum. "Bugün hiç odamda olmayacağım. Lochlan'ın adamları için yer bulmalıyım. Rob şimdiden beni baltalamaya çalışıyor ve onu kontrol altına almam gerekiyor. Alexander saldırmayı planlıyor. Kendi alanınızda daha rahat edeceğinizi düşündüm."

Acı içimde dalgalanıyor. "Blake ile olan şey-"

Gözlerini kapatır. "Lütfen, yapma. Şimdi olmaz."

"Callum, üzgün olduğunu biliyorum-"

Gözlerini açar. "Sana kızgın değilim Rory, eğer düşündüğün buysa. Benim kurdum. . Şu anda kontrol bende değil. Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

"Neyi kafana sokayım?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bilmiyorum. şeyi. Anlamadığın şeyler."

"Ne gibi şeyler?"

"Şimdi olmaz. Biraz dinlen. Zor bir gece geçirdin. Bunu daha sonra konuşuruz. Söz veriyorum."

Dudakları alnıma değdiğinde sertleşiyor. Kapıya doğru ilerliyor, odadan çıkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Gözlerimin arkası yanıyor. Çığlık atmak istiyorum. Dişlerimi parmağıma geçiriyorum ve akan kanın tadını çıkarıyorum.

Ağzımın içine.

Callum'un üzüleceğini biliyordum ama ben de üzgünüm. Kaçırıldım ve isteğim dışında alıkonuldum. Bir oda dolusu erkeğin önünde aptal yerine konuldum. Çaresizdim ve o sadece buna tanık olmakla kalmadı, aynı zamanda bunu teşvik etti. Neredeyse vuruluyordum, ve Alexander beni çalıştı. Hiçbiri benim hatam değildi.

Şu anda çok stres altında olduğunu anlıyorum, ama bir konuşma için yeterince önemli olduğumu düşündüm.

Aklım bu gece olan her şeyde dönüyor.

Aklıma bir şeyler gelirken keskin bir nefes alıyorum. James, Blake'in odasında bulduğu bir kitapta ilginç bir şey okuduğunu söyledi. İçinde bağ hakkında bilgi olan kitaptan mı bahsediyordu?

Bağ her şeyi karmaşıklştırıyor. Callum tahtı ele geçirdiğine göre, bunu bize karşı kullanması uzun sürmez.

Herkesin dikkati dağıldı. Blake revirde. Yorgun olsam da, kitabı almak için daha iyi bir zaman bulabileceğimi sanmıyorum.

Aramızdaki bu bağlantının tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum, böylece onu kırabilirim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Blake'in yatak odasına giderken merdiven boşluğundan aceleyle geçiyorum. Alt katta insanlar bağılıyor ve birbirlerine hakaretler savuruyorlardı ama burası sessizdi. Callum'un odasını geçip koridor boyunca Blake'in odasına doğru ilerliyorum. Bana bazı cevaplar verecek olan kitabı bulmak için en iyi şansım bu.

Kapıyı iterek açtım.

Oda paramparça olmuş. Yırtık siyah perdeler yatağın direklerinden parça parça sarkıyor ve pencerenin yanındaki koltuk yan çevrilmiş. Kitaplar raflardan süpürülmüş ve yere saçılmış.

Cam kırıkları masanın yüzeyinde parıldıyor ve havada viski kokusu asılı duruyor. Çalıların ve dağların kokusuna karışıyor - sanırım James'in kokusu.

Blake pencereye bakıyor ve masasının üzerindeki dağınık parşömenleri düzenliyor. Üzerinde yeni beyaz bir gömlek ve pantolon var. Buraya üstünü değiştirmek için gelmiş olmalı. Nabzım hızlanıyor.

"Yardımcı olabilir miyim, küçük tavşan?" Sesi ipek gibi.

Dönüyor. Ocaktaki ateş yüzüne yumuşak bir ışık saçıyor. Masaya yaslanıp iki eliyle kendini desteklediğinde, büyük ölçüde iyileşmiş olduğunu fark ediyorum. Artık şapelde yardım ettiğim yaralı hayvan değil. "İyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim," diyorum.

Bakışlarım masanın üzerinde duran bir kitaba takılıyor. Yerde olmayan tek kitap bu ve Blake'in eğilme şekli. . . sanki onu görmemi engellemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Derimin altında uğuldayan beklentiye hissetmesin diye duygularımın etrafına bir kafes örüyorum.

Blake gülümsüyor. "Şimdi iyiyim, teşekkür ." Başını eğiyor. "Sen iyi misin? Gergin hissediyorsun. . gergin."

Odasına giriyorum ve kapı arkamdan tık diye kapanıyor. "Uzun bir gece oldu, hepsi bu."

"Öyle."

"Yaraların iyileşiyor mu?"

"Yeterince iyi."

Masanın üzerindeki kitaba bir adım daha yaklaşıyor ve bu hareketiyle bir şişenin kırılmış dibini kenara fırçalıyor.

"Kontrol edeyim." Yaklaşıyorum.

"Benim için çok endişeleniyorsun, küçük tavşan." "Senin iyiliğin benim iyiliğimdir."

Bir gamze yanağını deliyor. "Doğru."

Gömleğinin üst düğmelerini açıyor ve Omzundaki kumaştan. Ona doğru yürüyorum. Kitap o kadar yakın ki neredeyse uzanıp . Mavi ve onu daha önce gördüğüme dair garip bir his var.

"Arkanı dön," dedim.

Koyu renk kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor. Dönüyor. Kalbim boğazıma düğümlendi. Blake'in sırtındaki kaslar gerildi. Kitaba doğru hamle yapıyorum. Blake de aynı anda kitaba uzanıyor, onu kapıyor ve dönüyor. tutuyor. "Bir şey mi , ufaklık-"

Sağ elimi kırık şişeye vuruyorum. Cam parçaları derime batarken çığlık atıyorum ve yaradan kan fışkırıyor. Blake bunu hissedince yumuşak bir ses çıkardı,

ve kitap kayıyor. Yere düştü, ben de kaptım.

Yarı tökezledim, yarı kapıya koştum. Blake bileğimden tutup beni geri çekti. Ondan uzaklaşıyorum ve kitabı göğsüme . Tüm vücudum kaskatı kesildi. Göğsümde bir hırıltı titreşiyor.

Benimkini.

Bu benim.

Blake gülüyor ve ben onu ısırarak istiyorum. Onu ısıracağım. Tek düşünebildiğim bu. Dişlerim ağrıyor. Her şeyim ağrıyor.

" ol, küçük kurt. Ben onu almayacağım sen."

Onu hissetmememe izin veriyor. Etrafımı saran gölgeler Ruh yumuşak, tehditkâr değil. Ay ışığının aydınlattığı ormanları tadıyorum ve nehirdeki ördekleri duyuyorum. İçimdeki vahşî şey sakinleşiyor ve yavaşça nefes veriyorum. Yanaklarım ısınıyor.

"Kurtlar kendileri için çok değerli olan şeyleri korurlar." Başını kitaba doğru eğiyor. "Sende kalsın. Artık ona ihtiyacım yok."

Ondan bir tehdit hissetmiyorum. Belki de bu yanlış kitaptır. Belki de bu onun oyunlarından biridir. Hafifçe gevşiyorum ve elimdeki acı artıyor. Kitabın kapağına kanıyor.

Blake gömleğini omzunun üzerinden geri çeker. Masanın altında duran tahta sandalyeyi çekip çıkarıyor ve üzerine vuruyor. "Otur." Orada durup zorlukla nefes aldığımnda, kitabı sıkıca kavradığımnda, kaşlarını kaldırıyor. "Yaralanmışsın. Otur."

"Ben iyiyim."

"Düşman , etrafınız sizi öldürmekte ya da İskender'e teslim etmekte tereddüt etmeyecek Kurtlarla çevrili,

ve Kuzey Toprakları'ndaki en iyi şifacı benim. Otur." Ona ihtiyatla bakıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Kitabı almayacağım. Gel hadi."

Titrek bir nefes verdim. Kitabı yatağının üzerine koydum; elimden alamayacağı kadar uzağa. Oturdum.

"Aferin kızıma," diyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Elimi kaldırıyorum. Bileğimden aşağı sıcak kan akıyor. Avucumdan cam parçaları çıkıyor. Blake'in kitabı bana verişindeki rahatlığa bakılırsa.

onu elde etmek için kullandığım araçlar gereksizdi.

, Blake çekmecelerinden birinden deri bir paket çıkarıyor ve masanın yüzeyine açıyor. Dışarıda, Gökyüzü dağların üzerinde gri ve soğuk güneş ışığı onun neşterlerini parlatıyor. Onlara ihtiyatla bakıyorum. Kitaplarındaki deneylerden bazılarını yaptı ama bir cımbız çıkardı. Bacaklarımın arasında yere diz çöktü, Onları hafifçe ayırıyor ve vücut ısısı üzerime geliyor.

Avucunu uzattı. Ona kanlı elimi uzatıyorum. Parmaklarını bileğime doladığında derimin altında garip bir his uğulduyor.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Bu biraz acıtabilir."

Cımbızla en büyük parçayı kavırıyor ve çekiyor. O parçayı yaradan çıkarırken ben çığlığımı tutuyorum. Alt dudağımı ısıyorum. Masanın üzerine bırakıyor ve yaradan daha fazla kan pompalanıp parmaklarını kaplıyor.

Küçük parçaları çıkarmak için çalışmaya başlıyor. Acıtıyor ama şaşırtıcı derecede nazik davranıyor. "Seni Lowfell'den alıp James'e kim getirdi?" diye soruyor.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Nedenini biliyorsun," diyor. Dudaklarımı büzüyorum ve başımı sallıyorum. "Lochlan'ın klanından biri olduğunu tahmin ediyorum. Lowfell'den hiç kimse bunu yapmazdı. Belki de Ian?" Nabzımın hızlanmasına engel olamıyorum. Blake masaya bir bardak parçası daha bıraktı. "Ian, o zaman."

"Onu öldürmeni istemiyorum."

"Neden?"

Başımı salladım. "Alexander'ın kardeşi var. Beni almanın James'in mahkûmları geri almasını sağlayacağını düşündü. Bu yaptığı şeyi mazur göstermez ama eğer bunun için öldü."

"Kardeşiniz uğruna birini tehlikeye *miydınız*?"

"Kardeşim berbat biri. Aynı şey değil." Yutkunuyorum.
" de Elsie için aynı şeyi yapardın, değil mi?"

Bileğimi sıkıca kavradı. Bir sinire dokundum. Omuz silkiyor ve bir cam parçası daha çıkarıyor. "Elsie *için* lan'ı öldürmem gerektiği hiç aklına geldi mi? Klanım için? Küçük Alfie için? Senin için mi? Başka kurtlara sahip olamam Lowfell'e girip benim olanı alabileceklerini sanıyorlar." "Ben senin değilim."

"Hayır. Ama sen benim klanımın bir parçasısın. Kurtlar için bunun bir anlamı vardır."

Alt dudağımı ısırđım. "Ellerimde başka bir ölüm istemiyorum."

Kaşları çatılır. "Bir başkası mı? Başka kim olacak?"
Dudaklarım sertleşiyor ve ocakta titreyen alevlere odaklanıyorum. "Ah. Anlıyorum. Sebastian. Onun canını aldığın için kendini kötü hissediyor musun?"

"Hayır." Duygularım bundan daha karmaşık. Evlenmem gereken adamla birlikte arabada mahsur kaldığım anı bastırıyorum. Çeviriyorum

onunla konuşmak. "Kaçırıldığım gece bir fırtına vardı."

"Vardı."

"Onlardan neden korkuyorsun?"

Rüzgar dışarıdaki dağların arasından esiyor ve ateş çıkartıyor. Cevap vereceğini sanmıyorum.

"Biyolojik babamın anneme ne yaptığı hakkında sana ne hatırlıyor musun?" diyor.

Bana verdiği tasmayı çıkarmaya çalıştığım da Blakes'in parmakları bileğime dolandı. Bana babasının annesine zorla sahip olduğunu söyledi. Karanlık göğsümde kıvrılıyor. Ondan mı yoksa benden mi geldiğinden emin değilim. "Evet," diyorum.

"Annem beni sevmiyordu. Sanırım ona onu ve ona karşı işlenen suçu hatırlatıyordum. Onun gibi içimde bir kurt olmasından korkuyordu. On yıl boyunca hiçbir belirti göstermedim. Varlığımı tahammül etti."

Yaramdaki son cam parçasını da çıkardı. ve ayağa kalkıyor. Bir sürahidenden ahşap bir leğene su doldurur, sonra tekrar diz çöker. Leğenden bir bez alır ve halkalar.

"Onuncu yaş gününden hemen sonra şiddetli bir fırtına çıktı." Parmak eklemlerimi avucunun içine bastırıyor ve elimi bezle nazikçe siliyor. "Akşam, fırtına kopmadan hemen önce, kurdu hissedebildim. Yarı kurtlar da bazen fırtınaları hissedebilir. Gözlerim değişti ve annem ilk kez içimde gizlenen şeyi gördü. Beni köydeki kiliseye sürükledi ve rahibe ona ne olduğunu ve benim ne olduğumu 'itiraf etti'. Babam hakkında konuştuğunu ilk kez o zaman duymuştum."

Kaseyi yere bırakır ve masadan küçük bir kap alır. Etiketinin üzerinde *Ayçiçeği* yazıyor. Çevirip çıkarıyor. ve başparmağına biraz merhem sürüyor. Yaralarımın üzerine sürüyor.

"Rahip bana 'tövbe ettirmeye' çalıştı, kurdu boyun eğmeye zorlamaya çalıştı. Ben korktukça kurt daha da tahrik oluyordu. Sonunda dayaktan bıktı ve beni köyün ortasındaki kuyuya sürükledi. Beni oraya attı ve kurdu kontrol edebildiğim zaman dışarı çıkabileceğimi söyledi.

"Tüm bu süre boyunca fırtına şiddetlendi. Kurt hislerim ilk kez aktif hale geldi - tam bir kurdunki kadar güçlü değildi ama bir insanınkinden daha güçlüydü. Her şimşek çakışı kör ediciydi. Her gök gürültüsü beni neredeyse sağır ediyordu. Rahibin bana açtığı yaralar sırtımda acıyordu. Yağmur şiddetle yağıyor ve su göğsüme kadar yükseliyordu. Yapamadım paniği durdurmak için elimden geleni yaptım. Ne olduğunu bilmiyordum. bana oluyor. Öleceğimi sandım. Bir parçam bunu istedi."

Ateşli rüyalarımın birinde, kapalı bir alanda göğsüme kadar su içinde titrediğimi hatırlıyorum. Orada onunla birlikte miydim?

Blake masadan bir rulo gazlı bez alır. "Mantıksız olduğunu biliyorum ama ne zaman bir fırtınanın yaklaştığını hissetsem kendimi o kuyunun içinde buluyorum. Gücsüz."

Bu hikaye onun fırtına korkusundan daha fazlasını açıklıyor. Bana daha önce kurdunun onu doğduğu andan itibaren karanlığa mahkum ettiğini söylemişti ve dolunay gecelerinde yer değiştirmeyi sevmediğini biliyorum.

"Bunu anlayabiliyorum," diyorum usulca.

Gazlı bezi elimin etrafına sarıyor, parmağımla başparmağım arasında dolaştırırken dokunuşu sert ama nazik. Bu işte ne kadar yetenekli olduğunu fark ettim. Şifacı olduğunu biliyordum ama daha önce işkence etmekten başka bir şey yaptığını görmemiştim. daha önce insanlar.

"O gece arabada Sebastian ile birlikteyken ne oldu?" Ses tonu alışılmadık bir şekilde

Dikkatli ol. "Onun etrafındaki duygularınız. . . hissediyorlar. . . ."
Kaşları çatılıyor. "Sanki yeniden on yaşıdaymışım, fırtınada kapana kısılmışım gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Önemli değil."

Bandajı yaramın etrafına sarmaya devam ediyor. "Bazen o kuyudan hiç çıkıp çıkmadığımı merak ediyorum. Sanki sürekli kenarlarını tırmalıyor, kendimi dışarı çıkarmaya çalışıyormuşum gibi geliyor. Yine de kenara her yaklaştığımda, karanlığın içine daha fazla kayıyorum."

İtirafının çiğliği, gösterdiği kırılmanlık karşısında kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Meselenin bu olduğunun farkındayım. Bu bir alışveriş. Söylenmemiş bir pazarlık. Benden bir parça karşılığında bana kendisinden bir parça sunuyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. Ciddi. Bekliyor. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Yine de kelimeler içimde kabarıyor. Duyulmak için çaresizce boğazımı . Onun tarafından bile. Belki de sadece onun tarafından. Bir şekilde beni yargılamayacağını ya da onlardan korumaya çalışmayacağını biliyorum.

"James bana Sebastian'ı öldürmem için bir hançer verdi," diyorum sessizce. "Onu uyluğuma kılıf yaptı. "Sebastian'ı öldürmek için Sebastian'la taşırken, dikkat çekmeden nasıl çıkaracağımı bilemedim. I. . . Onun kucağına oturdum. Onu altımda hissedebiliyordum. O... ." Yutkundum. "Hançeri aldım ama bileğimi yakaladı ve beni etkisiz hale getirdi. Highfell canavarına fahişelik yaparken öğrendiklerimi ona göstermemi söyledi." Tenim soğuyor. "Bana kendi başıma dizler." Blake'in çenesi gerilir. Odadaki gölgeler onun etrafında kararıyor gibi görünüyor. "Kendimi çaresiz hissettim. Hançer ulaşamayacağım bir yerdeydi. Onun düşündüm. . . Sonra James arabayı devirdi. Beni kurtardı. . . Bıçağı alabildim. Onu öldürdüm."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Gözlerim yanıyor. Ruhumda kök salmış olan utanç verici ve iğrenç itiraf kabarıyor ve boğazıma doğru sarmaşıklar yayıyor. Eğer onu dışarı çıkarmazsam beni parçalamakla tehdit ediyor. "Bu benim seçimimdi."

Başını hafifçe eğiyor. "Neydi o?"

"Sebastian." Tavana bakıyorum. "Onu ben seçtim. Bu benim hatamdı. Kaderimi ben seçtim. Babam onunla evlenmemi söyledi, ve hayır diyebilirdim. Babamı memnun etmek istedim. Sebastian'la tanıştığımda ve onun bir canavar olduğunu anladığımda bile kaçmadım. Callum kaçmasaydı. . Sebastian'la evlenseydim, bana yapmaya çalıştığı şeyler Taşıyıcı. . Ona izin verirdim, değil mi? Bu benim seçimimmiş gibi davranırdım, çünkü o benim kocamdı ve ona izin verirdim."

Blake'in ifadesi okunamaz. "Zorlama ve rıza aynı şey değildir. Ve yaptığınız seçimler ne olursa olsun, size zalimce davranılmasını hak etmiyorsunuz."

Gözlerimden yaşlar süzüldüğünde utanıyorum. Annemin cenazesinden beri kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermemiştim ve bunun için azar işitmiştim. Gözlerimi kırıştıyorum.

"Çaresizdim," diyorum. "Bunun için kendimden nefret ediyorum."

Dediğini yap. Callum'un sesini itiyorum.

Neden bilmiyorum ama bir sonraki utanç verici sırrım dudaklarımdan dökülüyor. "Annemden de nefret etmeye başladım, çünkü o da çaresizdi. "Nasıl oldu da annemin zehirlendi? Neden kaçmaya çalışmadı?"

Blake gazlı bezin ucunu içeri sokuyor. "Kurtlar kendileri için değerli olan şeyleri korurlar."

"Sence beni korumaya mı çalışıyordu?"

"Belki de."

Bileğimi geri çekiyorum ve bandajlı avucumu inceliyorum. "Artık bir önemi yok. Hepsi geçmişte kaldı. Yorgunum, sanırım. Yorgunum."

Bütün bunları neden söylediğimden emin değilim." Gülümsemeye zorladım. "Beni görmezden gel." "Hayır."

Karanlığın ortasında bir kıvılcım çakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni görmezden gelemem. Sana küçük davranmayı öğretenler aptaldı. Bana bunu yapmana gerek yok."

Acı bir kahkaha attım. "Biz arkadaş değiliz, Blake. Hayatlarımızı birleştirip Callum'u öldürmeye karar verdiğinde bundan emin oldun."

"Hayır. Biz düşmanınız, değil mi?" Altın benekli gözleri ateş ışığında parlıyor. "Ve bir gün, birbirimizle şekilde yüzleşeceğiz. O zaman geldiğinde, hepinizi istiyorum. Sahip olduğunuz her şeyi bana fırlatmanızı istiyorum. Görkemli bir yenilgi istiyorum."

"Görkemli bir yenilgi." Başımı sallıyorum, çünkü benimle alay ettiğini biliyorum. "Konuşacak tek kişi sensin, Blake."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçük davrandığımı söylüyorsun, peki ya sen? Bir keresinde bana hep rol yaptığını söylemiştin. Saklanıyorsun bir şey."

"Zamanı geldiğinde, küçük tavşan, sana vereceğim sahip olduğum her şeyi. Söz veriyorum." Ayağa kalkıyor ve eşyalarını masanın üzerine koyuyor. "Yaran yarın sabaha kadar iyileşmiş olur. İyileşmezse bana geri gel."

"İlan konusunda ne yapacaksın?"

"Eğer onu bulursam, ölecek. Sen kaçırıldıktan sonra Lowfell'e dönmedi. Sanırım . Eğer akıllıysa bir daha yoluma çıkmaz."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve odaya geçtim. Yatağının ucundan kitabı alıyorum ve parmaklarım ipeksi saçlarının üzerinde geziniyor.

çarşaf lar. Onu almamı engellemesini bekliyorum, ama pencerenin yanındaki koltuğunu düzeltiyor ve içine düşüyor.

Kapıya ulaşıyorum, sonra onunla yüzleşiyorum. "Dün gece olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen. . . ." *Beni öptün. Benim için kurşun yedin. Callum bu yüzden garip davranıyor.* "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Öne eğiliyor ve ellerini kalçalarının arasında birleştiriyor. "Bunun hakkında konuşmak *ister misin?*"

"I. . ." *Öyle mi?*

Blake bir yılan. Bir baş belası. Bir canavar. Callum'a karşı planlar yapıyor ve bunun için beni kullanıyor. incitti, öldürdü, *işkence etti.* Rıza ve zorlamadan bahsediyor ama hayatlarımızı benim isteğim dışında birleştirdi. O bir yalancı. Bir manipülatör. Bir hilekar. Yine de bana öyle geliyor ki, bunların hepsi olabilir ve yine de bana karşı bir parça şefkat duyabilir. Bunların hepsi olabilir ve. . . beni isteyebilir.

James kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi. Yoksa neden bize tüm yaşatsın ki? Callum neden bundan rahatsız olsun ki?

Nefes veriyorum. "Belki de değil."

Ateş ışığı ve gölge ciddi ifadesinde titreşiyor. "Bulduğunda bana haber ver," diyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

beyaz yorganın üzerinde Blake'in kitabı ile küçük yatakta bağdaş kurmuş oturuyorum. Eski odamdayım, kale kulesinde.

Buraya son geldiğimde olduğu gibi görünüyor. Sade bir şekilde döşenmiş. Kitaplar neredeyse her yüzeyi kaplıyor; raflar, küçük pencerenin yanındaki yazı masası, komodin. Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde bir mum yanıyor. Yağmur pencereye vuruyor ve dışarıda gökyüzü gri - ruh halimin bir yansıması.

Kurtların İlminin Sınanması kitabın ön yüzünde altın harflerle yazılmıştır. Altın yıldızlar sırtın tozunu alır. Kitap bana tanıdık geliyor ve aklıma geliyor. Blake bu kitabı odadaki raflardan birinden alıp önüme koydu. Bu konuda gizliydi ve Callum'un James'e yardım etmek için yola çıktığı sabah aldı.

James'in dediği gibi, Blake'in deney kitaplarından biri. El yazısı, okuduğum karalanmış defterlerden daha düzgün ve daha önce okuduğum bazı deneylere rastladığımda -bir göz küresinin tekrar büyüüp büyümediğini görmek için eritilmesi, bir kurdun derisi üzerinde farklı metallerin test edilmesi ve dolunay gecesinde kemiklerin kırılma sırası- bunun en çok yapılan deneylerin bir yazısı olduğunu fark ediyorum. ilginç deneyler. Bu kitabın daha geniş bir kitleye dağıtılması düşünüyorum.

Göz gezdiriyorum ve bir şeylerin gözüme çarpmasını umuyorum. Tozlu sayfalar arasında *bağlantı*, *yaşam gücü* ya da *bağ* sözcüklerine karşı tetikteyim. Yine de yorgunum ve mürekkep bulanıklaşmaya başlıyor.

Sarsılarak uyandığımda pencerenin dışındaki gökyüzü karanlıktı.

Rüyalarım huzursuzdu. Kendimi karanlık koridorlarda, parmaklıklı hücrelerden geçerken ve biri tarafından takip edilirken buluyordum.

Gölgelerde ısıklık çalıyor.

Rüyamda Gece'nin hapishanesini görüyorum ve kendime bunun Alexander'la karşılaşmam, Blake'in omzuyla ilgilendiğim şapel ve son zamanlarda karanlık tanrı hakkında konuşulanlar yüzünden olduğunu söylemeye çalışıyorum. Yine de annemin hikâyeleri zihnimde kök saldı ve sarmaşıklarını yaymaya başladı. Bana Gece'nin çaresiz ölümlüleri baştan çıkaracağını ve onlara ruhları karşılığında en çok istedikleri şeydi.

Ben bir kralın kızı, bir başkasının eşiyim. Gece ruhuma mı göz dikti?

Biri kapıma vuruyor. Kitabı yastığımın altına koyup odanın diğer ucuna geçiyorum. Kapıyı açıyorum ve bakıyorum. Gerginliğimin bir kısmı dağılıyor.

"Fiona, burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Callum için aşağıda bir ziyafet veriyorlar. Yeni bir alfa ya da kral olduğunda bu bir gelenektir. Güzel bir elbise giy ve acele et!"

Kaşlarımı çattım. "Callum bana söylemedi."

"Bütün gün alfalarla birlikteydi. Seni aşağı getirmemi söyledi."

Callum'un benim için dilesem de, onun coşkusu bir gülümsemeye neden oluyor. "Bir dakika." Aceleyle gardırobun yanına gidip açıyorum ve bir elbise seçiyorum.

Kendimi ziyafete hazırlıyorum.

Fiona'yı sarmal merdivenlerden aşağı doğru takip ederken uzun kollu kızıl elbisemin eteği taş basamaklara sürtünüyor. Keşke hazırlanmak için daha uzun zamanım olsaydı. Saçımı yaparken Fiona odama daldı ve saçımı örüp dağınık bir taç haline getirmeye ancak zaman bulabildim. Daha Buraya geldiğimden beri banyo yapıyorum.

Fiona bana öğleden sonrasını Callum'un klanlar arasında barışı sağlamasına yardım çalışarak geçirdiğini anlatıyor. "O deniyor

Alexander'ın tehdidi karşısında onları savaşa hazırlamaya çalışıyorum ama bazı alfalar onun altını oymaya çalıştıkça bu zorlaşıyor. Rob en kötüsü."

"Yeşil giyen kocaman kel adam o mu?"

"Evet. Onun klanı her zaman bela olmuştur." Kulenin dibindeki koridora döküldüğümüzde sargılı elime bakarak kaşlarını çatıyor. "Yaralandın mı?"

"Önemli bir şey değil."

Fiona ve ben giriş holüne ulaştığımızda yollarımızı ayırıyoruz. Bana henüz atlarını kontrol etme fırsatı bulamadığını söyledi. Büyük Salon'a giden yolculuğun geri kalanını tek başıma yapıyorum.

Madadh-allaidh'li çilli genç çocuk Brodie, çift kapının dışında gaydasını çalıyor.

"Kendini çok geliştirmişsin Brodie," diyorum.

Ben geçerken tiz bir nota çalıyor ve yanakları saçları gibi kızarıyor. Buraya ilk geldiğimde Callum ona iltifat ettiğinde göğsünün nasıl gururla kabardığını hatırlıyorum. O zamanki gibi, kapıdan içeri adımımı atar atmaz neşem kaçıyor.

Büyük Salon gürültülü, sıcak ve daha önce hiç görmediğim kadar dolu. Ocaklarda ateşler gürlüyor ve Lochlan'ın adamları

gölgelerde nöbet tutuyorlar. Dört uzun masa Kurtlarla dolu. Alan boyunca birbirlerine bağırıyorlar. Mavi tartanlı bir adam, elinde et tepsisiyle koridorda aceleyle ilerleyen Kayleigh'in arkasını çimdikleyerek Mrs.

McDonald onu kulağından tutar ve yüzü morarana kadar bağıır. İki bank arasında bir arbede çıktığında ve kaldırım taşlarına kan sıçradığında Lochlan'ın iki adamı gelip kavgayı ayırır.

Callum alfa masasının ortasındaki ahşap tahtta oturuyor. Ay'ın Yaşlı Kurt'a kalbini verdiği bir duvar halısı arkasındaki duvarı süslüyor. Bir kral gibi görünüyor. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, güçlü çenesini ve parlak gözlerini vurguluyor. Geniş omuzlarına kahverengi bir palto giymiş ve üzerinde kırmızı bir tartan kuşak var. Bu olmalı James'e ait olmalı, çünkü Lochlan klanının sarısı dışında tüm klan renkleri . Sanırım o da yakında desene eklenecek.

Lochlan Callum'un yanında oturuyor ama vücudu hafifçe dönük. Acaba daha önce Kai'ye kızgın mıydı, yoksa başka bir konuda mı tartışıyorlardı?

Callum'un gözleri benimkilere kilitleniyor, o kadar yoğun ki ağzım kuruyor.

Salondaki gürültü azalıyor, sanki Kurtlar krallarının dikkatinin nerede hissedebiliyorlarmış gibi. Bana doğru dönen yüzlerden bazıları düşmanca. Sadece babam yüzünden değil, kardeşler arasındaki bu savaşta oynadığım rol yüzünden de düşman olarak görüldüğüm açık.

Belki de odamda kalmalıydım.

Hayır. Sinmeyeceğim. Derin bir nefes alıyorum, eteğimi düzeltiyorum, sonra iki uzun bankın arasından Callum'a doğru yürüyorum. Konuşmaların fısıltılı parçalarını yakalıyorum.

". . . tüm bunlara o sebep oldu. . ."

". . . güneyli fahişe. . ."

". . . duydun mu. . . ?"

Tenimde ilginin baskısını hissediyorum. Blake duvara yaslanır. Yeşil kilt giyen bir grup adam

onu çevreliyor. Elbisemi ve başımdaki örgülü saç tacını inceleyen Blake'in gözlerinde tuhaf bir ifade var.

Uzun boylu, sıırım gibi sarışın bir kurt ona yaklaşıyor ve ben geçerken konuştuklarını duyuyorum. "Bir kurt için kurşun yediğin doğru mu? kız?"

"Evet." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunun için bana teşekkür edeceğini umuyordum."

Adamlar gülüyor. "Öyle mi?"

Blake'in bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Henüz değil."

Etrafında toplanan adamlar alay ediyor. Aramızda bir tür ateşkes sağladığımı hissediyordum ama bu bozuldu. Klanda onu en az kabul eden Kurtların önünde Callum'a açıkça saygısızlık etmeye çalışıyor. Başımı başka yöne çevirip yürümeye devam ediyorum. Her şeyi görmezden geliyorum.

Callum'un ifadesi karanlık ama ben yaklaştıkça yumuşuyor. Yanındaki koltuğu işaret ediyor ve ben de malikânede aşağılanmama tanık olan alfaların yanından geçerek masanın etrafında yürüyorum.

Dediğini yap.

"Çok güzel görünüyorsunuz Prenses," diyor Callum sessizce. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Elini incittin." "Önemli bir şey değil."

Oturduğumda Lochlan bana bir gülümseme sunuyor, ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor.

Masayı dolduran kızarmış geyik eti ve patatesler ağzımı sulandırması gerekirken Callum sanki çok uzaktaymış gibi hissediyorum. Hâlâ konuşmadık, doğru düzgün konuşmadık ve Kurtların önünde konuşamayız.

Yemekler ve Brodie'nin ilerleyen müzik becerileri hakkında rahatsız edici küçük sohbetler yapıyoruz. Ben Brodie'nin

ve mahkûmken başına hakkında başka bir şey keşfedilip keşfedilmediği.

"O yaşıyor," diye araya giriyor Lochlan. "Klanımın diğer bazı üyeleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. gizemli bir şekilde kayboldu." Hırlayan Callum'a karanlık bir bakış fırlatır.

"Son kez söylüyorum, lan'ı ya da diğerlerini öldürmedim. Hiç olmasın, onları bir daha görürsem ölürler. Rory'den onlar sorumluydu-"

Salonu bir uğultu doldurur ve insanlar tabak çanaklarını yere bırakırken bir takırtı duyulur.

Fiona bir adamın kafasını tutmuş ve onu masaların arasından bize doğru çekiyor. Onu masamızın önünde yere fırlatıyor ve adam gülererek ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. Pahalı görünen yüksek yakalı, özel dikim mavi bir ceket, pantolon ve siyah deri eldivenler giyiyor. Bakırımsı kızıl saçları mum ışığında parlıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Dizlerimin üzerine çökmemi tek yapman gereken sormaktı tatlım."

Büyük Salon sessizliğe gömülür. Onun aksanı benim aksanım, Güney Toprakları'nın aksanı. Dahası, asaletin müzikal tınısına sahip.

Fiona ona arkadan vurur ve adam inleyerek şöyle der: "Bana bu şekilde davranmaya devam edersen sen."

Callum'un eli bıçağının etrafında kıvrılıyor. "Kim bu soytarı?"

"Onu ahırların yanında gizlenirken buldum," diyor Fiona.

Adam başını kaldırdı. Mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve çenemi öyle bir sıkıyorum ki canım acıyor. Onun

illerle kaplı yakışıklı yüzü, yontulmuş çenesi ve çenesindeki yarık. Burnundan kan damlıyor.

"Özür dilerim," dedi. "Tüm bu şiddet içinde terbiyemi unutmuş olmalıyım. Benim adım-"

"Philip." Aniden ayağına kalktı.

Gamzeleri yanaklarını kırıştırıyor.

"Merhaba küçük kardeşim,"
diyor.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonra, fısıltılar. Kalabalığın arasından süzülürler
ilence.

yılanlar gibi. "Bu Güney Toprakları Prensi."

Hava patlar. Kurtlar ayağa fırlar. Banklardan biri devrilir. Bağrıışmalar havayı doldurur. Histerik çığlıklar. Bir kadının intikam çığlığı o kadar boğuk ki ağzından kan aktığını görmeyi bekliyorum. Lochlan'ın adamları Bize doğru koşanlar.

Öfke beni yutuyor ve bana yönelik olduğunu da biliyorum. Ellerim yumruk oluyor. Nefesim kesiliyor, sanki ciğerlerimde bir fırtınayı kontrol altına almaya çalışıyorum. Damarlarımda ateş yanıyor.

"Burada ne işin var Philip?" Ses tonum .

Gülümsemesi genişliyor ve mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. Kanının peşinde olan kalabalıktan en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor.

Hayatımı zindan etti. Benimle alay etti, dalga geçti, beni küçümsedi. Tüm çocukluğumu, miras olarak alacağı sarayın etrafında sanki çoktan varmış gibi vals yaparak geçirdi. Ona sahipti ve ben de içindeki nesnelerden biriydim. İstedliğini yapıyor, istediğini içiyor, istediğı kadınla yatıyordu. ve sürekli olarak kendini sergiledi. Davranışları için tokatlanmış bir bilekten fazlasını asla almadı. Tüm bunlar olurken, ben de en ufak bir

Mükemmel dış görünüşümdeki çatlak ortaya çıktı. Şimdi o *burada*. Babam adına savaştığı savaştan dönmüş ve beni eve getirmek için doğruca Kuzey Toprakları'na gelmiş olmalı.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Rahibe." Gürültünün üzerine dilini şaklatıyor. "Birisi yaramazlık yapmış. Babam hiç hoşnut olmayacak."

Callum'un göğsünde alçak bir hırıltı titreşiyor, daha akıllı bir adamın korkup kaçacağı bir ses. Kardeşim her zaman tanrıların lanetlediği bir olmuştur. Kurtlar tarafından kuşatılmış düşman bölgesinde olduğunu anlamıyor mu? Hissetmiyor mu Havadaki şiddeti? Kana susamışlık, onun ve benim?

Lochlan hafifçe öne eğilir ve kaşları çatılır. Philip'in sırtışı sanki Glas- Cladach alfasını tanıyormuş gibi duraksıyor.

Callum, masanın diğer ucunda oturan Blake'e başıyla selam veriyor.

Masa.

Blake ayağa kalkar ve Philip'e doğru yürür. Ani bir hareketle hareketiyle kardeşimin boynuna bir şırınga saplıyor ve Philip yere yığılıyor.

"Onunla revirde biraz zaman geçireceğim," dedi.

Blake.

Callum yanımda ayağa kalkıyor. Kolu bana sürtünüyor. Benim. "Ben ne yapacağıma karar verene kadar kimse ona dokunmasın." Birkaç adama eliyle işaret ediyor ve onlar da kardeşimi kaldırıp kalabalığın arasından çıkışa doğru sürüklüyorlar.

"Tek başına seyahat etmiş olamaz," diyorum. "Tüm krallığı dolaşmak şöyle dursun, maiyeti olmadan kendini bile zar zor giydirebiliyor."

"Lochlan?"

"Bir arama ekibi göndereceğim," diyor Lochlan. Daha önceki karanlığı yerini entrikaya bırakmış gibi görünüyor.

Callum Fiona'ya bir şeyler fısıldıyor, sonra o ve ben Blake'i Büyük Salon'dan çıkarken takip ediyoruz.

Revire vardığımızda Philip, Kai'nin uyuduğu karyolanın yanındaki bir sandalyeye bağlanmıştı. Başı göğsüne yaslanmış, saçları alevlerin yumuşak ışığında kararmış bakır renginde. Bilekleri sandalyenin kollarına bağlı ve uzun bacakları hafifçe açılmış, ayak bilekleri ayaklara bağlı.

Ona yakın, şöminenin yanında duruyorum. Callum duruyor . Blake, Philip'i buraya getiren iki adamı kovuyor.

Philip'in babamın Rema Krallığı'ndaki savaşlarından birinde savaşıyor olması gerekiyordu, ancak bu onu herhangi bir şekilde sertleştirdiyse, buna dair hiçbir kanıt taşıyor. Uzun, yüksek yakalı paltosu çok iyi dikilmiş. Her zamanki gibi bakımlı ve yüzü - derisinin görünen tek kısmı - alevlerden kızarmış ama denizaşırı ülkelerdeki sıcak hava nedeniyle bronzlaşmamış. Onu büyük, özenle hazırlanmış çadırlarından birinde oturmuş, yiyip içerken ve başkalarına kendisinin -ve babamın- pis işlerini yaptırırken hayal edebiliyorum.

Blake bir şişe açıp Philip'in burnunun altına koyuyor. Kardeşim kıpırdanıyor, sonra inliyor. Blake arkasındaki tezgâha doğru yürüyor ve çekmecelerden birinden deri bir paket çıkarıyor. Açtığına metal bıçaklar ve neşterler ortaya çıkıyor. İçim daralıyor. Kardeşimden nefret ediyorum. Yine de, Blake'in bazı deneylerini okuduktan sonra Blake'in planladığı şeyi kaldıracak midem var.

Callum'un buna bir son vermesini bekliyorum. Blake küçük bir bıçak çıkarıyor ve Callum'un yüzü ifadesiz. Callum bana karşı her zaman o kadar nazik davranmıştı ki, onun hakkındaki ilk izlenimimi unutmuştum. Onun kana susamış bir canavar olduğunu düşünmüştüm - geldiği dağlar kadar vahşi ve evcilleşmemiş.

O bir canavar değil. O vahşi bir savaşçı, bir alfa, ve şimdi, bir kral. Philip'in burada olması hem benim hem de onun krallığı için bir tehdit.

Philip kollarını hareket ettirmeye alışıyor. Deri eldivenli elleriyle sandalyenin kollarını kavrarken bir gıcırtı . şimdi paniklemeye başlayacağına eminim. Kardeşim hayatı boyunca tek bir zorluğa bile katlanmadı.

Blake'in ona zarar vermesine izin vermeyeceğim ama de korkusunun tadını çıkarabilirim.

Philip Blake'e bakıyor. "Esaret mi? Her zamanki tipim değilsin ama sanırım yeterince güzelsin."

Blake tezgaha yaslanır ve küçük Elindeki bıçak parılıyor. Philip'e çoğu kişinin korkacağı bir gülümseme fırlatıyor. Kardeşim de gülümsüyor.

"Kardeşin bir mı?" Callum'un ses tonu kızgınlık ve gerçek merakın bir karışımıdır.

"O bilge bir adam değil," diyorum.

Philip sanki bir sandalyeye bağlı değil de bir tahtta oturuyormuş gibi Callum'a tepeden bakıyor. "Belki de sen ve ben özel olarak konuşmalıyız. Bir müstakbel kraldan diğerine."

İçimde öfke patlıyor. Bu sadece tipik değil mi Philip mi? Benimle ilgili bir görev için geldi ama görüşmek istediği kişi odadaki en yüksek rütbeli erkek. Tanrıça, kendi geleceğim hakkında söz sahibi olmamı yasaklıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O geleceğin kralı değil. O geleceğin Kral."

"Meyhanelerde konuşulanlara , uzun sürmeyecek. geçip gider."

"Burada ne yapıyorsun, Philip?" Ben soruyorum.

"Sana söylemeye niyetim vardı, küçük kardeşim. O kadar kötü muamele gördüm ki artık söyleyemeyeceğim." Başını sallıyor. "I

Northlands Kurtlarının misafirperver olmadığını ama bu kadar soğuk bir karşılama beklemiyordum."

Ona yaklaşıyorum. Bira gibi kokuyor. "Bu bir oyun değil. Babanız sizi kurtarmak için burada değil, unvanınız sizi korumayacak ve bundan kurtulmanın yolunu ödeyemezsiniz. Kurtlar Krallığı'ndasın ve onların prensisin. Düşman. İçinde bulunduğunuz durumun ciddiyetine biraz anlayış göstermeniz akıllıca olacaktır."

Gözleri parlıyor. "Değişmişsin, Rahibe."

"Ve sen en ufak bir değişiklik göstermedin, *kardeşim*."

"Şaşırabilirsin."

Blake tezgâhtan bir sandalye çeker ve Philip'inkiyle aynı açığa yerleştirir. Sandalyeye çöküyor ve bir kolunu arkaya koyuyor. Hareketlerindeki rahatlığa bakılırsa kurşun yarası çoktan iyileşmiş olmalı.

"Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun Blake," diyor Philip.

Blake'in dudaklarını soğuk bir gülümseme süslüyor. "Sen de öylesin."

tanımlarına şaşırmamalıyım. Blake Kral Muhafızlarının bir parçasıydı, bu yüzden muhtemelen birbirleriyle karşılaşmışlardır.

"?" diye sorar Blake. "Sana neden söylemem gerektiğini anlamıyorum."

Blake ayak bileğini kalçasına yaslıyor. Elindeki küçük bıçağı dalgınca çeviriyor. "Aurora'nın seni kurtaracağını düşünüyor musun?"

"Sanırım ona cevap veriyorsun, değil mi?"

Blake'in gülümsemesi vahşileşiyor. "Eğer bu doğru olsaydı, şu anki durumunuz için çok endişelenirdim."

Philip göz göze geldik. "Bunu yapıyor, biliyorsun. Göz kapaklarını kırıştıtır ve güçlü adamları parmaklarının etrafına sarar.

Masum prensesi oynayarak her istediğini vermelerini sağlıyor."

İçimde öfke çiçekleri açıyor.

"Öyle mi?" Blake söylüyor.

Ne zaman istediğimi elde ettim ki? Onun hakkında aklıma gelen her kötü düşünceyi ona söylemek istiyorum. Suratının ortasına bir tokat atmak istiyorum. Bıçağı Blake'in elinden kapıp kalçasına saplama düşüncesi çok güçlü. Ruhum patlamakla tehdit ediyor.

Her şeyi geri çekiyorum. Duygularımı kafesliyorum, sanki onun burada olmasıyla -sarayı hatırlatıyor- eski halime geri dönüyormuşum gibi. Beni bir kez daha çaresiz, sessiz bir çocuk gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Callum yaklaşıyor. Kenara çekiliyorum. Bütün gün benden esirgediği sıcak konforu istemiyorum. Çözülmenin çok ötesindeyim.

"Oldukça sıcak giyinmişsin Philip," diyor Blake. "Görünüşe mi özen gösteriyorsun, yoksa başka bir şey mi?"

Kuzey Bölgesi'ndeki iklim güneydekinden çok daha soğukken böyle bir yorum yapmak garip. Philip'in gülümsemesi bir an için kaybolur, sanki Blake bir şeye değinmiş gibidir. Blake öne doğru eğilip Philip'in elini nazıkçe tuttuğunda sertleşiyor. Kaslarım gerildi.

"Blake. . . ." Diyorum.

Blake, Philip'in deri eldivenini çıkarıyor. Küçük parmağının ucu kayıp.

"İşkence mi?" Blake eldiveni tezgahın üzerine, yan tarafına bırakır. "Yoksa donma mı?"

Kaşlarım kalktı. Kardeşimin ikisine de maruz kalmış olabileceğini düşünemiyorum.

"Beni takip ediyormuşsun," diyor Philip. "Doğal olarak."

Kapı sallanarak açıldı. Isla odaya girdi ve içimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Onu ziyafette görmemiştim. Highfell kırmızı tartanından yapılmış bir elbise giyiyor. Açık kahverengi saçlarının üst kısmı benimki gibi taç şeklinde örülmüş, geri kalanı ise omuzlarından aşağı gevşek ve dağınık bir şekilde sarkıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Isla?" Callum'un sesi yorgun geliyor ve bugünün ona çok ağır geldiğini fark ediyorum.

"Ben de seni arıyordum-" Kadın durur. Philip başını bir tarafa doğru eğiyor ve kadının burun delikleri açılıyor. "Onlardan iki tane var. Sürekli güneylilerin akınına mı uğrayacağız? Highfell'den buraya gelirken etrafımın bu kadar sürekli bu insanlarla çevrili olacağını tahmin etmemiştim."

"Güneye seyahat ettiğinizde ne tür insanlarla çevrili olmayı bekliyordunuz?" Blake diyor ki.

Isla'nın yüzü sanki Blake'in burada olduğunu fark etmemiş gibi . Çenesini kaldırıyor. "Kendi halkımın arasında olmayı bekliyordum, *Kurtlar*. Hâlâ Kuzey Toprakları'ndayız."

"Eğer çuha çiçeği yağı arıyorsanız, sanırım şurada." Philip başını geriye atar ve raflardan biri.

Callum şaşkın şaşkın bakarken benim kaşlarım onun cüretkârlığı karşısında kalkıyor. Çuha çiçeği yağı, saray şifacısının hastalığının semptomlarını hafifletmek için bana verdiği bir ilaçtı. aylık kanama. Isla'nın gözleri buz gibi oldu.

Philip'e doğru yürüyor. Onun iki yanındaki sandalyenin arkasını kavıyor ve yüzünü onunkine yaklaştırıyor. "Cesur sözler prensim, ama artık Kurtların arasında olduğunu unutuyorsun. Kalp atışların hızlanıyor ve kokun. . zengin parfümlerinizin ve güzel kıyafetlerinizin ardında korku kokuyorsunuz. Şımarık küçük bir çocuktan başka bir şey değilsin, korkmuyormuş gibi davranıyorsun, keşke evine dönüp

ipek ve mücevherler." Dişlerini gösteriyor. "Artık evden çok uzaktasın."

Philip bağlarına karşı öne doğru eğilir, yüzleri daha da yakınlaşır. "Peki ya sen *İs'la*?" Sesi alçak, neredeyse bir fısıltı. "Parfümün; gül yaprakları, limon ve biraz da biberiye. Bir keresinde pazarda bunların bir aşk iksirinin malzemeleri olduğuna yemin eden bir kadınla tanışmıştım. Elbiseniz, dar kesim ve klanınızın kırmızı tartanı. . Highfell'in rengi, buradan çok uzakta bir bölge, değil mi? Etrafınızı küçümsüyor gibi görünmenize rağmen siz de evinizden çok uzaktasınız. Sonra yüzünüzün çarpıcı hatları var, pudra ve allıkla daha kadınsı hale getirilmiş, sanki Olduğunuzdan daha ağırbaşlı ve narin görünmek için -belki de bir otorite figürüne hitap etmek için. Bir alfa. Belki de bir kral. Yine de gözü sadece kız kardeşimde, değil mi? Merak etme *Isla*, seni görüyorum."

Kavrayışı sıkılaştıkça parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Şimdi kimin kalbi hızlı atıyor?" Burun delikleri parlıyor. "Ve bu algıladığım başka bir koku mu? İlgini çektim mi, küçük kurt?" Sesini alçaltırken yanaklarında gamzeler belirliyor. "Eğer senin kadar sert ısırabilen biriyle oynamak istersen, bana haber ver."

Gözleri kayıyor. Gözbebekleri büyüyor ve irislerinin mavi-yeşilinin arasında gümüş iplikler parlıyor. Keskin bir nefes alıyorum.

Isla'nın nefesi kesilir.

Kardeşimin gözleri bir erkeğe ait değil. Bir kurdun gözlerine sahip.

KIRKINCI BÖLÜM

P Güney Topraklarının prensi ve tahtın varisi olan Hilip bir kurttur.

Callum bana yaklaşıyor, sanki ilk defa -Kardeşimi bir tehdit olarak algılıyor. Kasları sertleşirken dağ kokusu etrafımda koruyucu bir şekilde kıvrılıyor.

için aptalım ama her şey olup biterken kardeşimi pek düşünmemiştim. Eğer annemiz bir kurt olsaydı elbette Philip de benim gibi yarı kurt olurdu.

Yine de gözleri istediği zaman değişiyordu. Isla'ya onun kokusundan bahsederken burun delikleri alevlendi ve kalp atışlarını duyduğunu iddia etti. Ona hiç değişmediğini söyledim.

Şaşırabilirsin, diye cevap vermişti.

Değişimi gerçekleştirdi. Isırıldı ve hayatta kalacak kadar güçlü. O daha kurt. Benim başarısız olduğum yerde onun başarılı olması tipik bir durum.

Panik içimde alevlendi. Philip'in gözleri benim bir Kurt.

Neden yer değiştirmedim?

Isla geri adım attı. Yanakları kızarmış, ve söyleyebilirim ki hazırlıksız yakalandı. Öfkelendi. "Kanında biraz kurt olması önemli değil. Asla bizden biri olamayacaksın, princeling." Blake'in küçük bıçağına başını sallıyor. "Ayrıca ben kırık oyuncaklarla oynamam."

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, bana pis bir bakış fırlatıyor ve sonra odadan çıkıp gidiyor.

Philip dramatik bir şekilde iç çeker. "Sanırım aşık oldum." "Kendine dikkat etmezsen yakında öleceksin. Görgü kuralları." Callum yumruğunu sıkarken parmak eklemleri çatlıyor. "Onun bir kurt olduğunu biliyor muydun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım. Blake'e bakıyor.

"Senin evcil hayvanın Blake'in dediği gibi. "Ayrıca, onu ısıran kurdu tanıyorum."

İçim buz kesiyor. "Ne? Bunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

Blake gözlerini devirir. "Bunca zamandır değil. Saray şifacısının kurt zehrinin onu öldürmesini engellediğini sanıyordum. Sözde savaşa gittiğinde, ısırığın onu öldürüp öldürmediğini ve babanın bunu örtbas edip etmediğini merak ettim. Seninle tanışana kadar, küçük tavşan, farklı şekilde şüphelenmeye başladım. Geçenlerde Jack'i onu bulması için gönderdim. Söylentiye göre Philip denizaşırı ülkelere varır varmaz savaş kampını terk etmiş ve bir daha haber alınmamak biraz daha soğuk bir yere gitmiş. Söyle bana, Philip. Snowlands?"

Başım Philip'e doğru kayıyor ve ilk kez merakım kötü hislerime ağır basıyor. "Bir gün Snowlands?"

"Evet," diyor Philip. "Ve onu nasıl bulduğuma gelince. . ." Uçsuz parmağını oynatıyor. "Oldukça soğuktu. Birkaç gün içinde dondum."

"I. . . ne. . . Neden?" Çırpınıyorum.

Philip gözlerini devirir. "Neden öyle düşünüyorsun, küçük kardeşim?"

Annemiz hakkında daha fazla bilgi edinmek için. "Belki de saklamalıyız

"Aile buluşmasını sonraya bırakalım." El ve ayak bileklerindeki bağlara bakarak başını sallıyor. "Gereksiz işkencelerimden sonra."

Callum, "Bize burada ne yaptığınızı söyleyin, size zarar verilmeyecek," diyor.

"Bırakın beni, bırakacağım," dedi Philip.

Callum ve Blake arasında bir bakış geçer.

"Neden burada olduğunu biliyoruz," diyorum. "Beni babama geri götürmeye geldi."

"Her şey seninle ilgili değil, sevgili kardeşim. Senin için gelmedim. Burada olduğunu sadece birkaç gün önce öğrendim."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum.

Callum'a başını sallar. "*Onun* için geldim."

Callum güler. Kollarını kavuşturmuş, Philip'i bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Benim için mi geldin?"

"Seni öldürmek için değil. Tanrım, halkınız arasında her zaman şiddete başvurmak zorunda mısınız? Beni Ingrid Erickson gönderdi, Buzdoğan kabilesinin alfası, Snowlands'in kraliçesi. Gece Tanrısı'nın bir ajanının, karanlık tanrıyı hapisanesinden çıkarmak istediğine inanıyor. Onu ve takipçilerini geri püskürtmek için bir ordu gerekecek. Kurt Kral'a bir mesajı var."

Callum kaşlarını çatıyor. "Mesaj nedir?"

"İki kurt krallığını birleştirmek için bir ittifak yapmak istiyor," diyor Philip. "Seninle evlenmek istiyor."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"M Evlilik mi?" Callum'un kaşları kalktı.
Şok vücudumu sertleştiriyor.

Philip, Karlar Ülkesi kraliçesinden Callum için bir nişan talebiyle geldi. Kuzey Toprakları'ndaki varlığı için teorileştirebileceğim onca sebep böyle olacağını asla hayal edemezdim. Benim için gelmesini tercih ederdim.

"Sinirlerine dokunduğumu görüyorum, küçük kardeşim. Bunun için üzgünüm," diyor Philip.

"Açıkla kendini," diyor Callum, tam da hayır demesini istediğim anda.

"Yaklaşık otuz yıl önce, annemiz büyükannemiz tarafından Güney Toprakları'na gönderildi," diyor Philip. "Snowlands, Gece Tanrısı'na derinden bağlı bir sürü tarafından tahrip ediliyordu."

"Gölge Kurt denen biri tarafından yönetiliyorlardı," diyorum. Bunu Blake'in Lowfell'deki kitaplarından birinde okumuştum.

"Evet," diyor Philip. "Şartlarını tam olarak bilmiyorum Ama annemiz babamızla evlendi çünkü babamız Kurtların bu Gölge Kurtla savaşmasına yardım etmeyi kabul etti. Yenildiler ama son zamanlarda bu sürüde bir canlanma oldu. Eskisinden daha güçlüler. Daha kararlı. Gölge Kurt'u serbest bırakma şansları olduğunu düşünüyorlar.

Bu sefer Gece Tanrısı. Söylentilere göre onun anahtarının

Hapishane Kuzey Topraklarında ve Gece Prensi dedikleri bir kurt onu arıyor. Yakında siz de bizim karşı karşıya olduğumuz tehditle karşı karşıya kalacaksınız. Birleşmemiz gerekiyor."

Callum elini çenesinde gezdiriyor ve ben de acaba son zamanlarda olan garip şeyleri mi düşünüyor merak ediyorum. Northlands'de son zamanlarda olan şeyler. Claire'in kuzeyde işlenen tuhaf cinayetler nedeniyle çaresizce ittifak arayışına girmesi ve Kai'nin Night'ın tutsaklarından biriyle karşılaştığını iddia etmesi.

Philip bana başını salladı. "Babam ikiniz arasında bir eşleşmeyi asla kabul etmeyecektir, bu yüzden Güney Toprakları ile bir ittifak şansınız yok. Sunacağım şey. . . bu bir mantıklı bir maç. Benim gördüğüm şeyleri sen görmedin." Callum ağzını açınca Philip parmaklarını kaldırarak konuşmasını engelledi. "Şimdi cevap vermene gerek yok. Bunu bir . Ben bir süre daha kalacağım."

Callum'un ifadesi taş gibi. "Evlendiğimde bu aşk için , siyaset için değil."

"O zaman belki de kral olmaya hazır değilsin," der Philip.

"Bunu senden duymak çok güzel," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bu farklı. Ben tahtın varisiyim. Bir gün Güney Toprakları benim olacak, kral olmaya hazır olsam da olmasam da."

İğrenç, kibirli aptal. Kral olarak görevini yerine getirmektense krallığımızın yıkılmasına izin vereceğine bahse girerim.

"Buraya yakın bir meyhanede içiyordum," diye devam ediyor Philip. "Söylentilere göre, herkes taht iddianızı desteklemiyor.

Güney sempatizanı olduğunuzu düşünüyorlar. Size meydan okunması uzun sürmeyecek, peki sonra ne olacak? Sürekli savaş. daha büyük bir savaş yaklaşırken, halkınız arasında. Başka bir kurt krallığıyla ittifak kurmak akıllıca olacaktır." O

Omuz silkiyor. "Bu sadece görünüş için olacak. Hala taşıyabilirsin

Bu her neyse onunla devam et." Eldivenli elini aramızda sallıyor ve bileği kısıtlamalarına karşı geriliyor.

Callum'un alçak homurtusu revirde gümbürdüyor. "Onurumu sorgulama. Cevabım hayır. Bir genç kızla evlendiğimde, o benim her şeyeime sahip olacak; kalbime, bedenime ve ruhuma. Ondan da aynısını beklerim. Daha azına razı olmayacağım."

"Neden kendini Ingrid'e evlilik teklifi olarak sunmuyorsun? beklentisi?" Blake Philip'e soruyor. Bana ait olmayan bir merak duygusu hissediyorum.

"Krallığım en son Karlı Topraklar'la ittifak yaptığında, bu onlar için iyi sonuçlanmadı." Philip'in gözlerine bir gölge düşüyor. Çilli yüzündeki ciddiyet ve sert dudaklarıyla, benim bildiğim o boş adamdan ziyade, olması gereken prens gibi görünüyor. "Ingrid benimle evlenmeyecek."

İçimde sorular kabarıyor. Bilmek istediğim çok şey var. Karlı Topraklar'da ne öğrendiğini ve Annemin bir kurt olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. "Bunu sonra konuşuruz Philip," diyorum.

"Sen her zaman dayanılmaz derecede otoriterdin, küçük kardeşim."

Gözlerimi kısıyorum. "Ve sen her zaman çekilmezdin."

Revirin kapısı açılır. Lochlan ve Jack içeri girer.

Jack ona doğru yürürken Philip sessizleşir. "Southlands tahtının varisi bu mu?" Philip ilk kez rahatsız olmuş gibidir. Jack parmağı olmayan elini tutuyor ve dilini şaklatıyor. "Ah canım, ne Burada ne oldu?"

"Ben daha çok bununla ilgileniyorum." Lochlan yaklaşıyor, kardeşimin ceketinin yüksek yakasını tutuyor ve bir tarafa çekiyor. Mürekkep Philip'in köprücük kemiğinden yukarı kıvrılıyor ve omzundan aşağı iniyor. Dövme yeni olmalı; biz bunu yaptırdığımızda onda yoktu.

Güney Toprakları'nda yaşıyordu. "Karlı Topraklar'daki ölümcül savaşçıların bu tür işaretler taşıdığını duymuştum."

Philip tekrar örtmek için sandalyede kayıyor ve alayım boğazımda düğümleniyor.

Yüzü sert. Gözlerinde daha önce görmediğim bir soğukluk var. Yüzü. ..bakış şekli Lochlan. . . Hayatında ilk kez tehlikeli görünüyor.

Ta ki göz kırpana ve yüzünde bir sırtış belirene kadar. "King's City rıhtımında sefahat ve çok fazla bira içilen bir gecenin sonucu."

Callum nefes verir. "Eğer Alexander bir saldırı planlıyorsa, şımarık bir prensle ilgilenecek vaktim yok. Blake, kadarını öğren, sonra da ondan kurtul." Alfa, Kai'nin karyolasına doğru bir sandalye çekip içine çökerken Lochlan'ın hareketlerini takip ediyor. "Değişen bir şey var mı?"

"Hayır," diyor Blake.

Philip doğruldu. "Gitmiyorum. Sen Ingrid'le konuşmayı kabul edene kadar gitmiyorum."

Callum omuz silkiyor. "Sana cevabını verdim. Seni gitmen için zorlamayacağım ama kalırsan halkım seni parçalara ayırır. Seni korumayacağım." Revir kapısına doğru yürür. "Prenses, odanıza kadar size eşlik etmeme izin verin."

Philip'in ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinme arzusu ve Callum ile konuşma ihtiyacım içimde savaşıyor. Acıyan kalbim kazandı ve Callum'u takip ederek Koridorda.

Uzaklaşırken hem Blake'in hem de kardeşimin gözlerini hissediyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

W Şatodaki yolculuğumuzu sessizlik içinde yaptık. Callum beni spiral merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor, sonra kapıyı açmak için üzerime eğiliyor. Göğsü bir an sırtıma baskı yapıyor.

Dediğini yap.

İçeride mumlar yanmıyor ve karanlık, odanın içindeki birçok kitap ve biblonun üzerinde ağır bir şekilde uzanıyor. Kapı tıkırdayarak kapanır ve oda nefes alınamayacak kadar küçük gelir. Callum pencereye doğru yürür ve dışarı bakar Gölgelerle kaplı dağların üzerine. "Sen-"

"Neden-"

İkimiz de aynı konuşuyoruz. Çenemi kapattım ve devam etmesine izin verdim.

"Kardeşine güvenebilir miyiz?" Ellerini birbirine ve söyleyeceği şeyin bu olmadığı izlenimine kapılıyorum.

"Hayır. O çürümüş. Ama Gece Tanrısı hakkında söylediği her şey. Kai'nin göğsünde Gece'nin işareti var ve Alexander Gece Tanrısı'na tapıyor gibi görünüyor. Sanırım bir şeyler dönüyor. Ya Alexander Gece'yse? Prens?"

Callum'un çenesi sertleşir. "Kime taptığı önemli değil. Eğer krallığıma saldırmak istiyorsa, eğer seni almak istiyorsa, gazabımla yüzleşecek.

Elini ağzına götürüyor. Gözlerini bana diktiğinde, gözlerinde öyle bir acı var ki neredeyse geri çekiliyorum. İç çekiyorum. "Konuş benimle, Callum."

Yatağımın kenarına kadar yürüyüp oturuyor. Küçük çerçeve ağırlığının altında gıcırıyor. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum," diyor. "Her şey olup biterken bile kafatasımı kemiriyor. Hiç nefes alamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu seninle görüyorum."

İtirafının çiğliği karşısında nabzım hızlanıyor. Sonunda bana açıldığı için rahatlamak istiyorum ama bu haksızlık gibi geliyor. "Ben de aklımdan çıkaramıyorum."

Boğazından alçak bir ses çıkarıyor.

"Düşündüğün şekilde değil," diyorum. "*Senin* yüzünden bunu aklımdan çıkaramıyorum."

"Neden?"

"Neden! Callum, bunu yapmasını sen söyledin." Callum ağzını açtı ama ben daha bitirmemiştim. "Kardeşin beni esir aldı. Beni bağladı ve beni seve seve öldürebilecek bir oda dolusu adamın önünde küçük düşürdü. Bunu sen de yapabilirdin. Bana yardım edecek bir şey. Orada oturup izlediniz ve Blake'e yapmasını *söylediniz*."

Çenesi sertleşiyor. "Blake'e bunu yapmasını söyledim çünkü birimizin sana ulaşip seni kurtarabilmesinin tek yolu buydu." Ses tonunda meydan okuyan bir şeyler var ve sanki gözlerimle tam olarak buluşamıyormuş gibi odanın köşesindeki gardıroba bakıyor.

o anı düşünüyorum. Blake bana yaklaşmadan önce masaya vurarak Callum'a bir şey söyledi. Sanki gücünü test etmek istercesine parmaklarını bağlarımın içine soktu.

Callum yine de. James'in söylediklerini gibi görünüyordu. Blake'e şüpheyile bakışı, Blake'in James'e gözle görülür bir şekilde sinirlendiği zaman bana dokundu.

Dediğini yap.

"Sana inanmıyorum," diyorum. "Bence Blake belki de beni özgür bırakmaya çalıştığı için bunu yaptı ama senin başka bir nedenin varmış gibi görünüyor."

Callum acı bir kahkaha atıyor. "Seni *bu* yüzden mi öptüğünü düşünüyorsun?"

"Yeter! Bu kadar kıskançlık yeter! Acı çekiyormuş gibi davranıyorsunuz ama bu kendi yarattığınız bir acı. Yapabilirsin o odaya getirildiğim anda James'e meydan okuyabilirdim, ama yapmadın. Hiçbir şey yapmamayı seçtin. Bunun olmasına izin vermeyi seçtin. Neden? Bana gerçeği söyle!"

"Bilmem
gerekiyordu."

"Neyi
bilmeliydin?"

Başını ellerinin arasına alır. "O geceden çok daha önce, lanetlendiğimden şüphelenmeye başlamıştım. asla gerçekten benim olamayacak bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Parmaklarını yüzünde gezdiriyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Ne? Hayır!"

"Şimdi kim dürüst davranmıyor? Benden gizlediğin gerçeği sana söylememi bekliyorsun."

"Sana yalan söylemiyorum-"

"Ben bir kurdum, Rory! Kalp atışların, onun etrafındaki hareketlerin, kokun. . . Gözlerimin içine bakıp dudaklarını seninkilere bastırıldığında hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin?" Ağzımı açıyorum ve o başını sallıyor. "Eğer bu konuda dürüst olamazsan, bunu atlatabileceğimi sanmıyorum."

"James'in bunu seni kızdırmak için yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Sen?"

"Tabii ki biliyorum!" Elini onunkine vuruyor göğüs. "Yine de kendince bana yardım etmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum."

"Bu bana saldıran, beni ısırın, neredeyse beni öldüren kurt!"

"Soruya cevap ver."

"Saçmalıyorsun."

"Belki de öyleyimdir." Öne doğru eğilir ve kollarını kalçalarına dayar. Altındaki şilte gıcırıyor. Omuzları kamburlaşmış, boynundaki kaslar gergin. O kadar üzgün bir hali var ki, eğer ona bu kadar kızgın olmasaydım, onu teselli ederdim. "Sen yanımdayken kurdum yüzeye o kadar yakın ki, duygularıma anlam veremiyorum. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Aşırı mı tepki veriyorum, az mı tepki veriyorum bilmiyorum. Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Kanım

Kükrüyor, dişlerim ağrıyor ve sanki her an derimi yüzüp yer değiştirebilecekmişim gibi hissediyorum." Gözleri karanlıkta parlıyor. "Ve bu her zaman babamın bahanesiydi. O öfkelenir, kıskanç davranır ve insanlara zarar verirdi ve bunu kurt yüzünden yaptığını söylerdi. Ona benzemek istemiyorum. Bu yüzden duygularımı bastırıyorum ve kendime böyle hissetmekte haklı olmadığımı söylüyorum ama bilmem gerek Rory. Bana anlatman gerek. Seni öptüğünde ne hissettin?"

Ürpertici bir nefes alıyorum. Pencereye döndüm ve ellerimi kitaplarla dolu masanın üzerine koyuyorum. Bulutların arkasından görünen ayın kayışını yakalıyorum. Rüzgâr gölü dalgalandırıyor ve kıyısındaki yaprak dökmeyen ağaçların dallarını karıştırıyor. "Bilmiyorum. Sana kızgın hissettim."

"Ve?"

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anı düşünüyorum. Düşüyormuşum gibi hissettim ve karanlık üzerime çöktü. Daha önce hiç hissetmediğim yoğun bir acı hissettim. Kanımda sıcaklık hissettim.

"Onun duygularını hissettim,"
diyorum. "Ve?"

Başımı sallıyorum ve ona dönüyorum. "Hepsi bu kadar."

Sinirli bir ses çıkarır ve ayağa kalkar. "Bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun bilmiyorum."

Kapıya doğru yürüyüp kolu tutarken ayak sesleri kalp atışlarım kadar gürültülü.

"Bir şey hissettim!" Kelimeler içimden haince ve acı verici bir şekilde döküldü ve o durdu. Sırtındaki kaslar gömleğinin altında toplanıyor. "Bunu mu söylememi istiyorsun? Belki bir şeyin parıltısını hissettim. Kısacık bir an. Çünkü *sana* kızgındım. Duygularım onunkilerle karışmıştı, çok yoğundu ve korkuyordum."

Dönüyor ve kurt gözlerinde parlıyor. Yutkunuyor. Sertçe. Sonra başını sallar. "Teşekkür . Dürüst için teşekkür ederim." Derin bir nefes alır ve kendini toparlar. "İhtiyacım var. . . Sakinleşmem lazım."

Ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum. Kızgın ve sinirliyim ama yine de söylenmesi gerektiğini hissediyorum.

"Baban gibi adamlarla tanıştım Callum. Sen onun gibi değilsin." Elini göğsüme, kalbimin üzerine koydum. "Ve sen neyin gerçek olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Bu gerçek. Biz gerçeğiz. Elini tuttum ve o gece Borderlands'de seni seçtim. Şimdi de seni seçiyorum. Ama sen ikimizin de kontrol edemeyeceği şeyler yüzünden çalkalanırken ben kulende kilitli tuttuğun prenses olamam, olmayacağım. Onu öpmek istemedim. Bunu biliyorsun. O yüzden yürüyüşe çık, gölde yüz, bunu atlatmak için kendine zaman ayır. Ama bunu atlat, çünkü eğer atlatamazsan. . ."

dilim varmıyor. sallıyor ve alnını alnıma bastırıyor. Teni sıcak. Neredeyse ateşi çıkmış gibi. "Benim olmanı ne kadar istediğimi bilmiyorsun, Rory."

"O zaman bu kadar bölgeci bir canavar olmayı bırak. Ve beni itmeyi bırak."

Yarım bir kahkaha atıyor ama içinde mizah yok. Tekrar kapıya döner.

"Callum, bekle." Omzunun üzerinden bakıyor. *Sana ihtiyacım var*, demek istiyorum. *Kal*. Ama söylediği onca şeyden sonra benim de biraz mesafeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Sanırım ikimizin de duygularımızı gözden geçirmeye ihtiyacı var. "Kalırsa Philip'i korumayacağını söylemiştin."

"Yapmamı ister misin?"

İçim burkuldu. "I. . . Bilmiyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum ama o benim kanımdan."

Acaba James'le olan ilişkisinden dolayı kardeşlerin ne kadar karmaşık olabileceğini herkesten daha mı iyi anlıyor? "Adamlarıma Philip'in rehinemiz olduğunu söyleyeceğim," diyor, "ve babana ulaşmak için onu kullanmak istiyoruz. Belki de Alexander'ı yendiğimizde bunu yapacağız."

"Teşekkür ederim."

"Güvende olduğunuzdan emin olmak için odanızın önünde nöbet tutacak birini göndereceğim."

Bir keresinde, gerekirse bütün gece odamı kendisinin koruyacağını düşünmeden edemiyorum.

Kapıyı açıyor ve beni yalnız bırakarak merdivenlerden iniyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darkness trickles over my skin.
Etrafımı anlamaya çalışıyorum. Sanırım Gece'nin hapishanesindeyim. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Son. Hava daha soğuk ve diğer rüyalarda durgun hissederken hareket ediyor gibi görünüyor.

Kollarımı uzatıyorum ve duvarlara dokunmayı bekliyorum. İki yanımda da hiçbir şey yok. Nefes alıyorum ve sanki boşluktaymışım gibi yankılanıyor. Korku omurgamı diken diken ediyor. Kapıyı bulabilmek için kenarında durabileceğim bir duvar arayarak ilerliyorum.

Arkamdan bir ses geliyor ve kalbim duruyor. "Merhaba, küçük tavşan." İpek gibi bir fısıltı, sakın ve pürüzsüz.

Dönüyorum. Gözlerim alışırken nefesimi bırakıyorum. Blake daha önce göremediğim bir duvar boyunca yürüyor. Bir şeyi inceliyor gibi görünüyordu.

Yutkunuyorum. "Gece'nin , değil mi?" Sesimi yumuşak tutmama rağmen etrafımızda yankılanıyor.

"Evet."

Ona doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsun?"

"Bak," diye fısıldıyor. Duvara vuruyor ve ben yaklaştıkça neye görüyorum. Kara taşta bir delik var, ikimizin de içinden geçebileceği kadar büyük. A

Soğuk hava akımı içeri süzülüyor. "Bir şey kaçmış. Bu mümkün olmamalı. Buna sadece *Ghealach*'ın gücü sebep olabilir."

"Ayın Kalbi'ne sahip biri var mı?" diye sordum.
Kanım dondu.

"Şüpheli. Bu pek yapılmışa benzemiyor.
Kasıtlı olarak. Sebastian'ı öldürdüğün gece ay ışıltılı parlıyordu.
O zaman olduğunu garanti ederim."

"Gece'nin tutsaklarından biri yeryüzünde."

"Öyle görünüyor."

Kai'nin Kara Canavar'la ilgili anlattıklarını hatırlayınca nabzım hızlanıyor. "Kaçan tutsağın Alexander'la birlikte Gri Kale'de olduğunu mu düşünüyorsun?"

Blake elini çenesinde gezdiriyor. "görünüyor." Annemin karanlık canavarlarla ilgili hikâyelerini düşünüyorum, ruh emiciler, kanatlı canavarlar. "Sence kim ?"

Blake çömeliyor ve bir şey . İnce, siyah ve pullarla kaplı. Bir deri parçasına benziyor, Bir yılan tarafından dökülüyor ve Lowfell'de bulduğum kitaplardan birinde gördüğüm resimlerden biri aklıma geliyor. Parmağıyla başparmağı arasında ovuştururken, bir gölge zerresine dönüşüyor.

Blake'in ifadesi kararır. "Hâlâ burada olmasını dilediğim bir şey."

Hücre etrafımda parçalanıyor ve karanlığın içine düşüyorum.

Ayaklarımın üzerine sıçradım. Başka bir yerdeyim. Acı vücudumda çığlık atıyor. Derim kollarımda geriliyor ve derimi delerek beni dik tutan yüzlerce kanca var. Bacaklarımda, ayaklarımda, omuzlarımda. Onlara bağlı, üzerimdeki karanlık buluta uzanan yarı saydam ipler var.

Dudaklarım dikildiği için çığlığım dışarı çıkamıyor.
Gözlerim doldu.

Buraya daha önce de gelmiştim. Bu benim kâbusum.
Sarayın ay ışığıyla aydınlanmış taht odasında görünmez bir el tarafından kontrol edilen bir kuklayım. Etrafımda saraylılar dans ediyor. İstirabımı fark etmiyorlar. Sessiz çığlığımı fark etmiyorlar.

Babamın altın süslemeli tahtı ilerideki kürsüde oturuyor.
Ay ışığında parlayan güneşlerle süslenmiş. Gölgesi beni yutuyor.

Müzik ve neşe her yeri kaplıyor. Görünmez kuklacım kontrol kolunu hareket ettiriyor ve ben dönmeye başlıyorum.
Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama kapana kısıldım.

Sarsılarak durdum.

Müzik durur. Saraylılar zamanın içinde donup kaldı.
Kalbim sıkışıyor, çünkü bu yeni bir şey ve bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Gürültülü ayak sesleri kaldırım taşlarına çarpıyor. Blake yanımdan geçip kürsüye doğru yürürken hava karışıyor ve sanki kendisi için yapılmış gibi tahtın üzerine çöküyor. Arkasına yaslandı ve dirseğini koluna dayadı.

"Bu korkunç değil mi?" diyor. Ay ışığı yüzünün bir tarafını aydınlatıyor. Diğer tarafı karanlıkta kalıyor.

Konuşmaya çalışıyorum ve kendi kanımın tadını alıyorum.

"olsam bunu yapmazdım." Bakışları tellerin üzerinde, gölgelerle kaplı kontrol çubuğuna doğru ilerliyor.
"Seni kim kontrol ediyor? Zirveye tırmansaydım kimi bulurdum acaba? Babanı mı? Kardeşini mi? Callum'u mu? Beni mi? Belki anneni ya da görev veya onur gibi daha soyut bir şeyi.
İpleri elinde tutanın *siz* hiç aklınıza geldi mi? Kendinizi bağladığınızı? İsteseydin özgür kalabileceğini?" Parmaklarını tahtın kolunda gezdiriyor. "Muhtemelen hayır."

Kancaları çekmeye çalışıyorum ve kollarımdan aşağı ılık kan damlıyor.

"Bu gece bir kraliçe gibi görünüyordun," diye düşünüyor.
"Sen

Eğer istersen, bir tane olabilir. Philip revirimde uyuyor. Şato uyurken oraya sızabilirsin. Yanındaki masada bir tas su var. Birkaç damla kurtboğan işe yarar. Benden isteseydin senin için yapardım. Baban yaşlı. Eninde sonunda ölecek ve öldüğünde taht senin olacak."

Ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Kürsüden aşağıya doğru yürüdü ve önümde durdu.

"Seni görmek bana acı veriyor, sevgilim." Doğruyu söylediğinden emin değilim. "Ne dediğimi bir düşün."

Ellerini ceplerine sokar ve uzaklaşır.
Ayak sesleri azalır. Zemin açılıyor.

Bir kez daha sonsuz karanlığın içine düşüyorum.

Yatağımda sıçrayarak doğruldum. Tenim nemli ve çarşaf lar üzerime yapışıyor. Vahşi nabzımı kontrol edemiyorum. Gece hâlâ karanlık ama tekrar uyuyamıyorum. Rüyamda Gece'nin hapisanesini görüyordum. Blake'i görüyordum.

Titreyen parmaklarımla yatağın yanındaki mumu yakıyorum. Bağımız hakkında cevaplar içeren kitabı yastığımın altından çıkarıyorum. Okumaya başlıyorum.

Gözlerim kitaptaki belirli bir sayfaya takıldığında şafağın ışığı pencereden süzülüyor. Farkına varmak bana acımasız bir güçle çarpıyor. Anlayamadığım bir duygu beni parçalamakla tehdit ediyor.

Aceleyle giyiniyorum. Kitabı aldım ve uygun sayfayı . Odamdan aceleyle çıktım -neredeyse duvara yaslanmış uyuyan erkeğe takılıp düşüyor. Gür kırmızı bir sakalı ve mavi bir eteği var. Onu bir zamanlar

Beni Borderlands'den ilk Callum aldı. Fergus, sanırım onun adı.

Ben aceleyle merdivenlerden inerken o hiç kıpırdamıyor.
Nöbet tutmak kadarmış.

Blake ile konuşmam gerek.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Kale uyanıyor. Akıntıya karşı savaşıyorum
Meşaleleri yakan, yiyecek taşıyan ve silahlarıyla dışarı çıkan
insanlar.

James beni ısırıldığından beri göğsümde hissettiğim o
vahşet başını kaldırıyor. Kanım kükrüyor ve kalp atışlarım
uğulduyor. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor. Bedenim
duygularımı çalışıyor.

Mutfağın önünden geçerken Bayan McDonald'ın yulaf
lapasını yaktığı için Kayleigh'e bağırıldığını zar zor fark ediyorum.
Blake revir yönünden bana doğru yürüyor. Onu yakaladım.
ve konuşmadan onu duvara doğru itiyor. Boğazından kısık bir
ses çıkarıyor. Gömleğini ve pantolonundan çıkardım.

Bileğimi tuttu. "Eğer sikime uzanıyorsan, sevgilim, bu
yasak."

Sesi çok uzakta. Karnından aşağıya doğru kıvrılan uzun bir
yara izi var. Nefes alışım zor. Hızlı. Gözlerim ona kayıyor ve
koridor etrafımda yüzüyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Beni dürtüyor. "Fark eder mi?"

"Fark eder mi?!" Kitabı göğsüne doğru itiyorum ve
yüzünü buruşturuyor. İşaretlediğim sayfayı açtım. "*Kurtların iç
organları çıkarıldığında tekrar büyür mü? Kesi*

böbreği çıkarmak için deneğin karnının sağ tarafından yapılmıştır."

Ona kitapla tekrar vuruyorum ve . Karın bölgesinde kesik noktasını gösteren kavisli bir çizginin olduğu bir vücut şeması var. Blake'in kötü yara izlerini yansıtıyor.

Büyük Salon'da deneylerle dolu kitaplarından birini okuduğumda içimi kaplayan o karanlık duyguyu hatırlıyorum; Baş Rahip beni her dövdüğünde hissettiklerime çok benziyordu. Bunun utanç olduğunu, belki de diğer Kurtlara zarar verdiği için kendini kötü hissettiğini düşündüm.

Başka bir nedeni olabileceğini düşünmemiştim: başına bunların gelmesine izin verdiği için utanıyor olabilirdi.

Başımı sallıyorum, ellerim titriyor. "Beni bu kitapları senin yazdığına inandırdın."

Yüz ifadesi karanlık. "Bu sonuca kendi başına vardın, küçük tavşan."

"Tüm o deneyler. . . tüm o korkunç şeyler. . . sana yapıldılar."

"Hayır." Sesi kırılmış. "Onun tek evcil hayvanı ben değildim." "Kimdi?" Kitabı tekrar ona doğru itiyorum. "Kim yaptı

Bu
mu?"

"Neden?"

"Bilmek istiyorum."

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Sen kimsin ne düşünüyorsun? Saraydaki Şifa Üstadı."

Sanki suyun altındaymışım gibi hissediyorum. "Babam.. . babam biliyor muydu?"

"Biliyor muydu?" Dudağının kenarı yukarı doğru çekiliyor ama gözlerinde hiç eğlence yok. "Bu onun programıydı, küçük tavşan."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve onunla yarışan bir tane daha duyuyorum. Blake'in benden üç ya da dört yaş büyük olduğunu tahmin ediyorum. Bu da demek oluyor ki ben dans derslerine katılırken o Kral'ın şehri'nde bir yerlerde - belki de sarayın kendisinde- parçalanıyor olmalıydı ya da aynanın önünde caka satıyor. Kendi saflığım bir mide bulantısı dalgasıyla boğazımda yükseliyor. Neler olup bittiğinden nasıl bu kadar habersiz olabildim?

Yine de içimden geçen şok ve öfkenin arasında daha karanlık bir şey yayılıyor. O vahşilik duruluyor. Tenim karıncalanıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Her türlü empatinin yerini soğuk ve temkinli bir şey alır. Bir adım uzaklaşıyorum ve sırtım koridorun diğer tarafındaki duvara çarpıyor. Bunca zaman Callum'la oynadığı oyunda bir piyon olduğumu sanmıştım. Bana Kurtlar'dan nefret ettiğini söylemişti, ve onları yönetmek istediğini söyledi.

şimdi anlıyorum ki onun da insanlardan nefret etmek için bir o kadar sebebi var. Babam onun için Callum'dan, James'ten ya da herhangi bir Kurt'tan çok daha büyük bir düşman olabilir. Belki de Kurt Tahtı'nı almak daha büyük bir oyunun parçasıdır ve Callum'u yenerse benim rolüm sona ermeyecektir. Belki de Benim için daha büyük bir şey var. Dün gece rüyamda, Philip'i öldürmem için beni ikna etmeye çalıştı.

Belki de tüm dünyanın yanmasını istiyordur.

"Bana zarar verecek misin?" diye soruyorum.

gergin bir sessizlik uzanıyor. Tenim uğulduyor. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Hayır."

Bağ aracılığıyla onu hissetmeye çalışıyorum ama her şey karanlık geliyor. "Kardeşime zarar verecek misin?"

"Sadece sen istersen."

"Callum ne olacak? Onu öldürecek misin? Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

Bir elini çenesinin keskin kenarında gezdiriyor. "Ona meydan okuduğumda kaybederse, gitmesine izin veririm."

"Peki ya ben? Gitmeme izin
verecek misin?" "Henüz karar
vermedim."

Derim karıncalanıyor. Yalan söylüyor. Seçimi aramızdaki havada nabız gibi atıyor, karanlık ve kesin ve bizi bağlayan iplik boyunca bir kelime titreşiyor. *Hayır*.

Nefesimi düzene sokuyorum. "Üstat'a ne oldu? Onu öldürdün mü?"

"Bu doğru soru değil, küçük tavşan." "Doğru
soru nedir?"

"Eğer sorarsan, sana söylerim." Gömleğini içine soktu.
"Ama hayır, Üstat hâlâ yaşıyor." Büyük Salon'a doğru yürür ve gerginlik sona erer.

"Blake."

Durdu. "Evet?"

"Dün gece, rüya. . . Gerçektir, değil mi?" Başını eğdi.
Soğukluk içimi dolduruyor.

"Alexander gerçekten de Gece'nin tutsaklarından birine
sahip," diyorum. "Öyle görünüyor."

"Benden ne istiyor?"

Blake başını sallar. "Umarım öğrenmeyiz."

Callum günü Blake ve diğer alfalarla toplantılarda geçiriyor ve Alexander'la yaklaşan savaş için strateji konuşuyor. O gece yemekte birkaç hoşbeş dışında benimle konuşmadı.

Ertesi sabah onu beklemekten yoruldum ve yatak odasının kapısını çaldım. Çoktan gitmişti, Ben de sabahı Philip revirden çıktıktan sonra onu takip ederek geçirdim.

Kalenin birinci katındaki yatak odasına götürüldükten sonra dışarı çıkar. Kayleigh'i mutfak bahçesinden içeri girerken durdurur ve onunla flört ettikten sonra Ay'ın Kalbi'nin burada olduğunun doğru olup olmadığını sorar.

Aynı şeyi birkaç kadına daha yaptıktan sonra gölün kıyısına oturur ve denize bakar. suyun karşısındaki dağlar. Onu kale duvarlarının yanındaki bir noktadan izliyorum.

Belli ki Ay'ın Kalbi'ni arıyor. Kuzey Toprakları'na gelmesinin gerçek sebebi bu mu?

Philip ayağa kalkar ve yatak odasına geri döner. Ortaya çıkmadığında, ahırda Fiona'yı ziyaret ediyorum, molasında onunla biraz ekmek ve peynir paylaşıyorum, sonra kaleye geri dönüyorum.

Odama döndüğümde, *Kurtların İlmini Test Etmek* üzerine kafa yoruyorum.

Deneyler şimdi Blake'e yapılmış olabileceğini bildiğim için daha da korkunç görünüyor. Gökyüzü kararıyor. Mürekkep bulanıklaşıyor. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor, çünkü bu kitabı taradım ve bir bağdan bahsedildiğini göremedim. Acaba zamanımı boşa mı harcıyorum?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve elimi Kitap.

İşte. Sayfa yetmiş yediden itibaren sayılar değişiyor. seksen üç. Parmağımı omurgasında gezdirdim. Bir yırtık var. Sayfalar kitaptan çıkarılmış. Kendime lanet ediyorum. İçgüdülerime güvenmeliydim. Bana çok kolay verdiğini biliyordum.

Eğer bu sayfalar önemli olmasaydı, onları kaldırmazdı.

Eğer şanslıysam, alfalar hala toplantılarında olacaklar.
Blake hala toplantıda olacak.

Yataktan kayarak çıktım. Odamdan çıktım ve döner merdivenlerden aşağı indim.

Blake'in yatak odasına gidiyorum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

S Büyük Salon filtrelerinden bağırma ve gayda müziği merdiven boşluğunu geçerken. Odasına ulaştığımda kulağımı kapıya dayıyorum. İçeriden hiç ses gelmiyor. Çekingen bir şekilde içeri giriyorum. Bir nefes bırakıyorum. Bomboş.

Ocakta yanan bir ateş var. Ortalığı toplamış. Son ziyaretimden beri. Odaya hakim olan sayvanlı yatak yer açılmış ve parçalanmış perdeler tamamen kaldırılmış. Yanındaki raflar, kitaplarının ağırlığı altında gıcırıyor.

Karanlık ormanların kokusu, odun dumanı ve parşömen kokusu arasında odaya sinmiş.

Odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Blake'in odasını kitlemeden bırakması bana garip geliyor, ama acaba bu Blake'in kibrinden mi kaynaklanıyor? Alfa Kurtları. Kimsenin içeri girmeye cesaret edemeyeceğine inanıyor. Çoğu cesaret edemez.

Derin bir nefes alıyorum. Çabuk olmalıyım. O dönene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyorum.

Kitaplığa doğru aceleyle ilerliyorum, döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor. Ellerimi kitapların üst kısımlarında gezdiriyorum, bir köşeye sıkıştırılmış bir parşömen parçası bulmayı umuyorum. Sonra, ben masayı karıştırıyorum. Koyu renkli ahşapta iki ince çekmece var ve ilkini kaydırarak açıyorum. Bir yığın var

mektuplar, çıkarılmış ve tekrar doldurulmuş gibi buruşmuş. Göz gezdiriyorum.

Sebastian Ay'ın Kalbi'ni arıyor.

Sebastian Güney Toprakları prensesiyle evlenmeyi planlıyor. Şenlikler boyunca dikkati dağılacaktır.

Hepsi *M* imzalı. Bu mektuplar Blake'i tasvir ediyor. casusuyla birlikte Borderlands kalesini kuşatmayı organize ediyor. Onları kaldırdım.

İkinci çekmecedeki ilgi çekici bir şey bulamıyorum; Kuzey Toprakları'nın birkaç haritası, zehirli çiçeklerin bir listesi ve Elsie'nin *Alfa'nın Kaderi* adlı aşk romanlarından birine benzeyen bir şey. Bu tür kitapları zevk için okuduğunu hayal edemiyorum, o yüzden neden burada olduğunu bilmiyorum. Hepsini içeri itiyorum ve masanın yüzeyini tarıyorum.

Night's Acolytes ile ilgili bir kitabı kenara çekip zamanla sararmış bir parşömen parçası bulduğumda kalp atışlarım hızlanıyor. İstediğim sayfalardan biri değil ama üstünde el yazısıyla yazılmış bir not var.

Bir süre yazamayacağım. Aradığınız şey açısından bu ilginizi çekebilir. Sebastian'ın ofisinde buldum. M.

İlk bakışta çizgilerden oluşan bir örümcek ağına benziyor, ancak daha yakından incelendiğinde, kırk nesil veya daha fazla geriye uzanan soluk bir aile ağacı. Şemanın en altındaki isim kalbimin durmasına neden oluyor. *Freja Månsken*. Bu benim büyük büyükanneimin adı.

Atalarım olması gereken kişilerin isimlerini geçerek diyagramın çizgilerini takip . En üstteki iki isim silinmiş. Blake neden benim soyumu araştırsın ki? Sebastian neden yapsın ki? Bunun

Ayın Kalbi'yle ve Lochlan'ın annemde olduğuna dair teorisiyle bir ilgisi var mı?

Parşömeni katlıyorum ve daha sonra daha yakından inceleyebilmek için cebime koyuyorum. Aradığım şey bu değil ama önemli olduğunu hissediyorum. Özellikle de Blake'in Kurt Tahtı'ndan daha fazlasını istediğinden şüphelenmeye başladığımdan beri.

Köşedeki gardırobu kontrol ediyorum, ellerimi giysilerinin kumaşında ve kokusunu havaya salıyorum. Sonra şöminenin önündeki siyah koyun postundan halının altını kontrol ediyorum.

Odanın dışında konuşan adamlar var. Tam kapı açılırken kendimi yatağın arkasına attım.

"Çünkü senin için endişeleniyorum." Jack'in derin ses odalara sızar. "Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Gayet net düşünüyorum." Blake'in ipeksi ses tonunda bir keskinlik var.

"En son ne zaman birini yatak?"

"Bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Kararların konusunda endişeliyim. Yaralısın. Pervasızca bir şey yapacaksın. Yine."

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Yere yakın duruyorum ve kalp atışlarımı durdurmaya çalışıyorum. Acaba varlığımı duyurmalı mıyım? Daha önce de Blake'in odasına girmiştım ve hiç rahatsız olmuş gibi görünmemişti.

"Dediğimi yapar mısın?" Blake'in sesi yorgun geliyor. "Bu 'Karanlık Canavar'ın ne olduğunu bilmemiz gerek. Tek bildiğimiz, Kai'nin ele geçirilmiş olduğu. Aurora ve ben geçenlerde kendimizi Night'in hapishanesinde bulduk. Hücrelerden birinde bir delik vardı. Bir şey kaçtı."

Kendimi ifşa etme düşüncesi aklımdan uçup gidiyor. Konuşmalarının geri kalanını duyabilmek için kendimi döşeme tahtalarına bırakıp yatağının altına kayıyorum. Karanlığa bakıyorum

Yatak çerçevesi, konuşan iki adamı izlemek için başımı çevirmeye cesaret edemiyordum.

"Kahretsin," diyor Jack. "Alex' yakaladığını düşünüyorsun." "Ben olsam bunu ona söylemezdim, değil mi?" Jack iç geçirir. "Ne bulabileceğime bakacağım."

"Uzun sürmesin. Callum'un beni daha fazla yanında tutacağını sanmıyorum."

"Seni şimdiden bir hücreye atmamasına şaşırdım."

"Dürüst olmak gerekirse de." Blake eğlenmiş görünüyor.

Öfke

derimin altında diken diken oluyor. Onunla alay etmeleri hoşuma gitmiyor.

Jack kıkırdar. "Sadece. . . ben yokken kendini toparla. Burada yalnız olman hoşuma gitmiyor. Arran, Elsie ya da *bir başkası* sana göz kulak olmak için burada olmalı."

"Onları Lowfell'de istiyorum. Tüm bunlardan uzakta. Peki ben ne zaman *toparlayamadım*?" Ses tonunda biraz alaycılık var.

"Birkaç kez hafızama çağırabilirim. ." diyor Jack.

Blake gülüyor. Kapıyı kapatıyor ve ikimizi de içeri kapatıyor. Odadaki hava emildi.

Blake'i eğlendirdiğimi, hatta belki de benden etkilendiğini hissetsem de, beni bulursa bunu mahremiyetinin ihlali olarak göreceğini biliyorum.

Onu uyarmadan nasıl kaçabilirim bilmiyorum. Duygularımın etrafındaki kafesi . Sakin olmaya çalışıyorum çarpan kalbim. Şu anda onu hissetmemi engellemiyor. İçinde bir türbölans var. Huzursuz hissediyor. Dikkati dağılmış.

Gömleğini çıkarırken bir kumaş hışırtısı duyulur. Bir kenara atıyor, sonra yatağa doğru yürüyor. Nefesimi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Botlarını çıkarıyor. Ayak bileklerinden birinde bir yara izi var. Yatağa doğru kayıyor ve çerçeve üstüme düşüyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi sinirli geliyor. Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu anlayamıyorum.

Başka bir şey söylemeyince biraz rahatlıyorum. Nefes alışının yavaşlaması ve uykuya dalması biraz zaman alıyor. Emin olmak için birkaç dakika daha bekliyorum. Yatağın altından kayıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Döşeme tahtaları altımda gıcırdayınca irkiliyorum ama Blake'in gözleri kapalı kalıyor. Sanki kriz geçiriyormuş gibi seğiriyor.

Kötü bir rüya. Kollarından biri başının üzerinden yastığa doğru savrulmuş, diğer omzu da gazlı bezle bağlanmış. Bakışlarım karnında kıvrılan uzun yara izine takılıyor ve sonra yorganın altında kayboluyor.

Boğazından kısık bir inilti kaçıyor ve donup kalıyorum. Yastığının altından bir tomar parşömen çıktı.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Ona uzandığımda elim hafifçe titriyor. Başını yastığa koyuyor ve ılık nefesi tenimi gıdıklıyor. Koyu renk saçları parmak uçlarımdan birkaç santim ötede. Altından çekmeye başlıyorum.

Blake'in gözleri aniden açılır. Kurt parlıyor.

Parşömeni kaptım. yakaladı ve ters çevirdi, böylece kollarımla yatağına sırt üstü uzandım. Başımın üstünde sabitlenmiş. Kalçalarıma basıyor. Etrafımızdaki gölgeler kararıyor gibi.

Etrafımda dolanan kısmı, şapelde olduğu gibi vahşi hissediyor Boğazında bir hırıltı oluşuyor.

"Blake!" Altında debeleniyorum. "Blake! Dur!"

KIRK ALTINCI BÖLÜM

B Göl göz kırpıyor. Kurt gözlerinin önünden kaybolur.
"Oh, . Ben de senin
Ben uyurken gidecek kadar mantıklı." Bileklerimdeki tutuşu gevşiyor ama gitmeme izin vermiyor. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı, küçük tavşan?"

Kalçaları kalçalarımın iki yanına baskı yapıyor. Kokusu her yerde, koyu çam ve zehir. Boğucu.
Kelimeler benden kaçıyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Aslında şu anda efendinizi kışkırtmamaya çalışıyorum, ister inanın ister . Beni yatağımda ziyaret etmen için uygun bir zaman değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak beni. Ben.. . Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!"

Gülüyor. "Benim odamdasin." O fark etmeden yumruğumu katlanmış parşömenin etrafında sıkmaya çalışıyorum. Onu kenara itmeye çalışıyorum. Hareket etmiyor. Bakışları yavaşça yüzümden elime doğru ilerliyor. "Oh, anlıyorum."

Başımı sallıyorum. Parmaklarını kolumda kolumu uzatıyorum. Dokunuşu tenimi ısıtıyor. Parmak eklemlerim yatak başlığına çarpıyor. Kıvrılarak kasıklarına diz çökmeye çalışıyorum ama altından kalkamıyorum. Bana doğru yaklaşıp bileklerimden birini kurtardığında ve parşömeni parmaklarımdan kopardığında göğsü yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Diğer bileğimi bırakıyor, sonra diz çöküyor. Dilini saklatıyor. "Yaramaz küçük tavşan."

Dişlerimdeki o tanıdık karıncalanma, onu ısırma dürtüsü. O sayfalar *benim*. O cevaplar *benim*. Onları benden almaya hakkı yok. İnsanların benden bir şeyler almasına izin vermekten bıktım.

Blake geriliyor. Gövdesindeki çıkıntılar daha belirgin hale gelir. Sesini fısıltıya düşürdü. "Her ne yapmayı düşünüyorsanız, bunu yapmamanızı tavsiye ederim."

Şapeldeyken kurdu ortaya çıkmaya başladı, ben de ona bir şey yaptım. Onu bağın içinden yakaladım ve kurdu geri ittim. Duygularımı bağlayan kafesi açtım ve onu içeri davet ettim.

Onu her yerde hissediyorum. Onun ipliği etrafımda dolanıyor ve ben onu yakalıyorum.

"Aurora. Yapma."

Onu itmek yerine, çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve bu duyduğum en lezzetli ses olabilir. Gözleri kehribar rengi ve vahşi bir hal alıyor. Tenimden terler boşalıyor. Kurdunu hissediyorum ve tedirgin. Tutuşuma karşı güreşiyor.

Yere düşüyor ve başımın iki yanındaki yastığı sıkıyor. Ağzını kulağıma götürüyor. "Tavşan neden kurdu kışkırtsın ki?"

"Çünkü bundan hoşlanmadığını biliyorum." Sesim gergin çıkıyor. Bana karşı savaşıırken ona olan hakimiyetimi kaybediyorum ve oda yüzmeye başlıyor.

Gülüşü nefes nefese. "Bundan emin misin?"

Savaşmayı bırakır. Şehvet, sıcak ve huzursuz bir şekilde bağdan aşağı akıyor. *Hunt*. Hava yoğunlaşıyor. Üstümdeki pozisyonunu değiştiriyor ve uyluğuyla dizimi dürtüyor.

Bacaklar. dağıtmaya çalışıyor. Tutuşumu gevşetmemi, onu bırakmamı istiyor, çünkü korkuyor.

Bağırıyorum ve daha sert çekiyorum. Eli başımın yanında esniyor ve kısık bir inilti çıkıyor. Alnını benimkine bastırıyor.

"Aurora. ."

İçinde bir şeye dokunuyorum. İçi boş, sonsuz bir sızı dolduruyor içimi. Dibi olmayan bir çukura düşmek gibi. I . Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Sanki sayıyormuş gibi. Onun beni tükettiği gibi, ben de onun her santimini tükettiğimi anladığımda, onu üzerimden yuvarlıyorum. Sayfaları onun gevşeyen elinden kapıyorum.

Bağı bırakıyorum ve onun hızla geri çekildiğini hissediyorum. Tekrar nefes alabiliyorum. Yatağın direkleri etrafımda bulanıklaşıyor. Kanımı vahşi bir şey doldururken, ateşin benim için geldiğini hissediyorum. Yarı tökezleyerek, yarı sürünerek yatağının ayak ucuna geliyorum.

Parşömeni açtım. *Anam- Cridech* kelimelerini yakaladım.

Tekrar üstüme çıktı. Ödülümü korumak için sayfaların üzerine düşmeye çalışıyorum ama bir kolunu belime doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "Yapma," diye fısıldıyor.

İçimde bir fırtına var. Aradığım cevap elimde ve o bunu benden alacak. "Gerçeği hak ediyorum."

"."

Parşömeni elimden kaptı. Üzerime eğilip parşömeni ateşe atarken göğsü başımın tepesine çarpıyor. Kütüklerin üzerine düşüyor ve alevler onu alıyor.

Ciğerlerimden sessiz bir çığlık kopuyor. Son zamanlarda aramızda var olan ince barış çizgisi kopuyor.

Kırmızı görüşümü bulandırıyor. Kanım uluyor. İçimde vahşet yükseliyor ve onu bastıramıyorum. Dişlerimi koluna geçiriyorum.

Kısık bir ses boğazını tırmalıyor. Kolu gövdemi sıkıyor.

"Siktir." Sesi gergin. "Sakin ol, küçük tavşan."

Hırlıyorum. Bir şey beni ele geçiriyor ve daha sert ısııyorum. İstesem de bırakabileceğimi sanmıyorum. Benim canım yandığı gibi onun da canının yanmasını istiyorum. Onu kanatmak istiyorum.

"Aurora-"

Durmaya çalışıyorum ama içimde kuduz bir şey var ve gitmesine izin vermiyor. Nefes alış veriş düzensiz. Kalp atışları kulaklarımda kararsızca gürlüyor. Yumruğunu sıkarken parmak eklemleri gövdemi okşuyor. İnliyor.

"Eğer deriyi kırarsan, beni işaretlersin. Bunu yapmak istemezsin."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama içimi bir panik kaplıyor. Bu ben değilim. Kendimi kontrol edemiyorum. Duramıyorum. Koluna karşı inliyorum.

"Tamam. Seni yakaladım." Duygularını bağ, çözemediğim bir dalgalanma. Beni sular altında bırakıyorlar. O her yerde. Onun buzu benim ateşimi soğutuyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve karanlık yükseldiğinde, beni almasına izin veriyorum.

Ben yatağa yığıldım, Blake de üstüne çöktü.

bende

n.

Bir anlığına karanlığın içine düşüyorum.

Loş bir odaya iniyorum. Kapının yanında ızgaralar var. ve ay ışığı sızıyor. Havada küf kokusu var. Sanırım yer altındayım.

biri nefesinin altında mırıldanıyor. Sanırım sayıyorlar. Dönüyorum. Tökezleyerek ve sırtım bir tezgâha çarpıyor. Kavanozlar ve neşterler takırdıyor. Blake

Odanın ortasında bir sedyeye bağlanmış. Üstü çıplak ve kan içinde.

"İki. . Dört. . . Sekiz. . On altı. . Otuz iki. . .
Altmış dört," diye mırıldanıyor nefesinin altında. İçimde bir şeyler Rahip beni dövdüğünde annemin hikâyelerini okurdum. Acıyı unutturur ve aklımı kaybetmemi engellerdi. "İki bin kırk sekiz. . Dört bin doksan-"

"Blake?"

Gözleri irkilerek açıldı. Kaşlarını çattı. "Burada olmamalısın, küçük tavşan."

Kollarını serbest bırakıyor. Kayışı boynundan, sonra da ayak bileklerinden çekti. Sedyeden kayıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Ben sana benimkini gösterdim, şimdi sen de bana kendininkini göster." Kollarımdan tuttu ve itti.

Gölgeler yükseliyor ve bizi yutuyor.

Karanlığın içinde savruluyoruz.

Yere iniyorum ve başka bir yerdeyim. Kollarım yuvalarından çıkmış gibi hissediyorum. Zincirlerin şingirtisi var. Metal bileklerimi ısıyor ve bacaklarım bir şeye . Hayır. Birine.

Blake önümde duruyor ve elleriyle kalçalarımı kavıyor. Malikânedeki küçük hücrede tavana zincirlenmiş durumdayım.

"Eğer beni öpersen, dilini ısırp koparırım." Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan çıkıyor, sanki diğer kâbusumdaki kuklaymışım gibi. Paniğe kapıldım. Bu bir Hafıza.

Blake gülümsüyor, ama bu Blake değil. Farklı görünüyor, sanki o da bir kukla. Gözleri siyah ve teni

çok yumuşak. "Seni nerede öpeceğime bağlı, küçük tavşan." Sesi karanlıkta yanlışı geliyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde geri çekiliyorum. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Karanlık arkasında kıpırdanır ve kanlar içindeki gerçek Blake boğazını keser. Kukla gölgelerin içinde . Blake başını yana eğiyor. Yanaklarım alev alıyor.

"Bu senin hayalin, benim değil," diye yalan söylüyorum.

Başını sallıyor ve ağzının köşesinde bir gamze beliriyor. Bir adım daha yaklaşıyor. Bacaklarımı beline sararken sıcaklığı ve kokusu beni pusuya düşürüyor. "Hiç sanmıyorum, küçük tavşan."

Kaskatı kesildim. "Nesin sen. . .?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Rüyamda ben zincirliyim, sen de dizlerinin üzerinde."

Gözlerim açılıyor. Zincirleri tutup çekiyor. Parmaklarının arasında mürekkep gibi eriyip gidiyorlar. Düşüyorum ve ellerim zemin kaybolurken boynuna dolanıyor. Bir kez

daha karanlığın içinde savruluyoruz.

Yere bir yığın halinde düşüyoruz. Çimenler yanağıma gıdıklıyor.

Yazın kokusu burnuma doluyor; çiçekler, ormanlık alanlar ve pişmiş toprak. Blake'in altından tırmanıp başımı kaldırıyorum. Keskin bir nefes alıyorum.

Yaklaşık yüz metre ileride, ay ışığının aydınlattığı geniş bir gölün önünde bir kadın oturuyor. Uzun dalgalı saçları var ve krem rengi bol bir elbise giymiş. Küçük bir kız çocuğu yanına kıvrılmış, kadın da onun başını okşuyor. Dolunay ve sonsuz yıldızlar suyun yüzeyinde yansıyor.

Kalbim şişiyor, sonra sıkışıyor. Boğazım düğümleniyor. Bu anı tam olarak hatırlamıyorum ama annemin beni buraya getirdiğini biliyorum.

Arkanı dön, ona söyleyeceğim. Arkanı dön.

Konuşuyor ama kelimeler boğuk geliyor. Kendimi kaldırıp ona doğru yürüyorum. Blake adımlarla geçti. Kolunu tutuyorum ve parmaklarım pazusunun etrafında kıvrılıyor. Bu onun anısına müdahale etmek değil. Onu burada istemiyorum.

Omuz silkti ve yürümeye devam etti. Orada Gözlerinde kararlı bir şey vardı. Sesler yükseliyor ama daha az karışık değil. Sirtına doğru savruluyorum ve bu sefer onu da kendimle birlikte yere düşürüyorum. Büyük bir gürültüyle çimlere çarpıyoruz. Annem bizi duyabiliyor olmalı. Dönmüyor.

Arkanı dön, ona söyleyeceğim. Yüzünü göreyim.

Blake kendini dizlerinin üzerine itiyor, ben de onu aşağı çekiyorum. Ondan önce ona ulaşmak için üzerinden sürünerek geçiyorum. Bu çok önemli. Bu anın ağırlığı havada asılı duruyor. Blake de bunu hissediyor. Bileğimden tutup beni toprağın üzerinde sürüklüyor.

Anne! Anne! Sesim çıkmıyor. Blake'in yan tarafına dirsek attım, ve ondan sessiz bir homurtu çıktı. *Bırakın beni!*

Sana ne diyor? Bağırıyor gibi görünüyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. *Ne söyledi?*

Artık çok yakınız, onu duyabilmeliyiz. Suyun kokusunu alabiliyorum. Kızıl saçlarındaki kıvrımları ve krem rengi elbisesindeki iplikleri görebiliyorum. Yer sallanmaya başlıyor ve aramızda bir çatlak beliriyor. *Hayır! Hayır!*

Uzandım ve parmaklarım neredeyse sırtına değiyordu.

Dönmeye başladı.

Zemin parçalanıyor, Blake ve ben düşüyoruz.

Çok sıcakladım. Sert ve ağır bir şey beni itiyor Aşağı.

Gözlerim açılıyor. Görmem bir an alıyor uyum sağlamak, zihnimin olanları anlamlandırması için.

Blake uzanıyor ve kolu gövdemin altına sıkışıyor. Nazik nefesleri kulağımı ısıtıyor.

Yatağının ayak ucundayız. Ateş titriyor. Blake'in çaldığı sayfalar külden başka bir şey değil. Annemi gördüğümde hissettiğim sıcaklık soğuyor. Yumuşak bir şey yok artık içimde. Dirseğimi Blake'in karnına vuruyorum ve üzerimden yuvarlanmadan önce kısık bir ses çıkarıyor. Yatağın ayakucuna düştüm.

Koyun derisi halının üzerine düştüm. "Seni yılan! Seni hain yılan!"

Bacakları yatağın ucundan sarkıyor ve çıplak ayaklarını döşeme tahtalarının üzerine koyuyor. Gözlerini tavana diyor. Çıplak göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama hayal kırıklığının rüzgarını hissediyorum. kendi etrafımda.

Ayağa . Titriyorum. Sarsılıyorum. Göğsümde bir kasırga var ve onu zapt edemiyorum. Oyunlarından bıktım. Kullanılmaktan bıktım. Cevapların benden gizlenmesinden bıktım. Buna hakkı yoktu.

"Bağı kopar," diye hırladım.

Kendini dik tutmaya çalışıyor. "Hayır."

"Bunu sana ödeteceğim, Blake." Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana musallat olacağım. Uyanık olduğun her an, beni hissetmeni sağlayacağım. Her rüyanda, ben orada olacağım. Her an hissetmeyi başardığın neşeyi karanlığa çevireceğim. Bu bağı kopar Blake, yoksa tüm tanrıçalara yemin ederim, senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni tüketirim. Seni mahvederim. Kendimi sana öyle sıkı saracağım ki seni bırakmam için bana yalvaracaksın ve o zaman bile gitmene izin vermeyeceğim."

İki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Zaten beni rahatsız ediyorsun, Aurora."

"O zaman bırak gideyim!"

"Yapamam!"

"Neden?"

Öne doğru eğiliyor ve ellerini arasında birleştiriyor.
"Sanırım sana gerçeği söylemeliyim."

BÖLÜM KIRK YEDİ

T Gerçek.

Nefes alışım hızlanıyor, odun dumanı ve çam kokusu ciğerlerime doluyor.

Ocak arkamda sıcacık ve ateş Blake'in odasında loş bir ışık saçıyor. Kavgamızdan dolayı buruşmuş siyah ipek çarşafların ve göğsündeki yara izlerinin üzerinde dans ediyor. Bir an için tek duyabildiğim alevlerin çıtırtısı ve pencereyi tıkırdatan rüzgâr.

Blake bana gerçeği vaat ediyor. İstediğim, aradığım şey bu ama yine de kaslarım geriliyor. İşte Ellerini kalçalarının arasında kavuşturduğunda, çene çizgisinin keskinliğinde midemi sıkıştıran bir şey var.

"Eee? Devam et o zaman," diyorum.

Elini ağzına götürüyor. "Nereden bilebilirdim ki?"

"Neyi bildin?"

Gözlerini benimkilere dikti. "James'in seni Sebastian'a verdiği o geceki olaylar. Neler olacağını nereden bilebilirdim ki?" Dalgınca pazusuna dokunuyor.

Dişlerimi geçirdiğim yerde bir çentik var. "Nasıl James'in seni ısıracağını bilebilir miydin? İkiniz arasında bir evlilik ayarlamaya çalıştığımda, sana zarar vermeyeceğini söylediğimde ciddi dim. Tüm hatalarına rağmen, bunu yapacağını düşünmemiştim."

Kaşlarım çatıldı. "İ. . . Anlamıyorum. Bunu bana neden anlatıyorsun? Ne alakası var?"

"Eğer tüm planım aramızdaki bağı kabul etmene bağlı olsaydı, hayatını kurtarabilmek için senin hayati tehlike içinde olduğundan emin olmam gerekirdi." Başını iki yana sallıyor. "James'in size saldırmasına neden olan olaylar dizisini nasıl planlayabilirdim? Çok fazla şey vardı. Kontrol edilecek çok fazla değişken, yanlış gidebilecek çok fazla şey . Ben bile o kadar iyi değilim."

"Dedin ki-"

"Hayır. Ben söylemedim. Bunu sen söyledin, ben değil."

Zihnimi Lowfell'deki küçük yatak odalarına geri götürdüm. Onu her şeyi planlamakla, Callum'un tahtı kaybetmesi için bu bağı oluşturmakla suçlamıştım. O da şöyle demişti. . .

Kalbim tekliyor. İnkâr etmedi ama doğrulamadı da.

"Ne diyorsun sen?"

"Bu bağı koparamam Aurora, çünkü onu ben yaratmadım. Bu benim gücümde değil."

Geri çekiliyorum. ateş yanıyor ama kanım donuyor. "Yalan söylüyorsun."

"Sence bunu istiyor muyum?" Sesi alışılmadık bir şekilde gergindi. "Bu benim için işleri zorlaştırıyor."

Nefesim sığlaştı. Midemde bir batma hissi var, göğsümden soğuk bir rüzgâr geçiyor. "Yaktığın sayfalarda *Anam-Cridech* kelimelerini gördüm. Bağın adı bu mu?"

"Evet. Bu onun bir adı." "Diğeri nedir?"

Gözleri benimkilere dikilmişti, karanlık ve yoğun. "Zaten biliyorsun."

Başımı salladım. "."

"Biliyorsun. Bir parçan biliyor. Bir parçan hep . Tıpkı Callum'un derinlerde bir yerde bildiği gibi. Tıpkı benim her zaman bildiğim gibi."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. "Anlat bana."

Ellerini birleştiriyor. Dudakları ayrılıyor. "Sen bunu kendin çözmek zorundasın, küçük tavşan. Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz zaman sona eriyor."

Tam kapı açılırken döndüm. Lochlan, yanında dört adamıyla odaya giriyor. Ayağa kalkan Blake'in dudaklarından yarım bir kahkaha kaçıyor. "Gerçekten mi, Lochlan? Sen mi?"

"Kişisel bir şey değil, Blake." Sürmeli gözleri şiddetle parlıyor ve ifadesini yalanlıyor. Sanırım Blake'in Kai'ye ne yapabileceğinden endişeleniyor. "Kraldan emir aldım. Kai'yi öldürdüğün için Tahta karşı komplo kuruyorlar. Barışçıl bir şekilde mi geleceksiniz?"

Bir adım geri çekilirken Blake'in yanağında bir gamze beliriyor. "Callum'un sana zarar görmeyeceğimi söylediğini biliyorum."

"Bunu söyleyebileceğinizi düşündü," diyor Lochlan. "Elini gösterdiğini bilmeni istiyor. Kaybettin. İstersek sana zarar verebiliriz."

Blake gülüyor. Ensemdeki tüyleri diken diken soğuk, yapmacık bir ses. Birkaç adam bakışlarını paylaşıyor. Omuz silkiyor. "Pekâlâ. Gömleğimi alayım."

Lochlan başını eğiyor. Blake koltuktan gömleğini alıp üzerine geçiriyor. Ondan uzaklaşıyorum ve sırtım şöminenin yanındaki duvara çarpıyor. Bir kılıç kapıp dövüşmeye başlamasını ya da beni tutup durumdan kurtulmak için koz olarak kullanmasını beklerken geriliyorum. Düğmelerini ilikliyor, sonra botlarını giyiyor.

Lochlan ona eliyle işaret eder ve adamlardan ikisi Blake'in kollarını tutup kabaca çekerler. Bileklerine kelepçeler geçirirler ve klik sesi yankılanır. odasının etrafında. Karşı koymuyor.

Onu kapıya doğru götürürler ve Lochlan'ın önünde durur. "Callum'a benden bir mesaj iletir misin?" Lochlan başını sallar ve Blake'in dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılır. "Henüz elimi görmedi. Ne olduğunu bile bilmiyor oynadığımız oyun. zaman beni ziyarete gel, küçük tavşan. Seni bekleyeceğim."

Odadan dışarı çıkarıldı.

Lochlan başını eğiyor. "İyi akşamlar Prenses." Adamlarını ve Blake'i koridora kadar takip eder.

Şaşkın bir şekilde kapıya bakakaldım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

E Her şey durgun. Sessiz.
Bir fırtınadan sonraki andır, dünya olmuştur ama
her şeyin yolunda gitmesi beklenir
normale döndü.

Blake'in odasındaki şöminenin yanında duruyorum.
Buruşuk çarşaf, Lochlan'ın adamları tarafından ezilmiş döşeme
tahtalarındaki birkaç parça çamur ve kalbimin çarpıntısı
olmasaydı, olağandışı bir şey olmadığına inanabilirdim.

Callum sonunda Blake'e karşı hamlesini yaptı. O
Hayatlarımızın bağlantılı olduğunu bilmesine rağmen onu
hapsetmeye karar verdi. Daha önce bunu bir seçenek olarak
düşünmemişti. Bunu bir kez Lowfell'de tartıştık ve Blake'in bana
ulaşmak için kendini aç bırakacağına ya da kendine zarar
vereceğine karar verdik.

Blake direnmedi bile.

Callum boyundan büyük işlere kalkışıyor. Blake bir şeylerin
peşinde.

Anam-Cridech. Bağ için kullanılan kelime içimde
yankılanıyor.

Zihin.

Bir cevap almaya çok yaklaştım ama yine de bir
parçam

Blake'in bunu açıklayamadan yakalanması beni rahatlattı.
Sözleri içimde kök saldı ve onlardan korkuyorum.

*Bir parçanız biliyor. Bir parçanız hep biliyordu.
Tıpkı Callum'un içten içe bildiği gibi. Tıpkı benim her zaman*

biliniyor.

Masasına doğru yürüyorum ve ikinci çekmeceyi açıyorum. *Alfa'nın Kaderi* köşeye sıkışmış, haritaların arasında duruyordu. Ben alırım. Elsie bana bunlardan iki tane verdi. kitaplar. Aydınlatıcı olduklarını söyledi. Blake de benden aldı. O zaman hiçbir şey düşünmemiştim, ama yine de. . .

bir döşeme gıcırıyor.

Küçük, dayanıksız kitabı cebime arkamı dönüyorum. Callum kapının girişinde duruyordu.

Gözleri Blake'in buruşuk çarşaflarından Blake'in bir an önce durduğu noktaya kayıyor. Burun delikleri açılıyor ve nabzım hızlanıyor.

Uygunsuz bir şey olduğunu mu düşünüyor?
ne oldu? Aramızda uygunsuz bir şey mi oldu? Parşömeni almaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki, içgüdülerimle hareket etmiştim. Nerede olduğumu ya da kimi kışkırttığımı çok fazla düşünmemiştim. Onu ısırđım. Yanaklarım ısınıyor ve derimin altında soğuk bir şey hareket ediyor.

Bir kadının başka bir erkeğın yatağında olması kesinlikle uygun değıl, ama kızgındım. Onunla *savaşıyordum*. Hem Callum hem de kendim için cevaplar almaya çalışıyordum. Yine de utanç içime yayılıyordu.

Kurduyla savaştığını hissediyorum. Derin nefes alıyor ve yumrukları sıkılı. İfadesi taştan oyulmuş olabilir ve sadece tehdit altında hissettiğinde duygularını geri çektiğini biliyorum.

"Callum." Ona doğru bir adım attım.

Sanki onu itmişim gibi sendeleyerek geri çekildi. Yüzünde panik ifadesi belirdi. Topuklarının üzerinde döndü ve Blake'in yatak odasından .

"Callum." Aceleyle gittim.

Yavaşlamıyor, ben de yanına düşemiyorum.
Onu.

"Callum!"

Yatak odasının kapısının önünde durur,
kapı çerçevesinin üstünü sıkarak ve öne doğru eğilir. Geniş
omuzları neredeyse gömleğinin dikişlerini patlatıyor. Alnını
kapıya dayıyor. "Kokusu her tarafına sinmiş."

"Düşündüğünüz gibi değil."

Her sıcaklığından yoksun, acı bir kahkaha atıyor. "Sana
dokundu."

"Cevap almaya çalışıyordum-"

Dönüyor ve kurt gözlerinin içine bakıyor. "Onun
yatağında mıydın?"

"Evet, ama bu-"

Kısıp bir ses çıkarıyor, gözlerini kapatıyor ve parmak
eklemlerini ısıyor. Bir damla kan yumruğundan aşağı akıyor ve
kaldırım taşlarına damlıyor. Bu onu rahatlatmışa benzemiyor,
çünkü nefes alış veriş dengesi.

"Callum, lütfen sakın ." Kendine zarar vermesini
engellemek için bileğine .

Benden uzaklaşıyor ve sırtı duvara çarpıyor.
Yumruğunu yanına indiriyor ve kan kaldırım taşlarına damlıyor.
Gözlerini açtığı anda, bakışlarının gücüyle neredeyse sendeleyerek
geri çekiliyorum.

"Yapma," diye hırlıyor.

"Özür dilerim. Ben
sadece-" "Onu istiyor
musun?" "Hayır!"

"Ben bir kurdum, Prenses!" Bir elini göğsüne vuruyor ve
ben irkiliyorum. Gözlerindeki sulanmış tabakayı geri kırıştırıyor,

ve başını sallar. "Seni onunla dans ederken gördüm, biliyor musun? Lowfell'deki ziyafette."

Blake'in beni evin etrafında döndürdüğü anı. dans pisti aklımdan geçiyor. Başımı sallıyorum. Ciddi olamaz. "Bunu senden gizlemedim. Ben ondan bilgi almaya çalışıyorum." Sesimdeki yalvarıştan, sızlanıştan, *çaresizlikten* nefret ediyorum.

Callum'un çenesinde bir kas tüylendi. "Kendini onun yatağında bulduğunda yaptığın şey bu muydu?"

"Evet."

Başka bir alçak ses çıkarıyor. Nefesim kesildi. Bir fırtına yuttum ve onu kontrol altında tutmak için tüm gücümü harcıyorum.

"Eğer , neler olduğunu açıklayacağım. İçeri girelim ve mantıklı insanlar gibi bu konuyu konuşalım."

"Ben insan *değilim*, Prenses." Bana yaklaşıırken her kelimesi sert ve kasıtlı, öfkeli sıcaklığı tenimi yakıyor. "Ben bir kurdum."

"Şu anda bir vahşi gibi davranıyorsun." Ses tonum sert, ancak küçük bir parçam sanki bunu bekliyormuşum gibi öfkesini memnuniyetle karşılıyor. Birbirimizi parçalayalım ve bağıralım ve çığlık at ki onu serbest bırakabilelim. Bir kez olsun, sanki kaldırılabilmişim gibi bana öfkesini gösterebilirsin.

Göğsünden sinirli bir ses yükseliyor. Başını sallıyor ve dikkatini duvarda titreyen meşalelerden birine çeviriyor. "Böyle kokarken seninle konuşamam. "

Beni geçip koridorda merdiven boşluğuna doğru ilerliyor.

"Beni bırakıp gitme Callum!"

"Banyo yap," diye hırladı. "Seninle sonra ilgileneceğim."

İçimde öfke yükseliyor. "Benimle anlaşmak mı?!"

"Evet! Seninle anlaştık!"

"*Anam-Cridech* nedir?" Dedim.

Durdu. Sırtındaki kaslar titriyor. Eli yan tarafına doğru bükülüyor. Verdiği tepki midemi bulandırdı. Blake haklıydı. Callum ne olduğunu biliyor.

"Bu kelimeyi nereden duydun?" diye hırlıyor. Soğukluk kemiklerime kadar yayılıyor. "Nedir o? Callum?"

Doğruldu. Dönmüyor. "Bir banyo yap. Seninle sonra konuşuruz."

"Hayır. Şimdi benimle konuşacaksın-" "*Beni takip etme.*"

Sözleri içimde güç kazanıyor ve neredeyse sendeleyerek geri çekiliyorum. Onu içimde hissediyorum; dilimin arkasında dağ havasının tadı var. Emri göğsümdeki vahşi şeyi yakalıyor ve aşağı itiyor.

Alfa sesini, kral sesini kullanıyor ve Blake'in Àithne'yi kullandığı zamanki gibi beni kendisine boyun eğmeye zorlamaya çalışıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim.

Onu tutup üzerimden itiyorum, Blake denediğinde yaptığım gibi kolayca. O hışımla uzaklaşırken, ben nefes nefese ve sarsılmış bir halde duruyorum.

Takip etmiyorum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

S Kalenin altında bir yerde, Blake zindanda. Callum'un ne yaptığını bilmiyorum. Muhtemelen Alexander'ın tehdidi yüzünden alfalarla strateji geliştiriyordur.

Kavgamızdan sonra sakinleşiyorum. İkisine de kızgınım. Blake sayfaları yaktı ve Callum uzaklaştı.

En azından Blake bana bir şey söylemek üzereydi. Artık ona ulaşamayacağımı biliyorum.

Blake'in odasından aldığım ciltsiz kitaba bakarken gözlerim ağırlaşıyor. Okumam gerekiyor ama korkuyorum.

Blake yatağının kenarında ellerini kavuşturmuş, kambur bir şekilde otururken gözleri alışılmadık derecede , Yara izlerinin ve kaslarının üzerinde dans eden ateş ışığı. Belki de söylemek üzere olduğu şeyi bilmek istemiyorum. Belki de ruhuma bir düşünce ekilmiştir - bağ için, James'in göstermeye çalıştığı şey ve Callum'un buna tepkisi için bir açıklama. Kökleri daha da derinleşmeden onu söküp atmak istiyorum.

Callum bir keresinde bana bir kurt olayından bahsetmişti. Buraya ilk geldiğimde benden tasmağını takmamı istemişti. Tam olarak böyle tarif etmese de bir tür bağ gibi gelmişti. Yıpranmış ciltsiz kitaba bakıyorum ve cevapları yanlış yerde arayıp aramadığımı merak ediyorum. Blake bu kitaplardan ikisini benden almıştı. Bu seferki sanki benim ulaşamayacağım bir yerde saklıymış gibi çekmecesinde duruyordu.

Kitabı itiyorum. Yastıklarına uzanıyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Çekiştiriyorum, kafa derimdeki acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Rüzgâr taş duvarlarda uğulduyor,

Ağzım ağrıyor ve derim gergin. Parmağımı çiğniyorum. Deriyi kırıyorum ve tırnağımın kenarından biraz koparıyorum. Ayağa kalktım. Kitabı elime alıyorum, kanım parşömenin içine sızıyor.

Açtım ve düzgünce mürekkeplenmiş sözcükleri gözden geçirmeye başladım. Bir kalede yaşayan canavar bir alfayla ilgili bir hikâye ve bir alfanın yaptığı bir hakarete misilleme olarak Yakındaki klan, alfanın kızını esir alır. Ancak birlikte vakit geçirdikçe birbirlerine aşık olmaya başlarlar.

Ancak sonlara farkına vardım. İki Kurt arasında bir bağ var. Adı *Anam-Cridech*.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Sayfadaki kelimeler bulanıklaşıyor. Kitabı kapattım.

Gölgeler kararıyor ve ben suyun altındayım, hava almak için çırpınıyorum. Yüzeye çıkmak için tekmeliyorum ama bir şey beni tutuyor ve aşağı çekiyor. Kök salan düşünce büyüyor. Onu geri kestim. Keşke Elsie'yle konuşabilseydim ama o Lowfell'e döndü. Bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. *Lowfell'deki eski aşçı onları kaleme almış.*

Olabilir mi? . .? Yataktan fırlıyorum, terliklerimi giyiyorum ve geceliğimin üzerine bir bornoz geçiriyorum. Küçük kitabı aldım.

Geç oldu ama şansım yaver giderse mutfaklar Boş. Yine uyumakta olan Fergus'un etrafından dolanarak merdivenlerden iniyorum ve şatonun zemin katına çıkıyorum. Oraya vardığımda mutfak ocaklarından birinde ateş yanıyor ve aradığım kadın bana sırtını dönmüş, sabunlu bir kovada bulaşık yıkıyor.

"Bu saatte yatakta olmalıydın, genç kız." Mrs. McDonald'ın sesi uyarıcıdır. Dönüyor ve katlıyor

Sabunlu elleri kahverengi elbisesinin kollarını ıslatıyordu. "Ve sen de kesinlikle *böyle* giyinip ortalıkta dolaşmamalısın." Belimden içeri çekilen bornozun kıvrımlarıma nasıl yapıştığını görünce dilini şaklatıyor.

Kitabı kaldırıyorum. "Bunu sen mi yazdın?"

Gözleri daralıyor. Tekrar arkasını döner. "Evet, ben yazdım. Uzun zaman önce. Şimdi buna zamanım yok. Ne olmuş ona?"

Yüzeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan sorulara rağmen dudağımın kenarı seğiriyor. "Kim bu kadar romantik olduğunuzu düşünmüş müydünüz, Bayan McDonald?" Dedim.

"Hm."

Ona doğru yürüyorum ve bulaşık yıkadığı kovanın diğer tarafındaki yanında duruyorum. Pencere bitki bahçesine bakıyor ve dışarıda rüzgâr biberiye ve kekik çalılarını hışırdatıyor. Ben yapamam
Ona cevabını bilmek istediğim soruyu sormak için kendimi oldukça zorluyorum.

"Bu kitapta *Anam-Cridech* hakkında yazmışsınız."
Söyle.

"Evet. Gerçekte nadir bir şeydir, ama ben her zaman kitaplarım."

"*Anam-Cridech*. . eğer iki Kurt onu paylaşırsa, birbirlerinin duygularını hissedebilirler mi?"

"Bu şekilde yazmayı seviyorum. Aslında kimse bilmiyor. Böyle bir bağın var olması nadir bir durumdur, daha da nadir olanı ise kabul edildi."

"Kabul edilmek zorunda mı?"

"Oh, evet, elbette. Neden sordunuz?"

"İnsan bunu nasıl kabul eder?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. *Anam-Cridech*'i deneyimlediğini bildiğim tek kurt James ve o da detaylar hakkında hiçbir zaman açık sözlü olmadı."

Kaşlarım kalktı. "*James* mi?"

"Evet. Eskiden kur yaptığı kızla. Claire'le. Ya da söylentiler böyle. İnsanlar Claire'in onu reddettiğini, bu yüzden aralarındaki bağın asla sağlamlaşmadığını söylüyor."

Nabzım hızla atıyor. "Nasıl kırılabilir?"

Gülüyor. "Kırılmış mı? Bir kez kabul edildiğinde, kırılmaz. Sadece Ay Tanrıçası bu güce sahip olabilir." Yıkama işine geri dönüyor. "Hayır. *Anam-Cridech* ebedidir. Bu bağın ölümü bile aştığı düşünülür. Neden bilmek istiyorsun. . .?"

Çoktan topuklarımın üzerinde dönüyorum, titreyen bacaklarımla mutfaktan çıkıyorum. Sanırım teşekkürlerimi mırıldanıyorum. Zihnim, bedenim sanki başka bir yerdeymiş gibi hissediyor. Koridorlar etrafımda bulanıklaşırken merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum.

İki Kurt tarafından paylaşılan ebedi bir bağ. Aşk kitaplarında anlatılan Ay Tanrıçası, Callum için üzücü olurdu. Tırabzanı kavradım ve nefesimi içime çektim.

Zaten biliyorsun.

İçim bulanıyor. Madadh-allaidh'e ilk geldiğimde Callum'un bana söylediklerini hatırlıyorum.

Bu bir kurt olayı. Nadir, ama güçlü. Aşktan bile daha güçlü. Ay Tanrıçası tarafından seçilen iki ruh. . .

Bağın ne olduğunu biliyorum.

Eğer bir yöne gidersem, zindanlarda bana yalan söyleyen ve beni kandıran alfayla yüzleşebilirim.

Diğer tarafa gidersem, haftalardır şüphelenmesi gereken gerçeği saklayan alfayla yüzleşebilirim.

Tehlikeli, korkunç düşünce o kadar kalın sarmaşıklar yetiştirdi ki zar zor nefes alabiliyorum. Sahip olduğum her şeyle onunla savaşıyorum. Onu aşağı itiyorum, çünkü yüzeye çıkmasına izin veremem, *vermeyeceğim*.

Ben tavşan değilim. Av değilim. Bir kuleye kapatılacak bir sorun değilim. Gerçeklerden korunması gereken çaresiz bir prenses değilim.

Birisi bunu ödemek zorunda. Birisi
bunu ödeyecek.

Bedenim titriyor, kalbim güm güm atıyor, göğsüm kabarıyor, bir yön seçiyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

odasına daldı.

Ekose desenli sayvanlı yatağı, ocaktaki ateşi, hilal şeklindeki ayı zar zor fark ediyorum. pencereden parlıyor.

Callum bakır küvetin içinde. Öfkeme rağmen onu gördüğümde nefesim kesiliyor. Güçlü, kaslı ama bir o kadar da rahat... Ateş ışığı ıslak teninde dans ediyor ve onu bronzlaştırıyor. Dizlerini kaldırmış ve başını kenara yaslayarak boğazını ortaya çıkarıyor. Nemli saçları ıslak kum renginde ve onu daha genç gösterecek şekilde alnından geriye doğru taranmış.

Kapı arkasından kapanırken gözlerini açtı.
Ben.

Küvetin kenarlarına tutunur ve oturmaya başlar. Su Göğsünden aşağıya doğru akıyor ve şu anda onu daha fazla görmeye dayanamıyorum.

"Olduğun yerde kal," diyorum. Sanki içimde büyüyen fırtınayı hissetmiş gibi durgunlaşıyor. Benden korkmadığını biliyorum -benden korkması mümkün değil- ama yine de çenesini gerginleştiren bir ihtiyat var.

"Sakin olmanız gerek Prenses." "Bana yalan söylediniz."

Yüz ifadesi kararır. "Ben ."

Göğsüm kabarıyor, çünkü gerçek bu değil ve o da bunu biliyor. İçimde bir çılgılık var, beni içten içe parçalıyor. Dişlerim ağrıyor ve bir şeyleri ısırmak istiyorum. Derim her şeyi kontrol altına almanın verdiği güçle acıyor. Kaslarım titriyor; kemiklerim sallanıyor. Eğer onu serbest bırakmazsam, yanacağım.

"Rory. . . ." Callum uyarıyor.

doğru hışımla ilerliyorum, bakır küvetin kenarında duran kaygan sabunu eliyle tutup üzerine fırlatıyorum. Sonra da el bezini. Kollarını kaldırdığında küvetin kenarından su akıyor. İkisi de ondan sekip döşeme tahtalarına çarpıyor.

"İşin bitti mi?" diye .

"Hayır. Daha bitirmedim!" Yanımdaki şömine rafından şamdanı çekip alıyorum.

"Sakın-"

Kafasına doğru salladım. Ucundan kendine doğru çekiyor. Bırakmak yerine tökezliyorum ve dengemi korumak için küvetin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapmana izin verecek miyim?" diyor.

Göğsümdeki o vahşilik kaçmaya çalışırken nefesim zorlaşıyor. "Hayır."

"Hayır," diye kabul etti. "Bırak onu." "Hayır."

"Bırak onu, yoksa seni yaparım." Kurt onun içinde parlıyor Gözler.

"Bana zarar vermeyeceksin." Buna şimdi de ikna oldum. onu ilk gördüğüm zamandı.

"Yine de, bu saatte odama giremezsin. ve beni tehdit ediyor. Buna izin veremem." Bakışları kararıyor. "Bırak onu."

Tekrar yüzüne nişan alabilmek için elinden kurtulmaya çalışıyorum. Bıraktı ve tökezledim. Bir kolunu belime doladı ve diğer eliyle bileğimi kavradı. Dizlerimi küvetin kenarlarına sürterek üzerine çöktüğümde bir şırıltı sesi duyuyorum.

Su her yere dökülüyor. Küvetin kenarlarından akıyor, döşeme tahtalarının üzerinden akıyor ve koyun postundan halıyı ıslatıyor. Elimdeki şamdanı bırakıyorum ve şamdan yere düşüp yatağın altına yuvarlanıyor. Sırılsıklam olduğum için şokla nefes alıyorum ve göbeğim onun sert gövdesine bastırılıyor. Belimi kavlıyor ve beni sabit tutuyor. Bacaklarım onun kalçaları ile banyonun kenarı arasında sıkışmış durumda.

"İşleri bu şekilde çözemeyiz," diyor.

Derin bir nefes çekiyorum, oda etrafımda bulanıklaşıyor. Dağların, sabunun ve odun dumanının tanıdık kokusunun tadını alıyorum. Ağzımda kül gibi. "Bana işleri nasıl halledeceğimi söyleme Callum McKennan." yukarı doğru itmek ve sabitlemek için omuzlarını kavriyorum. Saçlarım göğsüne . "Sen bir yalancısın."

"Sana yalan söylemedim."

"Aramızdaki bağın doğasını biliyorsun. Başka türlü davranma!"

"Evet. Biliyorum."

İçimde bir hırıltı yükseliyor. "Sen alay ettin Ben."

"alay edildiğine inanıyor musun?" Şu anda tanıdığım

Callum'a benzemiyor.

İfadesinde nazik ya da kibar hiçbir şey yok. Pozisyonumuzun samimiyetine rağmen, bana sanki düşmanıymışım gibi bakıyor. savaş alanında karşı karşıya.

Öfkemi zar zor zapt edebiliyorum. Boğazıma kadar yükseliyor ve çığlık atmak istiyorum. "Gerçeği sakladın."

"Çünkü bunun doğru olmasını istemedim!"

"Buna hakkın yoktu!" onunkine karşı gergin, göğsüm boğuluyormuşum gibi kabarıyor. "Aramızdaki bağın doğasını ne zamandır biliyorsun?" Boğazı düğümleniyor. "*Ne zamandır?*"

"James'in seni ısırıldığı gece şüphelendim."

İçimdeki ateş alev alev yanıyor ve kükrüyor. "O kadar uzun mu?"

Çene çizgisi sertleşir. "Evet, o kadar uzun. Başta inkar ettim. Ama James Blake'e seni öpmesini söyledi ve ben de daha fazla saklanamadım. Kokusunu aldım, sana nasıl tepki verdiğini gördüm ve kendime söylemeye çalıştım. Ta Madadh- allaidh'e döndüğümde Blake'in kitabındaki sayfaları okuyana kadar ve bunun doğru olduğunu anladım." Heyecanı arttıkça aksanı da kalınlaşıyor. "Ne yapmam gerekiyor? Sana onayımı mı vereyim? Sen onun m-"

"Bu cümleyi sakın bitirme!" Geceliğim ve bornozum vücuduma yapışıyor. Su ılık ve etrafa sıçırıyor karnım. Kıvrımlarım göğsüne baskı yapıyor ve ellerinden belime kenetlenmiş durumda; demir gibi sıcak ve sert. "Bana söylemen gerekiyordu, böylece düzeltebilirdik!"

"Sen tam bir kurt değilsin. Anlamıyorsun." Sıcak nefesi benimkine karışıyor. "Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Başka seçeneğin yok." Boynunda bir kas zonkluyor. "Bu bağ kopmaz ve ben paylaşıyorum. Her şeyini istiyorum, kalbini, bedenini ve ruhunu. Daha azını kabul etmem."

"Peki ya *benim* ne istediğim? Bu umurunuzda mı?" "Ne istediğinizi bilmiyorsunuz, Prenses. Bilmiyorsunuz. ve şu anda bu soruyu yanıtlamaya daha yakın olduğunu sanmıyorum!"

Kalp atışları kulaklarımda benimkilerle birlikte gürlüyor, öfkeli ve huzursuz. "Sırada ne var Callum? Blake kilit altındayken beni bir kenara mı iteceksin, yolundan mı çekeceksin, kalendeki bir odada mı tutacaksın?"

"Bana *ondan* bahsetme." Gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor, bana doğru eğilip vücutlarımızı aynı hizaya getiriyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Sen benim için Ay'sın, Rory. Seni her gördüğümde ruhum alev alıyor. İçimdeki kurt tenime baskı yapıyor, kanımda uluyor ve kulaklarımda kükrüyor. yapmamı istediği şeyler. Her gece seni düşündüm. Kendimi senin içine gömülmüş, dişlerimi sana batırmış, seni bana vermediği için tanrıçama lanet okurken benim olduğunu iddia ederken hayal ettim. Kapımı açık bıraktım, gelmen için dua ettim. yapmazdım."

Onun sözleriyle içimde sıcak bir şey kıvrılıyor. Ağrıyor. Yanıyor. Dişlerim acıyor ve tırnaklarım pençe gibi. Kaburgalarımdaki o vahşi şey kafesine karşı çırpınıyor. Göğsümde alçak bir hırıltı yükseliyor.

Isır. Isır. Isır.

Callum'un burun delikleri alevleniyor. Kendi hırıltısıyla cevap veriyor ve sert, ıslak göğsü sivri meme uçlarımda titreşiyor. Parmakları yanlarıma giriyor.

"Beni sınamayın Prenses," diyor. Kendime gelmem gerektiğini biliyorum. Bunun yanlış olduğunu ve konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bağın doğasının onun için bir şeyleri değiştirdiğini biliyorum ve bu yüzden öfkeliyim. Duramıyorum. Duygularımı kontrol altına almanın verdiği güçle titriyorum. Elleriyle yüzümü kavriyor. "Prenses, size bu küvetten çıkmanızı ve uzaklaşmanızı tavsiye ederim. Bunu istemezsiniz."

"Bana ne istediğimi söyleyemezsin. İnsanların bana ne istediğimi söylemesinden Ne istediğime *ben* karar veririm!"

Göğsüm onunkine çarpıyor. Onu istiyorum. Şu anda. Ben ondan zevk alırken onun içime gömülmesini istiyorum. Altımda inlemesini, nefes nefese kalmasını istiyorum. Tüm bunların bedelini ödemesini istiyorum. Benim merhametime kalmasını istiyorum.

Nefes alış veriş i derinleşir. Çatışma onun üzerinde titriyor
Alnını benimkine bastırırken yüzüne baktım. "Rory, bana ne
istediğini söyle."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

T *Bana ne istediğini söyle.*

Callum'un elleri yanaklarımda sert ama nazik. Geceliğim bornozumun altında sıırsıklam. Göbeğim onun sert gövdesine baskı yapıyor. İkimiz de nefes alıyoruz derinden.

Kendimi dikleştirmek için onun omuzlarını kullanıyorum. Saçlarımlın ıslak uçları omuzlarına değiyor ve gözleri geceliğimin yarı saydam hale geldiği göğsümde kararıyor. Yüzü gergin, sanki kendisiyle savaşıyor. Onunkini alıyorum elini göğsüme koydu. Kısık bir ses çıkardı. Sıkıyor, sonra başparmağını sivri meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Sırtım tepki olarak kamburlaştı.

"Sen. Seni istiyorum."

Göğsünde alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı titreşiyor. Ani bir hareketle yukarı kayıyor, kalçalarını kavıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Banyodan çıkarken ikimizden de su akıyor. Beni ateşle bakır küvet arasındaki koyun postundan halının üzerine yatırmak için çömeliyor. Üzerimde duruyor, dizleri kalçalarımlın arasında ve elleri belimin iki yanında. Nefeslerim titriyor. Üzerime sürünüyor ve ağzını ağzıma yaklaştırıyor.

"İstiyorum. . . İstiyorum. . ." Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu kelimelerle ifade edemiyorum. Bir kez olsun, kendimi tutmayı bırakmasını istiyorum. "Beni tüketmenizi istiyorum," diye nefes alıyorum. "Senin beni

Serbest bırak. Senden başka her şeyi unutmam için beni kırmanı istiyorum. Beni istediğin şekilde almanı istiyorum. için."

Yanağımdaki ıslak saç tutamını fırçalarken bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Sana tapacağım." Dudaklarını boğazıma değdiriyor. "Sana değer vereceğim." Beni öpüyor. "Seni onurlandıracağım." Dişleriyle kulak mememi ısırtıyor ve ben kıvranıyorum.

"Seninle dalga geçiyorum." Ağız benimkinin üzerinde geziniyor. "Ama seni kırmak? Hayır. Benden bunu isteyemezsin. Eğer seni istediğim gibi alacaksam, seni nazikçe, derinden ve yavaşça alacağım." Dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Bunu kabul edebilir misin?"

Ve onun bir parçasına sahip olmayı hiç olmamaya tercih ettiğim başımı sallıyorum.

"Güzel. Çünkü Kuzey Toprakları'nda şu anda kanımdaki ateşi söndürecek kadar soğuk bir göl yok."

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Sonra aramıza uzanıyor ve kendini girişime doğru yönlendiriyor. Yavaşça doğru iterken sırtım kavisleniyor. İkimiz de inliyoruz. Beni tamamen dolduruyor. İkimizin de nabızları kulaklarımda gümbürdüyor. Kokusu beni boğuyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Gözlerin," diye fısıldıyor ve değışmiş olmaları gerektiğini biliyorum.

Yavaşça beni öpüyor. Kalçalarını derin, durgun hareketlerle itiyor, sanki her şeyin tadını çıkarıyormuş gibi. O an. Çok iyi hissettiriyor; o çok iyi hissettiriyor. Ona karşı sallanıyorum ve parmaklarım omuz kaslarını bulup içine giriyor. Ayak bileklerimi sırtına doluyorum ve o da beni kalçalarım yukarı doğru eğilecek ve daha derine vurabilecek şekilde kaydırıyor.

Aramızda sıcak ve aç bir şeyler oluşuyor. Neredeyse onun kurdunu hissedebiliyorum, yüzeye yakın, derisine baskı yapıyor. Benimki cevap veriyor, dişlerini göstermiş, pençeleri keskin. İnliyor ve hızını artırıyor. Göbeğim karnına çarpıyor, aramızda beni inleten tatlı bir sürtünme oluşuyor. Onun

Nabzı kulaklarımda gürlüyor, çılgınca ve dengesiz ve kontrolünün kaymaya başladığını hissediyorum.

" yok," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Bırak beni."

Titreyerek iki nefes alıyor. Bir kez olsun irademe boyun eğiyor, ancak kimin sorumlu olduğunu sorgulamıyor. Kalçalarını sertçe itiyor. ığlık atıyorum. Bileklerimi kavırıyor ve bana karşı hareket ederken başımın üzerinde sabitliyor. Ağzı boynuma doğru hareket ediyor. Ona karşı sallanıyorum, Daha fazlası için çaresizce itişlerini karşılıyorum. Bana karşı mırıldanıyor, anlamadığım bir dilde kelimeler.

Ona karşı kıvranıyorum ve tırnaklarımı derisine geçiriyorum. Dudaklarını boğazıma götürüyor. "*Siktir*," diye mırıldanıyor kulağıma karşı. "*Siktir*."

Yüz ifadesi gergin, yanakları kızarmış. Onun Tüm vücudu geriliyor ve bırakırken dudaklarından sert bir çığlık kaçıyor. Bu beni uçurumun kenarına itiyor. Bir anlığına, o vahşilik sınırlarından taşıyor ve ben özgürüm. Ağırlıksızım. İçimde biriken çığlık, beni bir arada tutarken bir dizi çığlık halinde çıkıyor ve kollarında eriyorum.

Ben kendime gelirken boynuma doğru mırıldanıyor. Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi. O da benim kadar nefessiz. Yüzü tamamen kızarmış, gözleri parlıyor, dudakları şişmiş görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum. Tanıdık ama aynı zamanda tuhaf görünüyor.

Yumuşak bir kahkaha atıyor, biraz da utangaç. Ben de karşılık .

İçimden kayarak çıkıyor ve halının üzerine yuvarlanıyor. Birbirimize bakıyoruz ve ben onun sıcak yanağını okşuyorum. Gülümsüyor ama içinde hüzün var. "şimdi ne istiyorsun, Prenses?" Soru ağır, ağır, çünkü bu gece hakkında sormuyor, gelecek hakkında soruyor. Bizim geleceğimizi.

Yutkunuyorum. "Bununla , değil mi?"

Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Bununla barışmaya çalıştım. Gitmene izin vermeye çalıştım. Gerçek değilmiş ve hepsi kafamın içindeymiş gibi davranmaya çalıştım. Başaramadım." Başını sallıyor. "*Anam-Cridech*, kutsaldır. Eğer biri az önce ne yaptığımızı öğrenirse. Az önce başka bir kurdunkiyle ne yaptığımı bilselerdi-" Boğazını temizliyor. "Bu bizim krallığımızda yapılmaz."

"ilişkiyi bitirmek , değil mi?" İncinmiş hissetmem gerekirken garip bir sakinlik çöküyor üzerime.

"Bu dünyada *istediğim* son şey bu. Sen arzum ne olursa olsun ona bağlıyım." Yanağımı okşarken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Eğer her şey farklı olsaydı. ."

Kararımı kesinleştirirken başımı öne eğiyorum. "Ay'ın gücü bağı koparabilir Callum. Ay'ın Kalbi'ni bulacağım. Bağı kırmak için onu kullanacağım, sonra da sana geri getireceğim." Dudaklarını yumuşak bir gülümseme süslese de gözlerinde bir inançsızlık parıltısı var. "Bana inanmıyor musun?"

"Bu bağı kopabileceğine inanmıyorum, Prenses."

Çenem sertleşti. "Denemek zorundayım."

Alnını benimkine dayıyor. "Korkunç yaratık."

"Kurt."

BÖLÜM ELLİ İKİ

| Sabah bir ara uyan.

Ateş söndü ve ocakta sadece kül var. Karanlık döşeme tahtalarını lekeliyor ve yağmur Pencereye vuruyor. Yine de üşümüyorum.

Callum yüzüstü yatıyor. Sıcaklığı içimi yakıyor ve kokusu çok baskın. Sanırım sonunda içimdeki kurt parçasını kabullenmiş olmalıyım çünkü her tarafım onun kokusuyla dolu. Dağlar ve şafak ışığı, biraz da odun dumanı. Onun eli yatağın üzerinde benimkinden birkaç santim uzakta, sanki uykusunda bana uzanmış ama yetişememiş gibi.

Çok yakın ama her zamankinden daha uzak görünüyor. I Şimdi onu neyin rahatsız ettiğini anlıyorum. Blake ile arasındaki bu bağın -bu kopmaz bağın- ona nasıl işkence ettiğini anlıyorum, tıpkı bana ettiği gibi. Onun için her şeyin değiştiğini anlıyorum. Sanırım benim için de bazı şeyler değişti, ancak işler tersine dönseydi en azından onun için savaşacağımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Belki de bir kurt olmadığım içindir, ya da tam bir kurt olmadığım içindir. Ay Tanrıçası'nın ışığında büyümedim. Onun kurduğu bir bağı bozmak bana kutsala saygısızlık gibi gelmiyor.

Her şeye rağmen içime garip bir huzur yerleşiyor. İçimde anlamadığım bir şey büyüyor. Ben doğmadan çok önce içimde bir şey uyandı.

James tarafından ısırıldı. Callum'un elini tuttuğum ve onunla birlikte Kuzey Toprakları'na geldiğim gece bir anda ortaya çıktı ve o zamandan beri tedirgin.

Buradaki yerimi bulmakta zorlandım. Her zaman diğer insanlarla olan ilişkilerimle tanımlandım. Şimdi bile durum böyle. Kurtlar beni ya düşmanlarının kızı ya da krallarının eşi olarak görüyorlar ve eğer bağla ilgili gerçek ortaya çıkarsa beni Blake'le olan bağlantımla da tanımlayacaklar.

Boğucu. Sıkıştırıyor. En azından kısa bir süreliğine özgür olmak istiyorum. O kafesin dışında kim olduğumu öğrenmek için. Blake soyumu araştırıyordu, Philip Snowlands kraliçesiyle garip bir bağlılık kurdu ve annem. . . Lochlan onun bir noktada Ay'ın Kalbi'ne sahip olduğunu düşünüyor.

Bir kez olsun kendim için bir şey yapmak istiyorum. Nereden geldiğimi ve anneme ne olduğunu öğrenmek . Bu lanet bağı koparmak istiyorum.

Günün başlamasını istemiyorum. O uyurken ben böyle, ağrılı ve doygun kalmak istiyorum. Yüzünü ezberlemek istiyorum, çoğunun asla göremeyeceği bir şekilde yumuşak. Sırtındaki kasların izini sürmek istiyorum, yorgan beline dolandığı için ortaya çıkıyor. Omzundaki kurşun izini öpmek ve parmaklarımı ıslak kum rengindeki saçlarında gezdirmek istiyorum.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi gözlerini açıyor. "Günaydın, Prenses."

"Günaydın."

Dün gece için utandıysa bile bunu belli etmiyor. Gülümsüyor. Bana sunduğu ilk içten gülümseme bu. Buraya geldiğimizden beri, ve bu onun yüzünü aydınlatıyor. Onu çocuksu gösteriyor. Yaramaz. Dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum.

"Dün gece eğlenceliydi," diyor, sesi uykudan pürüzlü.

İçime girerken beni halının üzerine görüntüler zihnimde canlanıyor. "Evet, ." Birbirimize bakıyoruz. Gözlerindeki ışık sönüyor ve biliyorum ki Sonrasında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. İçimdeki sıcaklık azalıyor. İç çekiyorum. "Konuşmamız gerek-"

"Evet." Nefes veriyor. "Evet. Yapacağız. Önce yapmam gereken bir şey var."

Sırt üstü dönüyor, sonra yataktan kayarak çıkıyor. Çıplak bir halde odanın içinde ilerliyor, eteğini beline sarıyor, sonra da gömleğini giyiyor. Yüzüne acımasız bir ifade kazınmış. Yatağının ayakucundaki sandığı açıp içinden birkaç kılıç çıkardığında yüzümde bir gülümseme belirliyor. Sarsılarak ayağa kalktım.

"Callum, nesen sen. .?"

Odasını adımlayarak geçer ve koridora yönelir. "Hemen döneceğim, Prenses."

Kendimi yataktan dışarı attım. Dolabında asılı duran sade birini kapıyorum ve üzerime geçirirken neredeyse düşüyorum. Dağınık saçlarım ağızma takılıyor.

Ben de ölmeden Blake'i öldüremez. O bunu biliyor. "Callum! Bekle!"

Ben yatak odasından sendeleyerek çıktığımda o koridorun sonuna gelmişti bile. Kalp atışlarım hızlanarak peşinden koşuyorum. Zindanların kalenin altında olduğunu tahmin ediyorum ama o merdiven boşluğunu geçip başka bir koridora giriyor ve bir kapı açıyor. Sarsılarak yanında durdum.

"Kalk. Hemen," diye emrediyor Callum.

Philip inliyor, yuvarlanıyor ve kollarını iki yana açarak pencere kenarındaki küçük yataktan sendeleyerek çıkıyor. Bakır rengi saçları

Dağınık ve ocaktaki kısık ateşin ışığında parlıyor. Uzun kollu beyaz pamuklu bir üst giymiş, dövmeleleri örtülü. Yüzünü bize dönerken birkaç kez göz kırpmıyor, sanki kafası karışmış gibi. Yine de Callum ona bir kılıç fırlattığında tek eliyle yakalıyor.

Philip ona deliymiş gibi bakar.

Callum, "fazla uzattınız," diyor. "Dışarıda. Benimle birlikte. Şimdi."

Philip'in kaşları kalktı. Callum çoktan uzaklaşmaya başladı. Kalbim hızla atıyor. Ne planladığından emin değilim. Aceleyle gidiyorum. "Onun aşağılık biri olduğunu biliyorum ama Güney Toprakları tahtının varisini öylece öldüremezsin," diye tıslıyorum.

Callum merdiven boşluğuna ulaştığında omzunun üzerinden bakar. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Philip bir an sonra yanımda belirdi, şimdi çizme ve iç çamaşırının üzerine bir gömlek giymişti. "Dün gece eğlendin mi, küçük kardeşim?" Burun delikleri alevlendi ve yüzünü buruşturdu. "Sik gibi kokuyorsun."

"İğrençleşme." Tanrıça, ondan nefret ediyorum. Yine de. . .

Yanından hızla merdivenlerden inen Callum'un yanına koşuyorum. "Callum, ne yapıyorsun?"

"Bir teoriyi test etmek."

"Detaylandıracak mısınız?"

"Hayır." Giriş holüne varıyoruz ve meşaleler Kayleigh tarafından yakılıyor, biz geçerken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bize bakıyor. Callum çift kapıyı iterek açıyor ve Madadh-allaidh avlusuna adım atıyor. "Göreceksiniz."

Avlu sessizdir. Etrafta birkaç Kurt dolaşüyor; tavuk yemi taşıyan bir hizmetçi, kemerli geçitten ahırlara doğru yürümeden önce el sallayan Fiona, Lochlan ve birkaç adamı. Sanırım onlar Gömleklerinin göğüslerine yapışmasından ve su pompasının etrafında toplanmalarından eğitim alıyorum. Nefesim yüzümün önünde buğulanıyor.

Callum avlunun ortasında Philip'le yüzleşmek için döner. Kılıcını çeker ve kınını Philip'in üzerine bırakır.

kaldırım taşları.

Philip başını iki yana eğiyor, burnu yukarı kıvrılıyor. "Ciddi misin sen?"

Callum bıçağı havada savururken kükrüyor. Philip kıvrak ve zarif bir hareketle silahını kınından çıkarır. ve Callum'un darbesini engellemek için kaldırır. Çeliğin çelik üzerindeki sesi avluda yankılanır. Duvarlara yuva yapan kuşlar kanat çırparak dağlara doğru uçmaya başlar. Su pompasının etrafındaki Kurtlar konuşmalarını kesip izlemek için dönerler.

Callum'un darbesinin gücü Philip'in kolunu parçalamış olmalıydı. Philip onu . İki erkek birbirine giriyor ve dudaklarını aralanıyor.

Callum acımasız, her darbesi kasıtlı ve rakibini alt etmek için tasarlanmış. Pazuları kollarının altında dalgalanıyor ve kılıcını kardeşimin üzerine indirirken homurdanıyor. Philip her darbeyi engelliyor ve kaçıyor. Sanki Ateşin suyla savaşını izlemek. Çelikle çarpışan bir çekiç. Callum'un acımasızlığının tam tersi ama daha az etkili değil; dans eder gibi hareket ediyor.

Sabah işlerine giden daha fazla insan izlemek için durduğunda bir mırıltı avluyu dolduruyor. Donup kaldım. zihnim gördüklerimi anlamlandıramıyor. Callum savaşta sertleşmiş bir alfa, Philip ise şımarık bir sarhoş aptal. Ve ikisi de eşit derecede uyumlu.

"Tüm yapabildiğin bu mu prensim?" Callum Philip'in gövdesine bir tekme atar ve onu sendeleyerek geri gönderir.

Philip yukarı bakıyor ve sırtıyor. Göz kırıyor ve bakışlarını takip ettiğimde Isla'yı meşe kapıların üzerindeki pencereden kaşlarını çatarken yakalıyorum. "Pek sayılmaz."

Philip saldırıya geçti ve ben yanıldığımı anladım. Eşleşmiyorlar. Philip daha iyi. Bıçağını keser

havada süzölüyor ve Callum'un etrafında dans ediyor. Hareketleri ruhani ama ölümcül.

Şu anda bahçede on iki kurt olmalı. Gözlerindeki ilgiyle ikisinin etrafında toplanırlar. Callum'un taht iddiası zaten zayıf ve kardeşim onu yeniyor. Eğer o kazanırsa, hem onların hem de benim başıma gelecek şiddeti korkuyorum.

Callum sendeleyerek geri döndüğünde dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülür. "Lochlan," diyor.

Geriye, Kurtların çemberine doğru eğilir ve Lochlan, Philip'in bir sonraki darbesini engellemek için ileri atılır. Philip'e saldırıyor ve Philip anında uyum sağlıyor. Lochlan'ın stili neredeyse Callum'ununki kadar acımasız ve adımlarında Philip'in zarafetinin bir kısmı var, ancak Philip onu da geride bırakıyor. İkisi de birbirlerinin darbelerini savuşturur ve Philip yorulacak gibi görünmez.

Bu hiç mantıklı değil. Bu, kanlı burnu ve yakasındaki parfüm kokusuyla saray koridorlarında sarhoş bir şekilde böğüren erkek.

İzlerken gözlerim Callum'u buluyor. Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bunu çalabilene bir fıçı bira parfümlü prensesi şımarık güneyli kıçında."

İzleyen Kurtlar gülüyor. İki adam ileri atılır ve kavgaya katılırlar. Philip birini etkisiz hale getirir ve diğerini geri gönderir. Bir diğeri kılıcını kaldırır. Philip eğilir, sonra bacağını savurur ve onu uçarur.

Philip beş Kurt'a karşı tek başına direnirken, kılıcı gri ışıktaki bulanıklaşırken, korkum ve tek yapabildiğim şaşkın şaşkın bakmak oluyor.

"Bu kadar yeter," diyor Callum, eğlenerek, dördü de yerdeyken ve sadece Lochlan hâlâ ona karşı dururken ve o bile zor nefes alırken.

Lochlan Callum'a omuz silkiyor. Philip ağzı açık kalan Isla'ya bakar. Biraz nefessiz, o

özenle eğilir ve pencereden kaybolmadan önce kaşları yeniden çatılır.

" yarayacaksın," diyor Callum.

Philip Callum'a döner, gözleri büyür. "Ne için?"

Callum Philip'e doğru ilerler ve omzuna . "Çantayı hazırla. Senin için bir işim var."

Bana doğru yöneliyor, ifadesi yumuşuyor.

Önümde yükseldiğinde içhüzünlü bir şey kabarıyor.

"Biraz konuşalım, lütfen, Prenses. Sanırım bu konuşmayı yapmamızın zamanı geldi."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

C Allum beni dar bir merdivenden kalenin perde duvarının tepesine çıkarıyor.

Kenara doğru yürüyor ve kollarını taş duvara . Yanında duruyorum ve vücut ısısı duruyor. Sabahın erken soğuğunu hissetmemi engelliyor. Sis, çok aşağıdaki gölün üzerinde fısıldıyor ve kalın bulutlar dağların zirvelerini gizliyor. Sol taraftaki yaprak dökmeyen ağaçlar esintiyle hışırdıyor, çam iğneleri alçak ışıktaki simsiyah. Bir an için sessiz kaldık, huzuru içimize çektik. Acaba o da benim gibi bunun ne kadar süreceğini merak ediyor mu?

"Babam, Madadh-allaidh'e vardığımız ilk gece James'le beni buraya getirdi," diyor sesi sertleşerek. "Bize bu yolun düşman yolu olduğunu söyledi." Güneyi, ormanın üzerini işaret ediyor. "Ve bu yol da evimiz." Başını kuzeydeki dağlara doğru eğiyor.

"Highfell."

"Evet." Yumuşakça gülümsüyor. "Oraya giderken o noktada, gölün kenarında durmasaydım, o sabah seni yalnız bırakmasaydım ne olurdu diye binlerce kez düşündüm. Sana sıkıca sarılmalı, şatomda güvende olana kadar seninle gelmeliydim, seni asla bırakmamalıydim. Sen git. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi ama yine de o gece seninle çadırda beni çağırdığında yakışıklı-"

"Sana güzel dedim."

Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "Hayatımın en güzel gecesiydi.

haya

t."

Boğazım . Yüzü, duygu dolu. . . sanki

Güneşe bakıyorum. Başka tarafa bakmam gerekiyor. "Benim için de öyleydi Callum." Başımı sallıyorum. "Bu bağdan, sanki başka yokmuş gibi bahsediyorsun. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Her zaman bir seçenek vardır."

"Hala buna inanıyor

musun?"

"Hala

inanmıyor musun?"

Büyük bir omuz silkiyor. "Özgür değilsen seçim yapamazsın. Hoşumuza gitse de gitmese de ona bağlısın. *Anam-Cridech* kırılmazdır, bizzat *Ghealach* tarafından yaratılmıştır. Anlamıyorum ama her ne sebeple olursa olsun, senin ve Blake'in-"

"Yapma," diyorum. "Yanılıyorsun. Bu benim seçimim. Bağ koparacağım. Eğer onu Ay'ın gücü yarattıysa, Ay'ın gücü onu yok edebilir de."

"Her gece ona dua ettim. Seni bana vermesi için dua ettim. Cevap vermedi."

"Kalbimi, bedenimi, ruhumu kime vereceğime sadece ben karar verebilirim."

Dağlara doğru dönerken yüzünde hüznün titreşiyor. Sanki bana inanmıyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Nefes veriyorum. "Ay'ın Kalbi bu bağı kırabilir."

"Nerede olduğunu bilseydik. Ama yüzyıllardır kayıp, Prenses."

"Lochlan annemde de bir olduğunu düşünüyor."

"Ben de duydum." Omuz silkiyor.

"Tanıştığımız gece Borderlands'de olduğunu düşünmüştün."

"Evet. Yaptım. Güneye gitmeden önceki gece buraya geldim. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve *Ghealach* Borderlands üzerinde parlıyordu. Bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Belki de öyleydi. Belki de beni sana o getirdi." Bir elini ağzına götürdü. "Gerçekten onu aramak istiyor musun?"

"İstiyorum."

Fikrini değiştirmesini ve bana gidemeyeceğimi söylemesini bekliyorum. "Tamam."

"Bana izin verecek misin?"

"Burası senin için güvenli değil. Artık değil. Alexander seni istiyor ve krallığımdaki tüm Kurtların kontrolü henüz bende değil. Bir daha bu kadar kolay güvenme hatasına düşmeyeceğim. İskender'in adamları Madadh-allaidh üzerine yürümeye hazırlanıyor ve savaş başladığında kimsenin bana ihanet etmeyeceğine güvenemem." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ama yalnız seyahat etmene izin veremem. Bu güvenli değil."

Uzun bir nefes yüzümün önünde dalgalanıyor. "Philip'le gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Dün onunla bir konuşma yaptım. Sinir bozucu biri ama ondan kötü bir şey hissetmedim. O senin kardeşin. Ben yapamazken o seni güvende tutacak. Ona Karlı Topraklar'daki kraliçesinin yanına dönmesini söyleyeceğim. onu buraya geri getir." Başımı ona doğru çeviriyorum, içimi parçalayan acıyı durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. kaçıyor. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Onunla evlenmek için değil. Bizimle savaşmasını istemek için. Konu Gece Tanrısı olunca neye inanacağımı bilemiyorum. Yakında daha büyük bir orduya ihtiyacımız olacağını hissediyorum. Glas-Cladach'a gitmek istediğinizi söylemiştiniz; orası Karlı Diyar'a en yakın liman. O yapabilir. Orada size eşlik edecek ve onunla birlikte memleketinize tavsiye ederim."

"Tamam."

Sanki kabul etmemi beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Elimde bir kavga olacağını düşünmüştüm."

"Ben savaşıyorum. Sen bile."

"Ruhunda ateş olduğunu hep biliyordum."

"Benim hakkımda böyle söylediğinde yanıldığını düşünmüştüm. Belki de. . . belki de yanılmamışsındır." Ona bakıyorum. "Blake konusunda ne yapacaksın?"

Callum'un büyük omuzları yumuşar. "Gitmesine izin vereceğim,

Sonunda. Siz uzaktayken benim için bir tehdit değil ve hayatlarınız birbirine bağlıyken onun zarar görmesini göze alamam. *Ghealach* biliyor, burada en az benim kadar düşmanı var. Sadece o özgür kalmadan önce senin krallıktan çıktığından emin olmak istiyorum." Ellerini birbirine kenetliyor, eklemleri beyazlaşıyor. "Peşinden gelecektir, biliyorsun."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Biliyorum."

"Belki de seni bulsaydı o kadar da kötü olmazdı." Acı içimde dalgalanıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sana zarar vermeyecek. Bundan eminim. Tüm bunların bir sebebi olmalı. İlk başta *Ghealach*'ın bu bağı onun kral olmasını istediği için yarattığını ve ikinizin krallıkları bir araya getirmenizi istediğini düşünmüştüm. Ama tanrıçamın tahtta bir güneyliyi isteyeceği fikriyle barışamıyorum. Başka bir nedeni olmalı." Başını iki yana sallıyor. "Erkekten nefret ediyorum ama içinde derinlere gömülü bir iyilik olduğuna inanıyorum."

Bir zamanlar buna inanmıştım. Şimdi, zaman zaman bunun parçalarını görüyorum. Ama bir keresinde Callum'a Blake'in düşündüğümüz kadar kötü olmayabileceğini söylemiştim ve o da bana yanıldığımı söylemişti. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Lowfell'deki küçük çocuk. Alfie. Onu neden tanıdığımı anladım."

Alfie'nin Magnus'un oğlu olduğunu ona hiç söylemediğimi fark ettim.

"James'in seni nereye götürdüğünü bu şekilde öğrendik," diyor Callum. "Blake, Madadh-allaidh'e bir mesaj gönderdi ve Magnus da cevap verdi. Eminim Blake, Magnus'u kontrol etmek için delikanlıyı ve annesini rehine olarak aldığına inanmamızı isterdi. Ama küçük çocuk kalede özgürce dolaşan, mutlu, sağlıklı, disiplinsiz bir tehditti." Başını iki yana sallar. "Hayır. Bence Magnus'un kötü niyetli bir pislik olduğunu bildiği için onlara kalesinde sığınak verdi. Bence Blake de benim gibi her erkeğin baba olmaya uygun olmadığını biliyor."

"Bu onu iyi bir adam yapmaz."

"Hayır. Ama doğru koşullar altında olabileceğine dair bana umut veriyor."

İç çekiyor ve nefesi yüzüne doğru yükseliyor. Gölün üzerindeki sis dağılıyor ve alttaki gümüş rengi su ortaya çıkıyor. Başımı sallarken duvardaki gevşek bir taşı elime alıyorum. "Hiçbir şey değişmek zorunda değil."

"Biz istesek de istemesek de işler değişti." Sesi sert. Sessiz ol. Gözlerimin arkası yanıyor Çünkü haklı olduğunu biliyorum. "Köpek dövüşünde seni ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım. Bakışlarımı tutuş şeklini. İnatçıydın. Ateşle dolu. Çok güzeldin."

Bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum. "Sana geri döneceğim Callum. Bu bir veda değil."

"Ve seni bekleyeceğim. Her zaman." Sesi gergin. Doğruldu ve geri adım attı ve ben her şeyin bitmek üzere olduğunu biliyorum. Ben hazır değilim. Nasıl hazır olabilirim ki?

"Bana sarılır mısın?" Sesim sessiz. Emin değilim.

Derin bir nefes alıyor. Aramızda sonsuz bir uçurum var ve ben onun yürüyüp gideceğini düşünüyorum. Arkama geçerken sıcaklığı beni sarıyor. Kollarını bana doluyor, sırtımı göğsüne çekiyor ve çenesini başıma yerleştiriyor. "Evet."

Kendimi onun sağlamliğına, güvenliğine koza gibi ryorum. Bastırmaya çalışıyorum ama yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor. Arkamdan kokluyor, kalp atışları sırtımda gm güm atıyor.

Birlikte, birbirimizin kollarına sarılmış, dağların üzerinden gökyüzünü seyrediyoruz.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

M Philip ve ben Madadh-allaidh'den uzaklaşırken kalbim ağırlaştı.

Batıya, Glas-Cladach'taki küçük limana gitmeliyiz. Önce Callum'un emriyle, bize doğru geldikleri tespit edilen İskender'in ordusundan kaçmak için kuzeydeki bir vadiden geçeceğiz.

Ayrılmadan önce bana sıkıca sarılan ve yollarımızın bir kez daha kesişmesini umduğunu söyleyen Fiona tarafından benim için hazırlanan Heather adlı küçük kestane rengi bir ata biniyorum. Bayan McDonald bana ekmek, kurutulmuş et ve kuruyemiştten oluşan bir çanta hazırladı; bir de göz kırparak diğer eşyaların arasına sıkıştırdığı aşk hikâyelerinden birini. Callum dudaklarını alnıma değdirdi, gözleri güneşin altında parlıyordu.

Soğuk güneş ve bana bir zamanlar onu bıçaklamaya çalıştığım Borderlands'den aldığım küçük gümüş mektup açacağını verdi.

"Boğazına saldır," diye hatırlattı bana, sesi gerilmişti.

"Ay'ın Kalbi'ni bulacağım ve sana geri ," diye cevap verdim ona.

Sonra Philip ve ben yola koyulduk.

Blake'e veda etmedim, ancak dağlar iki yanımızda yükselirken aramızdaki bağ kopuyor. Göğsümde bir karanlık büyüyor ve bu karanlığın

Hissettiğim üzüntü ya da onun duygularını hissedip hissetmediğim. Sanırım gittiğimi biliyor.

Philip önden gidiyor, yürüyüşü rahat, sadece bir eldivenli Elleri atının dizginlerinde. Yüksek yakalı uzun mavi ceketini giymiş ve Callum'un ona verdiği kılıç Sirtına bağlanmış. Kemerinde hançerler olduğunu da biliyorum. Uykusu bölündüğü için homurdanması ve o uyanamadan gittiğimiz için umutsuzluğa kapılması dışında konuşmama sağduyusunu gösterdi.

Durumuma acıdığından mı yoksa benim gibi garip hissettiğinden mi emin değilim. İkimiz de kardeşiz ve yabancıyız. Eve döndüğümüzde, birbirlerinden pek hoşlanmayan prens ve prenses rollerini oynuyorduk. O zamandan beri ikimizin de başına o kadar çok şey geldi ki, şimdi hangi rollere uyduğumuzu bilmek zor.

Öğleden sonra bulutlar toplandığında ve gökyüzü açıldığında, ruh halimi yükseltmek için çok az şey yapıyor.

Yanıma

Philip'in yanındaki at, sinirli. "Doğru yoldan gittiğine emin misin?"

"Evet."

"Güneşi bile göremezken nasıl kuzeye gidebilirsiniz? Callum şimdiye kadar bir ormana ulaşmış olmamız gerektiğini söyledi, bu noktada batıya dönmeliymişiz." Yağmurun tadını alıyorum ve pelerinin vücuduma yapışmaya başlıyor.

"Eğer liderlik etmek istiyorsan, buyur küçük kardeşim." Kızıl saçları dümdüz ve ağzından yağmur damlıyor ama ben ürperirken o rahat görünüyor. "Senin şımarık kışına koruma olmayı ben istemedim."

"Sürekli bu kadar tatsız olmak zorunda mısın?"

"Zorunda mısın?"

Hırıltımı tutuyorum ve dikkatimi yüksek dağlara, yeşilin birçok tonuna ve bizi çevreleyen gri. Yola çıktığımızdan beri ilk kez değil,

Onunla seyahat ederek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Onun arkadaşlığına zor dayanıyorum.

Hava karardığında, kaybolduğumuza ikna oldum, ancak Philip bir ormanlık alan görüldüğünde muzaffer görünüyor.

"İşte, gördün mü? Aradığımız orman. Şafağa kadar kamp kuracağız," diyor ve uzun ağaçların arasına doğru ilerliyor.

Takip ediyorum, çünkü karanlıkta dağlarda dolaşıp batıya dönmemiz gereken gerçek ormanı aramaktan iyidir - burası olmadığından eminim. Heather'ı yaprak dökmeyen gölgeliklerin altına götürdüğümde yağmurun sesi yumuşuyor ve soğuk rüzgârdan hemen kurtuluyoruz.

Philip bizi bir açıklığa götürdü. İkimiz de attan iniyoruz ve o yakındaki bir dereye atları sularken ateş yakmamı emrediyor, sesleri çam kokulu havayı dolduruyor.

O döndüğünde ben bir kütüğün üzerinde oturmuş, alevlerin çıtırtısıyla ellerimi ısıtıyordum. O bir kütüğün üzerine oturuyor. ve ellerini uzun bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Ona biraz yiyecek uzatıyorum. Sessizce yiyoruz. Bitiriyoruz. Kılıcını keskinleştiriyor. Saçlarımı sıkıp yeniden örüyorum.

İnatçı bir yanım sessizliği korumak, tüm sorularımı bastırmak istiyor çünkü onun başına gelen herhangi bir şeyi önemseydiğim gibi yanlış bir izlenim edinmesini istemiyorum. Merakım daha ağır basıyor. Onun geçmişi benim geçmişim. Bilmem gerekiyor.

"Sana ne olduğunu bana anlatacak mısın?" I
Sor.

"Duruma göre değişir."

"Değişir mi?"

"Benden kibarca istesen de istemesen de."

Çıtırdayan alevlerin üzerinden ona bakıyorum. "Oh *lüt fen* Philip, lütfen sana ne olduğunu anlat. Çünkü ben

gerçekten önemsiyorum."

"Alaycılık sana hiç yakışmıyor, küçük kardeşim." Omuz silkiyor, sonra kılıcını kınına sokuyor. Onu kayaya dayıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Her şeyi. Annemin kurt olduğunu biliyor ? Ne zaman ısırıldın? Saraydan ayrılmadan önce mi, sonra mı?"

"Daha önce."

Şok beni çarpıyor ve acımı görmemesi için tepkimi geri çekmeye çalışıyorum. Eğer bu olay o gitmeden önce olduysa, annemi ve *beni* biliyor ve bana hiç söylememiş olmalı. Ondan daha fazlasını beklememeliydim, yine de o benim ailem. Yüz ifadesi yumuşuyor.

"sana karşı hiç hoş değildim. Bunu biliyorum," diyor. "Kendimi savunmam gerekirse, senden pek hoşlanmıyordum."

Kırgınlığım kızgınlığa dönüşüyor ve tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "O zaman sorun yok." Aramızda kalın bir sessizlik oluşuyor ve yıllardır kafamı kurcalayan sorunun patlak vermesine engel . "Neden?"

"Kıskandım, sanırım." "Kıskandın mı? Neyi kıskandın?"

Dramatik bir şekilde iç geçirir. "Bilmiyorum. Günlerinizi sarayda dolaşarak, güzel kıyafetler giyerek, süslenerek, müzik çalarak, oyunlar izleyerek, nakış işleyerek geçirdiniz. Bütün Bu arada savaşa gitmek için eğitim almam gerekiyordu. Hiçbir zaman insan ya da kurt öldürmeyi öğrenmek istemedim. Her sabah şafakta kalkıp babamı etkilemeyi başaramamak da istemedim,

Sürekli ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğum söyleniyor." Omuz silkiyor. "Ölmeden önce sen annemin en sevdiği çocuğuydun, ben de babamın. Babam beni savaşa gönderdiğinde, bunun nedeni 'beni sertleştirmektir' çünkü çok yumuşak olduğuma inanıyordu. Yumuşak olmanın nesi yanlıştı anlamadım. Bana her zaman daha iyi olan taraf senmişsin gibi geldi."

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama yine de acı bir kahkaha attım. "Yapmadım, Philip. Güçsüzdüm. O durumda bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Benim söz hakkım yoktu, oysa senin her zaman . Bundan kaçman gerekiyordu. Benim kaçışım neydi biliyor musun? Sebastian'la evlenmem gerekiyordu."

Tepesindeki ağaç dallarına bakıyor bakışlarımla tam olarak buluşamıyormuş gibi.

"Bunu duydum." Bir elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Karlı Topraklar'da Ingrid'le tanıştığımın beri. . . Bazı algılarımın yanlış olabileceğinin farkındayım. Sadece o zaman öyle hissettiğimi söylüyorum. Kıskançlığımın yanı sıra içimde anlam veremediğim bir açlık da büyüyordu. Onu içkiyle bastırmaya, kadınlarla ve erkeklerle doldurmaya çalıştım, ve kavga çıkararak onu yatıştırdım. . yine de asla doyuma ulaşamadım. Sen her zaman huzurlu görünüyordun - senin de aynı şeyleri yaşıyor olabileceğin ve bunu saklamakta benden daha becerikli olduğun hiç aklıma gelmedi."

"Bir kurt olduğunu hissedebiliyor muydun?"

"Annem ölmeden hemen önce şüphelenmeye başlamıştım ama yine de ona sormadım. Sanırım korkuyordum. Keşfini, cevaplarını, beni babama anlatmasını. O öldüğünde, ben Kurtları araştırmaya başladım. Kütüphanede elime geçen her şeyi okudum. Beni gören olursa, düşmanımı araştırdığımı, böylece onları nasıl daha iyi öldürebileceğimi bildiğimi söylüyordum. Bir gün muhafızlardan biri beni gördü. Sarayın altındaki zindanlarda Kurtlar olduğunu söyledi, eğer istersem bir tanesini yakından görmek."

İçimde yılan gibi bir şey dolanıyor. Philip başını iki yana sallar. "Ne?"

"Blake'le orada mı tanıştın?" diye sordum. Sesim yaprak dökmeyen gölgelikte patırdayan yağmur ve yakındaki dereden zar zor duyuluyor.

"Onu etrafta görmüştüm ama ilk kez o zaman konuşmuştuk. Bir gece merakım beni ele geçirdi. Evimizin derinliklerinde ne olduğunu görmeye gittim. İşte oradaydı."

Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun.
Philip bunu biz Madadh- allaidh'deyken Blake'e söylemişti.
"İşkence görmüştü."

"Evet. Onu ve diğer mahkûmları aşağıda bulduğumda keşfedilme korkumun nasıl arttığını tahmin edebilirsiniz."

Başımı sallıyorum, içimde tiksinti yazıyor. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Sen olsan farklı mı yapardın, küçük kardeşim?" "İ. .

." Başımı sallıyorum. Farklı davranacağımı düşünmek hoşuma gidiyor.

yardım etmeye çalıştım, ama belki de bu hayali bir düşüncedir. Belki ben de kardeşim kadar korkağımdır. "Bilmiyorum, Philip."

"Kendimi gördüklerimden uzak tutmaya çalıştım. Bunu düşünmemeye çalıştım. Yine de aklımdan çıkmıyordu. Babam ne olduğumu öğrenirse bu benim kaderim olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, senin de aynı acıyı, aynı kaderi paylaşacağın hiç aklıma gelmemişti. Kendimi çok kaptırmıştım. Beni kurtaran tek şey, yarı kurt olduğumu bilmem ve henüz ısırılmamış olmamdı."

"Ne değişti?"

"Dolunayın olduğu gece, kendimi. . . . huzursuz hissettim. Gizlice rıhtıma gittim ve o kadar çok içtim ki ayakta zor duruyordum.

Saraya döndüğümde. ." Başını sallıyor. "Hastalıklı bir merak beni ele geçirdi. Dönüştüklerinde neye benzediklerini bilmek istedim."

"Zindanlara geri döndün."

Yüzünde kederli bir ifade beliriyor. "Hücrelerde beş kişi vardı. Bilincim çok az yerindeydi.

Sarhoş. Parmaklıkların arkasından birkaçına sataştım. Isırıldım. Sanırım bunu hak ettim."

"Blake seni ısırın kurdu tanıdığını söyledi."

"Evet. Şu anda Madadh-allaidh'de."

Kaşlarım kalktı. "Kim?"

Sanki ismi arıyormuş gibi eldivenli parmaklarını şıklatıyor. "Dreadlock'lu ve güneyli aksanlı adam."

"Jack?"

"Evet, doğru. Jack."

İçimde şok çiçekleri açıyor. Blake'in sağ koluyla nasıl tanıştığını hiç sormamıştım ama ikisinin de babamın sarayında tutsak olmuştum. başka bir şey gelirken içime karanlık yayılıyor. "Jack, Blake'in klanının bir parçası. Bu da Blake'i senin alfan yapar."

Blake'in daha büyük bir oyun oynadığı düşüncesi yoğunlaşır. Kendisini tuzağa düşüren krallığın hem prensinin hem de prensesinin alfası olmayı tesadüf olamaz. Her ne kadar Blake'in benim alfam olmadığını söylesem de ısırığı hâlâ omzumda iz bırakıyor.

Philip omuz silkiyor. "Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor. Beni revirde tutarken Àithne'yi üzerimde kullanmaya çalıştı."

"İşe yaramadı mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Her ne kadar düşünmesine izin versem de

yaptı

."

"Ben de aynı şeyi yaptım."

Yanağında bir gamze belirliyor. "Ondan sonra fark ettim ki bir sonraki dolunaydan önce krallıktan çıkmak zorundaydı. Babamın önünde yer değiştirmek mi? Hayal edebiliyor musun?"

Kardeşıme karşı beslediğim kötü hislere rağmen dudağımın kenarı seğiriyor.

Philip sırtıyor. "Hayır, kendimi bu deneyimden kurtarmaya karar verdim. Babama savaşı gitmeye hazır olduğumu söyledim. Bana zindanlardaki Kurtlar'dan bahseden muhafızı da yanıma aldım ve savaş kampına varır varmaz cevapları aramak üzere Karlı Topraklar'a doğru yola çıktık."

"Onları buldun mu?"

"Bölünmüş bir krallık buldum. Gece Tanrısı'nın korkusunu buldum." Gözlerinde mesafeli bir bakış var. "Ve ben Ingrid'i buldum."

"Onu seviyorsun," diyorum usulca.

"Onun hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok. Sizi temin ederim ki karşılıksız. İlk tanıştığımızda onu kendime ısındırmak için çok az şey yaptım. O. . . ." Alt dudağını ısırtıyor, yüzü alışılmadık derecede ciddi. Neredeyse olması gerektiği gibi bir prence benziyor. "Oldukça sıra dışı biri."

"Bu yüzden mi Ay'ın Kalbi'ni arıyorsunuz?"

Gülüyor. "Senden hiçbir şey kaçmıyor, Rahibe." Omuz silkiyor. "Evet, onu arıyorum. Bu benim birincil sebebim değildi. Ama Snowlands'deki bir kabileyle konuştum ve yıllar önce buraya gönderildiğini söylediler. Gerçi orada bunun için farklı bir isim kullanıyorlar. "Ayın Kanı" anlamına geliyor. Ingrid'in günahlarımı affedebileceğini düşündüm. buldum."

"Ay'ın Kanı mı?" "Evet."

Alt dudağımı ısırđım. "Ve sen denemeye karar verdin ve Bu olağanüstü kadın ile benim gibi bir adam arasında bir evlilik ayarla. ." Kelimeler boğazımda düğüm leniyor ve kayanın üzerinde kayıyorum. Callum'a döneceğim ve onun için savaşacağım ama o hâlâ ilişkiyi bitirmek istiyor. "Kur yaptığım adam. Ne kadar da kardeşçe."

Bir gamze yanağını deliyor. "Ne fark eder, küçük kardeşim? Blake senin-"

"Yapma." Yükselen paniği bastırıyorum. "Nereden biliyorsun. . . bağ hakkında?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bariz bir şekilde ortada olması dışında mı?" Omuz silkiyor. "Ne zaman ikiniz aynı odada olsanız, gözlerini senden alamıyordu. Dikkatli ol. Yine de onun etrafında. Onunla tanıştığımdan beri değişti. O zamanlar vardı. ." Başını sallıyor. "Bilmiyorum. Onda bir 'tuhafılık' vardı. Şimdi bunu saklıyor."

Bir şeyler sakladığı konusunda hemfikirim ama Blake adına biraz kızgın hissediyorum. "Belki de onunla işkence gördüğü sırada tanıştığın içindir, Philip."

"Belki de." Philip kendini kayanın yanına yere bırakır ve yatmadan önce yastık olarak kullanmak üzere çantasını altına koyar. "Belki de değil." Gözlerini kapatır. Dudaklarına bir gülümseme yayılır.

"Ne?" Dedim.

"Babam bize ne bilse çok üzülürdü."

Çam iğnelerinin üzerine uzandım ve uyumak için yerleştim. "İki yarı kurt, her biri farklı bir düşman krallığa yardım ediyor. Evet, öyle olmalı, değil mi?"

Philip güler. "İyi geceler, küçük kardeşim."

"İyi geceler, Philip."

Gözlerimi açıyorum. Artık ormanda değilim. Havada baş döndürücü bir çam kokusu var. Siyah demir bir ocakta ateş çıtırdıyor.

Kitaplar ve viski sürahiyle süslenmiş bir şömine. Blake'in odası. Şilte gıcırıyor, ardından boğuk bir inilti geliyor.

Dönüyorum ve donuyorum.

Blake'in rüyasındayım. Yatağında dizlerimin üzerinde, karyola direkleri ve koyu ipek perdelerle çerçevelenmiş bir versiyonum var. Çıplağım ve tenim ay ışığı gibi parlıyor.

Blake arkamda diz çöküyor. Ellerinden biri ayrılmış kalçalarımın arasında, diğeri kabaca göğüslerimi sıkıyor. Dişleri boğazımda ve parmaklarını içime sokuyor. Rüyamdaki versiyonum inliyor ve geri itiyor. ve o inliyor.

Bacaklarım sıvıya dönüşüyor. Onu hissediyorum. Onu her yerde hissediyorum. Gerçek halime dokunmuyor bacaklarımın arasında bir basınç oluşuyor ve göbeğim ağrıyor.

Buradan çıkmam gerek. Ama kendimi kaptırmış durumdayım. Bu sadece Blake'in normalde bu kadar kontrollü olduğu zamanki hareketlerinin hararetli doğası değil. Tenimin parıltısı, neredeyse tanrıça gibi, sanki beni böyle görüyor.

Beni şiltenin üzerine itti ve geldim. Sendeleyerek geri çekildim. Sırtım sert ve sıcak bir şeye çarptı. Etrafımda döndüm.

Blake -gerçek Blake- duruyor. Bakışları yatağa sabitlenmiş ve dudakları hafifçe aralanmış. Gömleğini tutup onu şöminenin yanındaki duvara doğru itiyorum. "Kes şunu."

Gözleri benimkilere kaydı. Paniklemişti. "Yapamam."

Bir kadın iniltisi -benim iniltilim- havayı dolduruyor ve nefes alamıyorum. Gıcırta daha da yükseliyor, hızlanıyor ve Blake'in dikkatini çekiyor. Bağ titriyor ve bir hırıltı gibi yükselen kelimeyi hissediyorum. *Hunt*.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve nefesim neredeyse kesiliyor. Beni yüzüstü yatağa yatırmış, bir eli ensemden beni tutuyor, diğer eliyle de içime girerken kalçamı kavırıyor. Yüzündeki ifade. . . tanrıça. . . yüzündeki ifade.

Göğsüm çok dar. Kanım erimiş altın gibi. Ona doğru geri dönüyorum. "Blake. Yapamazsın. . beni böyle düşünemezsin. . ."

Değiştiiği anı hissediyorum. Şapelde olduğu gibi hissediyor. Vahşi. Hayvani. Kendinde değil. Gözleri kayıyor, sonra parlıyor. "Kimse bilemez."

"Ne?"

Neredeyse nazikçe saçımdan bir tutam alıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu kibarlık gözlerindeki bakışla ve olup bitenlerle çelişiyor. Nefesim kesiliyor.

"Bu sadece bir rüya," diyor. "Benim yöntemimle zorunda değiliz. İstersen nazik olabilirim."

Ağzım kurudu. "Blake. . . ."

Yüzümü iki eliyle kavırıyor. "Sana sahip olmama izin ver. Sadece bir kez. Lütfen."

İçim yanıyor. Yalvarıyor. Blake yalvarıyor. Ve beni manipüle ettiğini biliyorum. İstedğini elde etmek için her şeyi yapacağını ya da söyleyeceğini biliyorum, Çünkü onun akli böyle çalışıyor. Yine de kanım ısınıyor. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Yaklaşıyor ve vücudu benimkiyle aynı hızda. Dudakları birkaç santim uzakta ve nefesi ağzımı okşuyor.

Gülümsüyor, karanlık ve hınzır bir gülümseme ve başımı arkaya yatırıyor. "Sadece sen ve ben varız. Onun bilmesine gerek yok."

O.

Callum.

Buz içime çarpıyor ve hain alevleri söndürüyor. İnlemeleri, tokatları ve derin homurtuları engelliyorum. Sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Beni bu şekilde düşünemezsin." Bir şey koymaya çalışıyorum

Ses tonumda emir var ama sesim titriyor. "Bu. . bu

asla gerçekleşmeyecek."

Üzgün görünmeye cüret ediyor. Döndüm ve kapıdan içeri .

BÖLÜM ELLİ BEŞ

S Göğsümün içinde bir şey çekiştiriyor. Tenimde tanıdık bir ilgi, yanağımda bir hava fısıltısı var. Nabzım hızlanıyor, sanki bedenim daha zihnim algılamadan bir tehdit sezmiş gibi. Gözlerimi açıyorum.

Gece çok yoğun. Yan dönmüş olmalıyım çünkü çam iğneleri batıyor. Ateş kısık yanıyor ve turuncu közler karanlıkta parlıyor. Ağaçlar sallanıyor. Philip hafifçe horluyor, uzun bacaklarını , bir eli kemerindeki hançerin üzerinde. Her şey normal görünüyor ama yine de kanım kaynıyor.

Birkaç kez göz kırpiyorum, sonra ihtiyatla kendimi dik tutuyorum. Keskin bir nefes alıyorum.

Blake açıklığın kenarından beni izliyor. Ağaç gövdelerinden birine yaslanmış, dizlerini kaldırmış, ellerini iki dizinin arasından sarkıtmış. "Merhaba, küçük tavşan."

Karnım zil çalıyor. "Nesin sen. .?" Gözlerim alışırken sorum boğazımda düğümleniyor.

Birkaç metre ormanda oturmuyor. Bir karyolada yatıyor, şiltesi ince ve karanlık bir taş duvar var. arkasında. Etrafındaki yatağa dağılmış kitaplar var ve bilekleri prangalarla bağlı. Koyu renk saçları dağınık, sanki parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi ve gömleğinin üst düğmeleri açık.

Hem ormanda hem de hücrede bir parıltı var. Sanki her şeyi suyun altında görüyorum. Yakındaki derenin sesi kulaklarımda yankılanıyor ve her şey çok uzakta gibi geliyor. Bu bir rüya, yine de kurdun gerçekten Blake olduğundan hiç şüphem yok. İçimde panik sancıları var. Bu sadece Çünkü ortak rüyamızdan sonra. Nerede olduğumu bilmesini istemiyorum. Callum'a inanıyorum. Blake özgür kaldığında benim için gelecek. Onunla yüzleşmem.

Başını bir yana eğiyor. "Veda etmeyecek miydin?"

"Yapmasam daha iyi olur diye düşündüm."

"Seni bekledim. Geleceğini düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Biz arkadaş değiliz, Blake."

"Belki de değil. Bağın doğasını çözebildiniz mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu sen yaratmamış olabilirsin ama beni manipüle ettin."

Başını duvara yaslayıp boğazını açığa çıkarıyor. Soğuk ve içi boş bir kahkaha atar. Hapishane hücresinde yankılanıyor.

"Buna hâlâ inanıyor musun?"

"Bu doğru, değil mi?" Daha dik oturuyorum, dallar çıtırdıyor. Taşlar avucuma batıyor. "Bayan McDonald yürürlüğe girmesi için kabul edilmesi gerektiğini söyledi. O gece James beni ısırdığında olan buydu, değil mi?" Bilinçaltımın derinliklerinde gördüğüm ışığı düşünüyorum, Blake'in onu almam için beni ikna ettiğini hatırlıyorum. "Sen kandırdın

Callum'a ve sanırım babama karşı kullanabilmek için bana kabul ettirdin. Sonra da gerçek doğasını benden sakladın."

"Belki de." Omuz silkiyor. "Ya da belki de bağı sadece senin hayatını kurtarmak için kullandım, çünkü bunu yapabilecek tek kişi bendim. Belki de o zamandan beri her gün bu kararın sonuçlarına katlanıyorum."

Öfke yanaklarımı lekeliyor. "Sen benim hayatımı mahvettin." "Beni mahvetmediğini mi sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Oyun oynuyorsun Blake. Bunu sen de söyledin."

"Evet. Ama bu düşündüğünüz gibi bir oyun değil." "Peki ya benim rolüm? Bitti mi?"

Ellerini birbirine kenetler ve onu bağlayan zincirler şingirdar. Yüz hatlarında pişmanlık titreşiyor. "Hayır. Sanmıyorum."

"Fark etmez. Beni bulamayacaksınız."

"Sevgilim, seni her zaman bulacağım." Bakışları benden etrafıma doğru kayıyor. "Efendin gitmene izin verdi o zaman. Aptal."

"O benim efendim değil."

"Neredesin sen?"

Benim gülüşüm de Blake'inki kadar soğuk. "Sana söylemeyeceğim, değil mi?"

"Bana geri dön." Bir gamze yanağını deliyor. "Bunu birlikte çözebiliriz."

"Hayır."

"Southlands'de ağaçlar o kadar uzun boylu değil. Gideceğiniz yer ne olursa olsun, İskender'in ordusundan kaçmak için sizi önce kuzeye gönderirdi." Panik göğsümü sıkıyor ama Callum'un en azından birkaç gün geçene kadar onu serbest bırakmayacağına dair kendimi temin ediyorum. "Bunu yapmamalıydı. İskender gelecek."

"Önlemlerimizi aldık."

Blake başını sallar. "Hakkında bir şeyler biliyorum Sen ve Callum'un bilmediği Alexander. Seni her şeyden çok istiyor Aurora. Gece'nin iyiliğini kazanmak istiyor ve senin ruhunun bunu yapmasına yardımcı olacağını düşünüyor."

"Neden?"

"Fark eder mi? O bir bağınaz. Bir fanatik. Senin için gelecek. İzinizi sürecektir."

Ağaçlar hışırdarken kalbim daha hızlı atıyor. "İçindeyiz hiçliğin ortasında. Alexander bu toprakları bilmiyor. İnsanlardan oluşan bir ordusu var ve Callum dikkatlerini dağıtmış durumda. Bize bir şey olmaz." Blake'i mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

Bakışları kardeşime kayıyor. "Philip'le birlikteisin. Sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı?"

"Evet."

"O zindanda benimle birlikte başka kimlerin olduğunu sor ona. Babana ihanetini söylediğinde Alexander'a ne olduğunu sor." Ses tonu sivri ve nefesim boğazımda . Alexander'ın bizi şapele kadar kovaladığında Blake'e söylediğı bir şeyi hatırlıyorum.

Kralın en sevdiği köpek yavrusu değil mi bu? Seni özledim, Blake. Çılgınlıklarının sesini özledim. Bazen onları rüyamda görüyorum. Sen de beni hayal ediyor musun?

Ağzım kurudu. "Alexander bir kurt."

Blake öne doğru eğilir. "Beni dinle Aurora. Senin ve benim hayatımız buna bağlı olabilir. Philip üzerinde Àithne'yi kullanmaya çalıştım. Olmadı."

Rüzgâr değişiyor ve tenim çakıllaşılıyor. Bir koku alıyorum, deniz suyu ve çelik. Doğruluyorum ve omzumun üzerinden keskin bir şekilde bakıyorum.

Blake sertleşir. "Ne oldu?"

"İ. . . Bilmiyorum. Bir şeyler hissettiğimi sandım."

Blake omzumun üzerinden bakıyor ve burun delikleri açılıyor.

Ayağa fırlıyor, yüzünde alışılmadık bir panik ifadesi beliriyor.

"Aurora, uyanman gerek. Uzak dur-"

Uzaktan erkek sesleri yankılanıyor. Tökezleyerek ayağa . "Blake!"

Bana doğru ilerliyor, zincirlerle bağlı ellerini uzatıyor. Ona uzanıyorum. Parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor ve sadece havayı kavıyor. "Kaç. "

Gözlerim sarsılarak açıldı.

Philip çoktan ayağa kalkmış, bir eli kılıcında, diğerini bana doğru uzatmıştı. Onu tutuyorum ve beni dik tutmasına izin veriyorum. Dalların çıtırtısı her yanıma sarıyor; insanların fısıltıları yaprakların hışırtısıyla karışıyor. Ter ve çelik, orman kokulu havayı kirletiyor.

"Atlar derenin yanında," diye fısıldar Philip, sesi acildir. "Batiya sür. Öldürecek'im-"

Hava ikiye ayrılıyor. Gözleri büyürken beni geri itti. Bir gümbürtü yankılanıyor sendeleyerek ilerliyor. Dönüyor ve hançerlerinden birini ağaçların arasına fırlatıyor. Hedefini vurduğunda bir çığlık ve ardından bir gümbürtü duyulur.

Kalbim küt küt atıyor. Philip'in baldırından çıkan bir ok var. Onu çıkarıyor. "Git. Ben takip edeceğim."

"Birlikte. ."

Kolunu tuttum. Bir şey havayı bir kez daha yararak geçerken bana doğru topallayarak geliyor. Bir ok böğrüne saplanırken Philip beni de kendisiyle birlikte yere seriyor. Kılıcı uçarak açıklık. "*Lanet olsun.*"

Onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum. Ayak sesleri bize doğru geliyor ve bakışlarımız yukarı kayıyor.

Gölgeye boğulmuş ağaçların arasından bir figür çıkıyor. Kaslarla doluydu ve ince işlemeli bir elbise giymişti.

Göğsüne Borderlands'in sembolü olan yıldızın işlendiği siyah ceketle Alexander gülümsüyor.

"Merhaba aşkım," diyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Philip kendini yukarı itmeye başlıyor, eli diğer hançerinin etrafında kıvrılıyor. "*Eğil yavrum.*" Alexander'ın gözleri değişiyor, içinde sakladığı kurtla parlıyor.

Philip dizlerinin üzerine çöker ve hançeri düşürür. A Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, sonra burun delikleri açılıyor. "Aurora. *Koş -*"

"Philip! Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

"*Sessiz ol,*" diyor Alexander.

Philip ağzını kapattı. Panik içimde kıvranıyor.

Başımı sallıyorum. "Philip. . ne. . ."

"Özür dilerim." Teni solgun. "Bilmiyordum. Yemin ederim. Bilmiyordum. Yer değiştirmişlerdi. Jack olduğunu sandım."

Ağaçların arasından daha fazla adam çıkarken boğazım düğümleniyor. "Alexander sizin alfanız," diye dehşet içinde nefes alıyorum.

"Aklını kaçırmıştın, yavrum," diyor Alexander. "O gece ne olduğunu hatırlamana bile şaşırdım. Isırıldım. İkimiz de dişlerimizi sana geçirdik. Görünüşe göre davayı ben kazandım. Ne şanslıyım." Önümüzdeki yere prangaları fırlatıyor ve gözleri kayıyor. "*Bunları kız kardeşine tak. Gri Kale'ye gidiyoruz.*"

BÖLÜM ELLİ ALTI

S Gümüş kelepçeler bileklerimi ısıyor. Kolum vagonun kapısına sıkıştı ve Philip'in dizlerinden biri benimkine bastırdı. O da prangalı. Onun kokusu Kan havada asılı kalıyor ve dağlardan geçerken yoldaki bir tümseği aştığımızda inliyor.

"Babamız bunun için seni asacak." Philip'in sesi boğuk.

Alexander karşısında oturuyor, kalçalarını ayırmış.

"Baban bir amcık ve ben amacıma ulaştığımda o ölmüş olacak. Sen de öyle."

Panik dalgaları üzerimden geçmeye devam ediyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama nefesim hızlı ve tenim soğuk. Bu Sebastian'a olanlara çok benziyor. Ondan kurtuldum ama bu sefer o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum.

O Highfell canavarına fahişelik yaparken başka neler öğrendiğini bana göstermeye ne dersin?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Şşş." Alexander öne eğiliyor ve çenemi parmağıyla başparmağı arasına alıyor. Ruhum geri çekiliyor. "Gücünü sonraya sakla, aşkım."

"Çek ellerini üzerimden." Suratına tükürdüm ve Geri.

Philip sertleşiyor. Alexander sadece elini bırakıyor ve gülüyor; alçak, çakıllı bir ses, tüylerimi diken diken ediyor. Arkasına yaslanıp parmaklarıyla tükürüğünü siliyor, sonra onları emiyor. Korku göğsümü sıkıyor ve Philip sanki aramıza girebilecekmiş gibi hafifçe kayıyor.

Alexander'ın gözleri kayar. *"Bana karşı bir daha harekete geçerse, bakın."*

Philip'in çenesi sıkıştı. Boynunda bir damar zonkluyor. Derisinin altındaki kurdu hissediyorum, sanki savaşıyormuş gibi Alexander'ın emri. Eğer bir şey yapacaksam, şimdi yapmalıyım. Callum'un bana verdiği mektup açacağını cebimden çıkardım ve kendimi Alexander'ın üzerine attım. Philip'in Beni ortamdan tutup kafamı kapıya çarparken acı dolu bir kükreme arabayı dolduruyor.

Acı kafatasımda patladı.

Philip'in gözleri yaşlarla dolar. "Çok özür dilerim." Gördüğüm son şey Alexander'ın geniş sırtışı. Siyah.

İnliyorum. Deniz yosunu ve ter kokusu serin hava. Göz aralıyorum ve kendimi ön kollarımın üzerine itiyorum. Gözlerimin karanlığa alışması bir an alıyor. Bir kafesteyim. Hayır. Bir hücre. Duvarlardan biri kavisli ve çubuklu. Başıma dokunuyorum; saçlarım ıslak ve yapış yapış. Kan.

Panik göğsümü sıkıyor. Philip burada değil. Yalnızım. Öleceğim.

Uzakta olmayan biri mırıldanıyor.

"Sızlanmayı kes." Ses sert ve tanıdık, Northlands aksanıyla kalın. Kalbim yerinden fırladı. Bir sonraki hücreye doğru dönüyorum. İçerideki kurt sırtıyor. "Merhaba, Prenses."

Aynı güçlü omuzlara ve bademlere sahip. gözleri Callum'a benziyor. Bir an için kalbimin bana nemli duvara yaslananın Callum olduğunu söylemesine izin veriyorum, bu adamın eteğinin Highfell ekosesi olduğunu, her şeyi birleştiren desen olmadığını Klanlar. Ta ki omuzlarına dökülen karmakarışık kahverengi saçları ve kollarını kaplayan mürekkeple yüzleşmek zorunda kalana kadar.

"James?"

"Senin yukarıda o güneyli piçle olman gerekmiyor mu?" Çenesiyle tavanı işaret ediyor.

"Kardeşim nerede?"

"Kardeşin mi?"

"Alexander onu da aldı."

James başını geriye doğru eğiyor ve alçak, çakıllı bir kahkaha hücre bloğunu dolduruyor. "Alexander'ın deli bir köpek olduğunu söylüyorlardı, ama Güney Toprakları tahtının iki varisini de mi kaçırdı? Hay . Başımız gerçekten belada."

James'in yanındaki hücreden alçak bir inilti geliyor. "Buraya hiç gelmemeliydim. Buraya asla gelmemeliydim."

"Sessiz ol delikanlı," dedi James.

Doğrudum. "Ryan? Sen misin?"

Gözlerim alışıyor. James'in iri cüssesinin ötesinde Ryan sırtı duvara dönük, elleri bakır rengi saçlarında oturuyor. Yukarı bakıyor. "Merhaba Prenses." Keskin çenesini James'e doğru eğiyor. "Onu buldum."

"Öyle yaptın, delikanlı," diyor James. "Ve eğer buradan çıkabilirsek -ki bu şartlar altında pek olası görünmüyor- belki dahaki sefere benim küçük hain kardeşim seni çılgın bir göreve gönderdiğinde, benim emirlerim yerine onun emirlerine uyduğunda neler olacağını hatırlarsın."

Callum'a yaptığı hakarete karşı yükselen öfkemi bastırıyorum. Dişi ve sinirli bir hırıltı nemli duvarlarda yankılanıyor

Ben cevap vermeden önce.

"Herkes beş dakikalığına çenesini kapatabilir mi?"

"İzin verirsiniz sizi keyifli dostum Claire ile tanıştırayım." James benimkinin yanındaki hücreye başını salladı.

Diğer tarafımdaki parmaklıkların arasından James'e hırlayan kadın, tertemiz, iyi düzenlenmiş Lowfell'de tanıştığım Alfa. Siyah saçları vahşi ve karışık yüzünün etrafında, gömleği yırtık ve bol ve yanaklarında kir var.

Dişlerini gösteriyor. "Bana bir daha öyle derssen taşaklarını koparıp sana yediririm."

"Ona aldırmayın," diyor James. "Yemek yemediği zaman sinirleniyor ve bir şey gibi davranmaya başlıyor-"

"Bana orospu de, sana meydan okuyorum." Claire'in gözleri karanlıkta parlıyor. James sırtıyor ve büyük ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. Claire duvara doğru yığılır. "Ben de öyle düşünmüştüm. Göt herif."

"Biz zaten tanışıyoruz," diyorum.

"Tabii ki." James başını duvara yasladı. "Sen küçük isyanını planlarken. Nasıl gidiyor Prensese? Sen buradasın ama kardeşim yok, anladığım kadarıyla arası pek iyi değil. Yazık."

Kanım kükrerken dişlerimi sıkıyorum. "Büyük planın Claire'i kurtarmaktı, ama işte buradasın, bir kafese hapsolmuşsun. Onun yanında. Anladığım kadarıyla sizin planlarınız da pek iyi gitmemiş."

Claire gülüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde James gülüyor. "Hayır, ."

Gözlerimi kısıyorum. "Onurdan yoksunsun. Sebastian'ı öldürürsem krallığında kalmama izin vereceğini . Ben de senin dediğini yaptım.

sordum ve sen sözünü tutmadın."

"Bunun için üzgün değilim. Yine olsa yine yaparım."

Bir hırıltı boğazımı tırmalıyor ve James'in kendini beğenmiş ağzının köşesi seğiriyor. "Callum seni öldürmeliydi,"
Söyle.

". Kardeşim her zaman yapılması gerekeni yapamayacak kadar yumuşak olmuştur."

"Merhamet zayıflık değildir," diye çıkışıyorum, kendimle biraz çeliştiğimin farkındayım.

"O halde kardeşimin hayatını bağışladığım için beni takdir ediyor olmalısınız."

Omurgam bir çubuk. "Callum senden daha güçlü. Meydan okumayı kazandı ve *sana* merhamet gösterdi. Tıpkı yıllar önce ikiniz arasındaki mücadeleyi kazanmanıza izin vermeseydi kazanacağı gibi."

Sanki ben de onun derisinin altına girmişim gibi çenesinde bir kas esniyor. "Hayır. Ben baskın kurdum. Bu her zaman . Ama kardeşimi seviyorum. Bir güneyli uğruna onu öldürmek istemedim. Şimdi, krallığımı parçaladın."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bunu sen yaptın. Ben yapmadım. Senden böyle kötü bir duygu uyandıracak hiçbir şey yapmadım. Ben asla senin düşmanın olmadım. Tanıştığımız o sabah sana ve krallığına yardım etmeyi teklif ettim. Eğer sözünü tutmuş olsaydın, eğer beni Sebastian'a satmamış olsaydın, bana *saldırmamış* olsaydın Ben olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı!"

James homurdanıyor. "Yanıliyorsunuz Prenses. Siz benim Düşman. Senin kanın benim düşmanımın kanı. Sizin halkınız benim düşman halkım. Yaşlı Kurt'un zamanından beri Topraklarımızı harap ettiniz ve bizden aldınız. Bize savaş getirdin ve tek istediğimiz barışken bizi yönetmeye çalıştın. Seni ilk gördüğüm ve kardeşimin kokusunu her yerinde hissettiğim an, başımın belada olduğunu anlamıştım. Ne yaptın sen?"

Benden ne yapmamı bekliyorsun? Yaşamana izin vermemi mi? Callum'u terk edip sırlarımızı kendi halkına götürmenin an meselesi olduğunu biliyordum. Hepimizi mahvedecektin."

"Kendini mahkum ettin, seni domuz kafalı aptal! Sırlarını babama anlatmak gibi bir niyetim . Callum'u terk etmeye niyetim yoktu."

"Yine de ve o nerede?" Başını sallamadan önce yükselttiği sesi zindanda yankılanıyor. "Endişelendiğim baban değil. O sabah Blake'in kokusunu sende de almıştım ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. İki güneyli, biri Sınır Bölgesi'nden gelen bir yarı kurt. Kuzey Toprakları'ndaki en korkulan klanlardan birinin alfası oldu, babamın konseyine girmek için entrikalar çevirdi ve açıkça tahtımda gözü vardı, diğeri ise düşman kralımızın kızıydı. Düşündüm de, bu bir ittifakla mücadele etmek istiyorum."

"Blake ile bir ittifakım yok."

"Tabii ki . ." Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Kardeşime merhamet gösterdim. Onu öldürmedim, öldürebilecek olsam bile. Ama ne yaptığımı görmesini sağladım. Blake'in odasında bulduğum kitabı okuduğundan emin oldum. Çünkü ben ikinizin de Madadh-allaidh'den çıkmanız gerekiyordu. kalıcı bir hasar yarattı, böylece kardeşim senin halkının başlattığı savaşta savaşabildi."

"İstedliğini elde ettiğine sevindim," diye tükürdüm.

"İstedüğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "Yatağımda bir kızla sarhoş ve sıcak olmak istiyorum. Senin sayende buradayım. O zamanlar benim için bir tehdittin, Prenses.

Sen benim için bir tehdingsin-"

Duvardaki meşaleler teker teker titreyip sönüyor ve James ağzını kapatıyor. Gölgeler kalınlaşıyor ve onları hissediyorum - soğuk ve huzursuz- bedenimin üzerinde yılanlar gibi kıvranıyorlar. Alçak bir tıslama koridordan aşağıya doğru ilerliyor ve

ensemdeki tüyler diken oluyor. Kendimizi Gece'nin hapishanesinde bulduğumuzda Blake'in aldığı deri parçasını düşünüyorum

Göğsümde bir delik açılıyor ve karanlık burun deliklerimden yukarı doğru süzülüyor. Ruhumun o vahşi şey  zg r kalmaya  alı ıyor.

Bilincimi kaybetmeyi göze alamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Yumruklarımı sıkıyorum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip kan çekiyorum. Bir yanımda James'in homurtularını ve diğer yanımda Claire'in vücudunun sertle tiğini zar zor fark ediyorum.

Ses kesiliyor. Me aleler yeniden canlanıyor. Yüzümün önünde buğulanan karanlığı uzun bir nefesle dışarı bırakıyorum. Claire'e dönüyorum.

"Neydi o?" Nefes alıyorum ama sanırım zaten biliyorum.

"Biz ona Karanlık Canavar diyoruz," diyor Claire.

"Gecenin mahk mu," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

James elini çenesinde gezdiriyor. "Buraya savaşmak için getirildik."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

T saatler birbirine karıştı. Dizlerimi çeneme kadar çekiyorum ve ısınmak için bacaklarımı sıkıyorum. Meşaleler yanıp sönüyor. Daha önce hiç bu kadar üşümemiştim. Philip'in bana açtığı yaradan kan damlarken başım zonkluyor, sonra yanağımda kuruyor. Kimse konuşmuyor. Umutsuzluk havada asılı, buruk ve ağır. James arada bir bir şeyler mırıldanıyor. Ryan inliyor. Ben sadece uyumak istiyorum.

İçine hapsoldüğüm kâbus ile rüyalarımın musallat olan dehşet arasında gidip geliyorum. Her ikisi de karanlık ve huzursuz, hapisane hücreleri ve karanlıkla dolu. Artık ikisi arasında ayırım yapamayana kadar beni rahatsız ediyorlar. Tek hissedebildiğim göğsümde bir yılan gibi kıvrılan soğuk, yağlı dehşet. İçimdeki kurdu boğuyor. Öleceğimi fısıldıyor. Kimsenin umurunda olmayacağımı. Hayatımın hiçbir şey ifade etmeyeceğini.

Tüm bunların Gece Tanrısı ile bir ilgisi var. Callum bana onun yardımcılarının Kurtlar onun iyiliğini kazanmak için. Alexander beni kurban etmeye niyetli mi? Kardeşimi de öldürecek mi?

Alexander'ın muhafızları olmalı. Belki onlardan birini Güney Toprakları tahtının varislerini öldürmenin akıllıca olmayacağı konusunda ikna edebilirim. Annemi öldüren babamın adını ve unvanını kullanarak

ama ölmek de istemiyorum. Ryan'ı da kurtarmalıyım.

Gözlerimin önünde noktalar dans edene ve duvara yaslanana kadar zihnim çılgınca her olasılığı gözden geçiriyor.

Umutsuzluk üzerime çöküyor.

Annemin sesinin karanlıkta yankılandığını duyuyorum.

Cesur , ufaklık.

Ayak sesleri kapıya yaklaşıpna kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kukuletalı muhafızlar kulübelere giriyor ve benimki hariç tüm kapıları açıyorlar. Kurtlar koridora sürükleniyor. Dövüşemeyecek kadar zayıflar, zincirlenmişler ve boyunlarına tasmalar takılmış.

James onu önce hücrendeki parmaklıkları tutuyor.
"Burada olduğunu biliyor mu?" diye aceleyle soruyor.

"Callum?"

Gardiyan onu ileri iterken James bana dikkatle bakıyor.
"Hayır. Callum değil."

Sevgilim, seni her zaman bulacağım.

Damarlarıma soğuk bir karanlık yayılıyor. "Evet."

Başını sallıyor. "Sana biraz zaman kazandırmaya çalışacağım."

"Ne ?" Ryan sorar. "Hiçbir şey yapmayacaksın, delikanlı."
Birbirlerine zincirlenmişler, .

**

Kilitte bir anahtar dönüyor ve nihayet biri benim için geldiğinde başımı dikleştiriyorum.

Ayağa fırladım. "Dinle, ne olduğunu bilmiyorum
Alexander size söyledi ama ben Güney Toprakları prensesiyim.
Eğer babam seni çok ödüllendirir-"

Hücreme giren adam, yüzünü gizleyen kapüşonlu, koyu renk cüppeli bir hayalete benziyor. Kolumu tutuyor ve parmakları kolumun etrafında acı verici şekilde sıkılıyor. Bir şey yakalıyorum

Bileğinde bir dövme -yayında hilal olan bir anahtar-. Gecenin sembolü. Umudum sönüyor.

Alexander'ın muhafızları da onun gibi bağınaz.

"Biz babana hesap vermeyiz," diyor. Beni kavisli koridora doğru sürüklüyor.

"Beni tanrına mı kurban edeceksin?" Beni merdivenlerden yukarı sürüklerken dişlerim soğuktan takırdıyor.

"Önce doğru kişi olup olmadığını kontrol etmeliyiz." "Doğru ne?"

Bir kapıdan geçip titrek meşalelerin aydınlattığı bir koridora çekilirken adam hiçbir şey söylemiyor. Duvarlar nemli ve liken tabakasıyla kaplı. Tuz kokusu ve kan havada asılı duruyor ve ileride gürültü var - bağırışlar ve alaylar, metal şingirtisi ve acı kükremesi.

İleride, iki pelerinli figür koridorun çıkışını koruyor. Onların yanından karanlık bir amfiteyatroya itiliyorum ve yankılanan kükreme neredeyse sağır edici. Kalbim durdu. Kurtlar bir daire şeklinde diz çökmüş, dövülmüş ve kanlar içinde. ve zincirlenmiş -toplamda belki yirmi kişi. Ryan'ı arıyorum, ama dikkatimi onları izleyen, *beni* izleyen pelerinli figürler alıyor.

İskender çemberin diğer tarafında taştan bir tahta benzeyen bir şeyin oturuyor. Kardeşim dizlerinin üzerinde. Zincirler, onun yanında. Artık giymiyor ve gömleği kanlı. Meşale ışığı solgun yüzünde titreşiyor. Bana doğru hamle yapıyor ama Alexander bir şeyler tıslıyor -gözlerinde kurt parıldıyor- ve Philip tekrar yere yığılıyor.

Taşa döndüm. Başımı sallıyorum ve geriye doğru çekiliyorum.

Amfityatronun ortasındaki taş zemine cıvatalanmış iki direk var. Kelepçeler onlardan sarkıyor.
, pelerinli bir erkek elinde gümüş uçlu bir kırbaçla duruyor.

Hayır.

Alexander ayağa kalkar. "Özel misafirimiz geldi." Sırtışı genişler. "Biraz eğlenme zamanı, aşkım. Eğer hayatta kalırsan, eski bir arkadaşımın tanışabilirsin." Adama başıyla selam veriyor Beni buraya getiren kişi. "Onu ve başlayalım."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Tamfi tiyatrosu eriyor. Köklerimiz büyüyor. Hareket edemiyorum. Tribünlerde alay eden pelerinli figürler karanlığa karışıyor ve diz çökmüş, zincirlerini şakırdatan Kurtlar gözden . Işık ve Güneş Kilisesi'nin kutsal odalarından birindeyim ve Baş Rahip elinde bir kırbaça sunağa yaslanıyor. *Günah işledin, çocuğum.*

Akılsız bir canavar gibi başımı sallayarak geriye doğru sendeliyorum ama sert bir göğse çarpıyorum. Derimin üzerinde nemli bir ter oluşuyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Yapamam. Bir daha olmaz.

Eller üst kollarımın etrafında kıvrılıyor ve beni buraya getiren pelerinli erkek değil, beyaz cübbeleriyle Kilise Rahibeleri beni ileri doğru sürüklüyor. Geriye doğru sarsılıyorum ve bileğimi burkuyorum. Acıyı zar zor hissediyorum. Direklerin arasına itiliyorum. Sanırım çılgın atıyorum. İki adam ellerimi tutuyor ve kabaca başımın üzerine kaldırıyor.

Kelepçeler bileklerime dolandığında bir tıkırtı ve soğuk bir ısırtık duyuyorum ve aralarında zincirlenmiş bir şekilde kapana kısılıyorum. Artık çok geç. Tüm saygınlık düşünceleri, korkumu içimde tutma düşünceleri aklımdan uçup gidiyor.

Bunu yapamam. Bana bunu yaptıрма.

Derin, ürpertici nefesler alıyorum. Gözyaşlarımla yüzüme dökülmesinden utanıyorum. Erkekler alay ediyor. Sıkıntıma gülüyorlar. Alexander bir şeyler söylüyor ama kanımdaki uğultudan onu duyamıyorum.

Derin bir nefes daha alıyorum. Sonra bir tane daha.

Gözlerimi kapatıyorum ve serin havanın acısını hissediyorum. Likenlerin ve meşalelerin odun dumanının kokusunu alıyorum. Prangaların tenime vuran ısırtısına odaklanıyorum. Botlarımla altındaki taşın beni yere sermesine izin veriyorum.

Göz kapaklarımı açıyorum. Alexander önümde duruyor ve ben neredeyse nefretten boğuluyorum. Bunun olmasını engelleyemem, tıpkı çocukken engelleyemediğim gibi. Yalvarmayacağım.

Tahtın yanında Philip ayağa kalkmaya çalışıyor ama bilekleri taşın içindeki metal bir halkaya bağlı. Burnundan kan damlıyor. Biri ona vurmuş olmalı. Bu halde olmasına şaşırdım. Beni kurtarmaya çalışıyordu, tıpkı çocukken yapmadığı gibi. "Neden?" diye sordum.

Alexander başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Şşt," diye ikna ediyor. "Bu senin iyiliğin için, aşkım. Baban sana bunu yaptı çünkü kurdunu, gücünü bastırmak istedi. Yeterince ileri gitmediler. Ben seni kıracak, böylece özgür olacaksın." "Sen

delisin," diye nefes alıyorum.

"Bazen bazı şeylerin yeniden inşa edilmesi için kırılması gerekir, aşkım. Baban beni sarayın altındaki bir hücrede kıldı ve ben bunun için daha güçlüyüm. Şimdi sıra sende."

"Alexander, ona dokunma," der Philip. "Ne istersen babam sana verecektir-"

"*SESSİZ OL, KÖPEK.*" Alexander'ın gözleri kayıyor. Yüzümü okşuyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum ama zincirler beni yerimde tutuyor. "Yakında bitecek."

Geri adım atıyor.

"Bekle!" Pat diye söyledim. "Söyle bana. . . bana ne istediğini söyle. Gece Tanrısı'yla ilgili bir şey, değil mi? Onu rüyamda gördüm." Ses tonumdaki çaresizlikten utanmıyorum. Belli ki deli. Bir bağınaz. Eğer onu tanrısına yardım edebileceğime inandırabilirsem, belki gitmeme izin verir.

Amfiteyatroda bir fısıltı duyulur ve Alexander başını iki yana eğer. "Öyle mi?"

İçimi dolduran karanlığın arasında bir umut çiçeği büyüyor. "Evet! Çoğu gece kendimi onun hapisanesinde buluyorum. İstersen senin için onunla konuşabilirim. Ondan ne istediğini söyleyin. Senin için ona soracağım."

Bir elini kare çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Buna gerek yok. Borcumu ödemek istiyorsam seni kırmalıyım."

Başımı sallıyorum. "Ona acımı, hayatımı verebilirsin ama o benim ruhumu istiyor," diyorum. "O. . . . bana söyledi. Ona bunu sadece ben verebilirim. Beni özgür bırak, ben de ona gideyim. Ona ne istersen söyleyeceğim. Ona olan borcuna karşılık ruhumu ona sunacağım." Kalp atışlarımın yalan söylediğim için değil, korktuğum için hızlandığını düşünmesi için dua ediyorum.

"Seninle konuştu mu?"

"Evet! Bana zarar verirsen çok kızar."

Bana inanması için hem güneş hem de ay tanrıçalarına dua ediyorum. Alnı kırışıyor. Parlak mavi gözleri fener ışığında parlıyor. Onu getiren pelerinli adam kulağına fısıldıyor. İkili mırıltılı bir konuşma yapmak için geri çekilir. Dakikalar boş uçurumlar gibi uzuyor. Korku kalbimi kavırıyor ve vücuduma dikilen bakışlar yok olma isteği uyandırıyor.

"Prenses." Sert, tanıdık bir ses. Kalbim sarsıldı.

James dizlerinin üzerinde, tribünleri kesen dört koridordan birinin girişinde yere bağlanmış . Bilekleri bağlı ve boynunda metal bir tasma var.

"Senin kurdun." Gözleri parlıyor, arkalarındaki canavar. "kurt parçası seni en kötüsünden koruyacak."

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirsin. Malikanede benim'mle dövüştün. Görüldüğünden daha güçlüsün."

Alexander bana doğru yürüyor. Bana neredeyse sevgiyle gülümsüyor. "İyi deneme, aşkım. Korktuğunu biliyorum ama bu şekilde olmalı."

Düşüyorum. Midem düşüyor ve karanlık beni ele geçiriyor. Philip bir şeyler bağılıyor. Alexander geri çekiliyor ve kırbaçlı adam duruyor. Ellerimdeki hissi kaybediyorum ama yumruklarımı sıkmayı başarıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bunu yapamam. Yapamam.

James kükrer. Yanındaki kurdun yüzüne dirsek atıyor ve burnunu kırarken bir çatırtı duyuyorum. Sarı saçları ve kirli sarı eteği gözüme çarpınca gözlerim açılıyor. Bu lan, Lochlan'ın klanından bir erkek. İki kavgaya ediyor ve zincirlenmiş Kurtlar birbirlerine çarpıyor. Bağışmalar ve hırıltılar havayı doldurur. Ryan da katılmaya çalışır ve lan'a bir darbe indirir, ancak James tarafından hızla geri itilir.

Bir kadın çığlığı amfiteyatroda yankılanıyor. Kurtlar sessizliğe gömülür. James'in bakışları çemberin diğer tarafına kayar.

Alexander'ın yumruğu Claire'in saçında. Gözleri vahşi, öfkeli ve boğazına bir hançer dayanmış.

Dişlerini gösteriyor. "Çekil ."

"*Kralınız* durursa yaparım. Beni dinliyor musunuz, Majesteleri?" Alexander alay ediyor. Vahşi bir sırıtış

yüzüne yayılır. "Ya boyun eğersin ya da eşini sakat bırakır, sonra da diğer özel misafirimın oynaması için onu çukura atarım."

James'in çelik bakışları Alexander'dan bağlı olduğum yerden birkaç metre ötedeki zeminde bulunan bir kapağa yöneliyor. Çatlaklardan bir tıslama geliyor ve iniltimi bastırıyorum. *Karanlık Canavar*. Zindanlardaki hüccresinin tam üstünde olmalıyız.

James, lan'ı bırakır ve dizlerinin üzerine çöker. Alexander Claire'i yere fırlatır. "Aferin oğlum." Taştan tahtına çökmeden önce tuzak kapısına doğru başını sallıyor. "Eğer hayatta kalırsan, Aurora, aşkım, kapıyı açacağım ve onunla tanışacaksın. Hadi başlayalım."

Philip'in gözleri büyüdü. Bir yakarış ciğerlerimi dolduruyor. Panik ruhumu aydınlatıyor. Başımı Alexander'a doğru salladım. "Bekle-"

Bir çatırtı havayı dolduruyor ve bir kırbaç sırtımı keserken öne doğru sarsılıyorum. Yakıcı acı bir saniye sonra geliyor. Gözlerime yaşlar doluyor. Parmaklarım beni bağlayan zincirlerin etrafında kıvrılıyor. Kelepçeler bileklerimi ısıyor. Derin, hırıltılı bir nefes alıyorum.

"Kırılana kadar yap" diyor Alexander.

Derim tereyağı gibi yarıyor. Yanıyorum. Ölüyorum. Nefes alamıyorum. Göremiyorum. Sadece acı ve kan var. Sanırım çığlık atıyorum. Dizlerim güçsüz ve omuzlarım yuvalarında sarsılıyor. Zincirleri tutarken parmaklarım uyuşuyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Annemin hikayelerinden birini okumaya çalışıyorum ama acı çok büyük. Vücudumun kırılmasından başka bir şeye odaklanamıyorum.

İçimde öfkeli bir şey yükseliyor. Göğsümde serbest kalması gereken bir çığlık oluşuyor. Çığlık atmanın ne faydası var?

Ağlamanın ne faydası var? Noktalar gözlerimin önünde dans ediyor ve bedenimin üzerinde süzülüyorum; amfi tiyatronun ortasındaki kanlar içindeki kırık kızı izliyorum. Görüşüm

Karanlıklaşıyor ve hayatım mı akıp gidiyor, yoksa arenanın altındaki o şey mi meşaleleri titretiyor bilmiyorum.

Daha fazla izleyemem. Daha fazla dayanamıyorum. Kendi içime çekiliyorum. Duygularımla ve vahşiliğimle saklanıyorum. beri içerideydim. Kendimi zırhla kapladım. Kendimi taşa çeviriyorum. Ruhumun titremesine ve göz kırpmasına izin verdim.

Alexander kükrer. Gürültü kesildi; saldırı durdu. Topallıyorum, gözyaşı lekeli yüzüme yapışıyor, kollarım yuvalarından çıkıyor. Sırtım yanıyor. Alexander bana doğru hışımla geliyor, tutuyor ve bakışlarımı kendine doğru çekiyor. Kırmızı yüzü gözümün önünde bulanıklaşıyor.

"Neden yapmıyorsun, seni aptal sürtük?" Bana arkadan vurdu ve başım bir tarafa kaydı. Beni tekrar yakaladı. "Sen olduğunu biliyorum. Sen olmalısın. Bana gücünü göster. Bana lanet gücünü göster yoksa seni parçalara ayırırım-"

bir ses geliyor ve dönüyor. Çıkışı koruyan adamlardan birinin boynundan bir bıçak çıkmıştır. Kapüşonu düşmüş ve ağzından kan damlıyor. Çenesinden aşağı dökülüyor ve botlarının arasında birikiyor. Gözleri kocaman. Şok olmuş.

Akıcı bir hareketle biri bıçağı çeker ve adam yüzüstü yere kapaklanmadan önce dizlerinin üzerine çöker.

Blake onun arkasında duruyor.

Yüzü. . . öfkenin vücut bulmuş hali. Gömleği ıslak, sert göğsüne ve gövdesine yapışmış ve birkaç koyu bukle alnına yapışmış. Çenesi, yumruğundaki hançer kadar keskin. Sırtında bir kılıç ve kemerinde iki kılıf daha var.

Onun özü beni ele geçiriyor. Boş göğsümü dolduruyor. Karanlık, soğuk ve insanlık dışı ve içinde yanan ateşi söndürüyor. Onun duygularını daha önce hissettiğimi sanıyordum, ama bunun yanında hiçbir şeydi. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Ondan başka hiçbir şey hissedemiyorum. Aklıma

Bana bahsettiği o kuyu ve Şimdi karanlığın bir dibi olup olmadığını merak ediyorum.

Gözlerinde kehribar rengi bir kurt parlıyor.
Alexander'ın sert bakışları altında. "Çek ellerini dostumun
üzerinden."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

M Gözlerin Blake'inkilerle buluşuyor. İçimde bir şey patladı. İtlaf etmeye çalıştığım vahşi ve tehlikeli düşünce yayılıyor.

Bedenimi sarıyor ve ruhumu ateşe veriyor. Nefeslerim hızlı ve sık geliyor. *Geldi. Geldi. Geldi.* Bakışlarını tekrar Alexander'a çevirdiğinde bile ilgisinin fısıltısının üzerimde dolaştığını hissediyorum.

Alexander çenemdeki tutuşunu bırakıyor. Başım bir balast. Onu destekleyemiyorum. Boynuma doğru yuvarlanıyor. Sırtım parçalandı. Gömleğim kana bulandı. Derimdeki yaralara yapışıyor ve aldığım her nefes dayanılmaz oluyor.

Alexander'ın yüzüne yavaşça bir sırtıma yayılır. "Onu benden almaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum. Yalnız olman çok kötü."

Blake'in dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Yalnız olduğumu sana düşündüren nedir?"

"Merhaba Alex." Solumdaki giriş koridorundan alçak, yumuşak bir ses geliyor. Jack sehpaye yaslanıp el sallıyor, ayaklarının dibinde bir muhafız ölmüş. Koyu teni yağmurdan ıslanmış ve fener ışığında parlıyor. Elinde bir Bir elinde kanlı kılıç. "Nasılsın?"

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Northlands aksanıyla kalın, hırçın bir ses. Arran sağ tarafımdaki çıkışı kapatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek sağlam gözünü

Alexander. İki muhafız önüne yayılmış, kukuleları yamulmuş ve boyunları doğal olmayan açılarla bükülmüş.

Oturma sıralarını bir mırıltı dolduruyor. Etrafındaki pelerinli insanlar ayağa kalkıyor.

"Ne güzel. Bir aile buluşması." Alexander kollarını açarak olduğu yerde dönüyor. "Fenrir ve Fara burada olsaydı, tüm sürüyü bir araya getirmiş olurduk."

Jack omuz silkiyor. "Başka türlü nişanlanmışlardı."

"Fara'nın adını o pis ağzından çıkar," diye homurdandı

Arran.

Alexander güler. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ o kaltağın hasretini çekiyorsun.

Seni reddetmesi çok kötü oldu."

Blake eğilip ayaklarının dibindeki muhafızın cebinden bir şey alırken Arran'ın karşılık olarak hırladığı şey arka planda kaybolur. Birkaç adım ötesindeki James'e fırlatırken fener ışığında parlıyor
-Bu bir anahtar.

"Güvenmediğin hiç kimse buradan canlı çıkamaz," diyor Blake sessizce. "Kurt ya da insan."

Düşmanlar, birbirlerini hor görüyorlar ve bence James, Blake'e hoş olmayan bir şey söyleyecek. Başını sallıyor. "Muhtemelen sen hariç," diyor nefesinin altından.

Blake soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Ben hariç."

James zincirlenmiş bileklerini kaldırır ve anahtarı Alexander Blake'e dönerken yakasının kilidini açıyor. "Onu istiyor musun, kardeşim? Gel ve al-"

Bir çelik titremesi, bir bıçak şakırtısı ve bir şey karanlığı yarıyor.

Blake'in hançerlerinden biri Alexander'ın gövdesine, diğeri de uyluğunun iç kısmına saplanır. Geriye doğru sendeliyor. Bıçaklardan birini kavrayıp çıkarıyor, sonra da yere yığılıyor.

Dizleri. Kan hızla yarasından dışarı pompalanıyor ve yerdeki benimkiyle karışıyor. Bir eliyle yarayı kapatırken diğer elini ikinci hançerin kabzasına götürüyor ve vahşi bir inilti ile dışarı kaydırıyor.

Gülüyor. "Sen bir aptalsın, kardeşim. Beni öldüremezsin." Tribünlere bakarken sesi boğuk çıkıyor. "Hepsini öldür. Prenses hariç. O. . . . benim."

Amfiteyatroda kaos patlak verdi. Pelerinli insanlar tribünlerden aşağı akın ediyor. James anahtarı etrafa dağıttı ve Kurtlar çoktan kendilerini serbest bırakıp zincirlerini bir kenara atmaya başladılar. James ayağa kalkmış, sarışın bir adamı zinciriyle boğarken kükrüyor. Claire'e doğru hücum ediyor.

Jack, yardımcılardan birinin kılıcını mahkûmlardan birine doğru inerken engelliyor ve Ryan'ı ayağa kaldırıp eline başka bir kılıç tutuşturuyor.

Yer titriyor ve bunun ayak seslerinden mi yoksa altımızda gizlenen canavardan mı kaynaklandığından emin değilim.

Blake kan ve yıkım dalgasının içinden bana doğru ilerliyor. Kılıcını açıp yoluna çıkan bir adamın başını keserken gözünü bile kırpmıyor. Alexander'a yardım eden bir adamı yüzünden bıçaklıyor ve ardından Borderlands lordunun kafasını kılıcının kabzasıyla parçalıyor. Alexander kendi kanının içine yığılıyor. Blake onun üzerinden geçiyor.

"Blake!" Arran bir dizi anahtarı daha alfasına doğru fırlatıyor. Beni direğe zincirleyen muhafız ayaklarının dibinde ölmüştü. Blake onları havadan kapıyor ve kara çam ve zehir kokusu içimi kaplıyor.

"Gözün Alex'in üzerinde olsun. Ölmemeli yoksa boku yeriz," diyor Blake.

"Evet." Arran baygın lorda doğru güçlenerek yoluna çıkan bir insanı doğradı.

Blake prangalardan birine uzanırken kendini bana doğru bastırıyor, sıcak ve katı. Bir klik sesi duyuldu ve elim gevşedi. Bacaklarım bükülüyor ve bir kolunu Diğer elimi serbest bırakırken sırtıma dokunmamaya dikkat ederek alt kalçalarımın etrafından dolanıyor. Yavaşça bizi dizlerimizin üzerine çöktürüyor. Benim ve Alexander'ın kanı pantolonlarımıza sızıyor.

Yüzümü arıyor. Ellerini yanaklarıma götürüyor ve başparmağının ucuyla gözyaşlarımı ve kanımı .

Boğazım düğümleniyor. "Geldin."

"Gerçekten mi düşündün?"

Yer titriyor ve altımızdan alçak bir tıslama geldiğinde Blake'in çenesi keskinleşiyor.

"Orada. ." Boğazım yanıyor ve her nefes alışımında sırtımdaki yaralar açılıyor. "Night's prisoner"

"Evet. Eğer serbest kalırsa, hepimiz ölürüz. Seni buradan çıkaracağım ama canın yanacak."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Biliyorum."

"Aferin kızıma." Kolunu belime doluyor ve çömelerek yükseliyor. "Tamam, ellerini omuzlarıma koy. İşte böyle." Bu hareket sırtımda derin, yakıcı bir ağrıya neden olurken inliyorum. "Şşş, biliyorum."

Gözlerime bir su tabakası doluyor. "Hissedebiliyor musun?" "Duygularını bastırıyorsun, acını kafesliyorsun. Sadece biraz hissediyorum."

Beni ayağa kaldırdı ve kolumu alçak, vahşi bir ses boğazımı tırmalıyor.

"Biliyorum," diye yatıştırır. "Sadece kısa bir süre sürecek. Cebimde bir uyku ilacı var. Gri Kale'den çıkar çıkmaz sana vereceğim. Hadi gel."

Hareket etmeye başladık. Gömleğinin yakasını sıkıca kavrıyorum ve yan tarafım onunkine her çarptığında inliyorum. Her

Adım atmak işkence. Dizlerim güçsüz ve eğer eli kal amda sıkı durmasaydı, d  ebilirdim. İnsanlar ve Kurtlar bulanıkla ıyor Etrafımızda siyah pelerinler, kiltler ve zincirler. Arran karde imin yanında, onu ayağa kaldırıyor. Jack ve Ryan sırt sırta d v   yor. Claire, James'e sarılan bir adamın kafasını büküyor ve adam ayaklarının dibine d   p ölüyor.

Kan var. . her yerde kan var. İçimde bulantı yükseliyor.

"Neden?" Sesim kuru ve boğuk, k kremeler ve  elik  akırtıları arasında zar zor duyuluyor. Ne sorduğumdan bile emin değilim. Alexander bana neden işkence etti? Ben neden buradayım? Blake neden geldi?

"Nedenini biliyorsun." Ağzı kulağıma yakın ve ne demek istediğinden emin değilim. "    . Sorun yok. Neredeyse geldik."

Getirildiğim koridor ileride beliriyor. Umut etmeye, karanlıkta ba ını kaldıran o küçük çiçeği sulamaya cesaret ediyorum. Ka acağız. Özgür olacağız.

Di lerimi gıcırdatıyorum. Blake'i daha sıkı kavrıyorum ve omurgamı dikle tiriyorum. Adımlarını hızlandırıyor.

Omuzlarındaki kaslar parmaklarımin altında geriliyor. Çemberin etrafındaki me aleler titriyor, sonra sönüyor ve amfi tiyatro karanlık a gömülüyor. Ba ımızı tuzak kapısına doğru çeviriyoruz. Alexander, siyah gömleği kanla kayganla mı  halde sürünerek kilide ulaşır. Kilitten bir anahtar çıkartıyor ve Arran burnundan kanlar akarak ona doğru hücum ederken Blake'in gözleriyle bulu ur.

"Seni aptal, Alex," diye tıslıyor Blake.

Alexander sırtıyor ve kapıyı açıyor. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor ve ben onları sıkarak kapatıyorum. Bunu göze alamam.

bilincini kaybeder. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Parmaklarımı Blake'in omuzlarına gömüyorum ve kendimi gösteriyorum.

Doğal olmayan bir sessizlik amfiteyatroyu dolduruyor. Zincirler inliyor, sonra zemini kazıyarak ensemdeki tüyleri diken ediyor. Alçak bir tıslama duvarları titretiyor ve pelerinli adamlar bile bundan ürüyor. Çürüyen et gibi ekşi bir koku burun deliklerimi doldururken, sürünen bir ses kasveti dolduruyor.

"Ay ışığı ve karanlık. Özgürlük ve zincirler. Güç ve yıkım." Doğal olmayan bir törpü aynı anda her yerden geliyor gibi görünüyor ve bana şu sesi hatırlatıyor ilk uyandığında Kai'den geldi. *"Sence biliyor mudur?"*

Blake beni geriye savuruyor ve bir gölge dalgası kapaktan çıkıp yükselirken çığlığımı tutuyorum, Sadece tavanla sınırlı. Dairenin etrafında dolanıyor, çıkışları kapatıyor. Karanlık, yılan gibi bir yüzün ve vücudun etrafında sis gibi hareket ediyor. Akik gözleriyle bize göz kırpmıyor.

"Çok yaramazlık yaptın."

İçimdeki kafeste bir şey çingırdıyor ve bedenimi buzla dolduruyor. Tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor ve görüşüm kaybolmaya başlıyor.

"Oh, çok açım. Çok çok açım."

Karanlık, fırtınalı bir obsidyen dalgası gibi amfi tiyatronun içine çöküyor. İnsanlar ve Kurtlar dağılırken havayı doldurur ve iki erkek sanki ağırlıksızmış gibi havaya kaldırılır. Korkunç bir çitirtinin ardından Çığlıklar atarak canavarın ağzında kaybolurlar. Siyah kan yere sığıyor.

o kadar hızlı atıyor ki, sanırım . Ateş benim için geliyor ve onu uzak tutamıyorum. I

Karanlık rahatlatacak olsa da, sahip olduğum her Şeyle .
Vazgeçemem. Başka birinden bunu yapmasını bekleyemem.
Kurtar beni.

Yanımda karanlığın bir titreşimi var ve Blake beni o şeyin
kuyruğunun önünden çekiyor. Sert bir şekilde
Blake'in kolları etrafımda kıvrılıyor ve sırtımdaki yaralar havaya
çıkarken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Tekrar
saldırıyor, pelerinli adamları ve Kurtları, ölüleri ve dirileri toplayıp
yutuyor.

"Silahlarınızı alın!" James kükrer. "Bir dahaki sefere
saldırdığında, gözlerine ve ağzına saldırın! Yolunuza çıkan
güneylileri öldürün."

Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ve Blake dizlerimin
üstüne çökmeme yardım ediyor. Önümde diz çöküyor ve
yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Aurora, beni dinle. Gücünü
bastırmayı bırakmalısın. Bizi kurtarabilecek tek kişi sensin.
Eğer yapmazsan, hepimiz öleceğiz."

Başımı sallıyorum. "Ben kurt değilim."

Gözümün ucuyla Alexander sendeleyerek ilerliyor,
gölgeler kıvrılırken gözlerini bana dikmiş. Ryan kanlar içinde
yerde yatıyor. Philip, James'in yanında duruyor,
İkisi çılgınca emirler yağıdırıyor ve Kurtları düzene sokuyor,
ancak üç adam daha canavarın ağzının içine çekiliyor. Claire,
kendisine doğru hamle yapan kapüşonlu bir erkeğı kılıcını
sapladıktan sonra
bıçak elinde titriyor olsa da gözleri parlak ve vahşî. Ian yerde
ölü yatıyor.

"Senin kurdun değil, Aurora." Kan ve irin yanımızdaki yere
sıçrıyor. Sıcak damlacıklar yanağımdan aşağıya ve onun eline
damlıyor. "Senin gücün. Dolunay gecesi nöbet değıştirmemenin
bir sebebi var. *Ghealach'ın* neden
Sebastian'la savaştığın gece senin için parladı. Àithne'nin sende
işe yaramamasının, Callum'un

Sen buralarda olduğundan beri kurduyla -tanrım, neden ben-mücadele ettim." Beni daha sıkı kavlıyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Sanırım sen de şüphelenmeye başladın. Bunu hissediyorsun. Ateş sana geldiğinde bastırmaya çalıştığın şey kurdun değil. Bu farklı bir güç. Kurtlar bunun gerçek olduğunu düşünüyordu. Zamanla fosilleşmiş, kayaya dönüşmüş bir kalp. Ya öyle değilse?"

Söylediği şey doğru olamaz. Başımı sallıyorum. "Haklı olsan bile, bu içimde derinlerde bir yerde ve ben O kadar uzun zamandır ona tutunuyorum ki bırakamıyorum."

"Sevgilim, senin ve benim gibi insanlar, gitmemize izin vermeyiz." Alnını benimkine çarpıyor ve gözlerinde kurt parlıyor. "Serbest bırakırız."

Benden ayrılıyor ve kılıcını çekiyor. Alexander'ın kılıcıyla karşılaştı. Ona ilerlemeden önce Borderlands lordunu geri fırlatırken çelikten bir çınlama oluyor. Göğsünde bir hırıltı yankılanıyor.

Yılan gibi canavar hepimizin üzerinde yükseliyor ve obsidyen gözlerini bana çevirdiğinde avuçlarımda üzerinde sendeliyorum. Artık ne acıyı, ne kanımı, ne de ısıyı hissediyorum. Uyuşmuştum. Sonsuz bir uçuşuma bakmak gibi. Kadim ve ilkel kokusu beni pusuya düşürüyor ve giysilerim tenime yapışıyor. Gülüyor, içimi titreten ve ensemdeki tüyleri diken diken eden hırıltılı bir ses.

"*Sana ne yaptığımı öğrendiğinde bana çok kızacak,*" diye tıslıyor. "*Bu bizim küçük sırrımız olacak.*"

Karanlık üzerime çöküyor ve bedenimdeki bir şey onu karşılamak için yükseliyor. Göğsümde bir çığlık yükseliyor. Tenim nemli ve her şey çok uzakta. Ateş, benim için geliyor, ağzını açmış, dişlerinden kan damlayan yılan gibi bir yaratık ölümcül. Vücudumdaki her içgüdü kendini hazırlıyor.

Blake haklı. Bir şeylerden şüphelenmeye başladım. Kurtlar üzerinde yaptığı deneylerle dolu kitaplarını okudum ve hiçbir ne değişimi durdurabilirdi ne de gümüş ve kurtboğanın etkileriyle savaşılabildi. Nedenini merak ettim.

Kendimi Gece'nin hapishanesinde ve benden istediği şeyin ne olduğunu buldum. Düşüncelerimi Blake'in yatak odasında bulduğum soy ağacına ve en tepedeki iki silinmiş ismin kime ait olabileceğine geri götürdüm. Lochlan annemin Ay'ın Kalbi'ni Kuzey Toprakları'na getirdiğini düşünüyordu. Blake ve Callum ise Sebastian'da olduğunu düşünüyordu.

Annemi, gerçeği benden neden saklamış olabileceğini düşündüm. Beni her şeyden çok severdi. Ben onun kalbiymişim, bana söylediğine göre, onun aşkıymışım.

Ateş vücudumu sardığında, onunla savaşıyorum.
Bastırmıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Bir nefes

bırakıyorum. Bir kez

olsun, bırakıyorum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Düşüyorum, savruluyorum, karanlığa çarpıyorum.
Beni karşılamak için yükseliyor.

Sarsılarak vücuduma girdim. Derim taş gibi.
Mahzenlerin ve küfün tadı dilimde yoğunlaşıyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Saray bahçelerinde bir heykelim ve yosunlar tenimi ıslak kadife gibi kaplıyor. Göğsümde bir çığlık yükseliyor ama ağzım kapalı.

Ay bulutların arkasına saklanır ve mumlar çit labirentinde yolu aydınlatır. Saraylılar, uzun ipek etekleri kaldırım taşlarının üzerinde geziniyor. Bazıları duraklar.

"Mükemmel taş işçiliği," diyor biri.

"Neredeyse canlı görünüyor," diyor bir diğeri.

Ve artık yeter. Ben düşünceleri, duyguları ve kendi arzuları olmayan bir heykel değilim. Taştan yapılmadım. İnsanların bakması, yorum yapması için, sanki onları duymuyormuşum gibi bir dekorasyon olarak var değilim.

Gülümsemem parçalanıyor. Yer sarsılıyor. Beni saran taş çatlıyor ve ben onu döküyorum. Toza dönüşüyor, Podyumda dururken çıplak tenimi kaplıyor. Çenemi kaldırıyorum ve ay ışığının bir parıltısı yüzüme değişiyor. Etrafımdaki saraylılar çığlık atmaya başlıyor.

Yeterli.

Sonra bir kez daha düşüyorum.

Ayaklarım soğuk kareli fayanslara çarpıyor ve fayanslar altında çatlıyor. Işık ve Güneş Kilisesi'ndeyim, sadece vahşi doğa onu ele geçirmiş. Önümdeki taş sunak Likenle kaplı, kubbeli çatıdan hilal şeklinde bir ay parlıyor. Soluk ışığı güneş mozağının üzerinde birikiyor.

Yerden sarmaşıklar fışkırıyor ve ayak bileklerime dolanıyor. Duvarlardan kopup kollarımı uzatıyorlar. Daha fazlası sırtıma yapışıyor ve öne doğru sarsılıyorum. Çılgılığımı bastırıyorum ve ağzımda kanın bakır tadını alıyorum.

Ama ben günah işlemedim. Sesimin bir versiyonu yaprakların arasından fısıldayarak yaprakları karıştırıyor.

Annen bir günahkârdı. Başrahip'in sesi kilisede yankılanıyor. *Ve sen de bir günahkârsın. Güneş Tanrıçası'nın öfkelenmesini mi istiyorsun?*

Peki ya benim öfkem?

Uzun yıllar boyunca bunu hak ettiğimi düşündüm. Bir günahkar olduğumu düşündüm. Dayak yememin benim hatam olduğunu düşündüm. Oysa benim suçum değildi. Erkekler benim üzerimde güçlerini kullandılar çünkü ben çok küçükken bu onlara kendilerini büyük hissettiriyordu. Bu onların seçimiydi, benim değil.

Kırbaç şaklıyor ve karanlık kahkahalar havayı dolduruyor. Çenemi kaldırıyorum, meydan okuyarak.

Kollarımı kendime doğru çekiyorum ve sarmaşıklar ayaklarıma düşüyor. Ayak bileklerimden çözülüyorlar ve koyu karanlık havuzlar haline gelene kadar solup çürüyorlar. Yumruğumu sıkıyorum ve parmaklarımdan özsu akıyor. Fayanslar çatlıyor ve etrafımda parçalanıyor. Başımı cam kubbeye doğru kaldırıyorum.

Yeterli.

Bir kez daha düşüyorum.

Yere indim. Derim kollarımda geriliyor ve beni delip dik tutan yüzlerce kanca var. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzım dikilerek kapatılmış. Buraya daha önce de gelmişim, sarayın taht odasında. Bir kez daha, göremediğim bir el tarafından kontrol edilen bir kuklaydım. Önümdeki kürsüde babamın altın tahtı üzerimde yükseliyor.

Görünmez kuklacı her zamanki gibi kontrol kolunu kullanıyor ve ben dönmeye başlıyorum.

Ama ben bir kukla değilim. Kralların oyunlarında bir piyon değilim. Başkaları tarafından kontrol edilecek, babamın kazancı için zalim lordlarla evlenecek biri değilim. Ben de ipleri çekebilirim. Onları şimdi görüyorum, ay ışığı gibi parlayan güç ipleri. Göğsümden dışarı doğru uzanıyorlar.

Kollarımı kurtarıyorum, kancalar derimi yırtıyor ve beyaz elbisemi kıpkırmızı yapıyor. İpleri bacaklarımdan ve ayaklarımdan çekiyorum. Müzik durma noktasına geliyor. Kan vücudumdan aşağı damlıyor. Yere çarptığında, su birikintisi büyüyor ve odanın içinde sürünüyor.

Dikilmiş dudaklarımı koparıyorum.

Tahta çapraz destek tavandan fırlıyor ve önümdeki fayansların üzerine düşerken saray mensupları çığlık atıp dağılıyor. Zemin sallanıyor, sonra parçalanıyor.

"Yeter."

Düşüyoru

m.

Çimlerin üzerine bir yığın halinde düştüm. Bulutsuz gökyüzünde ay dolunay. Yakındaki kulübenin yanındaki gölü gümüş rengine boyuyor. Kıyıda oturan iki figür var. Bir kadın ve onun yanına sokulmuş üç yaşlarında küçük bir çocuk. İkisinin de uzun kızıl saçları arkalarından yere dökülüyor. Kalbim sıkışıyor. Kendimi yukarı itiyorum ve onlara doğru yürüyorum. Kendimi durduramayıp koşuyorum. Çimenler çıplak ayaklarımı gıdıklıyor ve karahindibalar ayak parmaklarımda arasında fısıldıyor.

"Anne?" Dedim.

"Ay çok güzel, değil mi ufaklık?" diyor ve göğsümde bir şeyler patlıyor. Ağrıyor ama yine de sıcak. Gözlerime yaşlar doluyor. Sesinin nasıl olduğunu unutmuştum, müzikal ritmi, Snowlands'in tınısını.

"Evet," diyorum, yanındaki küçük çocukla aynı anda.

Kalbim parçalanıyor, çünkü konuştuğu kişi benim yetişkin halim değil. Beni duyabildiğini sanmıyorum. dolaşmaya çalışıyorum. Yüzünü görmeye çalışıyorum ama manzara değişiyor ve kendimi bir kez daha onun arkasında buluyorum.

Annem iç geçiriyor. "Sana söylemem gereken çok şey var. bilmen gereken çok şey olacak. Yine de ben zaman tükeniyor." Ellerinin üzerinde arkasına yaslanıyor ve saçları çimleri gıdıklıyor. Benim küçük versiyonum onun yanına sokuluyor. "Umarım bu zamanları hatırlarsın ve beni sevgiyle anarsın."

Küçük kız esniyor. Annem de aynı şeyi mırıldanıyor. Blake teselliye ihtiyaç ona mırıldandığım unutulmaz melodi ve benim genç versiyonum hafifçe horlamaya başlıyor.

"Ben babana vaat edildiğimde Snowlands savaştaydı. Gölge Kurt olarak bilinen bir alfa sadık bir takipçi kitlesi kazanmıştı. Hayatını Gece Tanrısı'na adadı, Efendisini kurtarmak için Gece'nin hapisanesinin anahtarını arıyordu. Büyükanнем -sürümüzün alfası- onun beni bulmasını göze al."

"Neden?" Nefes alıyorum.

Yanı başında uyuyan küçük bebeğe bakıyor, sanki konuşuyormuş gibi. "Bu bizim kanımızda var, ufaklık. Kadın soyundan nesilden nesile aktarılır, aile ağacımızın her dalı büyüdükçe güçlenir.

"Büyükannem bir sonraki neslin Gece Tanrısı'nı serbest bırakacak ya da onu yenecek kadar güçlü olacağına inanıyordu. Alfa'nın beni bir çocuk doğurmaya zorlayacağından ve sonra da efendisini serbest bırakmak için onu kurban edeceğinden korkuyordu." Karanlık köklerini damarlarıma yayarken başını sallıyor. "Böylece büyükannem babanla bir anlaşma yaptı. Baban Gölge Kurt'a karşı savaşımızda bizi destekleyecek, büyükannem Rema Krallığı'ndaki savaşında ona yardım edecek Kurtlar sağlayacak ve ben de onun ittifakı güvence altına almak için. Şartları konuşmak için onunla buluştuğunda baban nazik görünüyordu. Güvende olacağımı düşündü. Ben de güvende olacağımı düşündüm."

". "

Nefesi yaz kokulu esintide bir fısıltı gibi. "Değildim. Baban. . . İlk başta onu sevdim. Gençtim, sadece on sekiz yaşındaydım. Beni sevgiye boğdu. Bana hediyeler aldı. Beni kraliçesi yaptı. Tanıştığımızda çok yakışıklıydı savaştan kaçıp böyle bir adamla tanıştığım için kendimi Snowlands'in en şanslı kurdu olarak görüyordum." Ay ışığının aydınlattığı su önünde dalgalanırken sesindeki hüznü gülümsemeyi duyuyorum ve bana bakmasını diliyorum.

"Kurtboğan otunu ilk başta isteyerek aldım. Sadece küçük bir

Her gün bir doz. Bana bunun kendi iyiliğim için, kurdumu uzak tutmak için olduğunu söyledi. Kimse benim gibi bir kraliçeyi sevmez, dedi bana. Konseyi beni öldürür, bizim insanlar bana sırtını dönerdi ve o benimle olamazdı. . Bu yönümü her zaman saklı tutmak zorundaydım. Kurdun bir hastalık olduğunu ve kurtboğanın da ilaç olduğunu söyledi. Beni iyileştirecekti. Onun için aldım. Onun için 'daha iyi' olmaya çalıştım. Bu elbette gereksizdi. Damarlarımda akan kan yüzünden dolunay gecelerinde yer değiştirmem gerekmiyor."

Başını, berrak gökyüzünde dolunay halindeki aya doğru çeviriyor.

"Onu uzak tutanın kanımdaki güç değil, 'ilaç' olduğunu düşünmesini istedim. Onu almak bana acı verdi. Çünkü bir kızım olsaydı ve bu sır ortaya çıksaydı, Kurtlar için temsil ettiği şey yüzünden babanın konseyi tarafından öldürüleceğini biliyordum."

Nefes veriyor. "Philip doğduktan sonra değişti, artık varisi vardı. Ya da belki de başından beri bir canavardı ve ben bunu görmemeyi seçmiştim. Belki de beni bir parçamı saklamaya zorluyor, belki de olduğum kişiden utanmamı sağlıyor, belki de bir hata yaparsam iğreniyordu. . belki de başından beri istismar buydu.

"Sen doğduğunda bana 'ilacımdan' daha yüksek dozlarda aldırmaya başladı. Eğer almazsam seni ve Philip'i benden alacağını söyledi. Çoğu kişiden daha iyi dayanabiliyorum ama etkilerine karşı dayanıklı değilim.

"Bir keresinde sen ve Philip ile kaçmaya çalışmıştım. Beni yakaladı ve bunun için cezalandırıldım. Bu. . . bu seni ikinci ve son kez hapisten çıkarmaya çalışacağım krallık."

Hava soğuyor ve ayın üzerinden bir gölge geçiyor. Gölün suyu çalkalanıyor ve annemin sesi sertleşiyor.

"Ertesi gün şafak vakti seni nedimemle göndermeye çalıştım. Ona seni Beyaz Uçurum'daki limana götürmesini ve bir gemiyle Karlar Ülkesi'ne gitmeni sağlamasını söyledim. Orada güvende olursunuz sanmıştım. Ama gece babanın adamları geldi ve bizi geri götürdüler."

Kalbim durdu. Uyuyan çocukla konuşmuyor. Benimle konuşuyor.

"Beni odama kilitledi ve ceza olarak giderek daha fazla ilaç almamı istedi. Eğer yapmazsam seni öldüreceğini söyledi."

Nefesim yüzümün önünde buğulanıyor ve yumuşak çimenler ayaklarımın altında sertleşiyor. Göl donarken bir çatırtı havayı dolduruyor ve gökyüzünden kar yağıyor. Biliyordum. Onu öldürdü, benden aldı, ama tacizinin ne kadar sürdüğünü ve annemin onun zehirlenmek. . . Buna dayanamıyorum.

"Ben de aldım. Günden güne zayıfladım. Beni öldürmesine izin verdim, çünkü korkuyordum. Ondan korkuyordum, sana zarar vermesinden korkuyordum. Ve çünkü gerçeğı öğrenmesinden korkuyordum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor, kış havasında sıcak. Boğazım düğümleniyor. "Hangi gercek?" Fısıldıyorum.

"*Ghealach*, Yaşlı Kurt onun gücüne yakın olabilsin diye kalbini söküp atmadı. Ona kızını gönderdi, böylece koruyacaktı. Kurtların aradığı güç. . . o asla bir taş, bir kalıntı ya da kullanılacak bir araç değildi. Önce bir insan, sonra da bir soydu. Biz *Ghealach* ve Yaşlı Kurt' soyundan geliyoruz, küçüğüm. Sen Ay'ın Kalbi'sin."

Kalbim binlerce parçaya ayrılıyor. Yumruklarım sıkılıyor ve tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Buzlar çözülür ve kar yağışı durur. Gölgeleer değışiyor ve Ay gölü bir kez daha aydınlatıyor. Yaz esintisi yeşil ağaçları hışırdatıyor. Benim küçük versiyonumu başından öpüyor, sonra onu çimlere yatırıyor.

Annem ayağa kalkıyor ve suya bakıyor. "Şimdi ne yapacağım?" Ona soruyorum.

"Ne yapmak istersen."

Yavaşça dönüyor. Yüzüne baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerinin ne kadar mavi olduğunu unutmuşum.

Onları vurgulamak için sürme çekişini. Burnunu kaplayan çillerin unutmıştım ve yanlış hatırlıyordum.

Gülümsemesinin sıcaklığını. Lavanta, kar ve atlar gibi koktuğunu unutmışım. Ve bu kokunun beni nasıl sıcak ve güvende hissettirdiğini ve kimsenin bana zarar veremeyeceğini.

Onunla bir yetişkin olarak yüzleşirken, çocukken fark ettiğimi bile sanmadığım şeyler var. Mesela duruşundaki sertlik ve

bakışlarındaki çelik. Annemin bir savaşçı olduğunu fark ettim. Savaşlarını sahada kılıç ve kalkanlarla yapmadı ama yine de bir savaşçıydı. O savaştı

Her gün kardeşimi ve beni korumak için, bizi bize zarar verecek adamdaki korumak için.

"Önce," diyor, "savaşmalısın." "Seni çok özledim."

Yanağıma dokunuyor. Elleri narin ama nasırlı. Sıcak. Unutmışım. "Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Yüzü solmaya başladı.

Dokunuşunun sıcaklığı kaybolur. Yazın sesleri uzaklaşıyor. Panik içimde kabarıyor.

"Gitme," diye yalvardım. "Hazır değilim. Gitme."

"Size başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissettirecekler. Her zaman bir seçenek vardır." Gülümsüyor ve sanki bütün bir evrenin ötesinden geliyor. "Cesaretli ol, ufaklık."

Yukarı doğru savruluyorum. Rüzgar yüzümü ve kıyafetlerimi yırtıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Hissedemiyorum.

Dizlerim sert toprağa çarpıyor. Gözlerimi açıyorum. Acı sırtımı dağlıyor ve savaş sesleri kulaklarımı dolduruyor. İçindeyim ve bir gölge dalgası bana doğru çarpıyor.

Annemi kaybetmenin öfkesini, bastırmak için dövüldüğüm duyguyu, öğretilen vahşiliği hissetmeme izin veriyorum. Ciğerlerimi dolduruyor ve tüm bedenimi gücüyle titreştiriyor. İçimde savruluyor. Tenime baskı yapıyor. Kendimi ayağa kaldırıyorum.

Yeterli.

Karanlığın obsidyen bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ve hayatım boyunca göğsümde biriken çığlık. . .

. Hayır.

Serbest bırakıyorum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

A Ciğerlerimden bir çığlık koptu. Kalbimin sivri parçaları cam gibi yırtılıyor ve içimdeki vahşi şey pençelerini uzatıyor. Güç ruhumdan alevleniyor. Tadına bakıyorum. Gece, el değmemiş dağlar ve mehtaplı ormanlar, ilk insanlar bu dünyaya gelmeden çok önce. Sırtım kendini ve acı kemiklerimden eriyor. Tenim parlıyor ve parlak bir Gözlerimin önünde kör edici bir ışık yanıp sönüyor.

Karanlığın gelgiti çökerken, ay ışığının dalgası onu karşılamak için yükseliyor. Yılanımsı yaratık geri çekiliyor ve kendi kanını donduran bir çığlık atıyor. Bana bakarken gözleri mürekkep gibi kanıyor, sanki sadece karanlığa alışmış gibi ve yine de çığlık atıyorum. Onu koruyan gölgeler Vücudu eriyor ve obsidyen renginde pulları ortaya çıkıyor. Işığım derisine değdiğinde, yanan etin cızırtısı havayı dolduruyor.

Yaratık çırpınıyor. Kuyruğu tribünleri parçalıyor. Üzerime enkaz yağıyor ama yine de çığlık atıyorum. Vücudumdan ışık iplikleri fışkırıyor ve beni Kurtlara bağlıyorlar. Ben Binlerce farklı yöne çekilmiş gibi hissediyorum. Dolunay gecesi gibi. Ruhum parçalara ayrılıyor ve ben durmuyorum.

Duyu organlarım patlıyor. Deniz suyu ve rom tadı alıyorum. Jack. Yanımda siyah bir kürk titreşimi var ve beni geçip Night'ın tutsağına çarptığında hırıltılı bir sesle

Bıçak gibi pençeleri olan bir kurt. Funda kokusunu alıyorum ve bir adam kılıcını Claire'e doğru savururken kendini gri bir kurt tarafından kısıtılmış buluyor. Savaşın ve çalılının kokusu içime çöküyor ve James yanıma geçip birisinin kafası.

Nefes alamıyorum. Fısıltılar kulaklarımı dolduruyor. Parmaklar bedenimi pençeliyor. Beni çekiyorlar. Ruhumu benden almaya çalışıyorlar. Çığlık atıyorum. Şafakta dağların kokusunu alıyorum, tenime bir serinlik geliyor, sonra çam ve gölge ciğerlerime doluyor, nefes alabildiğim tek şey onlar oluyor. Blake orada, savaşıyor. Beni ona bağlayan iplik diğerlerinden daha güçlü.

Başımı geriye eğiyorum ve ışığım parlıyor. Yılan tıslıyor ve inliyor. Geldiği çukura geri çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Yanıyor. Eti kemiklerinden ayrılırken kafası tavana çarpıyor. Yürek parçalayan bir çığlık atar ve bu çığlık hırıltılı bir kahkahaya dönüşür.

"Bunun seni kurtaracağını düşündü. O geliyor."

Yanan pullar yukarıdan kar yağışı gibi süzülür. Dağılıp kanı ve yıkımı külle örtüyorlar. Tenime dokunduklarında tıslıyorlar, sonra gölgeye dönüşüyorlar. Çığlığım canavarla birlikte ölüyor.

Sessizlik.

Amfiteyatroyu örtüyor. Karanlıktaki tek ışık benim parlayan tenim. Zemini karanlık şekiller kaplıyor ve kan siyah ve parlıyor. Ölümün bakırımsı kokusu çok baskın.

Mide bulandırıcı olmalı, ama her şey çok uzak görünüyor. uzakta. Sanki havada süzülüyorum ve kulaklarımda ilkel bir şarkı var. Kurtlar tekrar insansı formlara büründüler; kan ve parçalanmış giysilerle kaplandılar. Neredeyse hiç kalmadı.

James tam önümde, tuzak kapısının önünde duruyor. Çıplak göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor. Kan yüzünü boyuyor ve çenesinden aşağı damlıyor. Işığım pazılarındaki dövmelerde dans ediyor. Benim düşmanım. Beni ısırın, bulmayı başardığım küçük özgürlük kırıntısını mahveden kurt.

Dudakları ayrılır ve gözleri huşu ile dolar. Dizlerinin üzerine çöküyor. "*Cridche na Ghealach*," diye nefes alıyor.

Kalan Kurtlar da onu takip ediyor.

Blake tahtın yanında duruyor. Güçlü omuzları derin bir şekilde inip kalkıyor. Yaralı göğsünde kan parlıyor ve koyu renk saçları alnına yapışıyor. Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor, yanaklarında gamzeler beliriyor. Ağzını açıyor.

Alexander arkasında belirir ve bıçağını Blake'in boğazına saplar.

Zaman durur. Blake'in gözleri benimkileri tutarken açılıyor. Bir an için iyi olduğunu düşünüyorum. Sonra ince yarasından kan dökülüyor. Boynunda bir çizgi.

İçimde adrenalin patlıyor. Kulaklarımdaki çınlama daha da artıyor. Arran'ın kükremesini duymuyorum. Alexander, onu Blake'ten uzaklaştırıyor ve başını kesiyor. Jack'in ileri atılıp Blake'i yakaladığını ve dizlerinin üzerine düştüğünü ya da daha fazla yardımcının kalan Kurtlara doğru hücum ettiğini zar zor fark ediyorum.

Blake ve benim aramdaki bağ geriliyor. Sanki ruhum benden koparılıyormuş gibi hissediyorum. Aramızdaki bağı görüyorum ve titriyor. Onu takip ediyorum. Jack'in yanında dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum, Blake'in yarasını iki eliyle kavlıyor.

"İyi olacaksın," diyor ama buna inanmadığı çok açık. "İyi olacaksın. Bundan daha kötülerini de atlattık."

Blake'in ağızından kan damlıyor. Cildi ölümcül derecede solgun. Konuşmaya çalışıyor.

Acısı boğazımı yakıyor ve nefesim daralıyor. Başımı sallıyorum. Öne eğilip yanağına dokunuyorum. Soğuk. Çok soğuk. Göz kapakları titriyor.

Bir keresinde bunu istemiştım. Onu yenmek istedim. l Bağlantımızı sonlandırmak için haftalarca cevap . Bağı koparmak istedim. Bunu yapabilecek güç damarlarımda çatırdıyor. Hissediyorum. Ellerime alıp koparabilirim. Eğer bunu şimdi yapmazsam, beni de yanında götürecek.

Bana çalışıyor ama eli yan tarafındaki yere düşüyor. Vücudu seğiriyor.

Duygular içimde dalgalanıyor, ham ve ilkel. Hissetmemem gerektiğini düşündüğüm şeyleri hissetmeme izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bu en yasak duygu. Kanının kokusu havada asılı kalırken beni boğuyor.

Gitmesine izin
vermeliyim.
Gitmesine izin
veremem.

Beni bir kez kurtardı. Bunu nasıl yaptığını, karanlığa hangi kelimeleri fısıldadığını bilmiyorum ama bağ için hissediyorum. İçimdeki hayat tükeniyor ve uzuvlarım titriyor. Nefes alışım onunki kadar hırıltılı. Gözlerimi kapatıyorum.

"*Lütfen. .*" diye mırıldanıyor.

Ve bunu hissediyorum. Bağı koparmamı istiyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum.

Karanlık.

Bir gölge çukuruna doğru savruluyoruz. Neşter ve çığlıklar kulaklarımı dolduruyor. Blake'e sarılıyorum ve başımı göğsüne bastırıyorum ama kolları gevşek ve soğuk. Karanlık bir oda, kitaplarla dolu mum ışığında bir hücre ve narenciye kokusu gözüme çarpıyor.

Aletlerin ve kavanozların ağırlığı gıcırdayan tezgâhların bulunduğu bir işkence odası. Ocaktaki ateşin aydınlattığı küçük bir odanın tavanından düşüyoruz. Küçük bir çocuk ağlarken bir kadın bir tavşan tutuyor.

Vücudum yere çarptıkça su sıçırıyor. Yumuşak çamura batıyorum. Yağmur sırtıma yağıyor ve Havanın tadı şimşek gibi. Parmaklarımı toprağa geçiriyorum ve kendimi dizlerimin üzerine itiyorum. Gök gürlüyor Gökyüzü. Yalnızım.

Küçük bir köyün kenarından çok uzakta değilim. Küçük taş evler toprak yolun iki yanında duruyor. Pencerelerinde ışıklar titriyor. Blake ortalıkta görünmüyor ama bir şey göğsümü çekiştiriyor ve dönüyorum.

Şimşek gökyüzünde çatallanıyor ve bir kuyuyu aydınlatıyor. Bir ışık ipliği beni ona bağlıyor, yağmurda ve gölgede sıçırıyor.

O kadar hızlı yağan yağmurdan korunmak için kolumu yüzümün önüne koyuyorum ki sanki derimi kesiyormuş gibi hissediyorum. Bir gök gürültüsü daha duyuyorum ve yer ayaklarımın altında sarsılıyor. Zemin çamur gibi ve attığım her adımda beni yutmakla tehdit ediyor.

Yürüyorum. Rüzgar bana çarpıyor ve saçlarımı savuruyor yüzüme doğru. Beni geri itmeye çalışıyor ama ben karşı koyuyorum. Kuyunun kenarlarına tutunuyorum ve yosun kaplı taş Parmaklarımın altında kaygan. Mürekkep siyahı saçlı küçük bir çocuk karanlıkta sinmiş, yarıya kadar suya batmış. sürekli yükseliyor. Ağlıyor.

"Blake!" Sesim , sonra karanlık tarafından yutuluyor. Çocuk yukarı baktı.

Titriyor ve beni kandıran, beni aldatan, beni manipüle eden, beni kurtaran adama dönüşüyor. Teni bembeyaz. Keskin nefes alıyor. Göğsü ve gövdesi çıplak.

Kurt gözlerinde parlıyor ve kuyuya şimşekler çakarken çenesi sıkılıyor. "Aurora?"

Su çekilir ve dibi onun altına düşer. Nefes nefese kalıyor ve parmaklarını taştaki çatlaklara sokarak yanlara tutunuyor. Pazuları dalgalanıyor ve aşağı kayarken homurdanıyor. Aramızdaki bağ sarsılıyor ve beni ileri doğru çekiyor. Titriyor, aramızda yıpranan bir ip.

"Kır şunu," diye bağıyor.

Gök gürlüyor ve irkilerek birkaç metre aşağı kayıyor. Gövdem kuyunun kenarına çarptığında çığlık atıyorum. Uyuşmuş parmaklarımla aramızdaki bağ tutuyorum. Sarsılıyor ve yıpranıyor.

"Kır onu!" Sesi . "Güç sende! Her zaman !"

"Hayır."

" kafalı olma, Aurora!" Yağmur yüzünden, dudaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Seni de kendimle birlikte aşağı çekeceğim."

Girdiği her rüyayı düşünüyorum, kendini beğenmişliği Bana savaşmamı söylerken yüzüne kazınmıştı. İkiyüzlü, küçümseyici, iğrenç bir aptal. "Denemiyorsun bile!" Çığlık attım.

Boğazı düğümleniyor. Bağın ipliği yüzünün önünde titriyor. Blake'in bakışları ona yöneliyor. Ne yapmak üzere olduğunu hissediyorum. İçimde panik patlıyor. "Sakın buna cüret etme." Bağ daha sıkı kavıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Senin ve benim gibi insanlar, gitmemize izin vermeyiz, Blake."

O da kadar zor nefes alıyor. Kendini bir şeye hazırlıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Duyguları artık içimde dolaşmıyor.

"Buna pişman olacaksın, küçük tavşan," diyor. "Bu benim yapacağım bir hata."
"İnatçı aptal!"

"İğrenç yılan! Tırman!"

Santim santim kendini yukarı çekerken homurdanıyor. Kuyunun kenarına eğildim ve kollarımı uzatabildiğim kadar uzattım. Bana doğru uzanıyor. Kaymaya başlıyor, sallanırken kükrüyor ve parmaklarıma tutunmayı başarıyor. Eli soğuk ve ıslak. Diğer elimle bileğini kavrarken haykırıyorum. Tüm gücümle çekiyorum ama o ölü bir ağırlık. Onun yerine yıpranmış ipe uzanıyorum. Tüm ıstırabımı ona veriyorum ve parmaklarımın altında önce iyileşiyor, sonra güçleniyor. Üst kolumu tutuyor ve ben de kollarımı koltuk altlarından geçiriyorum. Kendimi geriye doğru fırlatırken çığlık atıyorum.

Kuyudan düşüyoruz ve yere yığılıyoruz. Blake'in vücudu beni çamura itiyor. Nefesimi tutamıyorum. Manzara çözülüyor.

Yukarı doğru savruluyoruz. Kollarımı sırtına doladım, ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor. Kadın ve tavşanın olduğu odadan, işkence odasından, hücreden ve karanlıktan geçiyoruz.

Ve amfitiyatroya geri döndük.

Blake'in üstündeyim. İnsanlar etrafımızda kavga ediyor, ama hepsi soluyor.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. O Bir kez olsun ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor. Kolunu boynuma doluyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Kendimi güvende hissetmemem gerekse de, o sıcak ve katı ve ben onun kucağında eriyorum. Beni daha sıkı tutuyor ve burnum omzuna bastırıyor. Olan biten her şey tüm gücüyle içime çöküyor. Gücüm azalıyor; kemiklerim sıvıya dönüşüyor. Her şey kaybolup gidiyor.

Bir dakika mı yoksa bir saat mi geçti bilmiyorum ama kendimi yerden kaldırılmış ve güçlü bir

Göğüs. Uzaklara sürüklenirken çam kokusu dolduruyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Umursayacak gücüm kalmadı.

O yaşıyor.

James'in sert sesi uzaklardan geliyor. "Demek Ay'ın Kalbi o."

"Öyle görünüyor." Blake'in nefesi alnıma değiyor.

"Neden sen?" diyor James. "Krallıktaki Kurt varken neden sen onun eşi olasın ki?"

"Bilmiyorum."

Ama o biliyor. Blake nedenini biliyor. Bunu hissediyorum. Göğsümü sıkan bir kesinlik. Ona tutunmaya çalışıyorum ama her şey bir kez daha kayboluyor.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

T Altımda yumuşak bir şey var. Çam kokusu havada asılı duruyor ve odun dumanına karışıyor. Rüzgar kükrüyor ama tenimde hissetmiyorum. Bedenim sanki sıvı ve gözlerim kaynakla kapatılmış gibi hissediyorum. Büyük bir çabayla onları açıyorum.

Küçük bir odada bir yataktayım. Ocaкта bir ateş çıtırdıyor, ışığı karanlık taş duvarların ve önündeki ince halının üzerinde dans ediyor. Yakıcı bir acının duyularıma dolmasını bekliyorum ama gelmiyor.

"Merhaba, küçük kardeşim." Philip tahta bir sandalyede oturuyor.

uzun bacakları önünde uzanmış bir şekilde yatıyor. Bakırımsı kızıl saçları tutam tutam uzuyor ve teni solgun, bu da çillerini normalden daha fazla öne çıkarıyor. Onu son gördüğümde kanlar içindeydi ve Kurtlara bağırarak emirler yağdırıyordu. Yılanımsı yaratık şaha kalktı. Her yerde kan vardı. Ve Blake. .

Titrek bir nefes alıp bırakıyorum.

"Nerede. . . ." Yutkunuyorum. Blake burada olmadığı için hayal kırıklığı hissetmem, sormak istediğim ilk sorunun onun nerede olduğu olması garip. "Herkes nerede?"

Philip'in yüzünde bir sırtıma belirir. "Mahkûmlarla ilgileniyor."

Kendimi oturur pozisyona itiyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Mahkûmlar mı?" Boğazım kurudu ve Philip elindeki bardağı

Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran su bana doğru geliyor. Mum ışığı yüzeyinde titreşiyor. Aldım ve birkaç yudum aldım.

"Blake hayatta kalan Kurtları . Onları Grey Keep zindanlarına kilitledi."

"Neden? Yeterince şey yaşamadılar mı?"

Arkasına yaslandığında sandalye gıcırıyor. Philip genellikle modağa uygun giyinir, bu yüzden kendisine büyük gelen koyu renk bir gömlek giydiğinde tuhaf görünüyor. Gömlek ince bedeninden sarkıyor ve mürekkebin birkaç kıvrımı yüzünün üzerinde beliriyor. düğmesiz yaka.

"Çok fazla kalmamıştı," diyor Philip. "Onlara bir seçenek sundu. Onu alfaları olarak kabul ediyorlar, bu yüzden onlara senin hakkında sessiz kalmalarını emredebilir, yoksa onları öldürür." Başını sallıyor. "Ay'ın Kanı. Hatırlat da bir daha asla kötü tarafına denk gelmeyeyim, küçük kardeşim."

Daha dik oturuyorum. "Ryan ne olacak?"

"O iyi. Seni daha önce ziyaret etmeye çalıştı ama Blake biraz sana karşı korumacı davrandı. Yirmi dört saattir bilincin yerinde değil. Seni daha yeni terk etti. tarafı."

"O. . . iyi mi?"

"Evet. "-Ben irkildim ve Philip'in sırtışı genişledi
-"Sorun değil."

Su bardağını yere bırakıyorum ve gömlek kolum elimi yutuyor. Siyah ve bol, orman ve masal gibi kokuyor. Blake'in gömleği. Beni amfi tiyatrodan çıkardığında üzerimdeki kanlı paçavraları değiştirmiş olmalı.

Kırbacın şaklaması ve tenimin ıslak sesi zihnimde yankılanıyor ve ben de zihnimi kapatıyorum.

ve derin bir nefes alıyorum. Blake'in kokusu sarıyor ve bir nefes bırakıyorum.

"Burası güvenli mi?" Ben soruyorum.

"Şimdilik öyle görünüyor. Alexander'ın ordusu Callum'un ordusuyla meşgul." Philip sandalyesinde kayar. Ayaklarının dibinde deri bir çanta var.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

Kapıya bakıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Evet. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Asıl plana sadık kalmalıyız. Benimle Snowlands'e gel. Blake'le aranızdaki şeylerin değiştiğinin farkındayım ama onda bir tuhaflık var. Ona hâlâ güvenmiyorum. Kurtlar senin ne olduğunu öğrendiklerinde seni paramparça edecekler ve Tanrıça korusun, Babam bunu asla öğrenmeyecek. . ."

"Seninle gelemem. Yapmam gereken bir şey var. yap."

Bakışlarımı tutuyor, gözleri araştırıyor, sonra eğiliyor kafasını. "Tamam."

"Onu gördüm, Philip. Annemi gördüm."

Yüzünde acıyan bir ifade belirmeden önce kaşları kalkıyor. "O öldü, küçük kardeşim."

"Bunun farkındayım," diyorum. "Ben sadece. . . Bilmiyorum."

Belki de sadece bir rüya, bastırılmış bir anı ya da zihnimin gençken gördüğüm her şeyi anlamlandırmasıydı -Ama bana söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Babam ona zarar verdi. Onu öldürdü, Philip."

Başını sallıyor ve yüzünde utanç gibi bir şey beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Alt dudağımı ısıyorum. "Sen. . . yardım etmek istiyormusun Ben mi?"

"Yapmalıyım. Keşke yapabilsem. Yapmam gereken bir şey var
Önce de. Size karşı tamamen dürüst olmadım, Rahibe. Dürüstlük

Alexander bana komuta edebilecekken gafil avlanmamın nedeni, Snowlands'de başka bir alfa tarafından sahiplenilmemdi."

"Ingrid?"

"Hayır." Hüzünle gülümsüyor. "Fenrir adında bir alfa."

Kaşlarım birbirine kenetlenirken bir tanıma hissi uyanıyor. "Alexander'ın hapishane hücresinde Blake ve diğerleriyle birlikte olduğunu söylediği kurt bu."

Philip başını sallıyor.

"Eğer hem Alexander hem de Blake Gece'ye tapıyorsa-"
diyorum. "Fenrir de ona tapıyordu. Gece olduğunu iddia etmedi."

Aksi takdirde. Korkunç biriydi ve onun adına birçok gaddarlık yaptım. Eğer geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim. . ."
Başını sallıyor. "Onun öldüğünü sanıyordum. Ona olan bağlılığımın tekrar Alexander o gittikten sonra." İfadesi kararıyor ve ben de kardeşimin, yani kraliyetin varisinin Krallığı yönetmeyi gerçekten önemsiyor olsaydı taht nasıl görünürdü? "Mesele şu ki, İskender öldüğünde, bir şey koptu ve sonra düzeldi. Onu tekrar hissettim. Fenrir. Sanırım. . . Sanırım geri döndü. Ve eğer döndüyse, Ingrid'in bana ihtiyacı var."

"Çünkü onu seviyorsun," diyorum. Philip yanağını ısıırıyor. Cevap vermeyince zayıfça gülümsedim. "Ona git. İçimden bir ses önümüzdeki aylarda onunla bir ittifaka ihtiyacımız olacağını söylüyor."

Philip başını sallıyor. Philip beni kucaklamadan önce garip bir sessizlik oluyor. Daha önce hiç Daha önce ve uzuvlarımla ne yapacağımdan emin değilim. Kollarındaki gerginliğe bakılırsa, onun da ne yapacağını tam olarak bildiğini sanmıyorum.

"Bunu tekrar denememiz gerektiğinden emin değilim." Sözleri saçlarımda boğuklaşıyor.

Geri çekiliyorum, olan biten her şeye rağmen dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Emin değilim. Belki bu konuda daha iyi oluruz."

Sırıttıyor, sonra ayağa kalkıyor.

"Dikkatli ol." "Ve sen."

Kapıya doğru yürür. "İyi şanslar, küçük kardeşim. Benim yokluğumda öldürülmemeye çalış." Koridorda kaybolmadan önce göz kırptıyor. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Geçmişini düşündüğümde bu düşünce beni garip bir şekilde üzüyor.

Ve sonra küçük odada yalnız kaldım, bana eşlik edecek hiçbir şey yoktu, denizin üzerine çarpan denizin sesinden başka Aşağıda bir yerlerde kayalar ve taş duvarlar boyunca dans eden gölgeler. Pencere her tıkırdadığında irkiliyorum ve kırbacın, İskender'in ve karanlıktan yapılmış yılanın bana çarpıyor.

Şu anda düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum.

Onu hissedebiliyorum. Blake'i. Bizi birbirimize bağlayan iplik bir şekilde daha sıkı, daha güçlü hissediyor. Sanırım onu takip edersem, beni ona götürecektir.

Çek ellerini dostumdan.

Yataktan kayarak çıktım. Bacaklarım biraz ve sırtımdaki deri karıncalanıyor ama şaşırtıcı derecede iyiyim, Ne düşünürken. Elim gömleğimin arkasından aşağı kaydırıldığında, kürek kemiklerimin arasında eski yara izlerimden birinin çıkıntısını hissediyorum ama yeni bir yara yok.

Bacaklarım çıplak ama kahverengi pantolonum yatağın ucunda katlanmış . Blake onları benim için bırakmış olmalı. Duvarın dibine bırakılmış bir çift botla birlikte onları da giyiyorum. Kapıdan sürünerek geçiyorum.

Duvarlardaki meşaleler yanmıyor ve hiç pencere yok. Karanlık tenimde yoğun şekilde hissediliyor, yine de koridorun sonundaki sağlam siyah trabzanlı merdiven boşluğunu görebiliyorum.

Koridor. Sanırım bu benim kurt görüşüm. Sanırım sonunda vahşiliğimi içinde kilitli tutan kafesi kırmış olabilirim.

Merdiven boşluğuna yöneliyorum, sonra merdivenlerden iniyorum. Giriş holü bir zamanlar görkemli bir yermiş gibi görünüyor; kemerli demir kapısı ve yüksek tavanda sallanırken gıcırdayan avizesiyle oldukça geniş. Adımlarım koridorda yürürken yankılanıyor.

İki , yağmur suları duvarlardan aşağı akıyor ve siyah kaldırım taşlarının üzerinde birikiyor. Koku Deniz yosunu güçlüdür ve siyah yosun kapının üstündeki duvara tutturulmuş olan çapayı neredeyse tamamen kaplar.

Hava ısırarak kadar soğuk ama sıcaklık beni normalde olduğu kadar rahatsız etmiyor. İçimden bir ses sola dönersem zindanlardaki Blake'e ulaşacağımı söylüyor. Bir şey beni ters yöne, kapıya doğru yürümeye zorluyor.

Kapıyı iterek açtığımda gıcırıyor, sonra gecenin içine süzülüyorum. Kendimi yüksek surların içinde kasvetli bir avluda buluyorum. Şiddetli bir yağmur yağıyor ve kıyafetlerim hemen vücuduma yapışıyor. Su yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve ben bu duygudan zevk alıyorum. Bu yaşadığım anlamına geliyor.

Uzun demir kapılardan geçiyorum ve aşağıya doğru uzanan bir patikanın olduğu bir uçurumun kenarındayım. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor. İleride, tehlikeli okyanustan başka bir şey yok.

Aşağıya baktığımda buraya neden geldiğimi ve neyi görmem gerektiğini anlıyorum. Denize doğru uzanan geniş bir arazide dairesel bir taş bina var. Duvarlardan biri yıkılıyor. Amfitiyatro. Öleceğimi sandığım yer. Sonunda gitmesine izin verdiğim ve savaşmaya karar verdi.

Bir parçam patikadan aşağı tırmanmak, kayayı yarmak ve yılanın, pelerinli yılanın

erkekler ve Alexander gerçekten gittiler. Baktıkça, yine de çatısından yükselen, geceden daha karanlık, yoğun dumanı fark eder. Bir rüzgâr ateş ve kokuşmuş yanık et kokusu getiriyor.

"Oh, siktir git, James!" Sinirli bir kadın sesi, ıslak taşlara vuran botların sesiyle birlikte rüzgâr tarafından taşınıyor. Yola doğru dönüyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Birlikte ölmeye geldiğin için sana teşekkür mü etmeliyim? Ben mi?"

"Evet. Bu da bir başlangıç olurdu, seni nankör-" Denizin uğultusu James'in Claire'e savurduğu hakaretleri bastırıyor. "Ben senin hayatını kurtardım."

"Zincirliirken ve dizlerinin üzerindeyken yaptığın şey buydu, değil mi? Aurora hayatımı kurtardı, seni aptal. Sen her zamanki boktan işini yaptın."

"Öyle mi? Hayatımı kurtardın Claire. O acolyte başımı kesmek üzereydi. Hatırladın mı? Beni kaybedeceğinden mi korktun?"

"Lütfen. Bir gneyliyi öldryordum. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

James güler. "Kendine bunu söylemeye devam et, genç kız. Sen-"

Benden yirmi metre kadar uzaktaki kayalığın tepesine doğru adım atıyor ve kafasını aniden bana doğru çeviriyor. Üzerinde kaslarına yapışan sırlıklam siyah bir gömlek var, ve eteği kanla lekelenmiş. Elinde bir meşale taşıyor ve alev, doğa savaşıırken yanmaya devam etmek için mücadele ediyor. Kül ve kir yüzünü kaplıyor ve üzerine sinen ölüm kokusuyla burnum seğiriyor.

Claire bir an sonra onun yanına tırmanır, hafif nefes nefese. "ekil, olur mu?" Omzuna doğru hamle yapar. "Daha uygunsuz bir yerde durmak ister misin-"

James'in bakışlarını takip ederken ağzı kapanıyor. Saçları yanaklarına yapışıyor ve o da en az James kadar kirli.

Bir elinde de sönmekte olan bir meşale var. Başını bana doğru eğiyor, sonra arkamdaki uzun demir kapılara doğru yürüyor. "İşim bitti. O güneyle piçin bu bok çukuru kalede düzgün viskisi var mı diye bakmaya gidiyorum. Pek olası değil."

"Evet. Bir dakika içinde seninle olacağım," diyor James. Gözlerini benden ayırmıyor.

"Bu bir davet değildi." Claire avluda kayboluyor ve James bana doğru yürürken başını sallıyor.

Doğruluyorum. Onun bir tehdit olup olmadığını anlayamıyorum. O benim düşmanım, ama yine de önümde diz çöküşünün anısı zihnimde canlanıyor. Şimdi bana hürmetle bakmıyor. Gözlerinde daha çok alaycı bir eğlence var.

"Bakın kim uyanmış. Burada tek başına olmana şaşırdım" diyor. Yanımda duruyor ve başını sallayarak amfi tiyatronun uzağında. "Onu yaktık. Blake ısrar etti. Her zaman mücadele etmiştir ve ona orada her ne yaptıysanız. O zamandan beri oldukça tahammül edilemez biri oldu. Kardeşim sana hiç kaynak korumadan bahsetti mi?"

Kurtlar kendileri için değerli olan şeyleri korurlar. Bunu bana Blake söyledi. "Ne istiyorsun James?"

Koyu bir kıkırdama çıkarıyor, sonra bir elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "Basit şeyler, sizi temin ederim. Oradaki köpek kulübesindeyken istediğim şeyin aynısını. Sarhoş olmak, sıcak ve iyi becerdin. Benden korkmana gerek yok, genç kız. Düşman olabiliriz ama damarlarında benim tanrıçamın kanı var. Sana zarar vermeyeceğim. Eğer halkım senin kim olduğunu öğrenirse. . ." Başını sallıyor ve kahverengi saç telleri yanaklarına yapışıyor. "Krallığım seni ele geçirmek için kendini parçalayacak. Çenemi kapalı tutacağım. Söz veriyorum."

İçimdeki gerginliğin bir kısmı çözülüyor. James, Callum kadar onurlu olmayama ben ona inanıyorum. O denedi amfiteyatroda bana yardım etti, ne olduğumu bilmeden önce bile. derinlere gömülmüş iyi bir şeyler olabileceğini hissediyorum.

James kocaman bir omuz silkiyor. "Benimle evlenme fikrini iğrenç bulduğunu biliyorum-"

"Seninle ilgili neredeyse her şeyi iğrenç buluyorum."

"Neredeyse mi? Bana ısınıyor musunuz, Prenses?"

"Hayır. Tekrar evlenmemizi önermeyeceksin, değil mi? Sen?"

Gözlerini deviriyor. "O gemi çoktan uzaklaştı. Evet, yeterince iyisin ama seni daha önce sadece Güney Toprakları'nı kızdırmak için ve Blake'in bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğim için istedim. Kuzeyde, Kurtlar'ın yanında olmalıydın. Kardeşimin yanında. Onuru başka bir kurdun eşiyle evlenmesine izin vermez ama yine de Callum ile evlilik ittifakı mantıklı olacaktır. Söylemekten nefret ediyorum ama son zamanlarda Gece'den bahsediyoruz, Bence daha kötü bir şey geliyor olabilir. Bu tehdidi yenmek için krallıkları birleştirmemiz gerekebilir."

"Hayır," dedim.

James bir kaşını kaldırır. "İnatçı olma. İkinizin arasında karmaşık şeyler olduğunu biliyorum ama-"

"Krallıklarımızın evlilik yoluyla birleşmesi için babamın da bunu kabul etmesi gerekir. Hükümdar olan o, ben değilim." Başımı iki yana sallıyorum. "Sahip olduğu insanlarla çalışmaya istekli olsa bile Callum bir canavarla güçlerini birleştirmeye ikna bile, Kurtlara siyasi bir piyon olarak sunulmayacağım."

İçimden vahşi ve dikenli bir şey geçerken omurgam bir çubuk gibi. Onca insan arasından James'e bunu neden anlattığımı bilmiyorum ama beni anlayacağını hissediyorum.

"Babam yeterince uzun süre hüküm sürdü," diyorum dalgaların uğultusu arasında. "Kral olmak için uygun değil. Philip'in tahtta gözü yok ve o Karlar Ülkesi'ndeyken geriye tek bir varis kaldı. Babamın aradan çekilmesiyle taht bana düşecek. Belki krallıkları bir araya getirmemiz gerekiyor ama Callum'a hiçbir gücü ve etkisi olmayan bir prenses olarak gelip ittifak istemeyeceğim. Ona eşit olarak geleceğim. Ona kraliçe olarak geleceğim."

James'in gözleri karanlıkta parlıyor. "Highfell'e geri dönüp yeni şampiyon kim olursa olsun ona meydan okumayı planlıyordum. alfa öyle, ama güneylileri öldürmek için yardıma ihtiyacın varsa, sanırım babanı ziyaret etmek için çok geciktim."

Onu değerlendiriyorum. Acımasız, büyük güçlü kasları ve bir krallığı yönetme deneyimi var. Benimleyken, istediği zaman yer de değiştirebilir. Ondandır hoşlanmıyorum ama belki işe yarayabilir. Çok fazla müttefikim yok gibi, bu yüzden belki de ortak çıkarları olan düşmanlar idare etmek zorunda kalacak. "Hm. Belki."

Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Bana gerçekten ısınıyorsun."

İddiasını çürütmek için ağzımı açtım.

"Hey! Beklediğiniz için teşekkürler!" Ryan bağırıyor. Dik kayalık patikadan bize doğru tırmanıyor, bakır rengi saçları kafatasına yapışmış. Beni görünce yüzü bir sırtışa dönüşüyor. "Prenseler! Nasılsın-"

Yüzü soluklaşıyor. Aynı anda ormanın kadifemsi kokusu duyularımı okşuyor ve ruhumu saran o iplik geriliyor. Ryan başını eğip James ve benim yanımdan geçerek Gri Kale'ye doğru koşuyor. James başını sallıyor, dudaklarını gıcıklayan bir eğlenceyle.

Arkamı dönüyorum. Blake bizimle kalenin demir kapıları arasında duruyor. Yağmur siyah gömleğini vücuduna yapıştırıyor ve rüzgâr saçlarını karıştırıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve

Aramızdaki o iplik mırıldanıyor. Aynı anda hem düşüyorum hem de donuyorum.

Ellerini cebine sokarak, şu tarafa doğru yürür
Biz.

"Mükemmel plan, küçük tavşan," dedi ve fark ettim ki konuşmamızı dinliyordu. Yanağında bir gamze belirdi. "Yardıma mı istersiniz?"

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

nasıl konuşacağını unutur.

Blake önümde uçurumun kenarında dururken, dalgalar aşağıdaki kayaları püskürtürken, kısmen Ryan'ın başını eğip ondan arzusunu anlıyorum. Daha önce fark etmediğim baskınlık onun üzerinde yuvarlanıyor gibi görünüyor. Belki de aramızdaki bağı güçlendirdim ve şimdi onun eskisinden daha çok farkındayım. Belki de beni tüm Kurtlara bağlayan şey onun içindeki hayvanı hissediyordur. Kendini. . tehlikeli.

Etrafındaki unsurlar öfkelenirken ne kadar hareketsiz olduğu ya da omuzlarındaki gerginlik olabilir. yanağında hesaplanmış gamze. Yüzündeki kan izi yoğun yağmura karışıyor, yanağından aşağı yuvarlanıyor ve çenesinden damlıyor.

James sırtıyor. Genişçe. Blake'in omzunu kavıyor ve bana dönüyor. "Bunu görüyor musun? Sert omuzlar, sert pazılar, sıkı çene." Blake'in yüzünü işaret ediyor. "Klasik koruma işaretleri. Eğer şimdi sana dokunursam, Prenses, muhtemelen beni öldürmeye çalışır."

Blake, James'e tehlikeli bir gülümseme gönderir. "Eğer dokunursan *Bir daha* yaparsan elini çeker ve göt deliğine sokarım."

James güler ve Blake'in çenesine hafifçe vurur. "Korkunç." Demir kapılara doğru yürümeye başlar.

kale. Blake döner ve dizinin arkasına hafifçe vurarak tökezlemesine neden olur. "Pislik!"

"Amcık." Bana dönerken Blake'in dudağının kenarı seğiriyor. Blake ve James birbirlerini seve seve öldürecek olsalar da Blake'in iki, belki de üç yıl boyunca James'in alfalar çemberinin bir parçası olduğunu fark ettim. James, Blake'i aralarındaki bağın gerçek anlamını Callum'dan bile önce anlayacak kadar iyi tanıyordu. Belki de bir bakıma arkadaşlırlar.

Kapılar gıcırdayarak kapandığında ve James'in ayak sesleri yeri ve denizi döven yağmur tarafından yutulduğunda midem sıkışıyor. Blake ve ben onun yatak odasına girdiğimden beri ilk kez yalnızız ve o Lochlan'ın adamları tarafından zapt edildi. Birbirimize karşı çalışan düşmanlar olmamız gerekiyordu ama o benim hayatımı kurtardı, ben de onunkini.

Bir elini ensesinde gezdiriyor. Duygularını benden saklıyor ama sanırım o da en az benim kadar garip, huzursuz hissediyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diyor sonunda. "I. .

. İyiyim. Teşekkür ederim. Ya sen?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim, küçük tavşan."

İç çekiyor ve kaslarım geriliyor. Eminim- Sırılsıklam olmuş ve titrerken bana içeri dönmemi, dinlenmem gerektiğini söyleyecek. Yatağa dönmek istemiyorum, henüz değil. Düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum. Geleceğinden emin olduğum kabusları riske atmak istemiyorum.

Uçurumun kenarındaki bir kayaya doğru yürüyor ve okyanusa bakacak şekilde oturuyor. Yumuşak bir ses çıkarıyorum.

nefes alıyorum. Ondan birkaç metre ötedeki başka bir kayaya doğru yürüyorum ve oturuyorum. Bacaklarım uçurumun kenarından sarkıyor.

Uzakta, amfitiyatro neredeyse siyah duman tarafından tamamen tüketildi. "James yandığı konusunda ısrar ettiğini söyledi," diyorum. "Neden?"

"Yakılmasını istediğim cesetlerdi. Yardımcıları Gece'nin işaretini taşıyordu, bu da ruhlarını Gece'ye sundukları anlamına geliyor. Bazı tutsakların Gece'nin ruhu olduğuna dair hikayeler duydum.

Ölüleri ele geçirecek kadar güçlü. Bu bana Madadh-allaidh'deki Kai'yi ve onun gözlerini düşündürdü. değişti."

"Sence ele geçirilmiş miydi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama senin hakkındaki gerçeği biliyorlar. Riske istemedim." Bana bakmak için başını çevirdi. "Orada yaptığın şey. . . muhteşemdin."

"Hm." Kanım soğuyor.

Blake'in kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur. "Sorun nedir?"

"Kendimi. . bir an için güçlü hissettim. Ama sonra"-başımı sallıyorum-"Kaderimden kaçmak istedim. Başka birinin kuklası olmaktan daha fazlasını istedim. Artık bir nesne olmak istemiyordum. Benim için savaşlar çıkacak, değil mi? İnsanlar beni öldürmeye çalışacak. Kim değil, ne olduğumdan ve insanların beni nasıl kullanabileceğinden dolayı. Ben bir silahım."

"Sevgilim, hayır." İpek sesi rüzgârın uğultusunu kesiyor. "Sen bir silah değilsin. Sen lanet bir kasırgasın."

Gözlerinde o kadar yoğun bir şey var ki, bakışlarımı dalgalara doğru sürüklemek zorunda .

"Alexander sana kardeşim dedi," diyorum.

"Akraba değiliz ama bir kardeş sayılırız. Tıpkı Jack ve Arran'ın da benim kardeşlerim olduğu gibi. Bazı bağlar kanla kurulur. Bazıları ise ışık, sevgi ve umutla. Diğerleri. . diğerleri karanlıkta dövülür."

"Jack ve Arran nerede?"

"Arran Lowfell'i kontrol etmeye gitti. Jack Gri Kale'nin güvende olduğundan emin oluyor. Geri dönecekler."

Yosun kokulu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.
"Bu konuda konuşmaya hazırım."

uzun bir sessizlik uzanıyor. Ellerini bacaklarının arasında kavuşturuyor. "Tamam. Ne yapmak istiyorsun? biliyor musun?"

"Gerçek. Ne zaman. . zaman öğrendiniz. . . bunu?" Yüksek sesle söylemek istemediğim için göğsüme dokunuyorum.

"Emin değilim. Başta sadece seninle oynamak istediğimi sanıyordum. Ama etrafta olduğun sürece. . . Daha önce de söyledim, seninle ilk karşılaştığımda hiç tanışmamış olsak da tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Arran benimle birlikte sarayın altında tutsaktı. Eşi de öyle."

"Fara," diyorum usulca.

Başını sallıyor. "Bizi esir alan kişi onlar üzerinde deneyler yaptı ve bunları odamdan aldığı kitabın sayfalarına kaydetti. O karanlık günlerde eş bağı hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrendim. Sen Kuzey Topraklarına geldikten kısa bir süre sonra kitabı eski odamdan almamın nedeni de buydu. Bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştım. Yine de emin değildim. Ta ki seni zindanda, bacakların belime dolanmış halde yakalayana kadar."

O anı hatırlıyorum.

Beni öpecekti ve bunun için kendinden öğreniyor gibiydi.

İç çekiyor. "O gecenin ilerleyen saatlerinde, sen ölürken, yaşam gücümü seninle paylaşabileceğimi biliyordum, çünkü Arran

ve Fara bunu defalarca yapmıştı." Başını sallıyor. "Seni kandırdığımı düşünüyorsun. Aslında, yapmadım. Ben yaptım. çünkü senin ölmeni istemedim." Kelimeler boğazında düğümleniyor ve aramızda uzanan ağır sessizliği dolduracak hiçbir şey bulamıyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım tüm gerçek şu ki, son dakikada çekip gidebileceğimi düşünecek kadar kibirliydim.

-Daha önce, ben kuyudayken bana yaptığın gibi seni tutabileceğimi ve sonra hiçbir sonuç olmadan bırakabileceğimi düşündüm. Ama sen çok sıkı tuttun. Dürüst olmak gerekirse Aurora, bunun olmasını istememiştim. Hata yapma, tahtta gözüm vardı, hâlâ da var. Planımdaki rolün sona ermişti. Madadh-allaidh'i James'ten aldıktan sonra Callum'a şantaj yapacaktım. Bunu planlamamıştım. . . bunu planlamamıştım. Bu benim için işleri zorlaştırıyor."

"Bunu benden sakladın. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Kara bir kahkaha atıyor. "Ne yapmam gerekiyordu? Callum'la birlikteydin. Bunu kaldıramayacağını biliyordum. Gerçek ikinizi de mahvederdi."

"Ve bu süreçte senin planını da."

"Evet. O da var." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Güç sende. Gerekirse bağı şimdi kopar."

"Sanırım daha önce daha güçlü hale getirdim. Hissediyorum. . hissediyorum. . farklı."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum." Gözlerindeki eğlence kaybolur. "Şansını kaçırmış olabilirsin. Ben ölürken bağı koparabilirdin. Neden yapmadın?"

Ellerimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Bilmiyorum, Blake. Sen iğrenç, sinsî ve çıkarıcı birisin. Beni defalarca kasıtlı olarak kışkırttın. Beni ısırdın. Bana karşı komplo kurdun. Sır saklıyorsun, bir şeyler gizliyorsun ve ben sana zerre kadar güvenmiyorum. Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu insansın. Ve yine de. . ." Ağır ağır iç çektim. Onun önünde kendimi açıkta, çıplak hissediyorum.

"Ve henüz?"

Beni daha fazla hissettiren bir şeyi kabul ediyorum Hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız. "Sen benim arkadaşımsın." Sesim küçük geliyor.

Benimle dalga geçmesini, alay etmesini bekliyorum. Dudaklarındaki sinsi kıvrımı ve gözlerindeki düşmanca parıltıyı bekliyorum.

Onun yerine, ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ciddi. Gülümsediğinde hüzünlü oluyor. Acaba daha önce hiç gerçek bir arkadaşı oldu mu?
bir hapisane hücresinin derinliklerinde.

Gerçek şu ki, ne kadar özlem duymuş olursam olayım, benim de hiçbir zaman gerçek bir arkadaşım olmadı.

O çekmeden önce içimi büyük bir pişmanlık kaplıyor. Geri.

"Aynı şekilde, küçük tavşan."

Hava yine garip hissettiriyor. Aniden, ben Bitkin düştüm. Titriyorum ve kollarımı ovuyorum. Ayağa kalkıyorum. "Ben içeri dönüyorum. Yoruldum."

Başını sallıyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Ben de seninle geleceğim."

Birlikte Gri Kale'ye geri dönüyoruz.

Karanlık.

Üzerimden akıp gidiyor, o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum.

Keskin bir nefes alıyorum. Uzun, karanlık bir koridordayım ve gölgeler sanki kendi akılları varmış gibi yerde fısıldıyor. Çıplak ayak bileklerime dolanıyorlar. Eski ve kadim bir şeyin kokusu burun deliklerime çarptığında nabzım hızlanıyor. Sürünerek ilerliyorum, kilitli kapıları geçiyorum. Birinin arkasından bir şey tıslıyor; sesi hırıltılı ve tanıdık.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve aceleyle geçiyorum. Buradan çıkmam gerekiyor.

Bir kemerden geçip altıgen bir odaya giriyorum. Şekliyle bir şeyler tanıdık geliyor ve Blake'in yatak odasında bulduğum labirent çizimini hatırlıyorum.

"Bunun benim için bir önemi yok." Blake'in ipeksi yumuşak sesi solumdaki kemerlerden birinden geliyor, Gece'nin işareti taşa kazınmış. "Eğer bir ordu istiyorsan, sana bir tane kurabilirim."

Kanım buza dönüşüyor. Sesini takip ediyorum ve duruyorum. Büyük, obsidyen bir tahtın arkasındayım. Üzerinde bir erkek oturuyor ve korku beni öyle sıkı kavıyor ki hareket edemiyorum. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden soğuk, kadim bir güç yayıyor. Yüzünü göremiyorum, ama kısa saçlarının bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Ay ışığı kadar beyaz ve elmaslarla kaplı uzun, sivri bir taç. Uzun parmaklarını tahtının koluna vuruyor ve ruhum onun kim olduğunu biliyor, onu daha önce hiç tasvir edilmiş olarak görmemiş olsam bile.

"Sana güvenmiyorum." Erkek konuşuyor, sesi soğuk.

Blake tahtın önünde diz çökmüş, başını saygıyla eğmiştir. Başını kaldırdığında dudağının kenarı havaya kalkıyor. "Bu benim çekiciliğimin bir parçası değil mi, Efendim?"

Yüzü daha genç, saçları biraz daha uzun ve dağınık. Şok beni çarpıyor. Bu da sızdığım diğerleri gibi bir anı. Bir rüya. Blake'in rüyası. Ve biz Gece'nin hapishanesindeyiz.

Gece gülüyor, beni ürperten soğuk ve karanlık bir ses. "Sen benim en sevdiğim oyuncaklarımdan birisin. Hm. Pekâlâ. Dönüşüme hazırlık olarak Kurtlar Krallığı'nı al. Yaratıklarını kıldığımda *Ghealach*'in canı acıyacak. Ve anahtarı bul. Bana Ay'ın Kalbi'ni getir ve en çılgın hayallerinin ötesinde ödüllendirileceksin. Ama başarısız olursanız. . . başarısız olursan cezan çok ağır olur."

"Seni yüzüstü bırakmayacağım."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Kulaklarımda bir kakofoni. Geri çekiliyorum ve Blake'in gözleri benimkilere kilitleniyor. Genişlediler. hafifçe. Yüzünde kısa süreli bir panik ifadesi belirir.

bir kez daha kayıtsız hale getirir ve bakışlarını efendisine geri getirir.

"Bir sorun mu var?" Taçlı erkek dönmeye başlar ve dilini gıdaklatır. "Ruhlarımdan biri yaramazlık mı yapıyor? Onları bana getirin."

Gece Tanrısı'nın beni görmesini beklemiyorum. Blake'in beni yakalamasını beklemiyorum. Bu bir anı olabilir, ama ben Yakalanırsam bunun korkunç sonuçları olacağını hissediyorum. Koşuyorum. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kaslarım çığlık atıyor; ayaklarım fayanslara çarpıyor. Altıgen odaya geri çarparken ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ayak sesleri beni takip ediyor. *Blake* beni takip ediyor.

Kemerlerden biri ışıkla parıldıyor. dönüyorum ve çıkış olması için dua ediyorum. Tüm varlığımı içindeki kapıya dayıyorum. Çam ve gölge kokusunu alıyorum.

Çöküp açılıyor. Karanlık beni yutuyor ve düşüyorum.

Parlak kör edici ışık.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

M Gözlerim açıldı. Gri Kale'deki küçük odadayım ve ocaktaki közler turuncu renkte parlıyor. Blake yatakta uyuyor. Sandalyede, başı göğsüne düşmüş bir şekilde. Çok hızlı nefes alıyorum ve onu uyandıracağımdan korkarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Göğsümde binlerce duygu çalkalanıyor, ama içlerinden biri soğuk, buz bir korku. Hayatının bir noktasında Blake, Night'ı ustası olarak adlandırdı.

Buradan çıkmam gerek.

Blake'in gözleri açıldı. Yatak çarşafı beni kısıtlıyor. Nabzım derimin altında atıyor. Gürültülü. Çok yüksek. Duyabildiğini biliyorum. Vücudumu taşa çeviriyorum, sanki sesi engelleyebilmişim gibi, ama daha hızlı, daha hızlı atıyor. Daha hızlı.

Gece yarısı saçları dağılmış ve tutamları alnına doğru kıvrılmış. Gömleğinin yaka düğmeleri açık. Rahatlamış görünüyor, ocaktaki ateş kısık kısık yanıyor. sandalyede otururken arkasında. Tehditkâr görünmüyor. Savunmasız. Rolünü ne kadar dikkatle çalıştığını merak ediyorum. Ya da belki yalan söylemek ona doğal geliyordur.

Night için çalışıyor. Bunca zamandır öyleydi. Beni arıyormuş.

Bir keresinde bana *hep rol yaptığımı* söylemişti. Daha dikkatli dinlemeliydim.

Şu an rol yaptığını biliyorum. Bunu görebiliyorum. Elleri sandalyenin kollarında sıkışıyor. Sırtını hafifçe dikleştiriyor. O ihtiyat sarmalının ruhumun etrafında sıkıştığını hissediyorum. Çok uzun zamandır kendini gergin bir yay gibi hissediyordu. Sanırım bu, sonunda koptuğu an.

Onun sırrını biliyorum.

Nabzım kulaklarımda bir kakofoniye dönüşüyor.

Bildiğimi biliyor mu?

Bana bakıyor ve gözlerinde bir meydan okumanın izi var. *Söyle*, bana meydan okuyor gibi. *Isır*.

Nefesim hızlanıyor. Kaçmam gerekiyor. Ryan'ı uyarmalıyım. James'i de sanırım. Tüm krallığı ve halkımı da uyarmalıyım. Efendisini serbest bırakmak için beni kullanmasını engellemeliyim. Bakışlarım kapıya yöneliyor ama beni yakalayacağını biliyorum.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Nefes almaya. Gülümsemeye. Henüz bana zarar vermedi, o yüzden harekete geçmeden önce bir şey bekliyor olmalı. Zamanım var. Daha fazla zaman olmalı.

Ben de rol yapabilirim.

"Bir ormanda kovalandığım çok garip bir rüya gördüm," diyorum. Tekrar yastıklarına yerleşiyorum. Onu rahatlatacağım, tekrar uyumasını bekleyeceğim ve sonra koşacağım.

Göz kırıyor. Bir kere. İki kez. "Kulağa korkutucu geliyor."

Sandalyesinde kayıyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Ayağını yatağının kenarına koyuyor ve bunun bana barikat kurmak için olduğunu düşünüyorum. Ama sonra pantolonunun altı yukarı kalkıyor. Çok geç, gözlerim açıkta kalan ete kayıyor ve niyetini anlıyorum.

Yatağının altına saklandığımda orada gördüğüm iz sıradan bir yara izi değildi. Pruvasında iki hilal olan bir anahtar.

ayak bileğine yakılmış; etrafındaki et kızgın ve benekli. Elsie ve Alexander, Gece'nin işaretini bileklerine, ama bu. . . bu farklı. Gece'nin canavarlarını tasvir eden çizimlerden oluşan kitabı hatırladığımda yeni bir korku dalgası üzerime çöküyor. Bu şekilde damgalanmışlardı, çok.

Bana gösteriyor. Onunla yüzleşmemi istiyor. Gözlerimi aceleyle kaçırıyorum ve görmemiş gibi yapıyorum.

İç çeker ve ayağını tekrar yere doğru kaydırır. Botu bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

"Artık bu oyunu oynamayalım." Bunu söyleme şekli -sanki yorulan gibi, sanki bir şeyler yaparken yakalanmışım gibi Yanlış bir şey içimdeki ateşi körüklüyor, bu da soğukluğu biraz olsun yok ediyor. "Bir kez olsun dürüst olalım."

"Dürüst mü?" Kelime dudaklarımdan döküldü. "Dürüst olmak mı istiyorsun?"

"Evet," diyor bakışlarım kapıya yöneldiğinde. "Ne düşündüğünü biliyorum, o yüzden söyle, ben de açıklayayım."

Daha önce damarlarımda güç dolaşıyordu ama şu anda kendimi güçlü hissetmiyorum. Nasıl olduğunu anlasam bile

Ayın gücü işe yarasaydı, onunla ne yapabilirdim? Onu bir kurda dönüştürüp daha da büyük bir tehdit haline mi getireyim?

Çarşafı sıkıyorum. "Aramızdaki bağ yüzünden bana zarar veremezsin," diye hatırlatıyorum ona.

"Sana zarar vermememin sebebi bu değil."

"Night için çalışıyordun."

İnkâr bekliyorum. İnkâr *istiyorum*. "Evet."

Nefesim kesiliyor. Ruhum parçalanıyor. Korkum tavan yaptı. "Birinin Gece'yi serbest bırakmaya çalıştığı söylentileri ve ona bir ordu yaratmak, onlar senin hakkındaydı. Sen Gece Prensisin."

"Evet."

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, başka her şeyin sesini bastırıyor. Adrenalin içimde dalgalanıyor. *Koş. Koş. Koş. Koş.*

"Aurora, bunun için zamanımız yok. Yapma-"

Yatağın üzerinden kapıya doğru sendeliyorum ve çarşaflar kalçalarımın dolanıyor. Komodinimin üzerindeki su bardağı dökülüyor. Beni belimden yakalıyor ve tekrar yatağa fırlatıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama beni yere yatırıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. Üstüme tırmanıyor ve kalçalarımı sıkıca kavriyor. Kokusu duyularımın doluyor. Bileğini kavriyorum ve parmaklarımı kemiğine doğru kıvırıyorum. Avucunun tuzunu tadıyorum. *Isır, . Isır.*

"*Yapma.*" Kurt gözlerinde parlıyor, vahşi ve güzel. "*Dinle.*"

Özü içime doluyor, karanlık, güçlü ve boğucu. Okşuyor, kandırıyor ve öyle yüklü ki O kadar yoğun bir baskınlık ki, onu itmeye çalışırken neredeyse sızlanıyorum. İçimden bir ses ona boyun eğmek, teslim olmak istiyor.

Daha önce olduğu gibi'yi kullanıyor ama korku kanımı soğutuyor. Bunu son yaptığından gösterdiğinden daha güçlü. Bunca zaman bana karşı koyanın Callum olduğunu sanıyordum. Şimdi Blake olduğunu anlıyorum. Alnımda boncuk boncuk ter var. Madadh-allaidh'deki odasında söylediği sözler aklıma geliyor. *Zamanı geldiğinde, küçük tavşan, sana sahip olduğum her şeyi vereceğim. Söz veriyorum.*

Bu kadar mı? Bu onun şanlı yenilgisi

mi? "*Savaşmayı bırak, Aurora. Dinle.*"

Kendi gücüm onunkıyla buluşmak için yükseliyor. İçimin derinliklerine uzanıyorum ve onun gölgeli parmaklarını yakalıyorum. Tutuşu sıklaşıyor ve beni kavradığı için nefes nefese kalıyorum. Yine de onunla savaşabileceğimi düşünüyorum.

kapalı. Görüşümde belirgin noktalar belirlediğinde ve nefes alışım hızlandığında, tek yapmam gerekenin kendimi olduğunu biliyorum.

Sanırım o da bunu biliyor. Sanırım bana ona boyun eğmem için bir neden veriyor, beni ona boyun eğmeye zorlamış gibi için bir yol. Çünkü ben hazmedemesem de o benim gerçeğimi biliyor.

Ne söyleyeceğini bilmek istiyorum. Ona güvenmek istiyorum.

Bana bunun bir hata olduğunu ve onun hayatını kurtarmakla hata söylemesini istiyorum.

Yani, o hain parçam hala duruyor. İtaat ediyor. Boyun eğiyor.

İstemiyormuş gibi . Hatta avucuna karşı yumuşak bir inilti bile çıkarıyorum. Sanki oyunumu biliyormuş gibi dudağının kenarı seğiriyor. Çarşafı geri gömülüyorum ve duruyorum Onun altında kıvranıyorum. Gözlerimi ona diktiğimde bedenim yumuşuyor ve esnekleşiyor.

Omuzları rahatlamıştı.

"Çılgılık atacak mısın?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, o da avucunu geri çekiyor.

"Aferin kızıma."

Hızlı nefes alıyorum. O da öyle.

"Sana gerçeği söyleyeceğim Aurora ve beni dikkatle dinlemeni istiyorum çünkü korkarım ki fazla zamanımız yok. Dinliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel. Ben Gece'nin Yardımcılarından biri değilim. Derisine bir sembol kazınmış, karanlık bir pelerin giymiş bir aptal değilim. Ondan çok daha kötüyüm. Ben Gece'nin tutsaklarından biriyim, tıpkı öldürdüğün yılan gibi, tıpkı adını duyduğun canavarlar gibi. Rüyalarımda seni hapishane, bir zamanlar benim evimdi. Bunu fark ettin, değil mi?"

"Bileğindeki damga," diyorum.

"Evet. Tüm tutsaklarını kendi işaretiyle damgalıyor. Yardımcıları da bunu kopyalıyor, sanki ne anlama geldiğini bilebilirlermiş gibi."

Arkasına üzerimde diz çöküyor ve ben kararsız kalbimi ya da göğsümde uyanan canavarı sakinleştiremiyorum. Hâlâ bileğini tuttuğumu fark ediyorum. Nedense onu bırakmıyorum. Nabızı parmak uçlarımin altında tedirgin bir şekilde atıyor.

"Ruhum Gecenin Tanrısı'na ait," diyor. "Hücrede mahsur kalan diğerlerinin ruhları da öyle. Sarayın altında benimle birlikte. Bir keresinde bana Şifa Üstadı'nı öldürüp öldürmediğimi sormuştun. Sana bunun doğru soru olmadığını söylemiştim. Şimdi doğru sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bildiğim her şeyi, bana anlattığı her şeyi bir araya getirirken titrek bir nefes alıyorum. Damarlarımda kandan daha yoğun bir korku dolaşıyor. Başımı sallıyorum, hareketlerim yastık tarafından bastırılıyor.

"Bana sor," diyor.

"Nasıl kaçtın?" Sözlerim sessiz, dışarıda rüzgâr şiddetlenirken ve deniz kayalıklara karşı kükrerken zar zor duyuluyor. Sanki hava, içimdeki türbülansa tepki veriyor.

Yüzünde bir gölge titreşiyor ve beni öptüğünde ondan hissettiğim o soğuk, sonsuz acı içime doluyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Ölmedim. Sarayın altındaki hücrede öldüm."

Kalbim durdu. Ruhumdan güçlü, okunamaz bir duygu fışkırıyor ve onun karanlığına karışıyor. "İ. . . Anlamıyorum."

Gülümsüyor ama yüzünde sıcak bir ifade yok. "Bu Gece'nin büyük numarasıydı. Çaresiz ruhlara göz diker ve ben de çok çaresizdim. Onunla bir pazarlık yaptım; bana Üstat'tan kaçma gücü vermesini ve diğerlerini serbest bırakmasını istedim. Karşılığında ben de ona

Ruh. Sözüünü tuttu sanırım. Bana özgürlüğümü ölüm şeklinde verdi. Sadece, ruhumun dinlenmeye gitmesi yerine, onu kendisi için aldı."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana söylediklerinin doğru olduğunu kesinlikle biliyorum. Bunu vücudumdaki her sinirle hissediyorum. Tenim onun gözleri kadar soğuk. I

ne diyeceğimi, böyle bir dehşete nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Hain yanımla onu teselli etmek istiyor, tıpkı sarayda ona ne yapıldığını öğrendiğimde yaptığım gibi. O zamanki gibi, yaşadığı dehşetin onu benim için daha da büyük bir tehdit haline getirdiğini fark ediyorum.

"Azabı bildiğimi sanıyordum. Ben . Ta ki ben Gece'nin oyuncağı oldum. Özgürlüğümü kazanmak için her şeyi yapardım. Aylarca ölü kaldım, ama sanki Hayatım boyunca kapana kısılmıştım. Zamanla Night'ın da en az kadar kurtulmak istediğini fark ettim. Ona yeni bir söz verdim. Gitmeme izin verirse, ona istediğini verirdim. Tanık olduğun rüya, anı, o gece Elsie ona dua etti çünkü babamız onu öldürecekti. Ona Bruce'u avantajımıza kullanabileceğimi ve Kurt Krallığı'nda bir yer edinebileceğimi söyledim. Gitmeme izin vermeyi kabul etti."

"Nasıl? Anahtar Gece'de değil." *Gece bana sahip değil.*

"Gece bunu yapmak için *Ghealach*'ı kullandı. Hapishanesinin duvarları dolunay gecelerinde daha ince olur. Onun ya da diğer kadim mahkûmların kaçabileceği kadar değil ama benim geçebileceğim kadar incedir. Beni onun hücrelerine götürdü. Gitmemi engelleyecek bir yol bulacağından o kadar emindim ki.

geçerken benimle konuştu." Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Dedi ki, 'Kalbim senin kurtuluşun.'"

Parmaklarım bileğine giriyor.

"Ay'ın Kalbi'nin sadece bir taş olduğunu sanıyordum. Bunu özgürlüğümü takas etmek için kullanabileceğimi düşündüm, dünyaya dehşet salmak anlamına gelse bile. Çünkü bir sonraki

Öldüğüm zaman, sonsuzluğun benim için nasıl olacağını biliyorum. Ne Kurtlar Krallığı'na ne de İnsanlar Krallığı'na karşı bir sevgim var. Biri beni terk etti, diğeri bana işkence etti. İkisi de yansa benim için ne fark ederdi ki? Ama bilmiyordum. Night'a söz verdim. . Bunun sen olacağını bilmiyordum."

"Ne zaman fark ettiniz?"

"Seni tanıdıkça şüphelenmeye başladım. Dolunay gecesi yer değiştirmediginde oldukça emindim. Ne zaman ki Alex seni aldı, o zaman emin oldum."

Derin bir nefes alıyorum. "Ve şimdi biliyorsun?"

"Gitmene izin veremem." Sanki çok basitmiş gibi söylüyor. Ve içimdeki derin, acıyan bir parça ona inanmak istiyor. Ama beni Night'a vermek onu sonsuz azaptan kurtaracak tek şey. Blake bana defalarca yalan söyledi. Rol yapar, manipüle eder ve kandırır.

Bu akşam erken saatlerde, beni bağı koparmaya ikna etti ve söylediği her şey doğruysa, bana çarptı, Beni efendisine teslim etmesini engelleyen tek şey bu bağ olabilir. Bana olan her şey ona da olacak.

Sanki tereddütümü hissetmiş gibi göğsü iniyor. "Bana güvenmen için sana pek sebep vermediğimi biliyorum. Ama inanıyorum ki Night ya da ordusundan herhangi biri seni ele geçirirse, onun hapishanesinin duvarlarını yıkmaya yetecek gücü serbest bırakman için işkence görür ve öldürülürsün. Eğer sana zarar vermek istemediğime inanmıyorsan, en azından Kendi çıkarlarımın beni sizi hizmet ettiğim Tanrı'dan uzak tutmaya zorlayacağına inanıyorum. Ama şunlardan birine inanmanı istiyorum.

Bu seçenekler, ve çabuk. Çünkü Alexander'ın ruhu da Gece'ye ait ve o artık ölü. Gece'ye senin nerede olduğunu söyledi. Az önce rüya görürken gördüm."

Nefes alışım hızlanıyor. Kanım soğuyor. Bir parçam daha fazla yardımcının benim için geleceğini biliyordu. her şeyi için daha fazla zamanım olacaktı. Yavaşça üzerimden kalktı ve yatağın kenarında durdu. Ben de doğruldum.

"Ne istediğini biliyorum, küçük tavşan. Duydum seni James'le konuşurken. Bir ordu, bir krallık ve bir taç istiyorsun. Sana intikamını verebilirim. Benden istersen babanın kellesini ayaklarının dibine bırakırım. Gece'den kaçmalısın ve bu krallıkta onu daha iyi tanıyan kimse yok. daha fazla. Sana yardım edebilirim. Yardım edeceğim. Ama gitmemiz gerek." Rüzgârda tıkırdayan pencereye bakar. "Gece'nin Yardımcıları, ordusunun başlangıcı, hapisane duvarındaki delikten kaçmış olabilecek diğer mahkûmlar. . geliyorlar."

Yükselen korkumu yutuyorum ve hâlâ zamanımız olduğuna dair bir umuda tutunuyorum. Daha fazla zaman olmalı. "Biz Ryan'a ve diğerlerine söylemem gerek-"

"Hayır. *Senin* için geliyorlar. Eğer onları güvende tutmak istiyorsan, hemen gitmeliyiz. Onları uzaklaştıracamız. Sadece sen ve ben." Tutmam için elini uzattı.

"Callum-"

"Callum'u sikeyim." Ses tonunda alışılmadık bir keskinlik var.

Başımı sallıyorum, çünkü oyununun henüz bitmediğinden o kadar eminim ki. "Peki yardımının karşılığında ne istiyorsun Blake?"

Başını hafifçe eğiyor. "Her şeyden çok istediğim bir şey var. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri öyle bir yoğunlukla içime bakıyor ki nefesim kesiliyor. Odadaki hava aniden sıcak ve yoğun hissediliyor. Aramızdaki bağ titreştikçe tenim karıncalanıyor.

Girdiğim rüya zihnimde yanıp sönüyor - yataktaki ben, yanaklarının kızarması, yüzünün

beni yatağa iterken baktı. Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum çünkü bakmak çok tehlikeli. "İstiyorsun. . . özgürlüğünü istiyorsun."

"Senin , benim karşılığında," diyor, ifademi doğrulamadan ya da yalanlamadan. "A basit bir pazarlık."

Hâlâ uzattığı eline bakıyorum. Blake söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildir. Sanki onunla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum. Gece Tanrısı'nın kendisi. Ama Blake zaten ruhuma sahip. Benden daha ne alabilir ki?

O tehlikeli gamzeler yanaklarını kırıştırıyor. "Hadi, küçük tavşan. Gitmemiz gerek. Hemen. Geliyorlar."

Tanrıça yardımcım olsun, elimi onun elinin içine koydum.

YAZAR NOTU

Aurora, Callum ve Blake ile bu yolculuğa devam ettiğiniz için çok teşekkür ederim. 'Kurt Kral' üçlemesinin son kitabı olacak 3. kitapta onları nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Eğer 3. kitaptan haberdar olmak istiyorsanız, [buradan](#) mail listeme .

Güncellemeler ve tanıtımlar için beni Instagram ([@LaurenPalphreyman](#)), Facebook ([@LEPalphreyman](#)) veya TikTok'ta ([@LEPalphreyman](#)) takip ettiğinizden emin olun! Daha fazlasını öğrenmek için www.LaurenPalphreyman.com web sitemi de ziyaret edebilirsiniz.

Son olarak, eğer bu kitabı beğendiyseniz, Amazon veya Goodreads'te bir değerlendirme veya yorum bırakmayı düşünürseniz sonsuza dek minnettar olurum.

Umarım 3. kitap için tekrar görüşürüz!

Sevgiler,

Lauren

TEŞEKKÜRLER

GECE PRENSİ'ni ilk aşamalarında okuyan herkese çok teşekkür ederim.

Özellikle alfa okuyucularından oluşan muhteşem ekibime çok teşekkür ederim; Lauren F., Abigail Ballou, Caroline Reese, Ayu Chatterjee, Ida-Linn Möller, Yulia Shtanko, Keeley, Stephanie Basilius, Natalie Holmes, Maggie Drummond, Danielle Weston-Ford, Casey Hollingsworth, Lacey Spinks, Makenzie Staples, Kinsey Beyer, Jana Schuler, Charlotte Miller, Ashley E. Matters, Caitlin Connolly, Kristina Haira, Nikki Stier Justice, Lauren Rondou, Mariagiovanna Cacopardi, Danielle White, Valerie Cuellar, Rachel Graham ve Daniella Draven. Geri bildirimleriniz çok değerliydi ve hikayenin şekillenmesine gerçekten yardımcı oldu.

Rachel Rowlands'a kopya düzenlemelerindeki tüm sıkı çalışması için teşekkür ederiz.

Damonza.com'a bir başka muhteşem etkinlik için teşekkür ederiz.

Kapak.

Ve son olarak, size teşekkür ederim. Devam ettiğiniz için teşekkürler

Aurora, Callum ve Blake ile olan bu yolculuğa. Sabırsızlanıyorum Kurt Kral üçlemesinin son bölümü için tekrar görüşmek üzere!

Daha fazla bilgi edinmek için

www.LaurenPalphreyman.com web sitemi de ziyaret edebilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Lauren Palphreyman Amazon'da çok satan bir romantizm yazarıdır. En çok Kurt Kral üçlemesiyle tanınır. Romantizm ve fantezi dolu kitaplar yazmaktadır. Seri kurguları internette 70 milyondan fazla görüntülenmiştir.

Lauren'i Instagram ([@LaurenPalphreyman](#)), TikTok ([@LEPalphreyman](#)) veya Facebook'ta ([@LEPalphreyman](#)) takip ederek onunla bağlantı kurun. Ya da web sitesini ziyaret edin: www.LaurenPalphreyman.com.

Lauren'in posta listesine [buradan kaydolun](#).

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

